



Илейн Кофман

ВРЕМЯ ЗА РОЗЫ

ИЛЕЙН ХОФМАН ВРЕМЕ ЗА РОЗИ

Превод: Илия Илиев

chitanka.info

Лорд Тревър Хамилтън твърде късно открива, че не може да живее без Наташа.

Всепоглъщащата му страст към нея го обрича да живее в мъка, преследван от спомена за жената, която никога не е притежавал. Въпреки че става дук, член на Камарата на лордовете — богат и влиятелен човек — трагедията го прави затворен и мрачен.

И тогава забравен глас от миналото го заставя да избере между всичко, което притежава, и един спомен. Само прошката на Наташа и любовта ѝ биха могли да го спасят... Само тогава двамата ще могат да имат онова, от което толкова дълго са били лишени...

ПРОЛОГ

*„Светът е пълен с изпитания,
пълен е и с хора, които ги преодоляват.“*

Хелън Келер,
„Оптимизъм“, 1903

Англия 1815

Казват, че било по-добре да се родиш с късмет, отколкото с богат баща.

На нея ѝ липсваха и двете.

Нещастията се сипеха едно след друго, но тя никога не се усъмни, че в крайна сметка ще оцелее. Беше като коркова тапа. Нищо не можеше да я потопи. Нито загубата на родителите и страната ѝ. Нито смъртта на нейния благодетел. Жаждата да оцелее беше в кръвта ѝ — в края на краищата, нали бе руския.

Нейният благодетел, Уилям Уедърби, шестият ърл на Марчъм, беше умрял и душата му почиваше в мир. Погребението бе вече приключило. Смъртта на лорд Уилям означаваше, че животът на Наташа нямаше вече да бъде същия — но в никакъв случай нямаше и да приключи. Бъдещето беше обвито в несигурност.

По целия Марчъм Манор огледалата и картините бяха покрити с черен креп. Клонка розмарин висеше над входната врата на внушителната постройка в центъра на имението на блаженопочившия. Вътре Наташа Симонова бавно слизаше по стълбите.

Биенето на големия часовник в залата сякаш тържествено възвести нейната поява, заглушавайки тихите ѝ стъпки и шумоленето на черния бомбазин на роклята. Тя беше млада и бледа, а външността ѝ незабавно будеше рицарски чувства в сърцето на всеки истински мъж.

В дъното на стълбите се поспря и огледа мрачната зала, където навсякъде личаха знаците на траур. Колко странно изглеждаха тези традиции, колко кухо. Не ѝ носеха и най-малката утеха. Нямаше защо

всичко постоянно да ѝ напомня за тежката загуба — обвитите в черен креп огледала, дори черните кантове на листата за писма. Болката в сърцето ѝ бе достатъчна.

Ърлът на Марчъм е мъртъв. Няма връщане назад. Любимият ѝ благодетел си беше отишъл и Наташа не можеше да не се пита дали смъртта му означаваше край или ново начало. Какво я чакаше сега? Главата ѝ беше клюмнала, а стъпките ѝ — тихи. Бавно повдигна черния воал над лицето си и излезе, за да поседне на каменната пейка в градината, точно зад глогиновите храсти.

Зимата вече чукаше на вратата. Дивите кестени край алеята пламтяха в червеното си есенно великолепие, а кардиналските върби показваха яркочервената си кора. Във въздуха се носеше дим от ябълково дърво. Шишкави тикви бяха натрупани в една каруца край задния вход. Повехналата лобелия в старото каче за маслини ронеше сухи листа от едната страна на пейката, а от другата имаше глинено гърне с изсушени гераниуми. Златисточервените хризантеми до фонтана с боязън очакваха първия сняг. Пълзящите растения по задната стена на къщата пламтяха в яркочервено. От другата страна на плета бръшлянтът, покатерил се по каменната арка зад бараката за инструменти, навличаше зимните си дрехи.

Около нея бледата кехлибарена светлина обгърна градината, докосвайки дърветата с червено и жълто. Цветовете някак ѝ напомняха за лятото и за неотдавнашната загуба. В лехите край алеята невенчетата бяха обърнали ярките си лица към слънцето и тя се улови, че прави същото. Със затворени очи усещаше слънчевата топлина по лицето си. Днес беше десети октомври, денят на Дявола и къпината и мисълта за това извика друг спомен.

Спомни си, че само преди една година тя седеше на същата каменна пейка, Лука и Павел се бяха сгушили в краката ѝ и всички заедно слушаха разказа на ърл Марчъм:

— Хората говорят, че не трябвало да се ядат къпини след този ден. Архангел Михаил изхвърлил дявола от Небето на десети октомври и той се приземил в един къпинак.

— И какво направил дяволът? — беше попитал Павел.

— Така се ядосал, че проклетел къпините и те вече не ставали за ядене след тази дата.

Наташа откъсна стрък незабравка и го усука между пръстите си. Сетне хвърли поглед към покритите с мъгла полета отвъд градината. Есента я обгръщаше с онази зряла топлина на цветовете, която откриваме в старите стъклописи на параклисите. Покоят на градината проникна в нея. Нима имаше нещо по-красиво от отпадналата бледност на есента?

Меките слънчеви, лъчи я милваха приятно, уханията на сухите треви и цветята в саксиите ѝ бяха познати и привичната обстановка ѝ изглеждаше още по-успокояваща заради неотдавнашната загуба и мистерията на смъртта. Като пусна стръкчето незабравка в скута си, тя подпря брадичка с ръка и се замисли какво ли ще стане с тях след смъртта на Ърла — хората тъкмо отваряха завещанието му в библиотеката.

Знаеше, че Ърлът няма да ги забрави и ще удържи на думата си. Те щяха да бъдат подслонени в Марчъм толкова дълго, колкото им е нужно. Но знаеше също, че макар да продължат да живеят тук, както досега, всичко щеше да се промени. Може би се обаждаше детето в нея, а може би жената — но някакъв глас непрестанно питаше какви точно ще бъдат тези промени. Най-големият въпрос, разбира се, беше кой точно ще дойде да живее в Марчъм, кой щеше да стане новия Ърл и ще получи правото да се разпорежда с живота им...

В далечината се разнесе писък на паун и я откъсна от мрачните ѝ мисли. Озърна се и се опита да си представи как всичко това би могло да се промени. Погледът ѝ се задържа на полегатия покрив на оранжерията и тя се запита какво ли ще стане и с нея. Старият Ърл вече го нямаше и това сигурно щеше да се отрази и на съдбата на колекцията му от екзотични растения, събрани от целия свят — растенията, на които беше посветил по-голямата част от живота си.

Пред очите ѝ се появиха сандъците с пожълтели стари хартии, натрупани в кабинета, лавиците с книги по ботаника, пълни с ръкописни бележки и цветни гравюри. За миг я жегна угризението, че не се е грижила достатъчно за оранжерията и градината, докато Ърлът беше болен. С тъжна усмивка си спомни как покойният често използваше парите, определени за поддържане на имението, за да купи поредното чудновато растение. Дори в този момент една отровна лиана пътуваше към тях от Карибските острови. Какво ли ще стане с лианата, рогато пристигне, както и с другите скъпоценни растения на

ърла. Бъдещето на ботаническата колекция беше също толкова неясно, колкото и нейното.

Скоро, помисли си тя. Скоро всичко ще приключи и ще се разбере последната воля на ърла. От това щеше да зависи нейната съдба, както и съдбата на братята ѝ. О, татко. Какво ли ни чака? За момент се заслуша, сякаш долавяше полузабравените думи, живеещи в някакво далечно кътче на съзнанието ѝ:

*Какво съм аз?
Дете, плачещо в нощта?
Дете, плачещо за светлина, което няма други думи,
освен сълзите.*

Наташа тежко въздъхна. Колко много болезнени въпроси има и колко малко отговори. Внезапно осъзна цялата смазваща тежест на промяната. Сърцето ѝ заблъска в гърдите. Слепоочията ѝ затуптяха. Не усещаше как сълзите бавно се стичат по бледите ѝ бузи. Остави ги да текат така, докато силите ѝ бавно се възвръщаха. Нямаше да се предаде.

Избърса сълзите си. Нямаше да излага мъката си на хорските погледи. Не искаше и братята ѝ да разберат колко уплашена е всъщност — уплашена пред лицето на бъдещето. Можеше да скрие страховете си, но не можеше да не си задава въпроси. Какво щеше да стане с тях?

Неизвестността, каза си тя, е до голяма степен по-мъчителна от лошата новина. Човек някак се справя със злото, когато го сполети... Но неизвестността? Самата дума придобиваше заплашителни очертания. Затвори очи и започна да се моли. Олекна ѝ, когато свърши.

Имаше опит в страданието. Сблъскала се бе с войната, когато армията на Наполеон влезе в Москва. С братята си беше видяла смъртта на своите родители. Намери сили, за да преживее и това. Трябваше да се справи и сега. Бог нямаше да ги изостави в тази беда. Трепереща, но изпълнена със спокойна решимост, тя стана и хвърли поглед към часовника, закрепен на корсета ѝ.

Беше един следобед и прислугата се бе събрала в кухнята, докато четяха завещанието на ърл Марчъм. Наташа повдигна поли и тръгна по

покритата с паднали листа пътечка, която извеждаше до алеята с ирландски тисове.

В два и половина икономката, госпожа Макдугъл влезе в кухнята и завари градинаря да се наслаждава на една купа захарни целувки с къпини и на компанията на готвачката, омацана до лакти с брашно. Госпожа Макдугъл погледна многозначително приятелите си, скръсти ръце над необятната си гръд и обяви:

— Оставил е всичко на племенника си, лорд Антъни Хамилтън.

— Е, това вече главата ми не го побира — каза готвачката.

Докато тя се опитваше да побере новината в главата си, градинарят изгледа смаяно госпожа Макдугъл.

— Оставил е всичко на лорд Антъни? Че защо изобщо е трябвало да му оставя нещо на този развейпрах? Той дори не дойде на погребението на ърла.

— Е, нали ърлът не знае това — отбеляза госпожа Макдугъл.

— Бог ми е свидетел, че няма по-голям нехранимайко от лорд Антъни, но все пак е симпатичен — добави готвачката. — Пък и със сигурност знам, че обичаше стария ърл. Убедена съм, че лорд Антъни щеше да дойде, ако можеше.

— Е, че защо тогава не дойде? — попита градинарят.

— Дочух, че бил в Ирландия да купува коне — намеси се госпожа Макдугъл. — Изпратили са да го предупредят, но никой не знае колко време ще мине, докато го намерят, нито кога ще пристигне.

— Ами Наташа и братята ѝ? Какво ще стане с тях? — попита готвачката.

— Това зависи само от лорд Антъни, защото сега той е техен настойник — отвърна госпожа Макдугъл, сетне погледна тъжно готвачката и въздъхна тежко. — Горкото дете. Не стига, че загуби ърла, а сега и трябва да чака Бог знае колко време, за да разбере какво я чака. — Госпожа Макдугъл поклати глава. — Признавам, че никога не съм виждала лорд Антъни, но до мен стигнаха такива едни слухове... Те само ме карат да се тревожа още повече. Крайно съм обезпокоена от това завещание.

— Освен това е и зле обмислено — допълни готвачката. — Доколкото знам, лорд Антъни има три основни страсти — крикета, конете и жените... като жените май не са на последно място.

— Ох — въздъхна госпожа Макдугъл. — Горката Таша. Не мога да разбера как ърлът — Бог да го прости — може да избере тъкмо този непрокопсан свой племенник за настойник на горкото дете и братята му. Все едно да пуснеш вълк в кошарата, да ви кажа аз. Тя си е още дете и невинна като ангелче. И се е поболяла от притеснение, мен слушайте. Забелязахте ли колко е бледа? Като Байрон, честна дума.

Градинарят Хари кимна в знак на съгласие.

Госпожа Макдугъл отиде до прозореца, за да хвърли поглед навън. Зърна Наташа да върви по алеята с тисовете.

— Може и да е млада и невинна, но има много повече сила на духа, отколкото повечето стари и опитни хора — каза Хари.

— Надявам се да си прав — отвърна госпожа Макдугъл. — Все пак сърцето ми се свива, като си мисля за нея.

— И аз се тревожа за нея — обади се готвачката и поклати глава. — Горкото агънце. Невинна седемнадесетгодишна девойка, поднесена на тепсия на оня прословут нехранимайко.

— Така си е — отвърна госпожа Макдугъл. — Странно нещо е съдбата, да пхне такава невинна душица в ръцете на лорд Антъни.

— Е, ако се тревожиш за нейната невинност, лорд Антъни бързо ще се погрижи за това — намеси се градинарят, но виновно заби поглед в масата, щом зърна изражението на госпожа Макдугъл.

Готвачката изправи наболяващия я гръб, отръска ръце от брашното и каза:

— Няма по-тежка участ от това да стоиш безпомощен пред съдбата — тя замислено поклати глава. — Прави бяхте наистина. Странно нещо е животът.

— Е, тя е млада — обади се Хари. — Младите винаги се оправят.

— Така си е — отвърна готвачката. — Понякога ми се дощява и аз да бях по-млада.

Госпожа Макдугъл хвърли последен поглед към прозореца и зърна в далечината Наташа, седнала на каменната пейка.

— Господи — каза тя. — Никой разумен човек не иска пак да стане млад.

Както бяха отбелязали готвачката и госпожа Макдугъл, понякога животът биваше наистина странно нещо. Той направи Наташа сираче в родната ѝ Русия. Сетне пак той накара ърл Марчъм да я доведе заедно с малките ѝ братя близнаци в Англия и да стане техен опекун.

Наташа и близнаците бяха деца на един руски благородник, граф Алексей Симонов, който служеше като офицер в руската армия по времето, когато Наполеон реши да даде урок на руснаците. Те отказваха да затворят пристанищата си за английските търговски кораби, въпреки обещанието, дадено на Наполеон от цар Александър.

Ърл Марчъм прекара много месеци в Москва като пратеник на крал Джордж. Когато французите влязоха в руската столица, те скоро откриха ърл Марчъм и се опитаха да го заловят. Тогава граф Симонов му спаси живота, като пресрещна с гърдите си един куршум, предназначен за ърла. Измъкнаха се от французите на косъм и ърлът отнесе граф Симонов в селското му имение край Москва. Няколко дни по-късно графът издъхна в ръцете на четиринадесет годишната си дъщеря, Наташа.

— Недей да плачеш — повтаряше ѝ граф Симонов. — Недей да тъгуваш за мен, девчонка. Всички все някога трябва да умрем. Усмхни се, моя Наташка.

— Ох, татко, не мога. Ако за теб е дошло времето да умираш, за мен е дошло време да плача — отвърещаше Наташа.

Графът я помилва по бузата.

— Не искам да тъгуваш.

— Как мога да съм щастлива без теб — тихичко хлипаше Наташа. — Татко, не ни оставяй, моля те.

Графът се закашля. Кръвта се качи в гърлото му и гласът му се превърна в мъчително съскане.

— Слушай! Скоро ще си отида... чувствам се много особено. Би трябвало да съм тъжен, но май просто съм готов да си тръгна.

Наташа не можеше повече да сдържи риданията си и граф Симонов я придърпа към себе си.

— Сега те боли — прошепна той, — но след време отново ще се засмееш.

Сетне присви очи от болка.

— Измъчва ме само едно — че няма да видя твоята пролет, твоето време за рози.

— Няма да има рози без теб, татко. Никога.

Граф Симонов потупа Наташа по бузата.

— Напротив, ще има... и тогава ще бъде прекрасно. Някой ден ти ще се влюбиш, малка Наташке, и тогава ще ме разбереш. Чакай този

ден, Таша, чакай го. И когато дойде, не забравяй да си кажеш, че съм имал право. Пролетта ще дойде при теб. Обещавам ти.

Миг по-късно граф Симонов не беше между живите.

Имаха време само колкото да погребат графа, преди да пристигнат войските на Наполеон. Побеснели от яд, че не можаха да хванат графа и англичанина, те подпалиха старинния палат на графовете Симонови.

Децата на графа останаха сираци, домът им беше опожарен и ърл Марчъм осъзна, че може да направи само едно: граф Симонов беше мъртъв и той трябваше да заеме негово място. Дължеше му живота си и най-малкото, което можеше да направи, бе да се погрижи за децата му. Благодарността за спасен живот не можеше да бъде изплатена, но поне щеше да се опита. Без да се поколебае, ърл Марчъм взе единственото възможно решение. Прибра Наташа и братята ѝ близнаци в Англия.

Марчъм беше призван да служи на родината си като специален пратеник заради дружбата си с краля, но славата му се дължеше най-вече на неговите трудове като ботаник. Три години ърлът, който беше стар ерген, се радваше на новата си роля на баща на семейство. Близнаците бяха прекалено малки, за да проявят интерес към ботаниката, но сестра им не беше. От самото начало ърлът разбра, че Наташа е необикновено момиче, защото тя се справяше прекрасно както с теорията, така и с практиката на градинарството. Освен това имаше дарбата да рисува артистични, красиви и много точни скици на растенията в неговите градини.

Марчъм тъй и не можа да се излекува напълно от упоритата кашлица, която беше хванал през страховитата зима на 1812 г., същата зима, в която петстотинхилядната армия на Наполеон падна в ръцете на руснаците, които лесно избиваха и пленяваха полумъртвите от глад и студ французи.

Щом лекарите съобщиха на Марчъм, че не му остава много време, той направи промяна в завещанието си, в което оставяше титлата и имението на по-малкия син на сестра си, лорд Антъни Хамилтън. Към това завещание добави една клауза — трите деца на скъпия му приятел, граф Алексей Симонов, трябваше да бъдат осигурени с всичко необходимо, да им бъде даден подслон в Марчъм и образование, подобаващо за потомците на един благородник.

Оттогава бяха минали три години и Наташа Симонова вече беше навършила седемнайсет — свежо като цвете девойче, добре възпитано, практично, енергично и умиращо от любопитство. Братята близнаци, Лука и Павел, бяха навършили дванайсет. Те бяха радостта на живота ѝ и едновременно нейната голяма грижа. Под крилото на стария лорд Марчъм Наташа и братята ѝ бяха водили прост провинциален живот.

Спокойното им съществуване продължи и шест месеца след смъртта на ърла. Докато русокосият красавец лорд Антъни не дойде да живее в закътаното провинциално имение.

ПЪРВА ЧАСТ

Венера помага на дръзките.

Овидий,
„Изкуството на любовта“,
(прибл. 7 г. от н.е.)

ПЪРВА ГЛАВА

Шест месеца по-късно...

Овощната градина на Марчъм беше старинна и прасковите, наредени като пухкави облачета под розовия залез, бяха също толкова стари. При обикновени обстоятелства Наташа нямаше да е в градината през този сезон, още по-малко щеше да секатери по една стълба върху едно усукано старо дърво.

Беше пролет, хълмовете грееха от цветове и багри, на каквито можеше да завиди палитрата на всеки художник. Плодните дървета бяха обсипани с цвят, а пчелите жужаха.

Но не пчелите, нито прасковите я бяха извели на поляната в този слънчев ден — нито дори розовите отблясъци по облаците. Просто не беше нормално да се стои вкъщи, когато целия свят навън празнуваше и се покриваше с цвят.

Омагьосана от красотата Наташа вървеше по поляната, когато видя кучето на стария господин Потингъм въодушевено да разпръсва стадо овце, гонейки по петите едно котенце, което отчаяно се беше устремило към градината. Винаги готова да помогне на изпадналите в беда, Наташа захвърли букета си от полски цветя и се включи в преследването.

Доста се измъчи, докато прогони кучето на господин Потингъм от градината. Междувременно пухкавата съскаща топчица се беше изкатерила на най-горния клон на най-високото дърво наоколо и не мърдаше от там, с извит гръб, трепереща и мяукаща.

Наташа използва най-умолителния си тон, за да примами котето, но скоро разбра, че нищо на тоя свят не би могло да убеди малката животинка да мръдне. Щом не можеше да го примами долу, оставаше й само една възможност, тя да се покатери горе.

Една чучулига излетя подплашено от най-близкото дърво, докато Наташа се чудеше как да осъществи своето намерение. Като резултат тя се оказа въоръжена със скрибуцаща стълба, толкова стара и окаяна, сякаш е била използвана още при засаждането на двестагодишните дървета в градината.

Подпря я на дървото, но скърцането на стълбата я накара да се замисли дали това, което предприема, е само опасно или е просто глупаво. Въпреки колебанията си Наташа се изкачи до края на стълбата, но котето все така оставаше извън обсега ѝ. Така че бе принудена да се прехвърли на един олюляващ се, но здрав стар клон.

В момента, в който най-сетне хвана котето, Наташа зърна близнаците да минават през плета.

— Лука — провикна се тя, — покатери се тук и вземи това коте.

Лука подскочи, изгледа Наташа и прошепна нещо на Павел. Павел кимна с ангелската си руса главица и се изхили.

Наташа видя двете златни глави да се събират и се намръщи. Доколкото познаваше братята си, в момента те замисляха някаква пакост.

— Лука — провикна се отново тя, този път по-силно.

Викът ѝ стресна котето и то по-здравео заби нокти в рамото ѝ, а това накара пък Наташа да забрави за подозрителното шушукане на братята.

— Ела бързо — каза тя. — Полата ми се закачи. Не мога да я освободя с котето в ръце.

Близнаците се разсмяха и дотичаха до дървото. Павел изгледа с недоверие стълбата, сетне кимна на Лука, който явно нямаше нищо против да се покатери по нея. Павел изчака долу, докато Лука се изкатери и се пресегна за котето. Наташа му подаде животинката и си мислеше, че той ще ѝ помогне, но Лука светкавично се спусна долу, подаде котето на Павел и скочи на земята.

Секунда по-късно отлепи стълбата от дървото. Следващото нещо, което Наташа видя, беше двамата братя да тичат щастливи по пътеката, повлекли стълбата след себе си.

— Това минава всякакви граници! — изкрещя подпре им Наташа. — Веднага се върнете!... Лука!... Павел! Върнете стълбата!

Тя продължи да упражнява красноречието си още известно време, докато близнаците не изчезнаха отвъд плета, а с тях и стълбата.

Дори котето си тръгна.

Наташа крещя до прегракване, сетне седна. След кратка почивка, която ѝ възвърна жизнените сили, Наташа се зае да си освободи полата. Наложил се да откъсне доста широчка триъгълна ивица от

износеното синьо кадифе и така се откри доста голяма част от дантелената й фуста отдолу.

Събрала сили за слизване, тя се надигна, подпря се на грапавата кора и предпазливо се изправи. Клонът изпраця и се наклони, пръсвайки дъжд от бели цветове. Стискайки здраво клона, с една ръка, Наташа размаха десния си крак, търсейки клон да стъпи. Кракът ѝ се плъзна, тя сграбчи по-здраво горния клон, като ожули и ръцете, и другия си крак. По земята се посипаха още цветове. Момичето въздъхна примирено и отново седна. Може би щеше да има повече успех, ако си свалеше обувките.

Вдигна пола и започна да си развързва обувките, една дяволски трудна задача без съответната кука.

Именно в тази очарователна поза я завари новият ърл на Марчъм, лорд Антъни Хамилтън. Докато яздеше по огряната от слънцето алея край градината, той зърна внезапен дъжд от цветове, съпроводен от мекото тупване на една дамска обувка. Сетне на втора. Антъни погледна нагоре.

Цял живот щеше да бъде благодарен, че го направи.

Защото там, сгушена сред нежните бели и розови цветове на прасковата, стоеше една рядка красавица, с разкошния ореол на абаносовата ѝ коса, сияеща от слънчевите лъчи, със замъглен поглед и гордо изражение, от което просто струеше добродетел и строго възпитание. Той се закова на място и очите му се залепиха в откритите се безупречни глезени и най-сладките колене, които можеше да си представи човек.

— Здравей, сладурче — каза той и се ухили широко, докато погледът му се плъзгаше бавно по останалите форми на богинята с черни къдри и пламнало лице. — Девойка, все още покрита с руменината на девствен свян. Уви, аз съм обречен.

Видението го изглежда гневно, но не каза нищо.

Погледът му се плъзна отново към изящните глезени, които тя отчаяно се мъчеше да прикрие.

— Кажете ми, красива девойко, има ли други като теб у дома?

— Не. И бъдете добър да престанете да ме гледате тъй похотливо. Никой джентълмен не би си позволил да надзърта под полата на една девойка, а още по-малко да я съблича с поглед.

Той се разсмя.

— Напълно си права, хубавице... Никой джентълмен не би си позволил — каза той, докато продължаваше да я изпива с поглед.

Наташа се размърда на клона и отново изпрати долу дъжд от цветове, сетне каза:

— Защо не се опитате да ми помогнете да сляза?

Жребецът изпръхтя и се дръпна от падащите цветове. Антъни го накара да направи един кръг и като се върна отново под дървото, подхвърли небрежно:

— Та за какво си приказвахме?

— Не сме си приказвали за нищо. Само отбелязах, че можете да ми помогнете да сляза. В случай че не сте се сетили, това дърво не е естествената ми среда.

— Да ти помогна да слезеш ли? — отвърна той и си помисли, че естествената ѝ среда би трябвало да е леглото. — Че защо да правя това, когато си тъй прекрасна сред цветовете на прасковата?

Усмивката му беше станала още по-широка.

— Убеден съм, че щастието ми се усмивва. — В блестящите му сини очи проблесна закачлива искрица. — Винаги съм гледал да не изпускам този миг.

Той видя красивото ѝ лице да потъмнява от яд, но дори така си оставаше необичайно хубаво.

— Не се ядосвай, красиво цвете. Ти трябва да си любимка на боговете.

— Ако им бях любимка, сър, щях ли да съм стъпила сега на един клон.

— Да, но стъпила с такива крачета — отвърна той и отново прокара поглед по нея.

Тя го изглежда сурово и се наведе напред.

Лорд Антъни разбра, че в момента съвсем сериозно обмисля дали да не скочи, макар до земята да имаше повече от шест метра. Бог му е свидетел, че тя бе наистина прелестна, с този неин очарователен смутен поглед, с който го проследи, докато слизаше от коня.

Заведе коня до плета и го завърза, сетне се обърна, за да огледа отново прасковеното дърво. За момент погледът му се задържа на контраста между черните къдри и безукорния розово-бял тен, на невинната ѝ свежа хубост, така както беше седнала на клона — толкова съблазнителна, колкото бе примираща от страх. Представи си я гола и

мокра, току-що излязла от банята. Пред него бе девица в премеждие, ако изобщо някога бе виждал нещо такова и в мислите му бавно изплува видението за някаква далечна поляна, където агънцата подскачат, а близката гора е готова да приюти любовниците и където той прелъстява една съблечена и уплашена девойка. Видението накара кръвта да зашуми в ушите му. Както и по други места. Е, реши той, явно трябваше да се направи нещо. И като предприемчив човек с гореща кръв, той се оказа на висотата на положението.

Наташа го изгледа подозрително.

— Да не би да сте решили да ми помогнете?

Ще ти помогна в много отношения, хубавице, като се има пред вид колко трудно устоявам на изкушенията, помисли си той, но на глас каза:

— Реших да ти се притека на помощ, безстрашен като Рицаря без Страх и Укор, защото не мога да устоя при вида на девица в премеждие.

— Съмнявам се дали можете да устоите на каквато и да е съблазън — отвърна тя и го погледна с подозрение.

— Желанието не знае почивка... От пръв поглед ти ме плени. А сега скачай в ръцете ми, прекрасно цвете.

Тя се наведе и погледна надолу към него.

— Сигурен ли сте, че ще ме хванете?

— Сърце мое, красавица като теб е по-голяма рядкост, отколкото от пиле мляко. Само един глупак би изпуснал подобна възможност.

Сетне с дълбок поклон той добави:

— Един верен поклонник на девойките, като мен, никога не би проявил подобна несръчност... или глупост.

— Хм.

Като протегна ръце, сър Антъни се усмихна и каза:

— Е, скачай от своята клонка, ангелско лице, и ела в прегръдките на рая.

— Имате предвид чистилището — каза тя, оставайки на мястото си. Присви замислено вежди. — Май съм на по-сигурно място тук.

— Нежно цвете — отвърна той с ослепителна усмивка. — Няма да докосна дори косъм от косата ти. Можеш да разчиташ на мен.

— Нямам голям избор — отвърна тя и скочи в прегръдките му.

— Ха! — каза той, хващайки я във въздуха. Не личеше да има намерение да я оставя долу. — Лека като перце и нежна като Парнел, който си строшил пръста в млякото, когато то се пресякло.

Тя го изгледа многозначително.

— Ще ме оставите ли на земята или вече забравихте обещанието си?

— Колкото красива, толкова и наивна — отбеляза младият мъж през смях. Загледа се в кадифения златен мъх по нейните бузите, усещайки уханието ѝ на бадеми и прасковен цвят. — Да те пусна на земята ли, казваш? Че защо да правя подобна глупост? За Бога, ти имаш прекрасно тяло и красиво лице. Май съм на път да се влюбя.

— Май съм попаднала на пътя на един голям донжуан. Сега ме пуснете. Обещахте, че няма да ми направите нищо лошо.

— Уви, под лъчите на твоята сияйна хубост здравият ми разум се топи като сняг през май.

Наташа се дръпна рязко и се опита да се освободи.

— Ако сте решили да се правите на поет, без особен успех, ако трябва да бъдем честни, защо поне не се държите прилично?

Сър Антъни ѝ се ухили похотливо, защото, честно казано, почти не чуваше какво му приказва. Определено това се дължеше на мислите, които караха кръвта му да кипи — мисли, които не ѝ бе трудно да отгатне.

— О, подлец такъв! Пуснете ме, казах. Иначе ще пицця.

Той ѝ помогна да стъпи на земята и я изгледа с престорен ужас.

— Какво? Една добродетелна пастирка?

— Определено съм добродетелна, но не съм пастирка.

Младият мъж се хвана за сърцето и се олюля.

— Вирго интакта, ето това вече е късмет. Недокосната девица.

— И смятам да си остана такава.

Без да обръща внимание на последните думи, той вдигна обувките ѝ, сетне отиде да отвърже коня си и го доведе до нея.

— Хайде тогава, малка девственице. Ще ти помогна да се качиш.

Тя изсумтя недоверчиво.

— Да се кача на какво?

Той се разсмя.

— Красавица, при това остроумна. С всяка секунда се влюбвам все повече.

Тя го изглежда гневно.

— Не бих използвала точно думата влюбен.

Той повдигна вежди.

— О? И коя дума би предпочела?

— Няма значение — отвърна Наташа и закрачи решително по пътя към Марчъм.

Мъжът я изпревари и спря коня си пред нея.

— Предложих да те отведа у вас. Като джентълмен не мога да допусна да ходиш пеша. Боса си — каза той, продължавайки да стиска обувките ѝ. — Хайде, ела. Конят ми е съвсем кротък.

— Не конят ви ме притеснява.

— Значи няма от какво да се страхуваш. Хайде, качвай се, красива девойко — каза той и посегна да я хване, но тя се изплъзна.

— Ако аз съм на коня — попита тя с подозрение — вие къде ще бъдете?

Той се ухили.

— Ами точно зад теб, разбира се. И толкова плътно до теб, колкото е възможно. Нима ти приличам на глупак?

— Тогава ви благодаря, но ще се прибера пешком — отвърна тя.

— Защо предпочиташ да ходиш, когато може да си на кон?

— Защото не ви вярвам.

Той я потупа по розовата буза.

— Нима съм пипнал и косъм от хубавата ти главица?

— Все още не сте... Но съм сигурна, че не е било поради липса на желание.

Антъни се разсмя.

— Вае викгис. Горко на победените и прочее — каза той и я грабна в прегръдките си. Сетне я качи на коня, черен като греха.

— Знам, че ще съжалявам за това — каза тя.

— Успокой се, нежно цвете на девствеността. Честта ти за момента не е застрашена — отвърна той и се метна на седлото зад нея.

Наташа се обърна и по погледа ѝ пролича колко му вярва.

Като се пресегна покрай нея, той хвана юздите.

— Кълна се, че ти казвам истината. Май нещо ми се е схванал вратът.

— Докато ме зяпахте горе, предполагам.

Той се замисли за момент.

— Говориш прекрасно английски, но акцентът ти — освен че е страхотно съблазнителен — не е от острова. От къде идваш, малка хубавице?

— От Русия.

— От Русия ли? — огледа я той преценяващо. — Не ми приличаш на бедно девойче, внесено като работна ръка.

Тя го изгледа гневно.

— Не съм бедно девойче, нито работя за някого.

— А мъжът?

— Какъв мъж? — повтори тя и се обърна към него.

— Да не би да си девствена?

Тя се изчерви прелестно.

— Разбира се, че съм — отвърна тя и забеляза, че Антъни имаше наглостта да изглежда разочарован.

— Трябваше да се сетя. С личице като твоето това не е за вярване, но аз съм роден с късмет.

Наташа се усмихна.

— Май не сте виждал много девойки?

— Всички девственици в Лондон могат да се съберат в черупката на едно яйце.

Тя се разсмя, но смехът ѝ пресекна, когато той потърка шията ѝ с нос и прошепна:

— Момиче, което се смее, вече наполовина е твое. Вени, види, вици.

— Дойдох, видях, победих — каза тя. — Учила съм латински. Опитвате се да ме обидите ли?

— Казват, че който лицезре боговете, ги оскърбява — отвърна той. Сетне отново допря нос до шията ѝ и добави с дрезгав смях. — Не бих искал да обидя едно тъй прелестно същество, но съм дяволски решен да те съблазня, хубавице.

— Мисля, че трябва да ме пуснете да сляза. Мога да се прибера пеша. Струва ми се, че това ще е по-разумно... и по-безопасно.

— Но далеч по-малко забавно. Не мога да допусна една тъй прекрасна дама да върви.

— Значи станах дама. Преди малко бях бедна краварка.

Антъни се усмихна.

— Няма значение каква си, но ще трябва да отложим събланияването. Не мога да си мърдам главата заради това проклето схващане. Къде живееш, хубавице невинна?

— В края на тази алея.

Как може всичко да се подрежда така прекрасно, помисли си той.

— И това ако не е късмет. И аз съм се запътил в същата посока. Да не би да живееш някъде около Марчъм?

Девојката се усмихна и кимна.

— И така може да се каже.

Всичко ще ми бъде под ръка. Ще бъде далеч по-забавно, отколкото предполагах. Нищо не отпуска така, както почивката в провинцията — между бедрата на едно розовобузесто селско девојче с безкрайно възбуждащ акцент.

— Завийте тук — обади се Наташа, когато стигнаха една изящна порта от ковано желязо.

Сър Алтъни погледна към оградената с кестени алея и се обърна изненадан към нея.

— Но този път води към Марчъм.

— Знам.

— Значи живееш в Марчъм? — попита той, като сам не вярваше на късмета си. Това апетитно парче само му падаше в ръцете... или по-скоро в леглото.

— Да.

Велики Боже! Струваше си човек да живее в провинцията. Не можеше да повярва, че нещата се подреждаха така добре. Ето го него, малкият син на един дук, на когото не се полагаше по наследство нито титла, нито имот, и какво стана? Вуйчо му завеща и титлата, и обширното си имение, а на всичко отгоре и местната хубавица. При това той никога не е бил в по-добра форма за правене на любов, като оставим настрана проклетото схващане, разбира се.

Животът беше прекрасен.

— Значи живееш в Марчъм — каза той, сякаш още се съмняваше в това чудо. — Но не си от прислугата.

— Точно така, не съм.

— А, ти си дъщеря на някой от слугите.

— Не. Родителите ми никога не са били слуги... а сега и двамата са мъртви.

— Хм... Руско сираче с любопитно минало — каза той и не можа да добави нищо повече, защото излязоха на алеята, която правеше широк полукръг пред Марчъм Манор.

Точно в този момент близнаците изскочиха като стрели иззад плета, профучаха през поляната с детелина и заблъскаха входната врата, викайки с крясъци и писъци някоя си госпожа Макдугъл.

Секунда по-късно вратата се отвори с трясък и на прага изникна якото туловище на един дракон от женски пол. Драконът се забави за миг на каменната веранда, фучейки като зимен вятър, с метла в ръка.

Единственото обяснение, което дойде на ум на Антъни, беше, че близнаците трябва да са видели срещата му с чернокосата руска хубавица в градината и са хукнали направо през ливадите с жълта рапица, за да повикат подкрепление с предрезгавели и уплашени гласове.

— Госпожа Макдугъл! Госпожа Макдугъл! Елате бързо! На алеята има един бандит и той иска да отвлече Таша!

ВТОРА ГЛАВА

Хари пристигна в тръс от задния двор, въоръжен с гребло. Щом го зърна, Наташа разбра, че хубавият непознат този път си е намерил майстора.

Размахвайки греблото, Хари се присъедини към госпожа Макдугъл и двамата заедно се нахвърлиха срещу непознатия, който беше имал неблагоприятното да прегръща Наташа върху напет кон, черен като дявола. Още по-неблагоприятно беше да тръгне да слиза от коня точно когато стигнаха до него и при това още да стиска Наташа в обятията си.

Преди да успее да я остави на земята той бе нападат от всички страни.

В атаката се включиха близнаците и трите домашни кучета, бийгълите Уинкъм, Блинкъм и Нод, които се нахвърлиха върху Алтъни с неподправен ентузиазъм, раззинали зъбатите си усти. При тази заплаха младият мъж пусна без особени церемонии Наташа в праха и застана сам срещу всички, отблъсквайки метлата на госпожа Макдугъл, опитите на близнаците да го спънат и греблото на Хари. Междувременно бе принуден да остави голяма част от елегантните си панталони между зъбите на бийгълите.

Ако Наташа беше успяла да запази присъствие на духа, веднага щеше да прекрати всичко това. Но природната ѝ веселост надделя. Над плющенето от греблото и метлата, над руските ругатни на близнаците и пронизителното джафкане на кучетата се разнасяше нейният неудържим смях.

Наташа почувства, че костите ѝ сякаш омекват и краката ѝ се подкосяват, така че просто се отпусна на земята, както си беше боса и с раздърпана пола, а по лицето ѝ се стичаха сълзи от смях. Госпожа Макдугъл пък, като видя, че бийгълите се справят задоволително с бандита, захвърли метлата и хвана разбойника за ухото.

— Как смееш да отвлечаш девойки посред бял ден — изкрещя госпожа Макдугъл и му изви допълнително ухото.

Това накара Наташа отново да се затресе от смях, защото госпожа Макдугъл явно смяташе отвличанията за нещо напълно благопристойно, стига да ставаха под прикритието на нощта.

Речта на госпожа Макдугъл беше прекъсната, когато лондонският денди най-сетне си възвърна гласа. Видимо вбесен, той изрева:

— Веднага прекратете това!

И нещо в тона му прозвуча толкова авторитетно, че би смразило и най-синята кръв.

С едно внезапно движение той изтръгна греблото от ръцете на Хари и счупи дръжката му в коляното си. Сетне размаха парчетата, изгледа свирепо госпожа Макдугъл и заяви:

— Ако само помръднеш, скъпа госпожо, твоят врат ще е следващият — и захвърли счупените парчета на земята. — Всички тук са полудели. Какво, по дяволите, става?

Хари явно си беше глътнал езика. Той вдигна парчетата от греблото и повика кучетата. Госпожа Макдугъл обаче си възвърна гласа. Тя се обърна към Наташа и каза:

— Ох, милото ми агънце. Добре ли си?

Наташа кимна премалаяла. Това беше всичко, което можеше да изстиска от себе си, защото цялата ѝ душевна енергия отиваше в усилието да не избухне отново в смях.

Като се обърна към Антъни, госпожа Макдугъл го изгледа с най-свирепия си шотландски поглед и заяви:

— Какво си мислиш, че правиш, нехранимайко? Трябва да се засрамиш!

— Мислех си, че постъпвам като истински джентълмен и помагам на една дама — отвърна Антъни. — Явно вие сте останали с друго впечатление.

— Точно така. Приличаш на човек, заловен при опит за отвличане, мошенико. Най-добре изчезвай, преди да е пристигнал ърлът на Марчъм и да ти е съдрал кожата от бой.

— Ърлът на Марчъм... — ухили се Антъни и я изгледа, сякаш се чудеше кога тази овца най-сетне ще разбере, че я стрижат. — Негово благородие май доста го бива в боя?

— Разбира се — отвърна госпожа Макдугъл. — Много е як и е висок като Уестминстърската катедрала. Той трябваше... да дойде...

днес...

Думите все по-трудно излизаха от устата на достойната жена, която започна да се досеща какво става.

— Да не би случайно вие да сте...

— Лорд Антъни Хамилтън, от рода Хамилтън, Бог да го закриля, седми ърл на Марчъм, на вашите услуги — каза Антъни и се поклони дълбоко, наслаждавайки се на ситуацията. Сетне внезапно се хвърли към близнаците и ги сграбчи за вратовете, точно когато Павел се опитваше да го изненада с ловък ритник.

— Дръзни пак да направиш това, малък негоднико, и наистина ще съжаляваш.

Сетне разтърси и двамата във въздуха и се обърна към госпожа Макдугъл:

— Ваши ли са тези хаймани?

Видимо потресена, госпожа Макдугъл запротестира, заеквайки:

— Мои ли? Как така... Божичко, не. Съпругът ми почина толкова отдавна, че вече не помня как изглеждаше. Лука и Павел са синове на един важен и благороден руски граф — внушителната ѝ гръд се тресеше от вълнение — който загинал, за да спаси живота на покойния ви вуйчо. Той ги взе под своя закрила, доведе ги в Англия и стана техен настойник, на тях и на сестра им Наташа.

Като чу това, Антъни пусна близнаците и с подновен интерес се загледа в Наташа, която междувременно се беше отупала от праха. Направи няколко стъпки към нея, бавно посегна и нежно я помилва по бузата с кокалчетата на ръката си. Гласът му стана значително по-мек:

— А сега хубавата Наташа падна в моите ръце.

При тези думи госпожа Макдугъл без малко щеше да се задуши от гняв, но не можа да се намеси, защото Антъни отново заговори все така загледан в момичето:

— Изпитвам все по-дълбока благодарност към моя скъп покоен вуйчо.

Необятната гръд на госпожа Макдугъл се разтреса от гняв и за момент корсажът ѝ заплашваше да се пръсне. Едно копче излетя и беше незабавно погълнато от Уинкъм, който хукна към градината, следван по петите от Блинкъм и Нод.

Без да обръща внимание на загубата, госпожа Макдугъл заговори гневно:

— Наташа е почтено християнско момиче, ваше благородие... и господарят, вашият вуйчо, имаше големи планове за нея.

Антъни бавно прокара поглед по формите на почтеното християнско момиче.

— О, убеден съм, че е имал планове. Без съмнение егоистични. Старият сатир спокойно можеше да ѝ бъде баща... че дори дядо.

Заеквайки и запъвайки се на всяка дума, госпожа Макдугъл каза:

— Ннн-негово благородие не беше такъв човек. Той гледаше тези деца като свои. Нае най-добрия учител, който можа да намери. Искаше близнаците да отидат в Оксфорд. Възнамеряваше да намери достоен съпруг за Наташа — тя скръсти ръце на мощната си гръд и кимна тържествуващо. — Ще откриете всичко това записано в завещанието му. Тъкмо преди да умре, господарят дори се готвеше да я заведе за светския сезон в Лондон, да я представи така, както би подобавало на дъщерята на един лорд. Нае и шивач. Искаше да има хубава, скъпа рокля от чиста коприна.

Жената продължи тирадата си върху добрината и щедростта на покойния ърл, но Антъни вече бе повдигнал вежди и гледаше иронично Наташа, която нервно пристъпваше от крак на крак.

— Хубава, елегантна рокля, значи? Чиста коприна?

Наташа не каза нищо.

Той хвърли небрежен поглед към госпожа Макдугъл.

— Прелестното лице и хубавото тяло не се нуждаят от скъпа опаковка. Тя е красива като роза през май.

— Такава беше волята на покойния господар — непоклатимо отвърна госпожа Макдугъл.

Антъни погледна отново Наташа и повдигна брадичката ѝ:

— Значи искаш да бъдеш представена в Лондон? Изискани балове, копринени рокли и достоен съпруг?

Наташа отвърна на втренчения му поглед, без да мигне.

— Това желаете негово благородие, не и аз. Никога не съм искала да отивам в Лондон.

Той се усмихна.

— Нима? И защо така? Едно девойче от провинцията сигурно ще иска да се омъжи за някой виден лорд и да живее в града.

— Харесвам сегашния си живот, благодаря ви.

— И какво по-точно?

— Близко съм до моите братя.

Сър Антъни се намръщи и стрелна с поглед близнаците.

— Тези хлапета ли? — пусна я. — По дяволите! Не мога да те разбера — каза той, гледайки мрачно близнаците. — Не съм виждал по-големи хаймани от тези двамата.

Изражението му омекна и когато отново погледна към Наташа, сините му очи сякаш потъмняха.

— Може би за теб ще е по-добре да останеш в провинцията и в моето... — без малко щеше да каже „легло“, но се спря в последния момент — и под моето настойничество.

Наташа вирна нос.

— С братята ми можем да се върнем в Русия. Не бихме искали да сме ви в тежест.

— Не става дума за тежест, уверявам ви — усмихна се той. — Пък дори и да бяхте, това не би имало значение. Ако покойният ми вуйчо действително е споменал за вас в завещанието си, то според британските закони, заедно с титлата и имението, аз трябва да поема и всичките му задължения... с всичко добро или лошо, което те ми носят. Независимо дали ми харесва или не сега аз нося отговорност за теб и твоите братя.

— В такъв случай безкрайно съжалявам за бремето, което се е стоварило върху плещите ви, ваше благородие — каза тя и иронично направи реверанс, за да му покаже какво значи руска гордост.

— Наташа Алексеевна — ужасено възкликна госпожа Макдугъл. — Такъв тон не подобава на една дама и съвсем не ти прилича. Честна дума, трябва да се извиниш на негово благородие.

Антъни я изгледа замислено и бавно се усмихна.

— Уверен съм, че това бреме ще бъде удоволствие за мен — каза той и като минаваше край момичето добави — а аз изцяло съм отдаден на удоволствието.

ТРЕТА ГЛАВА

Наташа беше в ателието и изучаваше един параван, изрисуван от двете страни с кучета и петли, когато чу стъпки отвън. Разпозна нетърпеливото скимтене на бийгълите, затова отиде да седне на едно канапе до прозореца и се загледа навън.

Първото нещо, което видя беше Антъни. Въздъхна замечтано и кръстоса ръце върху облегалката на канапето, подпря глава на тях и вperi поглед в него. Не можеше да му се нагледа. Имаше чувството, че може да прекара целия си живот, съзерцавайки Тони без да й омръзне.

Нима имаше по-красив мъж? Нима имаше по-примамлив смях? Нима имаше по-мил, по-забавен и по-възхитителен човек на света? Никой друг не би могъл да накара сърцето й да затупти така само при споменаване на името му.

Нямаше друг такъв мъж.

Едно от най-хубавите неща при влюбването, реши тя, беше, че ти отнема цялото време. Буквално целите й дни бяха запълнени от неговото присъствие, а нощите й — от мисли за него.

Госпожа Макдугъл влезе в стаята.

— Какво правиш тук в такъв хубав ден? — попита тя. — Зле ли ти е?

— Чувствам се прекрасно — отвърна Наташа. — Честна дума.

Госпожа Макдугъл я огледа любопитно, сетне в погледа й се мярна някаква мисъл.

— Трябва да си влюбена.

Наташа се усмихна и очите й грейнаха.

— Как го разбрахте?

— Слушай, малката ми, любовта и димът не могат да се скрият.

— Толкова ли си личи — попита Наташа и си помисли, че е доволна от това, защото нямаше намерение да скрива чувствата си към Тони.

— Да, макар да ми е мъчно.

— Мъчно ли ви е? Защо?

— Любовта, като Одисей, не спира на едно място. Влюбените нямат задръжки — отвърна тя. — От това няма да излезе нищо добро. Помни ми думите.

— О, мисля, че грешите — каза Наташа. — Тони никога няма да ме излъже, знам го със сигурност.

— Любовта е нещо... Е, като те хване, казваш сбогом на здравия разум.

— Не и когато любовта е голяма като нашата — каза Наташа, без да откъсва поглед от Антъни.

— Голяма любов, голяма печал — каза госпожа Макдугъл. — Недей да забравяш това. В очите на любовта всяко петаче е жълтица. Пази се, Наташа. Ти си само едно мъниче, невинно агънце в сравнение с ърла. И не забравяй, че това е първата ти любов. Ще има и други.

Наташа се готвеше да обясни на госпожа Макдугъл, че няма да има други, но се разсея, гледайки Тони.

Госпожа Макдугъл застана зад Наташа и се загледа през прозореца.

— Да, наистина е хубавец, но съм чувал, че има опит с жените. — Обърна се към Наташа. — Не искам някой да ти разбие сърцето.

— Знам, но Тони никога не би ми разбил сърцето — отвърна момичето с огромна увереност. — Не би го направил. Нашата любов е истинска.

Госпожа Макдугъл поклати глава.

— Истинската любов рядко идва от първия път, дете.

— Е, значи това е един от тези редки случаи — отвърна Наташа с абсолютна убеденост.

— Е, дано да е така. Надявам се да си права — каза госпожа Макдугъл и майчински прегърна Наташа, преди да излезе.

Момичето я съпроводи с поглед, сетне отново се загледа в Тони и въздъхна замечтано. Любовта и яйцата са най-хубави, когато са пресни.

Нима можеше да съществува по-голяма любов от тяхната?

Антъни всячески се стараеше да ѝ угоди, той беше тъй щастлив и така твърдо решен да се ожени за нея. Тя бе тъй щастлива, че ѝ идеше да вика от радост. Да тича из къщата, викайки името му. Искаше целият свят да узнае и да сподели радостта ѝ. Какъв късмет имаше, че първата ѝ любов беше с такъв мъж.

Междувременно кучетата заобиколиха плета и с въодушевление откриха, че Тони е там. Тя се усмихна. Уинкъм, Блинкъм и Нод очевидно бяха готови да поспортуват малко, но лорд Антъни май не бе склонен това да стане на негов гръб. Наташа прехласната наблюдаваше как кучетата игриво нападаха господаря, джафкайки и дърпайки панталоните му, като се опитваха да го накарат да участва в ролята на жертвата в един увлекателен лов.

Загледана в хубавия благородник, Наташа си мислеше, че ето вече цял месец бяха заедно, а още не можеше да повярва, че той е истински. Тя знаеше, че е влюбена. Наистина, никога преди не се беше влюбвала, но разпозна любовта както би разпознала някой стар приятел. Животът наистина беше странно нещо, защото от дълбините на тъгата и мъката, дошли със смъртта на стария ърл, изплува любовта на живота ѝ.

За частица от секундата тя се сети колко са занемарени оранжерията и любимите растения на стария лорд. Испита леко угризение и си обеща да направи нещо, но дори в този момент в мислите ѝ присъстваше Тони.

Докато го наблюдаваше, ърлът се изправи и хвърли нещо, което накара кучетата ентусиазирано да хукнат към другия край на алеята.

Силуетът му ясно се очертаваше на оранжево-розовия фон на изгряващото слънце, показало се над плета по върха на хълма. Висок като дърветата зад него и рус като викинг, Антъни беше колкото хубав, толкова и чаровен. От прозореца не можеше да види очите му, но нямаше нужда от това. Тези негови очи — сини и пълни с обещания — бяха отпечатани вовеки в паметта ѝ. Усмихна се, сецдайки се за всички деяния и подвизи, които му приписваха, сетне се зачуди дали всичко това бе вярно.

Имаше всякакви приказки — слухове и истории, които постоянно чуваше, откакто той наследи Марчъм. Наташа присви вежди, мислейки си за тези впечатляващи постижения. Някои от тях можеха да бъдат осъществени единствено от изключителен човек, способен да приеме всякаква форма, да се усуче като въже в морски възел. Сетне се разсмя на абсурдността, на очевидната невъзможност това да е вярно.

Е, разбира се, тя не се съмняваше, че Антъни не е образец за добро поведение. Според помощничката на готвачката, която беше

научила това от един братовчед в Лондон, „лорд Антъни бил развратник и нехранимайко“. Тя добави, че бил прословут с уменията си да надвива добродетелта на жените.

Една от камериерките се съгласи, че последните слухове от Лондон потвърждавали всичко това и добавяли нови детайли, но побърза да допълни:

— Но пък на лорд Антъни е толкова трудно да се устои, че жените са склонни да забравят всичко друго.

Наташа въздъхна замислено. Времето, непосветено на любов, е пропиляно време. Зачуди се кой и кога ли е казал това. Но всъщност най-важното бе, че който и да го е казал, той е разбирал от любов.

Антъни наистина беше отдаден на удоволствията. Но след един месец, прекаран в разходки с него по полята и градините на Марчъм Манор тя реши, че няма нищо лошо в това човек да е отдаден на удоволствието. Хората говореха, че подобни мъже са разбили сърцето на много невинни девойчета, но Наташа, макар да бе родена в Русия, отгледана на село и да не бе виждала отдавна град, не се лъжеше толкова лесно.

Ако Тони действително я желалеше толкова, колкото разправяше, тогава този дяволски хубав, изкусително чаровен мъж, дал храна на злите езици в Лондон, имаше малък избор: или трябваше да поднови нескончаемата си поредица от лесни завоевания в Лондон, или трябваше да ѝ предложи да се оженят.

От нейна гледна точка, достойният лорд Марчъм може и да беше английски ърл, но в крайна сметка тя бе дъщеря на цял руски граф.

Тези мисли за брака я наведоха на някои други и щастливият ѝ унес бързо се разнесе. Спомни си за невероятното разкритие, което Тони ѝ направи онзи ден, след като ѝ се закле във вечна любов и ѝ предложи брак. Разкритие, което накара руската кръв на Наташа да кипне.

Тя го гледаше с неизразима любов:

— Предлагаш ми да се омъжа за теб?

— Разбира се, че ти предлагам — отвърна той и я грабна в прегръдките си. — Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— И колко скоро?

Той леко се смути.

— Не съм сигурен.

— Защо не си сигурен?

Той я целуна по носа.

— Сладка Наташа, има един малък проблем.

— Какъв проблем?

— Нещо, което не би трябвало да тревожи прелестната ти главица. Всеки проблем може да бъде решен и аз ще намеря някакъв изход и от този.

— Сигурна съм, че ще намериш, но кажи ми все пак какъв е проблемът.

С леко виновно изражение той отвърна:

— Сгоден съм за друга.

Сърцето ѝ спря. Гърлото ѝ пресъхна. В ушите ѝ прозвучаха думите на госпожа Макдугъл „влюбеният няма задръжки...“

Изглежда го ужасено, сетне усети как ужасът преминава в гняв. Как се осмеляваше.

— И ти ми завъртя главата, докато си влюбен в някоя друга? — попита тя с пресеклив от ярост глас.

Всеки път, когато се сетеше за този момент, съжаляваше, че не бе свила юмрук и не го бе уцелила в окото.

Как се осмеляваше? Уж беше неин настойник и покровител, а да си позволява подобно поведение... и то под предлог, че ухажва бъдещата си съпруга.

И имаше безочieto да се нарече джентълмен.

Каква наглост. Какво безсрамие. Като си помисли само. Да я гледа с такъв копнеж, да я забавлява и да ѝ взема ума със своите усмивки... да кара сърцето ѝ да трепти под топлотата на дрезгавия му, изгарящ шепот.

И в себе си да е решен да я измами.

И това ако не беше безсрамие — да изчака, докато тя не омекне от желание, преди да ѝ каже, че е сгоден за лейди Сесилия Станхоуп, дъщеря на дук и дукеса Уайборн и втора братовчедка на принца регент.

Сякаш Наташа можеше да се състезава с такава личност.

Миналата вечер му беше казала това, но Антъни просто се разсмя и отвърна:

— Любима, с никого не се състезаващ. Лейди Сесилия е отпусната, свенлива млада жена, която ще получи разстройство дори ако само я изгледам малко по-лакомо.

— Но вие сте сгодени...

— Това лесно може да се оправи.

Наташа се загледа в съвършените му черти и усети, че сърцето ѝ се размеква.

— Няма да е честно — каза тя. — Дадената дума си е дадена.

Той бързо я целуна, преди тя да успее да се дръпне.

— Баща ми е дал това обещание, не аз. Казвам ти, че всичко е уредено без съгласието ми. Предполагам, че лейди Сесилия ще изпита не по-малко облекчение от мен. Боя се, че съм наплашил до смърт свенливото мишле. Всеки път, когато се намерим в една стая, тя припада.

— Може би това е заради божествената ти външност.

Антъни изненадано повдигна вежда, но явно беше възхитен.

— Божествена външност ли?

Наташа го сръга в гърдите.

— Добре го знаеш, така че не се прави на учуден. Сигурна съм, че всяка от многобройните дами на сърцето ти най-безсрамно те е засипвала с комплименти. Нещо ми подсказва, че откакто си обул панталони е трябвало да отпъждаш жените. Та дори аз като те видях за пръв път...

Внезапно спря и затвори уста. Хвърли поглед тъкмо навреме да съзре как Антъни я наблюдава прехласнато.

— Продължавай, моля те — каза той и бавно се ухили.

Тя се извърна с дръзко полюляване на полата. Скръсти ръце и заяви:

— Изчерпих комплиментите, които ти бях отредила за днес.

Докато тя излиташе от стаята, Антъни се пресегна, хвана една от черните къдрици и леко я потегли.

— Ще има и други такива дни — заяви той. — Защото смятам да се ожена за теб.

Разговорът беше прекъснат, тъй като отвън се разнесе смехът на близнаците. Наташа се извърна и ги видя да излитат иззад ъгъла, подвижни като варени аспержи. Опитваха се да пуснат едно хвърчило в топлия пролетен вятър, но без особен успех. Кучетата видяха нов шанс за игра и побързаха да се възползват от него, като препуснаха зад момчетата, джафкаха и подскачаха към хвърчилото, което се издигна във въздуха, сетне се залюля и падна върху една черница.

Недалеч от мястото, където Лука и Павел играеха с хвърчилото, Антъни седна на една покрита с мъх каменна стълба и се загледа в някаква гола статуя. Мислено виждаше Наташа Симонова — също толкова съблечена.

Нямаше съмнение, че тя е невероятно хубава — просто завладяваща, с коса черна като душата на дявола и очи виолетовосини като метличина. Преди време, когато за пръв път я зърна на върха на прасковата, тя му се стори може би най-прелестното същество, което някога бе виждал. Сега, след като я беше преследвал в продължение на четири месеца, вече беше абсолютно убеден в това.

И бе само на крачка от това тя да стане негова. Изруга, като се сети за миналата вечер. Всичко щеше да се нареди добре, стига да не се бе увлякъл толкова — и да не беше споменавал за годеницата, която го чакаше в Лондон.

Не че грешката беше изцяло негова. Ако трябва да бъдем честни, никак не бе трудно човек да забрави за лейди Сесилия. Имаше мозък колкото бърсалка за прах, а постоянният надзор на майка ѝ и закрилата на баща ѝ я бяха превърнали в мекушава мишка. Нищо в нея не привличаше погледа. Златисторуса коса, обикновено скрита под смешно боне, бледи сини очи, бледа кожа и още по-бледи и безлични дрехи. Нямаше нищо общо с пролетната свежест на чернокосата Наташа с нейните виолетови очи. В сравнение с хубавицата, която ходеше боса из Марчъм и говореше с прелъстителен руски акцент, лейди Сесилия нямаше никакви шансове.

Е, да си кажем истината, имаше доста сериозни шансове поне в една област — парите. Сесилия нямаше капка мозък в главата, но пък много пари в банката. Лейди Сесилия Станхоуп беше най-богатата наследница в Англия... и там се криеше проблемът.

Антъни искаше парите на лейди Сесилия, но ако може без самата нея.

Това, което искрено искаше, беше чернокосата богиня, която спеше под един покрив с него. Вече бе разбрал, че Наташа нямаше да му позволи дори някоя по-дръзка милувка или радващо душата докосване по непозволено място, без да се оженят. Идеше му да се рита отзад, и то оттук до Уайтчапъл и обратно, задето беше позволил на баща си да уреди брака с лейди Сесилия. Зестрата определено беше кралска, но нямаше какво да се прави — освен дискретно да се покаже

на Сесилия, че той е хлътнал до уши по Наташа. Нейната гордост щеше да бъде оскърбена, тя щеше да разтрогне годежа... и той щеше да бъде свободен.

Антъни свъси вежди, защото си помисли, че ще се наложи да бъде крайно деликатен по отношение на Наташа, за да не навреди на репутацията ѝ. За щастие госпожа Макдугъл беше подозрителна като монахиня и упорита като куче пазач.

— Наташа, ела да помагаш! — Виковете на близнаците прекъснаха мислите му и Антъни вдигна поглед тъкмо навреме, за да види Наташа да излиза.

Проследи с поглед как тя заведе кучетата до колибата им с помощта на Хари и как сетне помогна на братята да пуснат хвърчилото. С леко иронична усмивка Антъни се подпря на един кипарис и се загледа как Наташа прави няколко обиколки с хвърчилото.

Сетне, без да подозира, че някой може да гледа, тя запретна поли и сне няколко панделки от фустата си. Направи от тези панделки опашка на хвърчилото. Още една обиколка на поляната и хвърчилото се издигна във висините.

Докато я наблюдаваше, Антъни се твърдо реши да я направи своя. Отлепи се от дървото и развеселен се замисли какви неочаквани и прекрасни обрати предлага понякога животът.

Години наред се беше подвизавал като съблазнител и винаги грижливо беше избягвал дори най-изкусните клопки с цел брак. Накрая се беше решил да застане пред олтара, но по чисто финансови съображения. И какво стана? Веднъж сгоден за най-богатата наследница в Англия, той веднага започна да се разкайва за това. Ирония на съдбата, помисли си младият мъж, докато се отдалечаваше от дървото.

Наташа го беше забелязала, защото вдигна поглед и му махна.

— Здравсти, Тони — извика тя. — Не знаех, че си тук.

— Тук съм, хубавице, не мога да дишам без теб.

С въздишка осъзна, че казва истината. Осъзна също, че не го интересува дали Сесилия е най-богатата жена в Англия и в света. Жената, която искаше бе Наташа и той беше твърдо решен да се ожени за нея. Просто щеше да се наложи да открие друг начин за правене на пари.

Внезапно Антъни се сети, че макар да беше вече от месец в Марчъм, още не беше прегледал счетоводните книги. Намръщи се. Сметките определено не бяха неговата стихия, както и оранжерията, пълна с отвратителните растения, по които вуйчо му така се бе прехласвал. В този момент Наташа го погледна и му се усмихна.

Нуждата някак съумяваше да направи счетоводните книги по-примамливи.

Утре щеше да прегледа сметките и да открие как да извлече някакви доходи от Марчъм. Щом искаше Наташа, нямаше друг избор. Постара се да забрави за гласа, който му напомняше, че от брака с лейди Сесилия зависеше не само неговия имот, но и този на роднините му.

Наташа дотича при него и го хвана под ръка.

— Хайде да се разходим — каза тя. — Искам да ти покажа какво съм направила в градината с езерата.

Тони тръгна с нея, но умът му се рееше далеч от езерата.

Въпреки че той бе наследил Марчъм Манор, брат му Тревор беше единственият напълно осигурен финансово човек от семейството. Преди доста години Тревор наследи значителна сума от баба им по майчина линия, купи си кораб и натрупа значително богатство като капер по време на войните срещу Наполеон.

Без знанието на Тревор и Антъни, техният баща вложи доста пари в различни сделки — до една неизгодни. Финансите на стария дук се крепяха на магия и той бе на косъм от банкрута, когато най-сетне се реши да разкрие истината пред синовете си.

— Искаш да кажеш, че нямаме пукната пара — попита Тревор.

— Ако не днес, боя се, че утре ще е така — отвърна дукът. — Освен ако не се случи някое чудо.

И чудото стана. Богатият и влиятелен дук Уайборн благослови годежа на единствената си дъщеря и наследница, лейди Сесилия Станхоуп с малкия син на дука, лорд Антъни Хамилтън.

Тони може и да не разбираше от сметки и счетоводни книги, но не беше глупак. Прекрасно осъзнаваше, че като разтрогне годежа по своя вина, той не само ще съсипе рода Хамилтън в очите на обществото, но баща му без зестрата на Станхоуп — срещу която вече беше получил значителни заеми — щеше чисто и просто да се разори.

— Тони, слушаш ли ме? — попита Наташа, прекъсвайки мислите му.

Тони я погледна.

— Разбира се. Разказваше ми за водните лилии.

Тя звънливо се разсмя.

— Показвах ти къде смятам да посадя бели теменужки.

Тони изруга наум.

— Прости ми, любов моя. Имам някои грижи днес.

— Няма нищо. Не трябваше да те разсейвам с моите градинарски приказки.

Той я изгледа с обожание.

— Всичко, което казваш, ме възхищава. Саксии, гърнета за семена и разсад, нощни гърнета...

Тя се разсмя и го хвана за ръка.

— Хайде, ще се разходим. — Сетне го погледна със закачлива усмивка и каза: — Обещавам да си мълча.

Той ѝ се усмихна и леко стисна ръката ѝ:

— Радвам се, че разбираш всичко.

— Естествено, че разбирам — отвърна тя. — И аз забравям за всичко около мен, когато се замисля за някой храст, който трябва да подкастрира или за семената, които трябва да посея. Когато умът ми е на друго място, не чувам и дума, дори всички около мен да говорят.

Тони се усмихна и си помисли, че до нея той се чувства по същия начин. Тя наистина беше радост не само за окото, но и за ума.

Минаха покрай леха с напръстничета, над която бръмчаха пчели и Наташа продума разсеяно:

— Пчелите са вече при напръстничетата.

Сетне се изчерви, като се хвана да мисли на глас. Подари му една сияйна усмивка, после попита:

— Знаеш ли защо понякога наричат напръстничетата „лисичи обувки“?

Прехласнат, Тони поклати глава.

— Палавите феи са дали тези цветя на лисиците, за да ги слагат на лапите си и да обикалят тихичко около кокошарниците.

Откъсна едно стебло, покрито с розови петна и кимна:

— Това са следи от ръцете на немирните елфи — обясни тя. — Според някои хора така те предупреждавали, че растението е отровно.

Антъни проследи с поглед как момичето затъква цветята в шарфа си, сетне нещо друго привлече вниманието ѝ.

— Гледай. Метличината е цъфнала. Да не забравя да дойда и да накъсам малко. Сокът от цветовете, смесен с малко стипца, става прекрасна боя за акварел. А това е кандилка — продължи тя и посочи друг цвят. — Смятало се е за неприлично джентълмен да подари кандилка на някоя дама, защото цветето е било знак за лекомислено поведение.

— Ще имам пред вид никога да не ти подарявам кандилка.

Наташа се разсмя.

— Това са отживелици.

Той я хвана за ръката.

— Ти си прекрасна. Знаеш ли това? Напълно си ме омагьосала. Напълно и без пощада.

Девојката се разсмя и го притегли напред по обраслата алея.

— Хайде, идвай — каза тя. — Оттук. Храстите тук наистина се нуждаят от подкастриране. Трябва да кажа на Хари.

Сетне, сякаш внезапно засрамена от бърливостта си, тя се усмихна и вдигна поглед.

— Май много приказвам.

Повървяха в мълчание и отново мислите за Наташа бяха изместени в съзнанието на Тони от мисли за пари.

Макар да беше наследил титла и обширно имение, с тях вървяха ужасно малко пари в брой. Знаеше, че това се дължи най-вече на слабостта на стария ърл към скъпи екзотични растения, които не бяха по кесията му. Понастоящем доходите от имението не стигаха дори за данъците и най-скромен живот. Може би ако затвореха оранжерията и намереха купувач за растенията, това щеше да завърни временно положението, докато не измислеше нещо.

Внезапно той се сети колко много любимата му обичаше растенията. Може би все някак щеше да успее да ги запази. Но дори да ги продадеше, Тони знаеше, че парите ще им стигнат само за крайно скромен живот.

Марчъм беше внушително провинциално имение, но постройките вече се рушаха тук-там и ако човек се вгледаше по-внимателно, щеше да види изпадали камъни по ъглите. С други думи,

нужен беше основен ремонт, а парите за това можеха да дойдат само от зестрата на лейди Сесилия. Това беше единствената надежда.

Е, помисли си Тони, все някак ще преживея и без надежда. Защото ще разтрогна годежа с лейди Сесилия и Наташа ще бъде моя... а баща ми и парите да вървят по дяволите.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Главата на прославения род Хамилтън беше Чарлз Хамилтън, пети дук Хилсбъро. Той бе само един потиснат лепидопгерист, който тъй и не можа да прости на света, че го натовари с титлата и го принуди да изостави мечтата на живота си — да обикаля далечни страни като учен изследовател. Вместо професия, преследването на пеперуди, мушици и бръмбари трябваше да стане просто негово хоби.

В това отношение бракът му с дукесата беше идеален.

София бе внучка на прочутия ботаник сър Едуард Фицюг и сестра на покойния ботаник лорд Уилям Уедърби, ърл Марчъм, който също се ползваше с добро име в тази професия.

Макар да не беше виден учен като дядо си или брат си, дукесата имаше слабост към всичко, свързано с растителното семейство Rosaceae. Тя прекарваше дните си, ровичкайки в глинести почви и растителни торове, когато не забъркваше нови течности, с които да пръска листата на любимите си рози.

Веднъж Тревор, наречен от баща си особняк, му отвърна:

— Няма нищо чудно, ако съм малко странен, сър... Израсъл съм в къща, която винаги вони на спирт за стъкленици, отрови срещу растителни паразити и китова мас. Цяло чудо е, че още не са ни затворили при лудите в Бедлам.

— Още не е късно — сухо беше отбелязала дукесата.

— Чак пък толкова, Тревор — беше се намесил Антъни. — Трябва да признаеш, че странните занимания на нашите родители поне ги държаха вкъщи и винаги можехме да ги намерим.

— Да, лесно можехме да ги намерим. Мрежата за пеперуди на татко си личеше отдалеч по хълмовете, а за да открием майка, трябваше просто да проследим дирите от мокра градинска пръст из стаите.

Когато вестта за поредното увлечение на Антъни и за намерението му да се ожени за руската девойка стигна до ушите на майка му, дукеса Хилсбъро веднага посети скъпата си приятелка, дукеса Ланшир. Не защото искаше да види приятелката си, а за да

поговори с една нейна родственица, дошла на гости. При дукеса Ланшир бе отседнала една стара далечна леля, руска благородничка на име графиня Ирина Кропоткина.

От тази престаряла графиня майката на Тони искаше да изстиска възможно най-много информация относно рода на руското момиче, което заплашваше да съсипе семейството ѝ. Може би щяха да успеят да се отърват от нея, като просто открият роднини в Русия и я отпратят у дома. Покойният ърл Марчъм може да дължеше нещо на този граф Симонов, но според дукеса Хилсбъро, лично тя не му дължеше нищо.

След като беше представена на побелялата стара графиня и двете си размениха няколко комплимента, дукеса Хилсбъро пристъпи към същината на въпроса.

— Симонов — повтори графиня Кропоткина, сякаш търсейки някаква следа в паметта си. — Това е доста разпространено име — рече тя накрая. — Боя се, че паметта ми вече е в същото плачевно състояние, както зрението. Не мисля, че бих могла да ви помогна. Не успявам да се сетя за никой. Съжалявам.

Дукесата не се предаваше толкова лесно. Искаше да разбере нещо за произхода на тази руския, по която Тони бе хлътнал, така че се постара да опресни паметта на старата дама.

— Бащата на момичето май е бил граф — обади се дукеса Хилсбъро. — Бил е офицер и е загинал при настъплението на Наполеон срещу Москва.

— А, граф Симонов... — отвърна графинята, сякаш името изведнъж събуди отдавна заспали спомени. В очите ѝ внезапно заблещука някакво пламъче. — Да... да. Това може да е само граф Алексей Симонов — продължи тя. — Горкият човек. Но ние си мислехме, че родът му е угаснал. Когато Наполеон нахлу в Москва, домът на граф Симонов беше изгорен до основи. Смятах, че е загинал с цялото си семейство в пламъците.

— Графът не е умрял при пожара. Той е бил убит, докато е спасявал живота на брат ми. Брат ми го погребал, но не знаел какво да прави с децата. Затова ги довел в Англия.

Графинята бавно кимна.

— Доколкото разбирам, това може да е само граф Алексей.

— Този Алексей имал ли е синове близнаци? — попита дукеса Хилсбъро.

— Да, макар да не се сещам нищо за тях. Виждала съм ги само веднъж, когато бяха съвсем малки. Няколко пъти съм зървала и момичето. — Графинята поклати глава. — А ние да си мислим, че родът е угаснал.

— Да сте чували за техни роднини, които да живеят в Русия?

— Не... поне не и близки роднини. Графът има двама братя, единият от които умрял като дете. Другият беше убит във войната срещу Наполеон. Съпругата му беше сираче и макар от благороден род, семейството ѝ не блестеше с нищо в обществото.

— Ами графът?

— Графът беше известен повече като много способен офицер, отколкото с връзките си с руската аристокрация.

— Разбирам — отвърна дукесата. — Споменахте, че домът на графа бил опожарен. Имотите му бяха ли значителни?

— Богатството му не беше приказно, не мога да кажа на колко точно възлизаше... Пък и това вече няма значение. Каквито и имоти да е имал, вече са преминали във владение на короната.

— Да — разсеяно отвърна дукесата. — Така бихме постъпили и ние в Англия.

Когато дукесата се прибра у дома и разказа на съпруга си за Тони и за разговора с графиня Кропоткина, той тъжно поклати глава.

— Явно от тази посока няма да излезе нищо.

Сетне попита къде е големият му син и наследник, който според собствените му думи „за щастие имаше повече здрав разум“.

Големият син на дука, лорд Тревор Хамилтън, маркиз Хавърлай, капер по време на войните с Наполеон, трудно можеше да бъде открит. Все пак в този случай баща му има късмет. След кратко разследване дукът с радост научи, че Тревор е в Лондон, където пристигнал само преди няколко дни. Без да губи ценно време, той изпрати спешно послание до сина си.

Тревор от дълго време се опитваше да си уреди среща с изкусителната испанска актриса Лита Перес. Кое то никак не беше лесно, като се има пред вид, че неговото време беше запълнено с ограбване на Наполеоновите кораби, а Лита Перес бе любовница на могъщия дук Нортърп.

Когато посланието на баща му стигна до Тревор, дук Нортърп беше в Брайтън, а Тревор беше в къщата на Лита. Тя беше гола от

кръста нагоре, а той — от кръста надолу. Тъкмо се готвеше да даде на възхитената Лита това, което тя най-много желаше, когато прислужницата почука на вратата.

— Какво има? — извика Лита.

— Послание... за негово благородие — извика прислужницата зад вратата. — Лакеят чака долу. Казва, че било спешно.

— Дяволите да го вземат — каза Тревор, гледайки розовите гърди на Лита.

— Какво да предам на лакея на негово благородие? — попита прислужницата.

Лита огледа преценяващо широките мускулести плещи и тесния кръст на мъжа. Сетне погледът ѝ се спусна към частта, която я интересуваше най-много. Въздъхна.

— Спокойно можеш да отидеш да видиш какво иска — каза тя и повдигна увисналия му пенис. — Май загуби концентрация.

Въпросната част тъжно се полюшна. Тревор изпсува и мрачно закрачи към вратата. Отвори я с такъв замах, че прислужницата едва не падна вътре. Като видя гневното изражение на Тревор и липсата на дрехи, прислужницата изпищя от ужас, хвърли към него бележката и хукна надолу по стълбите.

Без да си дава труда да затвори вратата, Тревор разгърна листа и прочете отчаяния призив на баща си. Хвърли поглед към леглото. Като си помисли, че ако не беше бележката, сега щеше да е между горещите бедра на Лита, отново изруга. Сетне се облече с чисто военна бързина.

Миг по-късно разочарованата Лита Перес се отпусна в леглото и въздъхна, докато наблюдаваше как Тревор напъхва ленената си риза в прилепналите бричове. Без да каже дума за довиждане, той потегли за градската къща на баща си и остави Лита да си мисли, че всички слухове за неговата арогантност напълно отговарят на истината.

— Може би Антъни е хлътнал по това рускиче — каза Тревор на родителите си, щом пристигна в градската къща на баща си и чу новината за двата годежа на своя брат.

Дук Хилсбъро изсумтя.

— Не може да е влюбен в нея — отвърна той. — Дал е дума на лейди Сесилия.

Тревор се изсмя.

— Сякаш това има някакво значение за Тони. Ти поне трябва да го познаваш. Приличието е последната му грижа.

— За какво става дума? — попита дукът. Беше се загледал през отворената врата на балкона и се беше захласнал по един прекрасен представител на семейство Nymphalidae.

— Май говорехме за Антъни — отвърна Тревор.

— А, да — призна дукът.

— Да? — обади се дукесата и скочи на крака. Гласът ѝ забележително напомняше нейните канарчета сутрин. Тя изгледа с отчаяние съпруга си. — Само това ли имаш да кажеш, Чарлз? Да? Разстроен си вече цяла седмица, откъсна Тревор от неговото пиратстване...

— Каперство, майко.

— Е, все едно — отвърна дукесата и махна с ръка, сетне продължи. — Чарлз, знаеш, че бракът на Антъни с лейди Сесилия е единствената ни надежда, а сега той е хлътнал по някакво девойче без пукната пара, което моя мекосърдечен брат довел от Русия. Девойче, за което не знаем нищо, освен името му. И ти можеш да кажеш само „Да“.

Дукът откъсна поглед от градината и се обърна към жена си:

— Когато намериш по-подходящ отговор, скъпа, ще го използвам с удоволствие.

Дукесата кимна.

— Обмислила съм ситуацията — каза тя, сетне се обърна към Тревор: — Ние с баща ти се надяваме да отидеш в Марчъм и да поговориш с брат си.

— Защо, по дяволите, му е на Тревор да ходи чак до Марчъм, за да говори с Антъни — попита дукът и се извърна да погледне жена си. — Само ще си хвърля думите на вятъра, никой не може да му налее ум в главата.

— Тони не е вятърничав — възрази дукесата. — Просто е малко пообъркан. Забравил ли си какво значи човек да е влюбен? — Дукесата се загледа в съпруга си и сви вежди. — Да, боя се, че си забравил. Няма значение. Убедена съм, че Тони може да бъде вразумен. Винаги е бил умно дете.

Дукът поклати глава и я изгледа скептично.

— Смяташ, че Тони просто е пообъркан? Вземи се в ръце, Софи. Мъж, който се сгодява за две жени едновременно, не е само пообъркан.

Тревора си пое дъх да каже нещо, но мисълта му бе прекъсната от дука, който грабна мрежата си за пеперуди и излетя през вратата с виковете:

— Всевишни Боже! Това е Vanessa cardui.

Дукесата съпроводи с поглед съпруга си и въздъхна:

— Аз май съм единствената жена в Англия, която не посяга към шишенцето с амоняк, когато съпругът ѝ хукне след някоя пърхаща дама.

— Този род жени явно не те притесняват — отбеляза Тревор.

Майка му го изглежда изпитателно.

— Помня времето, когато това важеше и за теб — каза тя.

Тревор се разсмя.

— Слава Богу, аз съм вече застрахован срещу въртиопашки. Човек съзрява с времето.

— Дай Боже да е така — отвърна дукесата, вдигна ръце и погледна умолително нагоре.

Щом семейният съвет приключи, първата работа на Тревор — след като баща му успешно беше заловил, обработил и закарфичил злочестата пърхаща дама — беше да предложи да изплати дълговете на баща си. Това изглеждаше далеч по-лесно, отколкото да бие път чак до Марчъм и да се опитва да налее ум в главата на Тони. Начинанието му се струваше обречено, защото Тони рядко слушаше какво му се говори.

Баща му обаче прояви крайно умерен възторг при това предложение.

— Финансите ни са в ужасно състояние, Трев. Щедрото ти предложение да ни платиш дълговете е изключително мило, но се боя, че то само ще ни спаси с майка ти от затвора за длъжници. Няма да можеш да покриеш всичките ни дългове.

— Затвор за дългове? Е, хайде, татко! Не може да е чак толкова зле... или може?

Дукът поклати глава.

— Е, все още не сме стигнали дотам, но сме на път... А както вече споменах, на карта са и ред други неща, освен парите.

— Гръм и мълния! За какво говориш? — попита Тревор и усети, че гневът му се надига. Искаше по-скоро да приключи с тези глупости

на ангини и да се върне при Лита. Или още по-добре да напусне Лондон. Войната никога не е била тъй напрегната.

Тревор осъзна, че вече нищо в Лондон не го примамва, включително и Лита Перес. Искаше да се върне на кораба си. Ловът на Наполеоновите кораби беше далеч по-важен — и определено по-лесен — отколкото наливането на ум в главата на Тони.

— Става дума за репутацията на семейството — отвърна дукът. — Има и други пътища към крушението, освен банките на Файненшъл стрийт. Дук Уайборн не трябва да бъде подценяван. Като братовчед на краля, той се ползва с огромно влияние. Всеки, който го настъпи, може да е сигурен, че ще бъде посетен от някои негови неприятни познати, ако разбираш какво искам да кажа. Ако се разгневи — а той сигурно ще го направи, ако годежът бъде разтрогнат и единственото му дете бъде унижено — дукът с лекота може да съсипе цялото семейство... за пет поколения напред.

Тревор беше на път да отхвърли това, когато се сети, че бащата на лейди Сесилия и дук Уайборн бяха едно и също лице. Именно дук Уайборн беше подписал каперското разрешително, с което Тревор можа да въоръжи свой кораб, да пленява френските стоки и да ограбва врага.

Тревор беше потресен. Въпреки опитите да стои далеч от това благо, той беше затънал до гуша вътре. И беше на път да затъне още по-дълбоко. Ако Антъни разтрогне годежа и оскърбеше дук Уайборн, влиятелният мъж сигурно щеше да му отнеме разрешителното и вероятно щеше лично да го предаде на Наполеон!

Мисли — панически мисли — започнаха да се оформят в главата на Тревор. Привидя му се папачта от доковете, типове, каквито дук Уайборн понякога наемаше... потръпна, като си представи как те го пресрещат в тъмнината, за да го изпотрошат, а защо не дори да го качат насила като моряк на някой кораб, отплаващ Бог знае накъде. Това му поддейства отрезвяващо.

Как, по дяволите, щеше да се измъкне от тази каша? Тревор си блъскаше главата и знаеше, че няма изход.

Щом дук Уайборн научеше за последния подвиг на Тони, щеше да има под ръка един член на семейството, върху когото да излее гнева си и с когото да се разправи — политически, финансово или физически. Или и по трите начина заедно. До Тревор бяха стигали

слухове за дългата ръка на този човек. Не можеше да прекара остатъка от дните си, като скита из покрайнините на Лондон, подскачайки от ужас при звука на собствения си глас и оглеждайки се на четири за дука или неговите наемници. Подобна съдба не блазнеше Тревор.

Стоеше така, все още зашеметен от шока. Мислеше си за брат си, хвърлил се през глава в поредната си любовна авантюра като някакъв млад глупак, без да помисли, че със себе си ще повлече към дъното цялото семейство Хамилтън.

Внезапно Тревор осъзна, че Тони настъпва собствените му интереси. Не се изискваше особено усилие на мисълта, за да разбере, че май родителите му са прави. Тони трябваше да бъде спрян. При това незабавно.

Тревор определено усещаше, че не му се ходи в Марчъм, нито му се забърква в тази каша, но когато трябваше да избира между брака на Тони с онова рускиче и своето разрешително, беше съвсем ясно какво се налага да предприеме.

Антъни трябваше да бъде вразумен.

— Както разбираш, нямаме особен избор — достигна до него гласът на баща му. — Трябва да отидеш колкото се може по-бързо в Марчъм и веднъж завинаги да сложиш край на това безумие. Ако слухът стигне до лейди Сесилия или баща ѝ, с нас е свършено.

— Е, ако ще ходим, можем да тръгнем утре — отвърна Тревор. — Ако Тони е бил под един покрив с онова момиче повече от месец, може би вече е успял да преспи с нея. Ако пък не е, сам Кентърбърийският архиепископ не би могъл да го удържи.

В този момент Тревор осъзна, че вниманието на баща му е привлечено от някакъв молец, кацнал на черчето на прозореца.

— Нямаме време за такива неща — каза с укор той. — Пеперудите ти ще трябва да почакаат.

Дукът въздъхна замечтано.

— Молец — поправи го той. — *Thetidia smaragdaria*. Може би е последният, който виждам този сезон.

Тревор изпъшка раздражено.

— Ако не отидем в Марчъм да спрем Тони, може изобщо да не видиш повече молци.

Огледа се наоколо.

— Къде изчезна мама?

— Вероятно рови нещо около корените на някое цвете. Съешава разни видове в оранжерията — обясни дукът.

— Хм — отвърна Тревор, внезапно замислен — съешаване в оранжерията... Досега не ми беше хрумвало.

— Трябва да е ужасно неудобно — отбеляза дукът. — Да делиш помещението с всички тия бодливи рози, портокалови дървета и термометри... да вдишваш торни изпарения и препарати срещу паразити.

Тревор се изсмя.

— В библиотеката не беше по-добре. С Тони не можехме да се разминем от мрежи за пеперуди, стъкленици, миризма на спирт и всички тия витрини...

Дук Хилсбъро повдигна вежди.

— В библиотеката ли? Искаш да кажеш, че вие с Тони...

Тревор кимна.

— Често.

— Гръм и мълния, в библиотека! Това вече е нещо! — каза той и плесна Тревор по рамото. — Да се любиш в библиотеката! Колко бяхте големи?

— Достатъчно големи, за да накараме дамите да забравят за разните пеперуди и бръмбари.

— Добре го каза — дукът отново прихна. — Това ви е от мен. Винаги съм имал подход към жените.

Погледът на Тревор стана сериозен.

— Мисля, че Тони е наследил тази черта.

— Тони... — разсеяно каза дукът. — Дявол да го вземе, почти бях забравил за тази бея.

Сетне лицето му грейна.

— Е, всяко нещо си има и добрата страна. Сега е най-подходящото време човек да отиде в провинцията. Марчъм е рай за всеки колекционер. Може би всички се нуждаем от няколко дни на село. Ще приготвя мрежите и стъклениците. Отиди да кажеш на майка си.

Тревор погледна баща си и помисли, че би искал да наследи дарбата му да гледа така на живота. Сетне кимна и тръгна да търси дукесата в оранжерията.

Тя поливаше розовите храсти.

— В Марчъм ли? — отвърна тя, когато Тревор ѝ обясни, че ще ходят там. — Разбира се, че искам да дойда, Тревор. Отдавна смятам да сложа ръка на розите в Марчъм.

— Сега Тони се грижи за тях — каза Тревор.

— Да, но и двамата знаем отношението на Тони към хортикултурата. Наистина трябва да направя нещо за растенията на горкия Уили. Сигурна съм, че Тони не е стъпвал в оранжерията, нито е наредил на някого да наглежда и полива растенията. — Тя тъжно поклати глава. — Делото на цял един живот повяхва пред очите ни.

— Да, това наистина е срамата — отвърна Тревор, мислейки си, че имат много по-належащи грижи от треволяците на вуйчо Уили.

Майка му явно не гледаше на нещата по този начин.

— Вуйчо ти Уили беше много напреднал в изследванията си, нали знаеш?

— Да, знам — отвърна саркастично Тревор. — Ако вуйчо Уили изобщо разбираше от нещо, това бе да се занимава с ботаника по очарователен начин.

— Да — замислено каза дукесата. — Очарователно е тъкмо подходящата дума... и затова Уили беше любимец на краля — тя сви вежди. — А именно защото Уили бе така близък с крал Джордж, прие да се прави на шпионин в Русия. Ако не беше толкова чаровен, милият Уили сега щеше да е жив. — Майката погледна Тревор. — Нали знаеш, че той никога не се излекува напълно след онази ужасна зима.

— Да, знам.

Дукесата явно беше настроена за размисли.

— Горкият Уили. Той вехнеше от ден на ден, откакто се върна от Русия с онези клетки дена.

Тревор изглежда майка си, мислейки си, че тя се бе зареяла някъде между розовите храсти и руските зими, но във всички случаи далеч от належащите проблеми.

— Интересно, аз тъй и не можах да разбера защо Уили проявяваше такава слабост към онези странни растения. Сякаш няма достатъчно хубави дървета и храсти в нашата Англия. Ако не си беше пропилял младостта да обикаля света за разни семена и фиданки, може би щеше да се ожени и да му се народят деца. Години наред се опитвах да събудя интереса му към розите, но той си оставаше заплепен от своите странни чуждоземни растения.

— Някои от тях бяха наистина специални — обади се Тревор. — Спомням си, че особено си падаше по отровните им разновидности. Още не съм ги забравил.

— Нито пък аз — отвърна дукесата. — Самокитка, отровно дърво, див пащърнак...

— Забрави най-лошото.

Майка му трепна, замисли се дълбоко, сетне се развесели.

— О, да, сега се сецам. Вие с Тони доста пострадахте от един от любимците на Уили. И двамата повече не стъпвахте в оранжерията, след като се срещнахте с онази лиана. Беше от Америките, нали?

Тревор кимна.

— Северноамериканска отровна лиана. Ще помня това име до края на живота си.

Дукесата се разсмя.

— По едно време си мислех, че това е краят. Май беше единственият път, когато и двамата ми сина едновременно легнаха болни. Никак не ви беше леко.

— Не знам за Тони, но това бяха най-черните две седмици в живота ми.

— Е, скъпият Уили вече го няма и се боя, че любимите му растения са на път да го последват. Не вярвам да е взел мерки някой да се грижи за тях след смъртта му.

— Значи няма да ни е трудно да се отървем от тях — отвърна Тревор. — Поне що се отнася до отровните растения, според мен повечето трябва да бъдат унищожени.

— Боя се, че няма да са само отровните. Тони не е човек, който ще си губи времето с растения.

Тревор се намръщи.

— Да, Тони си губи времето само с... — внезапно усети каква дума е на път да каже пред майка си и затвори уста.

Дукесата повдигна вежда и го изгледа въпросително.

— Той си губи времето само с какво?

— Няма значение — отвърна Тревор, който прекрасно знаеше, че на майка му е известно всичко за любовните авантюри на Тони.

Дукесата изглеждаше развеселена, сякаш бе прочела мислите на Тревор. Сетне започна да отделя нещата, които можеше да й потрябват и да ги подрежда в една плитка кошница.

— Олеле, без малко щях да забравя. Поканих лейди Сесилия с родителите ѝ в събота на обяд. Трябва да ѝ изпратя бележка, че се налага да отидем в Марчъм — възкликна дукесата и се запъти към къщата.

Тревор се готвеше да каже нещо, когато чу гласа ѝ:

— Би ли довършил поливането вместо мен, Трев?

Тревор кимна и вдигна лейката. Чувстваше се като пълен идиот и се молеше никой да не го съзре как полива розите на майка си, сякаш нямаше друга работа. Потръпна при мисълта какво ще стане, ако вестта стигне до екипажа му.

След като приключи с поливането на розата, Тревор влезе в къщата. Дукесата го чакаше с бележка в ръка.

— Трябва да се погрижа за багажа, иначе Блира ще напълни куфарите ми с бални тоалети, които нямам какво да правя в Марчъм — тя вече беше на вратата, като се сети да се обърне и извика през рамо:

— Ще наредиш ли да занесат бележката на лейди Сесилия?

Тревор хвърли един поглед на плика.

— Майко, не можеш да изпратиш такава бележка.

Тя спря на прага и го изгледа учудено.

— Че какво ѝ е на бележката?

— Погледни я — отвърна Тревор и ѝ протегна плика. — Цялата е в петна от пръст.

— О, глупости — каза дукесата. — Никой няма да им обърне внимание. Ако изобщо ги забележат, ще решат, че лакеят на баща ти я е омърлял. Е, сега бъди добро момче, намери Хектор и му дай бележката. Кажи му незабавно да я занесе на дук и дукеса Уайборн.

Хектор явно беше изпълнил заповедта, защото още на следващата сутрин, тъкмо докато Тревор обсъждаше с родителите си кога да потеглят за Марчъм, пристигна бележка от лейди Сесилия.

Дукесата я отвори и възкликна:

— Оле Боже!

— Какво има? — попита Тревор.

— Беля — отвърна майка му. — Лейди Сесилия съобщава, че много се радва, че нещата се уреждат по този начин.

— Уреждат ли се? — попита дукът. — Как се уреждат?

— Доколкото разбирам, тя потегля днес за Марчъм с родителите си — отвърна дукесата и подаде бележката на Тревор. — Пише, че

това е знаменателно съвпадение. Тя тъкмо седнала да ни пише, че трябва да отмени гостуването си, когато пристигнала нашата бележка. Май някаква нейна братовчедка живее край Марчъм — нали се сещаш за Сали Мейфилд, жената на ърл Маруд — е, щели да ѝ гостуват и да прекарат няколко дни с Тони.

— В Марчъм ли отиват? — попита Тревор. — Сигурна ли си?

— Да — отвърна тя и подаде бележката на Тревор.

Той я взе, отвори я и тихо изруга, като стигна до последния ред.

„Надявам се, че ще стигнем преди вас — приключваше безупречното послание на лейди Сесилия. — Толкова е вълнуващо. Ще бъде нещо като състезание. Може би ще успея да накарам татко да даде някаква малка награда на тези, които пристигнат първи.“

Дукесата се усмихна.

— Предполагам, че на лейди Сесилия не ѝ е хрумнала възможността нейният баща да пристигне първи и да спечели собствената си награда.

— Лейди Сесилия не може да мисли толкова далеч напред — отвърна Тревор. — Сигурен съм, че главата ѝ е пълна с дървесни стърготини. Всеки път, когато отвори уста, ги чакам да изпаднат.

— Е хайде, Тревор. Трябва да се научиш да си въздържаш езика. Лейди Сесилия скоро ще стане член на семейството и твоя снаха.

Тревор направи гримаса, но мислите му скоро се насочиха в друга посока. Представи си какво ще стане, ако лейди Сесилия действително пристигне първа или едновременно с Тревор и родителите му. В такъв случай нямаше да има достатъчно време да налее ум или каквото и да е друго нещо в главата на Алтъни. Нито пък на рускинята. Ако пък лейди Сесилия бъдеше съпроводена от дука и дукесата и те видеха всичко, преди той да поговори с Тони... Тревор изруга наум. Върхът щеше да бъде, ако заварят Тони тъкмо развихрен в леглото с рускичето.

Какво ли ги чакаше тогава?

Дук Уайборн ще разтрогне годежа и това щеше да е краят на рода Хамилтън и на разрешителното на Тревор — ето какво ги чакаше.

Като последно отчаяно средство Тревор уреди родителите му да потеглят със семейната каляска към Марчъм, докато той препусна с изисканата си нова карета, която беше по-малка и по-бърза.

План не изглеждаше лош, поне докато Тревор не стигна до сенчестата алея, която водеше към Марчъм Манор.

ПЕТА ГЛАВА

Утринното слънце разпръсна мъглата, но много по-рано Наташа беше скочила от леглото и бе отишла в конюшната, за да се приготви за сутрешната езда. Конярят, Нед Хю, стоеше до прага и чешеше един дорест кон, но спря, като я видя да идва.

— Добро утро, Нед — малко кисело го поздрави Наташа, като се надаваше поне днес да я остави сама да оседлае коня си, вместо да се мотае около нея. Без да знае защо, тя се чувстваше неудобно в негово присъствие. Всеки път, когато го видеше, той вече се бе зазяпал похотливо в нея, събличайки я с поглед. Никога не казваше нещо наистина прилично, но начина, по който я гледаше, я караше да настръхва.

Щом стигна до вратата на конюшната, Нед продума, начумерен както обикновено:

— Ще изкарам коня ти.

Остави четката на оградата и като плъзна за последен път поглед по фигурата ѝ, влезе в конюшната. Докато го чакаше, тя погали шията на дорестия кон, каза му какъв хубавец е той с лъскавия си косъм и се разсмя, когато животното тържествено кимна, съгласявайки се с комплимента. Още се смееше, когато Нед изведе кобилата, но смехът ѝ замря, щом го зърна.

Той нищо не каза, само ѝ помогна да се качи на седлото. Както винаги Наташа усети как се накланя към нея, докосвайки бедрата ѝ с рамо. Дори след като беше възседнала коня, не свали ръка от обувката ѝ. Жестът не беше достатъчно откровен, за да ѝ даде повод за забележка, но не бе и напълно благоприличен. Когато го изгледа укорително, той ѝ отвърна с поглед, намекващ, че знае доста нейни тайни. Тъкмо когато се готвеше да му каже да пусне обувката ѝ, той свали ръка, дръпна се встрани и сведе глава, но отново, с лек оттенък на насмешка и неуважение.

Според стария ърл Нед беше циганче, подхвърлено на прага му, тежко болно и в окаяно състояние. Ърлът внесъл Нед в къщата и повикал доктор. Когато оздравял, Нед никога не разказвал за миналото

си и приел да се грижи за конете в Марчъм. Приел с удоволствие, или поне така изглеждало.

Не беше стар — да имаше най-много тридесет и пет години, доколкото Наташа можеше да прецени. Обличаше се пъстро, както всички цигани, с яркочервена риза, отворена на гърдите, за да се вижда златния синджир отдолу. Носеше оранжев пояс и светлокафяви бричове. Кожата му беше тъмна, и по наследство, и заради слънцето, зъбите му проблясваха на тъмното лице при редките случаи, когато се усмихнеше. Очите му бяха тъмнокафяви, както косата, която поддържаше въздълга. Понякога я връзваше и тогава се виждаше златната обица на ухото. Ърлът ѝ беше споменавал, че се съмнява Нед Хю да е истинското му име, но „докато се държи почтено и работи като всички, нямам нищо против него. Всеки има право на личен живот.“

Наташа нямаше нищо против той да има личен живот, но без нея. Нед ѝ се струваше различен от другите цигани, защото обикновено те бяха готови да бърборят с часове, да се смеят и веселят. Но в едно отношение циганската му кръв проличаваше — беше много дързък.

Веднъж, докато се обличаше, чу някакво шумолене под прозореца. Като надзърна, го видя в градината само на няколко крачки от нея. Гледаше я по начин, който я накара да изтръпне. Оттогава имаше грижата пердетата да са дръпнати, когато се преоблича.

На Наташа донякъде ѝ беше жал за Нед. В крайна сметка и той беше без дом и семейство — а Наташа знаеше какво значи това. Знаеше също, че се прехранва само благодарение на работата си при ърла. Заради това не спомена никому за странното му поведение. Но грубите опити да се сближи с нея я караха да го отбягва.

Погледна го и си помисли, че той е хубав по някакъв грубоват начин, но не чак толкова, че да забрави за поведението му. Външно можеше да бъде приятен и нормален, но вътрешно...

С една дума, този човек не ѝ харесваше.

Нетърпеливо смушка кобилата и препусна в тръс, без да се обръща. Нямаше нужда. Усещаше погледа му да я изгаря в гръб и знаеше, че той няма да отлепи очи от нея, докато не се скрие в далечината.

В началото Наташа смяташе да поязди само до края на алеята, където тя излизаше на пътя към селото. Но веднъж отишла дотам, реши да продължи още малко и да се разходи до Епълкор.

Епълкор значеше ябълкова семка. Наташа вече от три години живееше недалеч от селцето, а все така се усмихваше, като чуеше това чудато име. Ако някои думи извикваха картини, то Епълкор приличаше на гоблен. Не беше никакво прочуто селище, всъщност не се славеше с нищо, но щедро компенсираше липсата на известност със своя чар. Уютните тесни улички криволичеха около суровия нормански замък, старата часовникова кула и високата камбанария на църквата. Красиви бяха и ябълковите дървета край реката. Определено нищо не можеше да се сравни с Епълкор, каза си Наташа.

Зави от главния път и мина край една огряна от слънцето ливада с лютичета, зад която блещукаше реката, скрита между редиците високи тополи. После те се смениха с плачещи върби, чийтовейки се спускаха към водата като зелен чадър. На края на селото три тлъсти кафяви патици маршируваха на някъде и тя се надигна на стремената да ги види по-добре, усмихната при вида на дисциплинираната редица патета, които се включиха в шествието. Мина край къщичка с покрив от слама, задрямала под топлите слънчеви лъчи и зърна госпожа Гудпърсон да тупа одеяла, а дванадесетте ѝ деца стояха строени край кладенеца и омитаха чиниите с попара.

— Добро утро, госпожа Гудпърсон — извика Наташа.

Госпожа Гудпърсон спря да ѝ махне, сетне продължи с работата си.

Ароматът на нарциси и диви рози се носеше в топлия пролетен въздух. Наташа мина през селото, махайки и кимайки на познатите си, разменяйки от време на време по някое „Добро утро“.

В храстите врабците продължаваха нескончаемите си спорове, а косовете се задоволяваха да стоят на място и да коментират всеки, който мине. Яворовите дървета разнообразяваха общия зелен фон с жълтите си листа, а тежките пъпки на брястовете бавно се разпукваха, разкривайки безбройни бледи листенца.

Малко по-късно Наташа излезе от селото и зърна викария в неговата лъскава черна карета, обвита в облак прах. За да избегне праха, тя му махна и зави по една пряка пътечка, която водеше към Марчъм, лъкатушейки през ливадите с детелина, лютичета и бяла рапица.

Лука и Павел се бяха заели с обичайното си занимание, когато Наташа не беше наблизо да ги надзирава: замисляха нова пакост.

Изследваха внимателно цялото имение в продължение на повече от час и констатираха, че то не им предлага никаква интересна нова възможност за пакост. Затова решиха да се посветят на второто си любимо занимание, а именно да скроят номер на някой невинен и нищо неподозиращ човечец от Марчъм.

Шляейки се навън, Лука и Павел засякоха лорд Алтъни в момента, когато излизаше от къщата. Чуха го да ги вика, но се скриха под един сайвант, докато госпожа Макдугъл не излезе да види какво става.

— Търсех Лука и Павел — обясни Алтъни.

Госпожа Макдугъл се огледа наоколо.

— Проверихте ли в конюшната? Може да са отишли да поездят с Наташа.

— А, ето къде била — отвърна Тони. — Търсих я навсякъде. Помислих си, че близнаците могат да знаят къде е тя.

Госпожа Макдугъл го изгледа самодоволно.

— И аз подозирам, че знаят — каза тя. — Те знаят почти всичко, което става в Марчъм.

Тони се огледа.

— Отдавна ли излезе?

— Преди повече от два часа, доколкото си спомням.

Алтъни тръгна към конюшната.

— Забелязахте ли накъде пое?

— Зърнах я да язди по алеята — викна подире му госпожа Макдугъл.

— Добре. Може би ще се засечем. Ще отида с каретата в града. Трябва да се видя с адвоката си. Ще се прибера чак късно следобед.

Госпожа Макдугъл кимна.

— Чудя се къде ли са тези момчета — промърмори тя на себе си и се прибра вътре.

Лука и Павел съпроводиха с поглед госпожа Макдугъл. Проследиха и лорд Алтъни, който пое към града. Единодушно бе решено, че днес късметът ще се падне на лорд Алтъни — и то напълно заслужено. Откакто беше дошъл в Марчъм, лорд Алтъни се беше посветил да тормози близнаците по възможно най-жесток начин — чрез чудовищното дивашко изтезание, наричано дисциплина.

Два гневни гласа с руски акцент изредиха ужасиите, които клетите момчета са били принудени да понасят, откакто попаднаха в ръцете на лорд Антъни. Инквизиции като това да си държиш ризата винаги пъхната в панталона, да си миеш лицето и ръцете преди ядене, да си решиш редовно косата, да искаш разрешение, преди да станеш от масата и най-лошото, да бъдеш изтезаван безбройни часове от специален учител, доведен чак от Единбург, с единствената цел да ги тормози. Според близнаците старичкият мекосърдечен учител, нает от стария ърл Марчъм, беше далеч по-поносим.

След кратък преглед на техните мъки лорд Антъни бе признат за виновен за гореспоменатите престъпления. От този момент всичко потече по мед и масло, защото вдъхновението незабавно ги осени.

Щом каретата се скри зад ъгъла, Лука и Павел забравиха за миналото и се съсредоточиха върху справедливото възмездие, посвещавайки усилията си на нещо по-приятно като планирането на пакост.

Първо отидоха в обора и изведоха дебелото си пони, сетне се насочиха към сайванта, където стояха колите. Малко по-късно понито беше впрегнато в тяхната двуколка. Върнаха се още веднъж за голямо парче стъкло от тия, които се използваха в оранжерията.

Внимателно качиха стъклото на двуколката заедно с две лопати и подкараха кротко понито по алеята, изглеждайки отдалеч като самата невинност.

Точно по средата между Марчъм Манор и портата в края на алеята, където тя извеждаше на големия път, близнаците спряха понито и го завързаха в сянката на един орех. Сетне свалиха лопатите и се хванаха на работа.

След около час, изпотени и запъхтени, с омекнали от умора ръце, те вече бяха изкопали голяма правоъгълна дупка в средата на един от двата коловоза, издълбани по средата на алеята. Починаха си няколко минути, поеа си дъх и се заловиха с втората част от плана, а именно да поставят стъклото върху дупката.

Нагласиха стъклото, покриха го с прах и за по-голяма прегледност го замаскираха с една клонка. След това разхвърляха камъчета, листа и парченца дърво върху коловоза. Накрая сметнаха за уместно да добавят няколко бучки пръст.

Прегледаха щателно делото си и решиха, че клопката не може да бъде избягната. Върнаха понито и двуколката в обора, претичаха през ливадата и се покатериха на един висок кестен с дълги клони, спускащи се над тяхната дупка. Прикриха се между листата и търпеливо зачакаха лорд Алтъни.

Лорд Антъни не дойде.

Затова пък пристигна маркиз Хавърлай, подкарал елегантната си нова карета, запретната с кокетно пристъпващ кон с лъскав косъм. Маркизът тъкмо бе потънал в мисли как да спаси годежа на лейди Сесилия и как този подвиг ще бъде свидетелство за истински героизъм и акт на християнско милосърдие.

Идилията обаче не трая дълго. Чу се звън от строшено стъкло. Конят изцвили и се изправи на задните си крака. Каретата подскочи и спря. Тревор се намери на земята. Поседя малко там, докато се съвземе, сетне конят пак изцвили и се изправи на задни крака.

— Дявол да го вземе — изруга Тревор и се зае да укроти уплашения кон, като все още не разбираше какво се е случило.

Сетне се наведе и видя, че колелото на каретата му е хлътнало до оста в една дупка. После забеляза стъклото. Тогава вече избухна и от устата му започнаха да се изливат думи, които никое човешко ухо не заслужаваше да чуе.

Дори гаргите по околните дървета се разбягаха.

Докато си изливаше душата, Тревор зърна двете момчета, залегнали между клоните над него. Тогава вече мислите за християнско милосърдие окончателно го напуснаха.

Гневно нареди на момчетата да слязат.

Близнаците се спуснаха долу и имаха достатъчно благоразумие, за да се опитат да избягат. Но Тревор връхлетя отгоре им, преди да успеят да изминат и десет крачки. Момчетата загубиха ума и дума при вида на внушителния колос, който изглеждаше достатъчно разгневен, за да ги убие на място. Докато си поемат дъх да извикат, бяха съборени на земята.

На близнаците рядко им се беше случвало да ги бият. Близнаците имат естествената склонност да реват заедно дори когато само един от тях е заплашен. Естествено и двамата започнаха да пицят неистово, още преди върху им да се е стоварил първият удар.

Тревор здравата се измъчи да удържи двете врещящи, пищящи и ритачи хлапета, които виеха, сякаш вече са пребити почти до смърт. Врявата беше толкова ужасна, че овцете се скупчиха на срещуположния край на поляната и се опитваха една през друга да прескочат плета.

Тревор тъкмо се беше приготвил да наложи добре двамата хаймани, когато чу чаткане на подкови. Вдигна поглед и видя най-прелестното същество на този свят да язди по алеята, облечено в прекрасен костюм за езда с цвят на боровинки и шапка с пера. Беше толкова пленителна, че той не можеше да откъсне поглед от нея.

Забрави за момчетата. Забрави за колелото от американски дъб, затънало до оста.

Само я изпиваше с поглед, докато тя не скочи от коня и се нахвърли отгоре му с юмручета.

— Как се осмелявате — изкрещя тя, щом си пое дъх, продължавайки да размахва юмручета. Секунда по-късно близнаците ентусиазирано се присъединиха към нея. Битката беше грандиозна. Тревор не бе виждал такова нещо, откакто майка му го беше завела преди няколко години на благотворителна разпродажба.

Скоро мъжът овладя положението: единият близнак се оказа притиснат към земята с крак, а Наташа и другият — стиснати под мишниците на двете му ръце. Със заплашителен тон Тревор ги накара да обещаят, че ще се държат прилично.

— Иначе няма да ви пусна — заяви твърдо той.

Близнаците охотно се съгласиха, но хубавицата с черни къдри май предпочиташе да се бори до край.

— Коя, по дяволите, сте вие? — попита той, неспособен да откъсне поглед от нея.

Тя дишаше тежко, но успя да си поеме достатъчно дъх, за да заяви:

— Наташа Симонова, грубиян такъв. А вие, сър, освен че се държите като престъпник, сте навлезли в чуждо имение.

— Нищо подобно, по дяволите — отвърна той и ги пусна. — В случай че не сте осведомена, лорд Антъни има брат, който...

— Вие ли сте? — тя млъкна за секунда, за да си поеме дъх. — Значи вие сте Хавърлай Адския огън? Вие сте братът на Тони?

Тревор се намръщи, като видя с какво спокойствие изрича тя прочутия му прякор, дори без сянка от смущение. И най-прословутите лондонски уличници имаха добрината поне да се направят на смутени. Тази богиня с виолетови очи обаче владееше иронията също толкова добре, колкото юмручетата си. Очевидно щеше да му се наложи да се съобразява с тази жена.

Като не знаеше как да постъпи, той реши да отклони разговора в друга посока и изръмжа към близнаците.

Близнаците подскочиха, но Тревор го очакваше и ги сграбчи за яките, преди да са направили и две крачки. Разтърси ги и заяви:

— Вие, хаймани такива, сте виновни каретата ми да заседне. Като сте се разбързали така, можете да помогнете. За да съм сигурен в старанието ви, ще задържа приятелката ви като заложник. Хайде, изчезвайте, преди да съм размислил и да съм ви обесил за краката ей на онова дърво.

Близнаците излетяха. Без да се обръщат, те профучаха през поляната като две пламтящи стрели, изстреляни от един и същи лък.

Тревор не беше човек, който си губи времето и незабавно се възползва от отсъствието на близнаците. Докато се любуваше на прелестното същество и му се хилеше глуповато, той внезапно прозря, че това трябва да е девойката, по която брат му беше хлътнал. Напълно го разбираше.

Остави очите си да се разходят по фигурата ѝ, да се плъзнат по извивките на щедрата ѝ гръд, по тънкия кръст и нежните очертания на женствените бедра. Представи си нещата, които не можеше да види, като глезените или връхчетата на гърдите, твърди и остри. Усети също, че е възбуден.

Сети се за какво е дошъл и се опита да укроти естествената си реакция, като си представи, че е седнал гол на върха на айсберг някъде на полюса, но това не помогна. Един поглед към нея и в него се надигаше такава топлина, че можеше да разтопи всички ледове на полюса. Тя просто беше прекалено привлекателна и мястото ѝ беше тъкмо в неговите ръце, така че нямаше намерение да я пуска.

После се сети за каперското си разрешително. Това беше достатъчно, за да го охлади.

Без да си позволи дори най-малката непристойна милувка, той я пусна и реши да импровизира малка приказка за това прелестно

същество, по което брат му беше хлътнал до уши — приказка за благоприличието и дълга на добрата християнка, а също за бедите, които поведението на Антъни щеше да донесе на рода Хамилтън. Приключи със затрогваща молба тя да си помисли какво ще причини това на клетата и невинна лейди Сесилия.

За да подсили ефекта, той пъкна палци в колана си, загледа я мъдро като недоспал бухал и заяви:

— Значи разбирате, че ще бъде крайно недостойно за една християнка, крайно неблагоприятно и крайно непочтено да позволите тази история между вас и Тони да продължи.

— Да — отвърна тя. — Сигурна съм, че имате пълно право и аз искрено съчувствам на лейди Сесилия. Но също така знам, че никоя жена не би искала да се омъжи за човек, който обича друга. Затова разберете ме, аз оценявам вашите доводи, но не мога да отхвърля предложението на Тони да се оженим.

Тревор остана като гръмнат цяла минута, сетне нещо просъска в главата му — като топ, чийто барут се е намокрил и не иска да се възпламени. Усети, че лицето му пламва. Бавно прокара ръка по врата си. Негови ли бяха тези вени, така чудовищно изпъкнали? Изпръхтя от яд и пред очите му падна пелена.

Видя всичките си надежди да се изпаряват и плановите му да се срутва. Видя родителите си разорени. Сетне видя дукесата и дукът да се преселват при него и кокетната му градска къща да се напълва с присадки за рози и мрежи за пеперуди.

Обладаха го паника, омраза и ярост. Щеше му се да сграбчи тази чернокоса богиня и да я разтърсва, докато тези блестящ нейни къдри не се изправят. Щеше му се да я преметне през коляното си или през онзи пън там и да ѝ даде такъв урок, че тези нейни виолетови очи да се затворят от болка.

Изглежда я с най-страховитото си изражение и изстина, когато кръвнишкият му поглед беше посрещнат от едни неустрашими виолетови очи. И разбра, че да кара това рускинце да се откаже от намеренията си, ще е все едно да се опитва да хване куршум във въздуха.

— Бих ли могъл да узная какво значи това? — попита Тревор с разтреперан от ярост глас. — Дори в Русия трябва да има някакви

правила в това отношение. Една дама не се занася със сгоден мъж. Така просто не се постъпва.

— Знам.

— Тогава защо упорстваш?

— Защото го обичам — протичко отвърна тя. — И той ме обича.

— Слушай, невинно дете. Тони се влюбва и разлюбва, откакто среща първата фуста. Средната продължителност на любовите му е два месеца.

— Този път е различно — отвърна тя и предизвикателно вирна брадичка.

Той я изглежда отегчено.

— Да, знам, знам... Всички казват така.

Като видя, че номерът не минава, опита друг:

— А защо този път да е различно? Защото става с теб? Наистина ли имаш наивността да си въобразяваш, че си различна от легионите красиви жени — богати английски благороднички — които са минали преди теб?

Тя упорито продължи да мълчи, но дори по мълчанието ѝ пролича, че така доникъде няма да стигне. Руският инат, каза си той, е тъп, непоклатим и не се поддава на увещания. А специално тази рускиня беше самото олицетворение на тяхната непреклонност, ограниченост и упоритост. Нищо чудно, че Наполеон се отказа да ги завладява.

За пръв път, откакто Англия беше обявила война на Франция, му дожаля за Наполеон.

Какво беше казал корсиканецът? „Изчегъртай лустрото и под него руснакът ще се покаже татарин.“

Тревор замислено присви очи. Ето с кого си имаше работа. Това девойче не беше рускиня. Беше проклета татарка. Дявол да го вземе, дори носът ѝ беше татарски — ако онзи малък израстък на хубавото ѝ лице изобщо можеше да бъде наречен нос.

Изглежда я отново. Решителните сини очи се сблъскаха с неустрашимите виолетови и за пръв път през живота си Хавърлай Адския огън си намери майстора. Не можеше да повлияе на тази жена. В тези странно оцветени ириса нямаше и сянка на колебание. През целия си живот не беше виждал нещо толкова малко да има толкова

кураж. Надали тежеше повече от четиридесет и пет килограма, но той беше готов да се обзаложи, че три четвърти от тях са кураж. Ценеше това качество у конете, но не и у жените.

Не виждаше ли тя какво става? Не разбираше ли какво прави? Не можеше ли да ѝ влезе в главата, че не му оставя никакъв избор? Внезапно Тревор си представи, че никога вече няма да си позволи да влиза в най-изисканите магазини и заведения, без да му пука за сметката.

Представи си как елегантната му градска къща изчезва. Както и новата му карета, дрехите от най-добри шивачи, храната от най-добрите готвачи, изисканите напитки, престижните клубове, великолепно обучените слуги...

Сетне пред очите му се мярна разрешителното за каперство. Скъсано.

Тревор вдигна ръце към небето. Противникът се беше оказал повече от достоен и му се налагаше да прегрупира силите си и да обмисли още веднъж нещата. Може и да беше млада и невинна, но иначе си бе самият инат. Нямаше да е толкова лесно, колкото си го беше представял. Трябваше му малко време, за да обмисли нещата отново.

За съжаление не разполагаше с никакво време.

Лейди Сесилия всеки момент можеше да се появи на алеята и да се залепи за тях. Това щеше да е много по-сериозен проблем, отколкото някакво заседнало колело. Този път наистина държеше вълка за опашката — нито да го пусне, нито да продължи да го държи. Разтърсен до дъното на душата си, той запали цигара.

— Няма да ме убедите, колкото и да ме одимявате.

Погледна я и без малко щеше да глътне цигарата. Това нейно сляпо, непоклатимо упорство просто го смайваше. По всичко личеше, че го предизвиква. Прокле татарската кръв, която течеше в тези руски вени и си спомни колко пъти беше чел, че руснакът може да загуби битката, но никога няма да се признае за победен.

Да загуби битката ли? Дяволите да го вземат. Щеше да се задоволи и с това. Щеше просто да я накара да загуби тази битка.

— Ето ги — обади се тя, прекъсвайки мислите му.

Вдигна поглед към алеята и видя една двуколка да идва. Зърна русите глави на близнаците и внезапно се почувства, сякаш му е била

дадена отсрочка. Докато оправят каретата му, щеше да успее да обуздае справедливото си негодувание и отново щеше да бъде способен да разсъждава трезво. Тогава все щеше да измисли нещо, все някак щеше да я разубеди.

Час по-късно каретата бе измъкната. Колелото от американски дъб беше безвъзвратно счупено, което никак не подобри настроението на Тревор, нито му помогна да разсъждава трезво. Внезапно всичките му мисли започнаха да се въртят около един-единствен въпрос: как можа да се забърка в това.

Нямаше спор, цял ад беше човек да си играе на светец, на ангел хранител. Съжали, че изобщо се беше върнал в Лондон. Изпитанията в морето изобщо не можеха да се сравняват с това. Внезапно прокле и родителите си, които го бяха въвлекли в тази история, и брат си Тони, който можа да направи такава беля, и това рускинче, което беше капак на всичко.

Как можа точно на мен да ми се случи?

Просто умът му не го побираше. Помисли си за часовете, прекарани като дете сред учители, за годините в Оксфорд, за това как го готвеха за дук от деня, в който обу панталони на кльоцавите си крака. Спомни си как го изгониха от Итън за една пианска история и съжали, че не си е останал изгонен. Пред него се откриваха толкова поприща — блестящ хусар в някой кавалерийски полк, контрабандист, дори пират. А той докъде стигна?

До една титла.

И какво значеше тя? Пропиляваш си младостта да учиш що е дълг, отговорност, правила. И за какво? Да чакаш кога някой ще умре, за да му наследиш титлата. Като перспектива не беше кой знае колко утешително и Тревор не изпитваше особен възторг пред нея.

А пред него се откриваха толкова поприща...

Подобни неща не трябваше да се случват на хора като него — хора с природна дарба да играят ролята на злодея, на разбойника. Не че беше толкова зъл. Просто беше от онези хора, които ще извоюват мястото си в живота по-скоро чрез каперство и дръзко ухажване на съдбата, отколкото чрез подвизи на бойното поле сред звън на саби и тропети. Дяволски досадно беше човек да се прави на герой. Ако не беше войната с Наполеон, не знаеше какво щеше да прави. Впрочем и сега се безпокоеше какъв ли ще стане, когато войната приключи и с

каперството бъде свършено. Изненадващи атаки. Плаване под чужд флаг. Коварни нападения в мрака. Грабеж и плячка. Да се правиш на страхливец и да ти викат герой. Ето заради това си струваше човек да живее.

А сега му се налагаше да оправя тази каша, за да опази каперското си разрешително и единствената си надежда за сносен живот.

Погледна момичето, основната пречка по пътя му. Какво да предприеме? Да подвие опашка и да остави нещата да се развиват от само себе си? Да й извие вратлето? Да извие врата на Тони? Да й предложи пари? Да предложи пари на Тони? Загрижен повече за разрешителното си, отколкото за съдбата на семейството, той се реши на едно отчаяно средство. След като отказваше да се държи както подобава и да скъса с Тони, той нямаше избор.

Момичето трябваше да бъде държано далеч от Марчъм, докато лейди Сесилия и дук и дукеса Уайборн не отпътуват. Въпросът беше как да осъществи това. Удушаването още не беше на дневен ред. От друга страна, тя не изглеждаше особено склонна да отпътува с него на една приятна кратка ваканция. Отчаянието отново го завладя. Изръмжа и прокле съдбата си. Защо някой не вземеше да отвлече това рускине и да очисти имението от него.

Момент... отвличане ли чух?

За частица от секундата дори той се ужаси, но само за частица от секундата. Нямаше време за губене. Ако лейди Сесилия завареше Наташа, всичко можеше да се случи.

Щом пристигна в Марчъм, на Тревор му бе съобщено, че чакат Тони всеки момент. Същото важи и за лейди Сесилия с родителите й, каза си той.

Следователно направи единствено възможното нещо.

Без да губи ценно време, надраска една бележка за Тони, в която му обясни, че ако само си помисли за Наташа, докато лейди Сесилия е в Марчъм Манор, никога повече няма да види руското слънце на живота си. След което допълни в рубриката „последпис“:

Щом годеницата ти отпътува с родителите си, ще се допитам до майка ни и баща ни относно твоето поведение.

Ако те нямат в какво да те укорят, Наташа ще ти бъде върната. В противен случай ще я продам на първия проклет французин, когото срещна.

Приключил с тази точка, той се зае да намери рускичето. Скоро я откри да храни рибките в един басейн край градината с езерата.

Първоначално възнамеряваше да я заведе до конюшната, където я чакаше оседлан кон, но внезапно зърна в далечината облаче прах и разбра, че няма време за губене. Дори от това разстояние разпозна пискливия смях на лейди Сесилия.

Затова незабавно пристъпи към отвличането, като просто праметна Наташа през седлото по казашки обичай. Каза си, че това трябва да бъде изтълкувано като проява на внимание — нали беше руския. Сетне пришпори коня.

Обаче не стана толкова просто, колкото изглеждаше. Макар тя да нямаше и петдесет килограма, никак не беше лесно с една ръка да я придържа на седлото пред себе си, докато препуска в галоп.

Чудеше се как ли се справят проклетите похитители.

Все пак не беше толкова зле, защото дори сред бясното препускане той усети, че ръката му лежи на възможно най-мекото място. Сетне тя го ухапа по коляното. Той се усмихна и като си махна ръката, отдели главата ѝ от крака си.

— Какво си мислите, че правите! — изкрещя тя отдолу. — Това е Англия, а не Османската империя. Не можете просто така да отвличате хората.

— Само стой и гледай — отвърна Тревор.

ШЕСТА ГЛАВА

Последното нещо, което Наташа зърна, беше неясната фигура на Нед Хю, скрита в сянката на конюшните.

Щом излязоха от двора пред конюшните, тя забрави за коняря и се замисли за положението си. Съжали, че не бе имала достатъчно присъствие на духа да се разпищи. Просто беше позволила на този звяр да я отвлече, без дори да гъкне.

Въпреки неудобното си положение можеше да види, че яздят в противоположната на Епълкор посока. Предположи, че той взема мерки тя да не бъде разпозната в някоя кръчма, но от това разсъждение не й олекна особено. Как бе могла да си въобразява, че има нещо романтично в това да те отвлечат на препускащ кон.

Галопирането с главата надолу беше ужасно неудобно, крайно унижително и в него нямаше нищо, което да гъделичка въображението. Ребрата й пукаха при всяка стъпка на коня, устата й беше пълна с прах, който без никакъв успех се опитваше да изплюе всеки път, когато си поемеше дъх.

Главата й се люшкеше, ребрата й бяха насинени. Тя се разпища и започна да рита, но без никакъв резултат. Накрая го ухапа по крака.

— Дявол да го вземе!

Слава Богу, накрая успя да привлече вниманието му. Той я изправи и я намести в тясното пространство пред себе си на седлото, сетне недвусмислено й нареди да мълчи и кротува, при това „в този ред“. Само от приличие тя нададе един последен възмутен писък, сетне се укроти.

Беше се стъмнило от два часа, когато накрая стигнаха до една далечна странноприемница на някакъв запуснат път, по който личеше, че рядко минават пътници. Наташа яздеше пред него от часове, но краката й още бяха изтръпнали. Свлече се на земята като сгънато ветрило, когато я свали от коня. Тревор й помогна да се изправи и се захили, като я видя как се разтрива отзад.

— Май е изтръпнал, а?

Това вече преля чашата. Тя се отдръпна и го изрита по пищяла. Видя го да примижва от болка и попита:

— Боли, нали?

Той направи гримаса, но не каза нищо.

Странноприемницата беше стара и със съмнителна чистота, но бяха прекалено гладни, за да придирят. Вечеряха овнешко с картофи сами в безлюдната зала. Сетне Тревор се надигна да поговори със съдържателя, достатъчно далеч, за да не го чува Наташа и достатъчно близо, за да я догони, ако се опита да избяга.

После се върна и ѝ направи знак да дойде с него. Тя мъчително се изправи. Може и да беше капнала от умора, но гласът ѝ бе ясен и силен:

— Нямам намерение да прекарвам нощта под един покрив с теб.

Сетне, като размисли, добави по-меко:

— Искам поне някоя друга жена да бъде с мен.

— Желанието ти ще бъде удовлетворено. Няма да прекараме нощта тук. Наех карета за остатъка от пътя — отвърна той и ѝ даде знак да мине напред.

Вбесена, че се е хванала така лесно, тя гордо мина покрай него в тоалета си за езда с цвят на боровинки, а перата на шапката ѝ го плеснаха по лицето.

— Как успяваш да се задържиш на крака — попита той и се дръпна назад, за да избегне перото, когато тя се обърна да го погледне.

Изгледа го с погнуса и без да обръща внимание на въпроса му, попита:

— И коя е крайната цел на това абсурдно отвлечане?

— Какво?

— Къде ме водиш?

— Нямам представа.

— Прекрасно — каза тя и вдигна ръце към небето. Сетне започна нервно да пристъпва насам-натам. — Отвлечена съм от побъркан, който не знае къде отива. Е, само това ми липсваше, безмозъчно изпълнение. Хората ще се задушат от смях, като научат.

— На твоето място нямаше да споменавам за душене. Кажи го пак и може би ще ми хрумне някакъв изход — отвърна той и се зачуди дали не е видял сянка на страх в погледа ѝ. Но преди да си отговори,

сянката беше изчезнала и на нейно място имаше открито предизвикателство.

— Е, поне няма да се чудя къде отивам — каза тя. — За разлика от теб.

— Предупреждавам те! — изсумтя той.

— Предупреждавай колкото си искаш. Ти трябва да се боиш, не аз. Всеки идиот знае първото правило при отвличане.

Първото правило при отвличане ли? Той я погледна одобрително. Може би от това щеше да излезе нещо по-интересно, отколкото беше предполагал. Момичето имаше стил. Дявол да го вземе, определено имаше стил. Беше дръзка и независима колкото си иска, а отгоре на всичко явно притежаваше доста познания и чувство за хумор. Можеше и да е по-зле, каза си той.

Можеше да му се падне лейди Сесилия.

Потръпна при тази мисъл и погледна одобрително Наташа. Устните му неволно се разтегнаха.

— И кое е първото правило при отвличане? — попита той.

Тя изглеждаше искрено учудена.

— Да не би наистина да не го знаеш?

Той поклати глава.

— Не, не го знам. Защо не ме просветиш?

— Нищо чудно, че не си се оженил. Не можеш да мислиш с толкова далечна перспектива — отвърна тя, сетне го погледна авторитетно. — Първото правило при отвличане, както е известно на всеки ученик, е да знаеш къде ще се скриеш още преди да си отвлякъл някого.

— Слушай, бърбив изворе на грешна информация. Не знаех къде отивам, защото също така не знаех, че ще те отвличам. Това е всичко. Ако щеш ми вярвай, това беше моментно решение.

Тя кръстоса ръце на гърдите си и заяви:

— Прибързаните решения са от дявола.

Тревор не отговори нищо. Знаеше какво си мисли тя и може би имаше право. В крайна сметка ситуацията наистина беше смешна. Той, Хавърлай Адския огън, винаги се беше славил като човек, който умее да се оправя с жените. А сега нямаше абсолютно никаква представа какво да прави с това девойче. Просто не знаеше какво да я прави.

Като не можа да измисли нищо, Тревор си пое дъх, огледа изпитателно старата карета и викна на кочияша:

— Насочи тази развалина към Лондон. И се моли на всички светни да не се разпадне по пътя.

— Лондон — повтори тя. — Отвличаш ме и ще ме водиш чак до Лондон?

Той кимна, отвори вратата и ѝ помогна да влезе.

— Нали искаше да знаеш къде отиваме. Ето, вече и двамата знаем.

Тя го изгледа кисело.

— Единственото нещо, което съм поискала, беше да ме оставиш сама.

— Какво? Да те оставя сама? Навън и без придружител? — той драматично се хвана за сърцето и я изгледа ужасено. — Господи, никога не бих си позволил да се назова джентълмен, ако те изоставя в подобен момент.

— Позволявам си да отбележа, че във всички случаи не заслужавате да бъдете наречен джентълмен — отвърна тя, като се спря по средата на каретата и се обърна да го погледне.

Той я дари с най-изкусителната си усмивка.

Тя надали я забеляза.

— Слушай, проклет пирате. Това не е необходимо. Ако просто искаш да ме държиш няколко дни далеч от Марчъм, няма нужда да ме караш чак до Лондон.

Той я изгледа съжалително като бавноразвиваща се, после отчетливо обясни:

— Ще те закарам където си поискам и ти нямаш думата по въпроса. Аз съм един долен похитител — заяви той и се потупа по гърдите. — Недей да забравяш това. Играй си ролята на похитена девица и кротувай.

Тя се намръщи.

— Сигурен ли си, че си брат на Антъни?

Той се разсмя.

— Абсолютно съм убеден. Защо питаш?

— Не си много мил.

— Не чу ли? Похитителят има всички предимства — отвърна той и като я подхвана отзад, я бутна в каретата. — Хайде сега мирувай. Не

е хубаво да се вреци в една карета.

Тя се пхна вътре, мърморейки нещо за козите, които трябвало да врецят, когато ги връзват.

Каретата не се разпадна по пътя, но когато пристигнаха в Лондон, Тревор все още не знаеше къде да отиде. Градската му къща отпадна заради прислугата. Ако отиде там, скоро слухът за гостуващата му млада дама щеше да гръмне по цял Лондон. Знаеше какво ще стане, ако доброто общество научеше коя точно е младата дама, която бе приютил...

Нещо почти приличащо на угризение трепна в сърцето му. Трябваше да се погрижи все пак за репутацията ѝ. Ако хората научеха, че са прекарвали известно време заедно, свършено беше с доброто ѝ име. И не трябва да си титан на мисълта, за да разбереш какво става с младия мъж, който е съсипал доброто име на някоя дама.

Женитба.

Присви устни от погнуса при тази мисъл. Може и да я беше отвлякъл, за да спаси кожата на Тони, но никоя сила не можеше да го принуди да се ожени за нея.

Братската любов си имаше граници.

Колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше, че може да я заведе само на едно място, където никой няма да я види и откъдето нямаше да тръгнат клюки — на своя кораб. Испита прилив на бодрост и с чиста съвест реши да я вземе на борда на „Палавницата“.

Каретата спря на пристана и Наташа надърна през прозореца.

— „Палавница“ — изсумтя тя. — Ама че абсурдно име за един кораб.

Синьо-бели пламъци изскочиха от очите му. Не беше свикнал да злословят по адрес на кораба му. С две крачки изскочи навън и заобиколи каретата. Сетне отвори вратата и изръмжа:

— Кротувай или ще го променя на „Девицата без глава“... и ще взема мерки името да е напълно заслужено. Тогава вече ще си доволна, нали?

Тя не отвърна нищо, затова я хвана за ръката и я издърпа от каретата.

— Благодаря — каза тя с такъв сарказъм, че той се разсмя. Беше две педи по-висок от нея, така че ѝ се налагаше да го гледа отдолу нагоре. Това поразвяляше донякъде ефекта от думите ѝ.

— Сега съм в твои ръце.

— Прекалено слаб израз, за да си излееш гнева. Но наистина така излиза.

— Мисли си каквото искаш, но ще дойде ден, когато ще си сменим ролите и тогава ще ми достави огромно удоволствие да...

— Спести си дъха — прекъсна я той. — Наистина се страхувам от някои неща, но досега трябваше да си разбрала, че женските заплахи не са сред тях.

Вдигна поглед към кораба, кимна на някакъв човек, доближил се до парапета, и каза:

— Хайде да се качваме на борда и да отплаваме.

Наташа се сепна и се закова на място.

— Да отплаваме ли?

Той я погледна съжалително.

— Да отплаваме. Точно така. Корабите обикновено служат за това, нали?

Девојката пребледня.

— Да не искаш да кажеш, че смяташ да ме откараш далеч от Англия?...

Не можеше да разбере тази жена. Защо не направеше живота и на двама им по-лесен и просто не си затвореше устата?

— Попитах те нещо — каза тя.

Тревор се предаде с въздишка.

— Виж сега, няма смисъл да те качвам на кораба си, ако смятах да остана в Англия. Нали така? Освен това е крайно време да разбереш, че мога да направя буквално всичко, което ми скимне, включително да те предам на Наполеон.

Тя май му повярва, защото гласът ѝ потрепна, докато отговаряше:

— Ти си по-луд от хапещия бик в Станфорд.

— Свежо селско остроумие — отбеляза той. — Просто очарователно.

Бутна я да мине пред него по мостчето и я хвана за ръката, когато се качиха на палубата.

Там тя спря и се обърна да го погледне, но не каза нищо.

— Какво? Никакви коментари?

— Разбрах, че не е благоразумно да се спори с господаря на тридесет легиона — простичко отвърна тя и огледа кораба. Всичко живо се беше струпало на палубата.

— Отплуваме! — нареди той на първия помощник.

Помощникът кимна.

— Накъде, капитане?

Този въпрос завари Тревор неподготвен и в отговор той изгледа смутено първия помощник. Примига объркано. Нямаше нищо по-опасно от едно прибързано решение, което после можеше да ти се стовари на главата.

Тя явно беше решила да се възползва от моментното му разсейване, защото хукна нанякъде. Той я хвана за ръката и качулката на наметалото и я придърпа обратно.

— Имаш повече фусты, отколкото мозък — изсумтя той. — Опитай пак това и ще те заключат в кабината ти.

Сетне се обърна към първия помощник:

— Не ти ли казах, че отплаваме.

— Да, сър, тъй вярно. Но не казахте накъде.

Вбесен и готов да ѝ извие врата, Тревор отвърна:

— Където ще да е, само не във вражески води. — Сетне изгледа мрачно момичето и добави: — Макар идеята да те предам на Наполеон все повече да ми харесва.

— Няма да посмееш — отвърна тя и се дръпна. — Антъни никога няма да ти го прости.

— Това ми е най-малката грижа. — С тези думи хубавият маркиз Хавърлай вдигна тъмnozлатистата си глава и се разсмя. — Дръж курс към Хебридите — нареди той и бавно плъзна поглед по тялото ѝ. Сетне сви иронично устни и добави:

— Госпожица Симонова е само огън и жулел. Ще се чувства като у дома си в Шотландия.

СЕДМА ГЛАВА

Тревор стоеше на руля. Хвърли поглед към Наташа, застанала на мостика, и мислено се поздрави. Не би могъл да устрои по-сполучливо отвличане, дори ако го беше обмислял. Като се има предвид, че всичко беше импровизиран, нещата се подредиха доста добре.

Наистина, рускинята беше доста опърничава, но скоро щеше да се оправи. Старият Хавърлай Адския огън си знаеше работата.

Та нали толкова жени въздишаха по него. Имаше за какво. Като си помисли човек, рядко се срещаха такива хубави мъже, при това с титла. Самоувереността му се възвърна. Всичко щеше да се нареди. Беше печелил и по-трудни победи в любовта.

В този момент Наташа, която явно беше усетила погледа му, се обърна към него и го изгледа смразяващо, казвайки с поглед: „Да не си посмял да ме пипнеш“.

Той се разсмя. Забавно беше да я наблюдава как си възвръща куража и го слага с поглед на мястото му. Без да мигне, той я поздрави самодоволно. Вече беше забелязал как го наблюдава скришом. Само да щракне с пръсти и за нула време ще допълзи на колене при него.

Сякаш прочела мислите му, тя го изгледа студено като руска зима и му обърна гръб.

Оптимистично настроен и доста развеселен, Тревор предаде руля на боцмана и отиде при Наташа.

— Защо не се опитаме да направим останалата част от пътуването възможно най-приятна и за двама ни? Ще ми обещаеш ли, че няма да правиш глупости?

Тя се извърна и го погледна.

— Защо? Глупостите да не са твоя привилегия?

Той не отговори, затова тя продължи:

— Какво има? Да не би да смяташ, че отвличането ми не е проява на глупост?

Тревор я изгледа. Типична татарка, помисли той. Би спорила и с пън. А той така се беше старал да я настави по-удобно, грижеше се за нея, закриляше я. Тя обаче упорито се връщаше към това отвличане.

Не разбираше ли колко жени в Лондон биха дали мило и драго, за да са на нейно място? Не разбираше ли, че има отвличане и отвличане? Къде беше чувството ѝ за романтика? За приключение? Нямаше ли поне елементарна представа как трябва да се държи в присъствието на един образован и титулуван sameц в блестяща физическа форма, който охотно би направил всичко, за да я накара да забрави за похищението.

Не можеше да я разбере. Рядко беше срещал жени, които не са склонни да пренасочат вниманието си към по-интересни теми, като него например. Не разбираше защо изобщо си губи времето с нея.

Впрочем знаеше.

Косата ѝ беше черна като чука на Вулкан, тялото ѝ можеше да накара всяка танцьорка да се засрами. Очите ѝ бяха като изтравничетата. И тази нейна невинна уста, така прелестно нацупена. Именно устните ѝ го караха да си представя как я сграбчва в обятията си и я целува направо тук, на мостика. И как после щяха да последват още по-приятни неща. Неща, за които знаеше, че не би трябвало да си мисли.

Достатъчно бе, че един Хамилтън е затънал до уши по нея. Е, може би все пак да си позволи някои невинни забавления, за разнообразие. Какво друго му се предлагаше на борда на един кораб?

Но първо работата, после забавленията. Не биваше да допуска нейната хубост да го разконцентрира. В крайна сметка той имаше определена задача и сега трябваше да ѝ внуши, че е в безопасност и да ѝ поговори за глупавата история с Тони.

— Като поразмислиш, ще видиш, че да те отвлека беше най-хуманното решение — каза той и мислено се поздрави за елегантния израз.

— Хуманно ли? Как се осмеляваш да произнесеш тази дума — тя се плесна с ръце по ханша. — Би ли обяснил каква е била алтернативата? Убийство ли?

— Е, нямаше да стигна чак дотам — отвърна той. — Повярвай ми. — Зърна изражението ѝ и се ухили. — Добре де, ако не искаш, не ми вярвай. Но поне в едно можеш да бъдеш убедена: ако исках, можех да те компрометирам.

Тя тропна с крак.

— Да не си полудял? Ти вече ме компрометира, малоумен простако. Когато хората научат, с доброто ми име е свършено.

Той сви рамене.

— Няма да е по-зле, отколкото ако доброто общество беше научило, че заради теб Тони е скъсал годежа си с лейди Сесилия... и че през това време си живяла под един покрив с него.

Тя си пое дъх да отговори, но той вдигна ръка и я прекъсна:

— Стореното, сторено. Направих единственото нещо, за което се сетих в такъв напрегнат момент. Нямах никакво време, нали разбираш.

Изглежда го скептично. Той взе ръката ѝ в своята и с най-бащинския си тон започна да обяснява:

— Скъпа моя Наташа. Когато вестта за твоето увлечение с Тони стигна до родителите ми, баща ми дни наред не беше в състояние дори да погледне някой молец, а розите на майка ми бяха оставени да изсъхнат. В бездната на отчаянието, те ме призоваха на помощ.

Тя изсумтя недоверчиво и си издърпа ръката.

Позволи ѝ да се наслади на профила му и на най-сполучливото му изражение на дълбока тъга, като безсрамно се опитваше да я умилюва.

— Та нали те са ми родители. Какво можех да направя? Да им се изплюя в лицето ли? — попита той, следейки я с тъглчето на окото си.

Усети, че тя се размеква. Беше получила прекалено романтично възпитание, за да не се поддаде. Ето го него, във величествена поза, трагичен герой до мозъка на костите си. Наведе се, отново пое малката ѝ ръка в своята длан и тихо и прочувствено прошепна:

— Толкова ли ме мразиш?

Горкото момиче, каза си той. Как само въздъхна и го погледна. Имаше толкова шансове да не откликне на ухажването му, колкото мишка под котешка лапа.

— Не те мразя — отвърна тя най-сетне. — Но и не бих казала, че си ми симпатичен.

— Добре, но поне би могла да ми кажеш, че разбираш какво значи дълг към семейството и рода.

Тя не отвърна нищо. Това беше добър знак, затова продължи:

— Знам, че разбираш. Като сега си спомням как се притече на помощ на онези твои братя.

Тя беше забила поглед във водата, дълбоко замислена. Браво на мен, поздрави се мислено Тревор. Накрая тя се обади:

— Семейството си е семейство. Навярно не би трябвало да те укорявам прекалено строго за твоята лоялност. Предаността е достойна за уважение. Предполагам, че и аз бих постъпила така на твое място.

В ръцете му беше. Накарай я да се почувства виновна, каза си той, и останалата само ще си дойде на мястото. Придаде си изражение на дълбока благодарност и я потупа по ръчичката:

— Благодаря ти, че ми прощаваш.

Тя си издърпа рязко ръката и го изгледа злобно:

— Казах, че разбирам. Не съм казала, че ти прощавам. За мен си оставаш долен похитител.

Някога, преди много години, в зората на младостта му, самата мисъл да бъде наречен похитител — а още повече долен похитител — щеше да го накара да избухне в протести. Но вече не се трогваше толкова лесно. Годишите на каперстване го бяха научили да прави разлика между времето за угризения на съвестта и времето, когато трябва да си пазиш интересите.

Е, сега не беше време за угризения. Пък и нали в момента обсъждаха нейната вина? Ядът му се пробуди. Той си надяна най-искреното изражение и каза:

— Не можем ли поне да сключим примирие?

Тя се стегна.

— Ще помисля по въпроса, когато ме върнеш в Марчъм. До този момент няма да има нита прошка, нита примирие, а само едно предупреждение: ще направя всичко, което е по силите ми, за да се измъкна. Ще прибегна до всяка хитрост, за която се сетя. И можеш да бъдеш спокоен, че когато се върна, ще разкажа всичко на Тони.

Погледът му омекна.

— Дори ако това означава, че Тони ще ме извика на дуел?

— Нищо няма да ме зарадва повече от гледката как куршумът на Тони минава между бандитските ти очички.

С тези думи тя се извърна рязко и си тръгна. По дяволски съблазнителен начин, защото имаше нещо омагьосващо в ритъма, по който се полюшваше ханшът ѝ, както и в походката ѝ, което го възбуждаше. Стъпваше като котка, гъвкаво и изящно.

Ухили се.

— Госпожице Симонова — викна той се след нея. — Кабината ви е в другата посока.

— Отивам по дългия път — отвърна тя и продължи напред.

Тревор събра ръце около устата си и се провикна:

— За мен ще е чест да вечеряме заедно... в моята, кабина.

Без да се обръща, тя извика в отговор:

— По-скоро бих умряла от глад, отколкото да хапна и една хапка заедно с някакъв долен алжирски пират.

Е, толкова по въпроса за спечелването на симпатията ѝ, помисли си той, докато я изпровождаше с поглед. Чудеше се какво ли е замислила, като се има пред вид заплахата ѝ.

Същия следобед откри, че тя открива нов фронт. Щом го зърна, Наташа му обяви, че желае да бъде върната в Англия. В противен случай „му обявявала война“.

— Госпожице Симонова, Русия и Англия воюват срещу Франция, а не една с друга.

— Не се опитвай да отклоняваш разговора. Този път няма да мине. Предупреден си — отвърна тя. — Бог помага на невинните.

Досмеша го от театралния израз, но само подигравателно кимна, че е чул.

— Корсарят винаги е нащрек — отвърна той с надеждата да спечели една нейна усмивка.

— Точно такъв отговор се очаква от един тъпак — каза тя и изчезна обратно в каютата си.

Докато се прибираше в кабината на първия помощник (своята беше отстъпил на Наташа), Тревор си тананикаше една морска песничка. В сравнение с неговите, нейните проблеми бяха детска приказка. Сети се за брат си. Тони беше главният виновник, защото се беше сгодил за две жени едновременно и остави семейството Да носи последствията.

Какво толкова беше намерил Тони в тази Наташа, та бе готов Да доведе семейството и самия себе си до просешка тояга и да им навлече презрението на обществото?

Тревор поклати глава. Не можеше да го разбере. Никоя жена не заслужаваше чак толкова. Колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше, че сам той не би могъл да го направи — дори заради Наташа и бутилка контрабанден френски коняк заедно, дори заради

Елена от Троя и място в Парламента. Не му хрумна, че би могъл да го направи от любов, просто защото маркиз Хавърлай не знаеше що е любов.

Тревор се виждаше като грижовен батко, милеещ за братлето си, за семейството и за другите. Мисълта за това го накара да се почувства добре. Звучеше някак благоприличие, добродетелно.

Напълно доволен от себе си, той легна на койката, изпъна се и се приготви да подремне. Съвестта му вече беше заспала.

Въпреки че бе доволен от себе си и съвестта не му създаваше проблеми, разходката до Шотландия не му донесе очакваното удоволствие. Всъщност не помнеше по-неприятно пътуване. Опърничавата руския направо бълваше огън и жулел и изпотроши всичко ценно в каютата му. Трябваше да признае, че като стигнаха до Хебридите, тя се беше поукротила малко. Не че това имаше особено значение, защото вече всичко в кабината му беше счупено или разместено. Като резултат от изстъпленията на Наташа той имаше постоянно главоболие и страхотен махмурлук.

Когато пристигнаха, тя вече беше съвсем пощуряла, защото се възползва от деликатното му състояние и скочи зад борда в секундата, когато хвърлиха котва.

На мостика Тревор беше тъй смаян, че можеше само да стои, да гледа и да диша тежко. Главата му се пръскаше. Не можеше да повярва на очите си — пленницата плуваше към брега с бързи, уверени движения. Знаеше, че представлява непоносимо смешна гледка, зяпнал като идиот, но не се сещаше какво може да направи. Единствената мисъл в замъгления му мозък беше, че такава плувкия трябва да има страхотни мускули на краката.

Това пък го накара да си представи съвсем други сцени.

— Ще наредите ли да изпратя някой след нея?

Гласът го изтръгна от видението за тези силни крака, обвити около него. Подскочи.

— Какво? — изграчи той и видя първия помощник до себе си.

— Момичето, сър. Ще наредите ли да изпратя някой след нея?

Момичето. Не можеше да повярва, че го беше поставила в такава идиотска ситуация. За миг се изкуши да нареди на помощника си да вдигат котва за Англия. Нека Наташа се оправя сама. Идеята не беше лоша. Щяха да ѝ трябват месеци, ако не и години, докато се прибере в

Марчъм. Дотогава Тони щеше да се е вразумил и да се е оженил за лейди Сесилия, родителите му щяха да са си оправили финансите, а сам той щеше спокойно да се грижи за интересите си.

Ами ако се разчуеше, че я отвлякъл и тя му се беше изплъзнала за броени дни? И гаргите щяха да му се смеят. Той, Хавърлай Адския огън, човек, който влизаше в устата на смъртта, ограбвайки френските кораби под носа на самия Наполеон. Изскърца със зъби и прокле деня, когато беше чул името Наташа Симонова.

— Спускай лодката, Фарнсуърт. Сам ще я хвана.

Както следваше да се очаква, случи се най-лошото. Докато стигне до брега и я намери, тя беше успяла да вербува на своя страна двама злобни шотландци, които смятаха да отмъстят на англичаните за битката при Кюлдън.

С единствената мисъл да я прибере обратно на кораба, Тревор я сграбчи за ръката.

— Кво си мислиш, че праиш, момче — обади се единият шотландец. — Момичето не ще никакви англичани. Долу ръцете.

За миг Тревор се зачуди от къде на къде този планинец се правеше на кръстоска между Господ Бог и Роб Рой. В следващия миг се запита къде му е бил умът изобщо да се захваща с това идиотско отвличане.

Ако щете вярвайте, но тъпите шотландци изобщо не се вслушваха в доводите му, дори когато той съвсем ясно и смислено им обясни, че това е избягалата му сестра и че той трябва да я върне на разтревожените родители. Не беше срещал по-нагли диваци. След цялото му красноречие, те му заявиха да остави момичето на мира и да се връща на кораба си, ако не иска да го направят на пържоли.

Явно бяха готови и да пристъпят към действие.

С неподправен ентусиазъм се нахвърлиха върху него и още в първата минута той разбра, че не се бият като джентълмени. Както си стоеше, сграбчил я за ръката, така се вида летящ във въздуха. Усети какво става чак когато падна и съзря надвесени двамата мрачни шотландци, чиито задниците се виждаха под поличките.

Скочи на крака с мисълта да зареже Наташа и да се спасява. Човек, готов да се бие заради жена, си беше направо за лудницата. Толкова много жени бяха достъпни и без такива упражнения.

Но преди да осъществи намерението си, усети нещо да го сграбчва, мачка и хвърля на пода за втори път. Пак скочи и веднага съжали, че го е направил.

Шотландия трябва да беше населена само с диваци, побойници и луди, които се забавляваха да нападат невинните англичани. За пръв път виждаше подобна двойка бандити.

Зарязал джентълменското поведение, Тревор се нахвърли срещу шотландците с енергия и умение, натрупани в битките в Оксфорд.

Нокаутиран отново, той видя да пристига подкрепление в лицето на първия помощник. Това щеше да изравни силите. Отново скочи на крака и двамата с първия помощник нападнаха шотландците по всички правила на военното изкуство. Тревор само се надяваше, че Фарнсуърт ще се бие със същата ярост като него.

ОСМА ГЛАВА

Докато почистваше разбитата си устна и опипваше цицината с размер на футболна топка, Тревор имаше предостатъчно време за размисъл.

Картината беше ясна: той целият беше в синини и натъртвания, кабината му — в руини, а екипажът му се хилеше зад гърба. А какво правеше Тони? Сигурно в момента се правеше на провинциален велможа и даваше пищни приеми в чест на гостите си от Лондон. Утре пък ще се прави на влюбен до уши годеник пред лейди Сесилия и родителите ѝ, докато Тревор трябваше да предугажда ходовете на противника и да се чуди откъде ще връхлети следващия удар.

Според Тревор страхът от една битка най-добре можеше да вразуми миролюбив човек като него. Ако Мария Антоанета беше обмислила внимателно нещата, сега щеше да хапва някоя от прословутите си пасти. Нямаше намерение да свърши като Мария Антоанета, затова се напъна да измисли нов план. Не му се щеше отново да се бие, затова новият план беше по-безопасен.

Имаше известна надежда, че в отсъствие на Наташа Антъни най-сетне ще се вразуми или ще се покори на родителите си, но Тревор не разчиташе особено на това. Вдигна разкъсаната си риза и се загледа в новата синина на ребрата.

Дявол да го вземе. Ако тя продължи в същия дух, вдигам бяло знаме.

Този неин проклет инат... Беше влязъл в играта и независимо дали му харесваше или не, трябваше да продължи. Нямаше изход. Ако родителите му не успеяха да убедят Антъни да се откаже от лудостта си по това рускичче — колкото и да беше хубавичко — щеше да се наложи да прибегне до по-крути мерки.

Тревор размисли върху това. Най-крайната мярка, за която се сещаше, беше едновременно лесна и приятна — трябваше да накара младата и, да се надяваме, наивна Наташа Симонова да се влюби в него.

Нищо повече.

Накарай я да се влюби в теб, каза си Тревор. Прекрасно. Просто прекрасно, самодоволно си пое дъх той. Ще е лесно като да изпиеш чаша чай.

В крайна сметка беше всеизвестно, че жените сами тичаха след Хавърлай Адския огън. Пред погледа му преминаха безбройните девойки, които се бяха опитали да го примамят да застане с тях пред олтара. Нямаше да има проблеми да накара сладката Наташа да се нареди на опашката. Като потърка някога хубавия си (в момента счупен) нос, Тревор се захили. С какво удоволствие само щеше да накара опърничавата руския да се влюби, а сетне девствената госпожица Симонова щеше да замечтае да се омъжи за него.

Изсмя се. Разбира се, нямаше да има никаква женитба... но котата заблудената Наташа откриеше това, вече щеше да е на път към Русия.

Сама.

Цялата история ще се подреди като по ноти, мислеше си той, сетне пред погледа му се мярна видението на една гарвановочерна коса, нацупени устни, виолетови очи и изгарящ дъх. Боже Господи, Тони не беше чак толкова виновен. Наистина беше сладка.

Сетне си помисли, че и той можеше да извлече няколко приятни момента в това премеждие. Ако трябваше да плати с някоя и друга цицина, цената си струваше. Щом смяташе, че той се държи като долен алжирски пират, защо да я разочарова.

Загледан във виното си и сочните агнешки пържоли, Тревор дообмисли плана си. Сърцето му тупаше бясно. Тя имаше право. Това наистина беше война.

Щеше да я нападне като Уилям Завоевателя, но с огън в гащите.

Не се мина без церемонии, но успя да я докара в кабината си за вечеря. От отсрещната страна на масата той се опита да я въвлече в безобиден приятелски разговор. Когато човек е разсеян, не се оглежда за опасности.

Що се отнася до разговора, Наташа явно беше решила да се придържа само към три въпроса. Тони. Слизане от „Палавницата“. Връщане в Англия.

— Ако изобщо познаваш брат си — каза тя — трябва да съзнаваш, че Тони ме обича и че отвлечането няма да го накара да ме разлюби. Както знаеш, разлъкът само засилва любовта.

— Аз пък съм чувал, че очи, които не се виждат, се забравят.

— Не и когато любовта е истинска — отвърна тя, дълбоко убедена в правотата си. Тяхната любов с Тони беше истинска.

Тревор се подсмихна.

— Значи имаме истинска любов?

Каза го с такава цинична подигравка, че Наташа скръцна със зъби.

— Не очаквам някой невежа като теб да разбере.

— Говориш на човек, който се е влюбвал, откакто разбра какво значи жена — обясни той уморено и с видима досада. — Влюбвал съм се повече пъти, отколкото мога да преброя.

— Никога не си се влюбвал истински. Не и ако се е случвало толкова често. Истинската любов идва веднъж в живота.

— Благодаря, че ме осветли какво съм чувствал — отвърна той. — Как съм успявал досега да мина без теб?

— Не ти обяснявам какво чувстваш. Просто смятам, че бъркаш похотта с любов.

— И ти смяташ, че скъпият ти Тони изпитва към теб онази любов, дето идвала веднъж в живота? — попита той развеселено.

Нямаше така лесно да се даде на този звяр. Наташа го погледна гордо и отвърна:

— Да.

— Значи си толкова наивна, колкото си млада и неопитна — захапи се той. — Знаеш, че брат ми е сгоден с лейди Сесилия, да не споменаваме за богатата зестра на тази лейди Сесилия. Значи си наясно, че можеш да се надяваш най-много на второ място.

— Бих предпочела да съм втора при Тони, отколкото първа при теб.

Тази негова наглост я вбесяваше. Скочи на крака и хвърли салфетката върху чинията.

Той се усмихна на този изблик и се облегна самодоволно на стола си.

— Кой ти каза, че можеш да се надяваш и на това?

Не му обърна внимание и продължи да кръстосва нервно каютата.

— Кога ще слезем на брега? — попита го тя и го изгледа в очите. — Или смяташ да ме държиш вовеки веков на това пробито корито?

— Би трябвало да си осъзнала, че не смятах да те държа толкова дълго на борда. Но след мъдрото ти решение да скочиш през борда разбрах, че не мога да ти вярвам, госпожице Симонова. Сама си виновна, ако ти е зле.

— Докога ще останем в шотландски води? Смяташ ли да ме върнеш в Англия?

— Разбира се, когато стигнеш преклонна възраст.

Не откликна на шегата.

— Не е смешно — обади се тя вече от прага.

Тревор скочи на крака, за да я спре, но вратата се хлопна под носа му.

Наташа трябваше да признае поне едно нещо на Тревор — винаги беше готов да сервира нещо неочаквано. Беше пълен с изненади. И наистина я изненада още на следващата сутрин, като почука дискретно на вратата ѝ още с пукването на зората.

— Какво има сега — обади се тя с най-злюбения си глас, без да отваря вратата.

— Ако успееш да се облечеш за половин час, ще те закарам на брега... на пикник. Съвсем истински пикник, честна пиратска.

Тя скочи от леглото, отиде до врата и я отвори няколко сантиметра.

— Пикник ли?

— Да, при това ще бъде най-хубавия през живота ти. Приготвил съм кошница със сирена, баници с месо, наденички. Има и бутилка вино.

— Да не ме лъжеш?

Той зяпна.

— Да те лъжа? Аз? Как бих могъл. Заклевам се — честен съм като методист.

— Твоите клетви струват колкото...

Той се усмихна.

— Идваш ли или да тръгвам сам?

— Глупава е тази гъска, дето отива на вечеря при лисицата — прошепна си тя. Сетне добави по-високо. — Май ще дойда... просто защото не мога да издържа още един ден на този кораб, нали разбираш?

Той се ухили.

— Разбирам само, че за пръв път се държиш горе-долу разумно. Тя тръшна вратата.

След половин час беше на палубата, свежа и нагласена като прясно изрисувано ангелче на кръчмарска табела — въпреки че бе облечена в износената възголемичка рокля, която първият помощник купи от жената на един рибар в Скалоуей. Като я гледаше така прелестна, Тревор си спомни, че тя има само още една дреха — тоалетът за езда с цвят на боровинки, с който я отвлече.

Островът се състоеше от остри хълмове и пустинни торфени блата, над които безутешно се скланяха брулени от вятъра дръвчета. Тревор не пристана там, а отведе кораба до югозападната част на острова, където имаше плажове със ситен пясък, до които се спускаха зелени ливади с ниска трева и безброй цъфнали цветя.

Стигнаха до брега. В началото Наташа стъпваше неуверено, схваната от дългото стоене на кораба, но не след дълго вече тичаше по брега, навеждайки се да огледа някое водорасло или морски жълъд. Сърцето ѝ биеше силно, краката ѝ трепереха. Спря се да погледа морето, вдишвайки дълбоко соления вятър и изпаренията на водораслите, без да обръща внимание на разрешената си коса, която се беше измъкнала изпод бонето и се беше разстлала като черен облак около лицето ѝ.

Обърна се и се загледа в идващия Тревор, стиснал одеяло под едната си ръка и кошница с храна в другата.

— Ако не си уговорила някой матрос да ти носи скришом храна, трябва да си вече гладна. Хареса ли си някое място?

Момичето откъсна поглед от него и се обърна към сините цветове на медуницата, разстлани като килим около заливчето.

— Там — каза и посочи към едно обсипано с цветя местенце, закътано между две скали.

Тревор кимна и просна одеялото. Трепереща от умора и от дългия престой на затворено, Наташа се свлече върху постилката. Подпря лакти на коленете си и се загледа в Тревор, докато той подреждаше съдържанието на кошницата. Най-накрая извади бутилка вино. Сетне внезапно вдигна очи и погледите им се срещнаха.

Наташа се облегна назад и се постара да изглежда разсеяна. Надяваше се, че не си е проличало как внимателно го оглежда, но знаеше, че руменината по бузите ще я издаде.

— Гладна ли си? — попита той.

— Много.

— Добре. Ще започнем с пиенето, сетне ще хапнем.

Наля една чаша и я подаде.

Беше толкова гладна, че би приела всякаква храна или напитка. Без да пита какво е това, тя изпи половината чаша, преди да усети как в гърлото и стомаха ѝ избухва пожар.

— Измами ме — простена тя, давейки се от кашлица. Със сетни сили успя да прошепне — Това не е вино.

Той я изгледа изненадано, сетне сам си наля чашка. Подуши напитката, усмихна се и каза:

— За нещастие си права. Не е вино. Уиски е.

Забеляза изражението ѝ и побърза да добави:

— Нямах представа. Мислех си, че е вино. Вчера изпратих Фарнсуърт в селото да купи вино.

Погледът ѝ красноречиво показва колко му вярва.

Той отвърна очи и въздъхна:

— Е, на такова място той надали би могъл да намери вино. Хората тук са бедни. Не могат да си позволят да плащат за контрабандно вино. Имат си само своето шотландско уиски.

Въпреки пожара в гърлото си, тя успя да изпъшка:

— Е, надявам се, че няма да умра.

Той се усмихна.

— Не знам някой да е умрял от половин чашка. — Проследи с поглед как тя отново отпива, сетне допълни. — На твоето място щях да бъда по-внимателен. Шотландското уиски понякога е доста коварно.

— Не пия за пръв път алкохол — отвърна тя. — Вуйчо ти винаги ми разрешаваше по чаша вино на вечеря.

Тревор се разсмя.

— Има известна разлика между вино и уиски.

Останаха загледани един в друг за известно време, без да отклоняват поглед, безмълвни. Накрая Наташа се хвана за челото.

— Божичко — промълви тя, остави чашата на пясъка и се отпусна назад. — Слънцето тук е доста силно.

— Уискито си казва думата. На гладно хваща по-бързо. Вземи — той ѝ подаде парче сирене. Отчупи малко хляб и го остави на одеялото до нея, сетне добави резен салам.

Тя изяде всичко до трошичка, без да каже и дума. Сетне, преди той да успее да отвори уста, си допи чашата.

— Предупредих те да внимаваш с това — каза той. — Голяма късметлийка ще си, ако не се напиеш.

Тя му се усмихна чаровно:

— Но аз искам да се напия — и подаде чашата си. — Още малко, ако обичаш.

Гласът му стана по-суров:

— Достатъчно пи.

Тя сви рамене и отново се отпусна на одеялото. Притвори едното си око и се загледа в него с другото.

— Не завиждам на бъдещата ти жена — заяви сетне. — Прекалено обичаш да командваш хората.

— Щеше ли да се изненадаш ако ти кажа, че тя няма нищо против?

Тя го гледаше вече с две очи.

— Не, нямаше — защото знам, че не си женен.

— Откъде знаеш?

— Тони ми разказа за теб... Разказа ми всичко. Хавърлай Адския огън и прочее и прочее.

— Не аз съм си измислил този прякор — отвърна той. На езика му беше да добави, че Тони също има доста интересно минало, но се отказа.

В крайна сметка, нали се опитваше да я накара да забрави за Тони.

— Може би ще се изненадаш, но като момче бях много стеснителен и непохватен.

— Знам. Тони ми разправи. Каза ми, че той е бил чаровно и немирно дете, докато твоята прилежна главица винаги е била забита в някоя поучителна книга.

Тревор направи гримаса.

— Защото бях големият син, наследникът на титлата.

— Да наследиш титла не означава, че непременно трябва да си непохватен и стеснителен.

— Е, този етап мина, така че вече няма значение — отвърна Тревор и се постара да изглежда възможно най-безутешно. Като се обърна отново към нея, зърна искреното състрадание в очите ѝ. Дори

му се усмихна. Наля ѝ още половин чаша и се подсмихна, като видя как я обърна. Малко по-късно тя легна по корем и започна да пише името си на пясъка.

— Наташа Алексеевна — прочете той. — Хубаво име. Винаги ли ти викат Наташа?

Тя го погледна, изучавайки внимателно чертите му. За пръв път и си позволяваше да го прецени безпристрастно. Досега винаги беше прекалено ядосана, но сега щеше да се възползва пълноценно от предоставената ѝ възможност. Трябваше да признае, че беше дяволски хубав и за руския, и за английския вкус. Главата му беше превъзходно оформена. Тъмнорусата му коса се спускаше над широко, право чело. Носът му беше прав и класически. Веждите му се извиваха над очи, които би определила като английско сини. Устата му беше широка и добре оформена, а устните — пълни и чувствени. Острата волева брадичка не позволяваше това фино лице да изглежда прекалено изнежено. Наистина беше великолепен мъжкар.

Но не беше Тони.

Е, бе поне брат на Тони.

Освен това гордото му лице изглеждаше почти меланхолично, ясно си личеше с какво благородство и достойнство понася ударите на съдбата. Чувстваше се като героиня от трагедия.

— Братята ми ме наричат Таша — отвърна тя и го погледна. Очите им се срещнаха и повече не се разделиха.

Той се наклони към нея и я помилва по бузата.

— Таша — промълви той. — Хубавицата Таша. Жалко, че брат ми пръв те срещна.

Сърцето ѝ подскочи. Нещо в гласа му накара гърлото ѝ да се свие. Досега никога не го беше възприемала като мъж в истинския смисъл на думата. Досега беше просто брат на Тони и жива напаст. Но сега усещаше физическото му присъствие с болезнена яснота, чувстваше дъха му по бузата си.

Морският вятър подухна, карайки тревите да се наведат, а цветята да затанцуват върху крехките си стебла. Вълните се разбиваха върху брега. Над тях кръжаха и пицяха чайки. Внезапно Наташа усети природата наоколо, както го усещаше него. Усещаше присъствието му чисто физически, той събуждаше в нея чувства, които не беше способна да разбере. Беше се объркана. Той едновременно я

привличаше и отблъскваше. Замисли се върху последните му думи и реши, че те са наистина абсурдни. Какво в този мъж би могло да я привлече?

Лицето му се приближи до нейното и устата му покри устата ѝ. Нека ме целуне. Скоро ще разбере, че целувките не означават нищо. Той не я интересува, но нещо я накара да притвори очи, когато устните им се докоснаха и да отвърне на целувката.

Целувката свърши сякаш преди да е започнала.

Тревор пръв откъсна устни, като видя как смаяно се отварят виолетовите ѝ очите и какво объркване се чете в нейния поглед. Устните ѝ бяха полуотворени, дъхът ѝ бавен и спокоен, но някак неравномерен. Толкова е прелестна, каза си той. Може би имаше нещо върно в това, че би се радвал да я срещне преди Тони.

— Наистина си красива — каза той и на свой ред се обърка, защото думите му бяха посрещнати със смях.

Гледката го изуми. Реакцията ѝ не беше плод нито на някакво желание да се хареса, нито на лъжлива скромност. Беше просто честната, искрена реакция на една жена, която не се сещаше какво въздействие има върху членовете на другия пол.

За пръв път осъзна колко различен беше техния живот. Тя бе израсла на село, далеч от порочното лондонско виеше общество. Излъчваше свежест и чистота като селска сметана. Целият ѝ свят се ограничаваше с Марчъм и онова съседно селце с идиотското име.

За част от секундата забрави защо и с каква цел я беше довел тук. Просто беше мъж, а тя жена. За момента това бе предостатъчно. Усети, че иска да легне до нея. Искаше да я вземе в прегръдките си и да я целуне отново, по-бавно. Искаше да опознае тази чаровната уста и това прелестно тяло. Искаше да ѝ покаже всички неща, за които беше сигурен, че тя няма представа. Искаше да види как тези нейни виолетови очи се замъгляват, когато се люби с нея.

Сетне се сети защо са дошли.

Въздъхна. Е, и така не беше зле. Тя още не беше готова да стигнат чак дотам. Засега.

Едва беше успял да овладее импулса си да я сграбчи в прегръдките си и да я целуне отново. Господи, вече едва си спомняше какво значеше да си невинен и доверчив. Зародилата се незабелязано

нежност се разгоря по-силно и той усети, че съжалява за онова, което неминуемо щеше да дойде.

Нямаше просто да я убеждава да се откаже от брака с Тони. Вече знаеше това. Тя щеше да бъде негова. Щеше да спи с нея. Разбра го в мига, когато го погледна с полуотворени устни, с толкова очевидна изненада в прелестните си виолетови очи.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Наташа не разбираше как бе могла да си напълни главата всички онези романтични глупости за отвличанията. Те няма: нищо общо с реалността.

Опря буза до студеното стъкло на каретата и се загледа в празното пространство. Мислеше не за връщането си в Англия, а за двете седмици, които бе прекарала в Шотландия. Мислеше за деня, когато Тревор я беше завел на пикник.

Въздъхна. Скоро щяха да спрат пред портите на Марчъм, защото според Тревор лейди Сесилия вече се беше върнала в Лондон. Би трябвало да бъде безкрайно радостна, че се прибира у дома, но нещо ѝ пречеше да бъде истински щастлива. Може би просто беше по-романтична и сантиментална, отколкото бе полезно за самата нея. Как мил и любезен човек като Тони можеше да има толкова упорит, опърничав и непоносим брат като Тревор. Умът ѝ не го побираше. Но докато през главата и минаваха подобни мисли, пред очите ѝ отново се изправяше Тревор, загледан в нея, чуваше горещия му шепот, усещаше устните му върху своите.

Каретата спря. Чу Тревор да казва „Пристигнахме“ и изхвърли всички мисли за него от съзнанието си.

Отвори очи и видя, че той вече слиза. Зад него се извисяваха любимите, макар и малко поолющени, стени на Марчъм — по-скъпи от всякога. Не беше за вярване, че бе отсъствала само две седмици, но нея наистина я нямаше тук точно от две седмици и два дни.

Уморено слезе от каретата, като прие протегнатата ръка на Тревор. Краката ѝ бяха изтръпнали, а задните ѝ части сякаш бяха обработвани с тупалка за одеяла.

— Благодаря — каза тя мелодично и направи лек реверанс, всъщност това не беше реверанс, а опит да прикрие треперенето в коленете си. Щом се закрепил на крака, вдигна поглед от безупречното му черно сако и се загледа в неговите тъмносини очи.

Той ѝ се усмихна.

— Е, моя малка пленнице, готова ли си да се сблъскаме с гнева на Тони?

Тя му върна усмивката.

— Май аз трябваше да ти задам този въпрос — отвърна тя. — Гневът на Тони няма да бъде насочен срещу мен.

Потърка бузата ѝ с опакото на ръката си.

— Е, виждал съм и по-страшни неща — каза той и отново плъзна поглед по фигурата ѝ, преди да спре очи на лицето ѝ. Наташа премигна както често беше правила, когато някой запали лампа в тъмна стая. Беше стъписана. Сърцето ѝ биеше бясно, а не знаеше защо.

Нали беше влюбена в Тони?

И си беше у дома. Но колко странно беше да се чувства едновременно тъжна и радостна. Дали радостта се дължеше на завръщането у дома, при Тони? Ами тъгата? Дали не тъгуваше заради скорошната раздяла с Тревор?

Преди няколко дни не би изпитвала нищо подобно, защото с Тревор бяха сключили примирие наистина едва преди няколко дни, но оттогава беше открила — колкото и странно да звучеше — че понякога този човек дори ѝ е симпатичен.

Въздъхна и го погледна.

— Нещо ми подсказва, че никак няма да е лесно да го убедим. Ще ни бъде дяволски трудно да му обясним, че няма нужда да те коли.

— На нас ли? — тихо попита той. — Да не би да се опитваш да кажеш, че ще се постараяш да ме защитиш?

Наташа се намръщи, видимо объркана. Той определено знаеше как да извърта нещата и да им придава нов смисъл.

— Мотивите ми са съвсем почтени. Не бих искала да застана между двама братя. Тъй като обичам Тони, ще направя всичко по силите си, за да не се избие един друг. Но не очаквай от мен нищо повече.

— Не вярвам да ми се наложи. Напълно е възможно Тони да разбере мотивите ми и ще сложим край на цялата история.

Тя се разсмя.

— Вероятно така ще стане. В началото Тони ще бъде бесен, но скоро ще му мине. Той е като искра, която проблясва ярко, но скоро изгаря.

Тревор повдигна вежда и я изгледа одобрително.

— Добре познаваш брат ми.

— Имам чувството, че го познавам открай време.

Тревора изсумтя, за да ѝ покаже какво мисли по въпроса, сетне тръгна към стълбите.

— Хайде, хлапачке, да приключваме по-скоро с това.

Щом влязоха, Наташа се задържа за секунда в преддверието. Свещниците още не бяха запалени и тя оставаше в сянка. Вратата към библиотеката беше отворена и там нямаше никой, освен Тони, отпуснат в едно кресло. До него слабо светеше някаква лампа, в едната му ръка се беше сгушила чаша с бренди и той мрачно гледаше в камината, където не гореше огън.

— Върнах се — каза Наташа, изстисквайки цялата си веселост, и тръгна към него.

Тони вдигна поглед, когато Тревор и Наташа влязоха. За миг се възцари мълчание. Сетне дойде експлозията. Той изпусна чашата и скочи на крака.

Отмина протегнатата му от Тревор ръка и стисна Наташа в прегръдките си.

— Добре ли си? — попита загрижено и я погледна в очите.

— Всичко е наред с мен, господарю мой, както можеш сам да се убедиш — весело отвърна тя и за да превърне цялата история в комедия, се завъртя, та да може да я огледа от всички страни.

Тони май остана доволен, защото я прегърна собственически през кръста, сетне се обърна към брат си.

— Къде я отведе?

Тя погледна крадешком към Тревор и заговори преди той да успее да се обади:

— Закара ме в Шотландия на борда на един кораб. Даде ми самостоятелна кабина, а екипажът се държеше ужасно мило. Направи всичко по силите си, за да се чувствам удобно. И сто, сега съм тук.

Тони я изгледа намръщено.

— Дявол да го вземе! Защо го защитаваш? Той е един долен престъпник! Похитител! Чиста проба бандит! Не ти ли хрумна, че може да се обезпокоя?

Това я изненада. Тони не приличаше на човек, склонен да се тревожи за нещо.

— Предположих, че ще се ядосаш, но не и че ще се обезпокоиш. Мислех си, че знаеш що за човек е брат ти.

— Именно защото знам — изръмжа Тони. — Точно затова се обезпокоих.

— О! — каза Наташа.

— Е, ако някой е склонен да изрази друго мнение, по-благоприятно за мен, аз ще се присъединя към него — обади се Тревор.

Тони се обърна към него.

— Ако си мислиш, че ще ти повярвам, значи си по-голям глупак, отколкото предполагам.

— Ти пък ако си мислиш, че нямам друга работа, освен да се мотая из страната с опърничави жени, значи си най-големият глупак от всички ни. Спомни си, скъпи братко, че аз бях надалеч, мислех си само за Наполеон, за разлика от теб. Не по своя воля се забърках в тази каша и нямаше да се стигне дотам, ако поддържаше някакъв ред в личния си живот.

Погледът на Наташа прелиташе от Тревор към Тони. Най-накрая можа да въздъхне с облекчение, като видя, че думите на Тревор имат някакъв ефект върху Тони.

— Не ме баламосвай, Трев. Нямаше право да я отвличаш.

Тревор повдигна вежда.

— И какво щеше да направиш на мое място? Щеше да й кажеш да си облече най-хубавата рокля, за да посрещне другата ти бъдеща съпруга? — Той махна някаква прашинка от ревера си. — Може би това щеше да бъде най-добрият подход, като се има пред вид колко неща ги свързват. Можеха да си прекарат чудесно, обсъждайки общото и специфичното в методите ти на ухажване. — Тревор се вгледа проникателно в очите на брат си и добави. — Това ли искаше?

Тони въздъхна.

— Все щях да измисля нещо — отвърна той. — Сесилия щеше да прояви разбиране. Не може да ми се сърди, че вуйчо ми е завещал да се грижа за Наташа и братята й.

— Може би в началото нямаше, докато не я зърне. Но от пръв поглед — Тревор се обърна към Наташа — щеше да разбере какво е на път да стане и щеше да избухне като барутен погреб на кораб. Лейди Сесилия може да не е титан на мисълта, но не е и глупачка. Дори

кротка госпожица като нея може да стане малко нервна, когато ѝ отмъкват годеника под носа. Не става дума просто да промениш избора си, Тони. Тук са замесени и други хора. Могъщи хора. След колко часа, според теб, дук Хайборн щеше да поиска главата ти на сребърна табличка?

— За Бога! Чия глава ще се сервира?

Тревор подскочи при звука на този глас. Само това им липсваше, помисли си той, докато двамата с Тони се обръщаха към баща си, който тъкмо беше влязъл с мрежа за пеперуди в ръка.

Дук Хилсбъро се наслаждаваше изключително много на престоя в провинцията и същата сутрин беше обявил, че не бърза да се прибира. Рядко му се беше случвало да се отбива в Марчъм и с въодушевление откри, че тук могат да се намерят множество пеперуди и молци, които липсваха в Лондон. В сърцето на дука ларвите, скакалците и пашкулите заемаха мястото, което някои мъже бяха отредили за своите любовници. В душевната си простота той обичаше да води върволицата си от гости във временната лаборатория с изложените колекции от бръмбари, молци и пеперуди. Показваше ги със същата гордост, с каквато други благородници показваха портретите на своите прадеди.

Тревор хвърли поглед към мрежата за пеперуди и попита:

— Влизаш или излизаш?

— Излизам, скъпо мое момче, излизам. Околните гори гъмжат от пеперуди по това време на годината. Има ги много повече, отколкото в Лондон — с тези прощални думи дукът изскочи от библиотеката и се запъти към широката врата за градината.

Тони изчака, докато баща им се скри, сетне се обърна към Тревор и присви очи. Като видя, че гневът му отново се е разпалил при намесата на дука, Наташа отстъпи малко назад.

— Докъде стигна с нея? — попита Тони.

Тревор се оказа неподготвен за това избухване и от неочакваната насока на разговора.

— Докъде да стигам?

— Знаеш какво имам пред вид, похотливо копеле такова.

Наташа ахна и Антъни се обърна към нея.

— Прощавай, любима.

— О, това е добър въпрос, Тони — обади се Тревор, без да обръща внимание на реакцията на Наташа. — Ако питаш дали госпожица Симонова още е девствена, трябва да адресираш въпроса към себе си. Прекарал си с нея много повече време от мен, и под един покрив. Що се отнася до мен, мога само да отбележа, че ако е била девствена, когато я взех оттук, значи ти я връщам девствена.

Тони стисна юмруци и Наташа сложи ръка на рамото му, за да го успокои.

— Не приличаш на човек, който ще се откаже да отпие глътка-две от чашата на насладата.

Тревор скръсти ръце и изгледа подигравателно брат си. Сетне леко изсумтя, както правеше понякога, когато нещо го беше развеселило.

— Чаша на насладата, така ли? — каза той и плъзна поглед по формите на Наташа, която ахна отново и изгледа гневно Тони.

— Е, — продължи Тревор. — Сигурен съм, че си познавач по отношение на чашите и прочее — обърна се към градината точно в момента, в който Тони грабна някаква чаша за чай и я запрати по него.

Наташа проследи с поглед съдинката, която прелетя над смеещия се Тревор и изхвъркна през вратата. Смехът му заглъхна, когато зърна ужасен, че дукесата нямаше същия късмет. Наташа на свой ред покри лицето си с ръце, защото с не по-малък ужас зърна как чашата се устреми към дукесата и се пръсна на парченца в бонето ѝ.

— Олеле — възкликна нейна светлост и се свлече на най-близката пейка.

Лука и Павел, които бяха проследили цялата сцена от скривалището си в плета, побързаха да избягат. По принцип все те излизаха виновни за всяка беля в околността, така че инстинктът им подсказваше да се измъкнат възможно най-бързо, когато стане нещо такова.

Щом се отдалечиха на безопасно разстояние, се свлякоха на земята, държейки се за коремите от смях. После се приютиха на сигурно място в пълната със сено ясла на обора, където се заеха да съчиняват ода в чест на събитието.

Песента им привлече вниманието на още един член на групата — малко шишкаво кученце, измъкнато от реката от градинаря Хари.

Според него кутрето било жертва на възможно най-долното престъпление — опит за удавяне.

Щом близнаците зърнаха полуудавеното кученце, го обявиха за своя собственост. В отговор на забележката на госпожа Макдугъл, че в къщата вече има три кучета, Уинкъм, Блинкъм и Нод, те изтъкнаха, че животинките принадлежат на лорд Антъни. След това кръстиха новата си придобивка Бегар, просяк.

Името добре му пасваше, защото веднага си личеше, че Бегар е продукт на дълга поредица от озадачаващи кръстоски. Дребничък, жилив и космат, със сивкави мустаци и разноцветни уши, той много приличаше на стария циганин — амбулантен търговец, който идваше в Марчъм два пъти годишно.

Щом приключиха с поетичното творчество, близнаците започнаха да пеят с такъв ентусиазъм и сила, че Бегар чак се строполи на земята и вирна лапи във въздуха.

Малко по-късно, точно преди следобедния чай, Лука и Павел отидоха до къщата, настаниха се на стълбата пред главния вход и зачака Тони. След няколко минути той се появи и се спъна в Бегар, който изквича и офейка с подвита опашка.

— Ще имате ли добрината за в бъдеще да държите това животно навън? — попита Тони, слизайки по стълбите. Пътъом продължи да си мърмори под носа, че авторът на пословицата за утехата от живот на село трябва да е бил селският идиот.

Лука и Павел благоразумно не се обадиха. Изчакаха Тони да ги подмине и чак тогава запяха. На втория стих към тях се присъедини и лая на Бегар, разнасящ се изпод покривката на масата в антрето.

*Дукът подтичваше с мрежа в ръка
безгрижно, ох колко безгрижно.
Жена му подкастрише някаква драка
безгрижно, ох колко безгрижно.
Маркизът се караше с брат си жестоко
жестоко, ох колко жестоко,
и чаша прехвъркна над глава му в небето
високо високо, ох колко високо
удари тя майка му точно в бонето*

в бонето, да, точно в бонето...

Тони спря, обърна се и ги изгледа кръвнишки.

— Нямате ли си друга работа — попита той. — Ако нямате, да повикам учителя.

Тази заплаха подейства. Близнаците излетяха като куршуми, Бегар ги следваше по петите. Бодрият ритъм на песента, съпроводен от воя на Бегар, още дълго се разнасяше в далечината.

Тони чу някой да се хили зад гърба му и се обърна. Тревор стоеше горе на стълбището, ухилен и с ръце пъхнати в джобовете.

— Не си ми казвал, че са толкова умни — обади се той.

— Не са — отвърна Тони.

— Хайде, хайде — каза Тревор, докато слизаше по стълбището. — Няма нищо по-здравословно от живота на село.

— Върви по дяволите — изръмжа Тони и изчезна през вратата. Стълбището зад гърба му се тресеше от смеха на Тревор.

Малко по-късно Тревор се присъедини към родителите си в трапезарията и учтиво се осведоми за състоянието на дукесата.

— Всичко е наред с главата ми, благодарение на бонето — отвърна майка му — но просто не мога да простя подобна липса на възпитание от страна на Тони. Чашата беше толкова хубава и я имам още от баба си.

— Това ми напомня — обади се весело дукът — вица за човека, който се прибрал посред нощ и бил посрещнат от запратена чаша и разярена жена. „Къде се губиш досега?“ попитала жена му, докато го замеряла. На което човекът отговорил...

— О, недей сега, Чарлз — прекъсна го дукесата. — Ще се чувствам по-спокойна, ако обръщаш по-голямо внимание на връзката между Тони и Наташа.

Сетне се обърна към Тревор и попита:

— Успя ли да я разубедиш поне малко?

— Не — отвърна Тревор и си наля чаша чай. — Ами вие? Успяхте ли да му повлияете?

— Не. Боя се, че Антъни ще продължи да проявява обичайното си твърдоглавие. Въобразява си, че е влюбен — отвърна с въздишка дукесата.

— Ами лейди Сесилия?

— Каза, че щом баща ти толкова я харесва, можел сам да се ожени за нея — въздъхна отново дукесата. — Боя се, че е решил да се държи почтено.

— Кое то ще рече?

— Искан да й каже истината. Смята, че лейди Сесилия ще прояви разбиране.

Тревор изсумтя.

— Всички жени проявяват разбиране, докато някой не ги настъпи.

Възцари се тежко мълчание. Сетне дук Хилсбъро хвърли поглед през прозореца и вниманието му веднага бе приковано от някаква жълта пеперуда, кацнала на перваза. Дукесата изгледа нервно своя съпруг и повелител. Тревор усети, че от него се очаква да се намеси и каза простичко:

— Ще поговоря с Антъни.

— Ами ако продължи да упорства?

Тревор се усмихна на себе си, сви рамене и отвърна:

— Тогава ще бъда принуден да поема нещата в свои ръце.

— Какво си намислил, Тревор? — попита тя и го погледна заинтригувано.

Тревор се ухили и хвърли поглед към баща си.

— Нещо, за което е по-добре да се говори само между мъже.

Майка му кимна и се изправи бавно, без да откъсва очи от дука.

— Мислите на баща ти се реят някъде из градината сред едnodневките — отвърна тя. — Няма да чуе какво му казваш.

Тревор погледна баща си.

— Може би така е по-добре — каза той. — Колкото по-малко хора бъдат замесени, толкова по-добре. Тони няма да се укроти лесно, знаеш това. Затова по-добре да се сърди само на мен.

Дукесата му се усмихна лукаво.

— Смяташ ли, че майка ти е вече толкова престаряла и оглупяла, че да не може да се справи с хлапак като Антъни?

Тревор се ухили.

— Разбира се, че можеш. Просто не исках да ти навличам излишни неприятности. — Замълча за момент, загледан в майка си. Тя

наистина младееше и все още беше изключителна жена. Сетне любопитството му се събуди.

— Какво би направила, ако Тони ти се ядоса?

Дукесата се подсмихна.

— Е, щях да го напръскам с разтвора за наторяване. — Сетне с по-сериозен глас добави. — Още не е късно.

Стана, събра бухналата си пола, кимна на Тревор за довиждане и си тръгна.

Тревор се обърна към баща си и видя, че и той си е тръгнал. За част от секундата Тревор си спомни детството. Винаги ставаше така — родителите му бяха заети с нещо, когато искаше да поговори с тях.

Допи чая си и излезе. Беше хубав ден и той се чувстваше необичайно бодър и самоуверен, въпреки неуспеха на родителите да надвият ината на Тони. Като се сети за него, Тревор си каза, че е крайно време двамата да си поговорят като братя. Денят беше крайно подходящ и той се чувстваше в прекрасна форма.

Тръгна по лъкатушещата пътечка, посипана с чакъл. Обходи с поглед околните ливади, търсейки брат си и внезапно подскочи. Наистина беше зърнал Тони... но в обятията си той държеше Наташа.

Чудно защо това го ядоса неимоверно. Та нали те бяха влюбени — или поне си мислеха, че са — но доколкото познаваше Тони, Тревор се съмняваше в дълбочината на неговите чувства. Що се отнася до нея... тя беше нещо друго.

Съвсем естествено бе, каза си той, да ги намери прегърнати. Всичко изглеждаше напълно пристойно, но Тревор знаеше, че Тони нямаше да се посвени да даде известна свобода на ръцете си в подобна ситуация. Не можеше да разбере защо това толкова го ядосва. Госпожица Симонова навеждаше и самия него на подобни идеи.

Отърси се от тези мисли и продължи по пътечката.

Докато се чудеше как би могъл да отлепи за известно време Тони от Наташа, самата съдба му предложи отговора.

Тъкмо беше завил към градината, когато забеляза двамата братя на Наташа да седят на една пейка като две половинки на ябълка, а слънцето блестеше по русите им глави. Прикрит зад едно дърво, той започна да ги наблюдава и констатира, че правят венче или гирлянд от някакви растения.

Вече си тръгваше, когато нещо привлече вниманието му. Отново погледна момчетата, сетне с интерес се вторачи в растението, с което те се занимаваха. Сви вежди. Имаше нещо особено в тези клонки. Олеле, май се сещаше. Прозрението внезапно го осени. Да, беше виждал подобни листа още като дете — и тогава те го бяха изпратили за няколко седмици на легло. Никога нямаше да ги забрави: Северноамериканска отровна лиана.

Преди много години, когато Тревор и Тони бяха приблизително на възрастта на близнаците, те гостуваха за известно време в Марчъм. С пристигането им вуйчо им беше показал оранжерията и ги беше уведомил, че това е единственото място, където не трябва да стъпват.

За да смекчи неприятното впечатление, майка им беше обяснила, че вуйчо им е известен ботаник, специализиран в изучаването на отровни растения и че оранжерията е пълна с такива.

— Там има много, много опасни растения — беше натъртила тя.

— До които и на двамата ми синове е забранено да се докосват — беше допълнил баща им.

За лош късмет именно тези обяснения накараха Тревор и Тони да се заинтересуват от оранжерията.

На следващата сутрин Тревор и Тони се промъкнаха в светая светих на вуйчо Уилям още с пукването на зората. Няколко часа покъсно вдигнаха температура и се изприщиха на червени ивици. Целите се подуха и се наложи веднага да повикат доктор. Скараха им се строго и ги предупредиха никога вече да не се доближават до тези растения. Тревор единствено успя да попита защо на вуйчо Уилям му няма нищо, макар да стои часове наред в оранжерията сред тях.

— Никой не би могъл да обясни — отвърна докторът. — Просто някои хора се разболяват, а други не.

Братята се бяха възстановили чак след две седмици.

Тревор присви очи и се загледа замислено в страховитата лиана, която вуйчо Уилям беше докарал от Северна Америка. За себе си беше сигурен, че това е същата лиана, която ги бе поразила така жестоко двамата с Тони. Огледа внимателно ръцете на Лука и Павел, но не забеляза зачервяване или възпаление.

— Ей, хлапета, правили ли сте досега венци от тази лиана? — попита той, заставайки пред тях.

Двете глави се надигнаха в унисон. Павел направи гримаса, но не каза нищо. Лука му хвърли един поглед и отвърна:

— Много пъти.

Тревор потръпна. Много пъти?

Ако имаха същата реакция като тях с Тони, и един път щеше да им бъде предостатъчен. Можеше само да заключи, че руснаците са направени от по-издръжлив материал в сравнение с англичаните и че нямаха алергична реакция към тази лиана.

Пристъпи крачка напред, като внимаваше да не се доближи прекалено до отровното растение.

— И за кого приготвяте това? — попита той, като вътрешно се молеше да не бъде той късметлията.

— Таша — отвърна Лука.

— Хм — промърмори Тревор, усещайки как в главата му се заражда някаква идея. — Не мислите ли, че на сестра ви може да ѝ отиват повече някои други неща?

Близнаците продължаваха да го гледат, но не казаха нищо.

Дружелюбни малки копелета, помисли си той. Никак не му се нравеше да се подмазва на две хлапета, току-що обули дълги панталони, когато единственото му желание беше да им вземе страха веднъж завинаги. Но нуждата е велик учител. С весела и добродушна усмивка той предложи:

— Край плета растат някои цветя, които са идеални за венчета.

Двете еднакви лица светнаха.

— Цветя — едновременно казаха те.

— Можем да дадем на Таша цветя — обади се Павел.

— А това ще бъде за Антъни — допълни Лука.

Тревор се усмихна. Гениална идея.

— Мислиш ли, че Антъни ще хареса това? — попита Павел и му подаде венчето да го разгледа.

Тревор се дръпна назад като опарен.

— О, мисля, че няма просто да му хареса. Много повече. Мога да ви уверя, че ще бъде просто поразен — каза той и полугласно добави. — За доста време.

Както беше предсказал Тревор, щом получи венчето и гирлянда, Антъни се тръшна като прострелян заек.

Докторите веднага му наредиха да пази леглото и покриха подутата му и зачервена горна половина със студени компреси.

— Искал си да ме видиш — попита Тревор, влизайки в стаята на Тони доста по-късно.

Тони се опита да задържи очите си отворени, но опиумът вече см казваше думата.

— Отдавна те търся — каза той. — Къде, по дяволите, се губиш досега?

Тревор се ухили подигравателно:

— Наистина ли искаш да научиш?

— Няма значение. Мога да се сетя къде си бил... и какво си правил, именно затова исках да поговорим — отвърна Тони през прозявка.

Тревор вдигна ръце в знак, че се предава и седна на едно кресло до леглото.

— На твоє разположение съм, малко братче. Но ще е по-добре да побързаеш. Сигурен ли си, че не искаш първо да подремнеш?

— Не ставай глупав — каза Тони. — Няма защо да се правиш на остроумен. Знам какво си замислил, Тревор, но няма да мине.

Тревор повдигна вежди и го погледна невинно:

— Наистина ли?

— Точно така. Няма да мине, Трев. Колкото и да се мъчиш, няма мине. Наташа е моя и ще си остане моя. Колкото и да се стараеш, няма да промениш нищо. Така че по-добре не се бъркай.

Тревор си придаде безразлично изражение и сви рамене:

— Както кажеш, малко братче.

Обикновено това обръщение вбесяваше Тони, но този път не му обърна внимание и се върна към по-важния проблем:

— Какво точно си намислил, Трев?

Тревор се ухили.

— Мислех си, че знаеш.

— Представям си в общи линии — каза Тони — но защо не направиш едно добро на един болен човек и не ме просветиш?

Тревор сви рамене.

— Е, не си търся две жени едновременно, ако това те безпокои. Това е твоя привилегия.

— Дявол да го вземе — изрева Тони и се надигна на лакти. Простена и отново се строполи в леглото. — Господи! Дори лактите ме болят.

Въздъхна, сякаш си напомняше да не губи самообладание. Когато проговори отново, гласът му беше по-спокоен:

— Не искам да се женя и за двете. Вече ти го обясних.

— Значи смяташ да разкараш Сесилия и да се ожениш за малката татарка?

— Да, твоята кожа. И това не е твоя работа.

— И смяташ, че Наташа ще бъде щастлива да живее като просякиня в това порутено имение?

Тони се прозя.

— Да, така смятам, но не това ме безпокои в момента. Ти ме безпокоиш. Не се приближавай до нея, Трев. — Той изгледа кръвнишки Тревор. Личеше си, че с усилие си държи очите отворени. — И си дръж мръсните ръце далеч от нея.

Тони се прозя отново и Тревор видя, че той вече се предава на съня.

— Хубава картинка ще бъда да хуквам нанякъде всеки път, когато я зърна.

Тони изсумтя.

— Много ясно си го представям.

Тревор се разсмя.

— Предупреждавам те, Трев. Стой настрана и си дръж похотливите ръце в джобовете.

Все така смеейки се, Тревор стана.

— С прискърбие трябва да те уведомя, че никога не си държа ръцете в джобовете. Виж, в нейните джобове...

— Мръсно копеле — простена Тони.

Тревор се изсмя.

— Това ни е в кръвта.

Тони притвори очи, което доста намали ефекта от думите му.

— Предупредих те.

— Нараняваш ме, братко.

Със затворени очи и вече почти потънал в блажен сън, Тони промълви:

— Много по-зле ще бъде, ако се допреш само с пръст до нея.

Тревор се ухили.

— Моли се да се допра само с пръст.

— Проклето...

Тревор се разсмя.

— Приятен сън, малко братче — каза той и излезе.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Тревор скоро осъзна, че едно е да тръгнеш в атака срещу хубавата Наташа и съвсем друго да постигнеш някакъв успех с руската красавица.

Единственото нещо, което беше съвсем сигурен, че познава, бяха жените. И ги познаваше достатъчно добре, за да е наясно, че към всяка трябва да се подходи по различен начин.

Време беше да се обърне към класъора си на любовник, където внушителният минал опит беше класифициран и нареден прегледно по видове и подвидове — неслучайно беше син на учен, та бил той и малко разсеян.

Без повече колебание започна да се подготвя за това, което в себе си наричаше „безумния проект“ — да се направи на дълбоко влюбен с цялата искреност, която можеше да изстиска от себе си.

Вече беше прекарал с нея две седмици на борда на своя кораб, всячески стараейки се да спечели нейната благосклонност. Но не беше стигнал далеч.

Подозираше, че това се дължи на слабостта на Наташа към идеята за романтичната любов. За подобна жена любовта се издигаше до ранга на единствено основание за съществуване, наред с брака, семейството и децата. Това не го интересуваше особено, но трябваше да я накара да се влюби в него. При това бързо. Единственият правилен подход в такъв случай бе да отговори на очакванията ѝ.

Смръщи вежди, обмисляйки плана си. Нямаше опит с жени, които биха предпочели да се червят стеснително и да се държат за ръце, вместо да полудуват в леглото. Колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше, че Наташа няма да се задоволи с нещо по-малко от изгарящи погледи, клетви за вечна любов и куп разнообразни трагедии и страдания. Колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше, че няма избор. Налагаше се да мине през всичко това.

Логиката показваше, че най-добрият начин да се спечели подобна жена е да изиграе „страдащия герой“. Е, подобна роля му идваше отръпки. Любовта е сляпа, помисли си той, сетне изсумтя. Не го

интересуваше дали е сляпа или не, достатъчно бе да сложи капаци на очите на Наташа Симонова.

Единствената пукнатина, която Тревор можеше да открие в плана, бе необходимостта постоянно да стои близо до нея. А той беше човек, при това с гореща кръв, така че близостта на подобна жена събуждаше у него крайно неподходящи помисли.

На следващата сутрин беше побеснял от яд, но запази самообладание до закуската, когато щеше да види Наташа. Отби се при спящия Тони, сетне отиде в кабинета на брат си да обмисли внимателно нещата. Всеки морски капитан знае, че трябва да очертае курса, преди да вдигне платна.

Все повече се убеждаваше, че трябва да се осланя преди всичко на мекото сърце на Наташа. Разчиташе връзката между тях да изглежда толкова безнадеждна, че автоматично да събуди нейния интерес, а с малко късмет — и любовта ѝ. Това беше пътят. Размишленията приключиха, време беше за действия. Щом няма друг изход...

Без сянка от угризение Тревор тръгна да търси Наташа, казвайки си наум „amor ludens“, любовта е игра.

Наташа прекара сутринта при Антъни, четейки му на глас последния лондонски вестник и разсмивайки го с истории за братята си. Щом той задрямва от мощната доза опиум, тя тихичко излезе. Поскита безцелно из къщата, но всички там си имаха някаква работа. Лука и Павел бяха излезли с дука да търсят пашкули на пеперуди, а дукесата разясняваше на градинаря Хари някои тънкости при торенето на рози.

Поседя известно време до прозореца в дневната, загледана в развълнуваните жестове на дукесата. Лицето на тази жена светваше всеки път, когато заговореше за розите. Наташа тъкмо се питаше дали някога сама ще е в състояние да се вълнува толкова от нещо, когато чу някой да влиза.

— Какво правиш вътре в такъв хубав ден?

Тревор. Единственият човек, когото не искаше да вижда.

— Искях да остана насаме с мислите си.

— Радвам се, че те намерих — каза той зад гърба ѝ и тя бързо се обърна. — Никой не трябва да стои самотен в такъв хубав ден.

Пристъпи до нея, хвана я за ръката и я изправи.

— Хайде — каза той.

Тя неохотно тръгна с него.

— Къде отиваме?

— Да се поразходим. Трябва ти малко чист въздух и слънце. Много си пребледняла. Ако не внимаваш, госпожа Макдугъл ще трябва да се грижи за още един болник.

Наташа беше прекалено угрижена, за да води какъвто и да е разговор и той забеляза това. Нямаше съмнение също, че никога през живота си не бе виждал по-великолепни очи. Изведе я да се разходят по покритата с чакъл пътека, криволичеца из ливадата, по която крякаха патици. Докато вървяха, бухналата ѝ пола докосваше бедрото му. Тревор ѝ хвърли един поглед, за да провери дали тя забелязва това.

Катранено черни къдри се бяха измъкнали изпод бонето, като яркозелената панделка изпъкваше върху млечнобялата кожа на шията ѝ. Контрастите между слоновата кост на плътта, черната коса и вежди, ябълковозелената рокля и розовия оттенък на устните ѝ напълно завладяха мислите му.

Още веднъж я погледна крадешком и усети леко угризение. Изглеждаше толкова крехка, че би могла да се разпадне от нечие по-невнимателно докосване. Сетне се сети за каперското си разрешително.

Наташа хвърли поглед назад към къщата.

— Далеч ли отиваме?

— Защо? Боиш се да се разхождаш с мен ли?

— Не. Или поне така ми се струва.

Той спря и се обърна към нея.

— Как би могла да се успокоиш? — попита той и пристъпи по-близо. Тя се оказа облежната на един дъб, заклещена между ръцете му, които бяха обхванали дървото от двете страни на главата ѝ.

Дишаше тежко и се усмихваше неуверено, сякаш не беше сигурна дали трябва да се страхува.

— Може би трябва да се боиш от мен — каза той и прокара пръст по очертанията на ухото ѝ, сетне по чувствителната кожа под него. После ръката му се плъзна надолу и се настани зад врата ѝ.

Наташа ахна и отвори широко очи.

— Не разбирам защо правиш това — каза тя.

— Наистина ли?

Без да каже ни дума повече, той се приведе още по-близо. Двете му ръце се намериха една до друга зад главата ѝ, а подвитото му коляно докосваше бедрата ѝ.

— Не знаеш ли, малка магьоснице, какво кара мъжете да правят странни неща?

— Не — отвърна тя. Усещаше бясното туптене на сърцето си. Тялото ѝ сякаш се размекваше под някаква изгаряща, бавно разливаща се топлина. От този мъж лъхаше такава сила. Не можеше повече да си затваря очите за неговото присъствие, неговото съществуване или въздействие. Нямаше друг като него. Едновременно я привличаше и плашеше. Имаше някаква странна власт над нея. Не знаеше как да се държи с него и изобщо не беше сигурна дали той беше сериозен, или просто се забавлява.

Изглежда го любопитно.

— Защо не знаеш? — попита той и я обгърна с топло проникващо дихание, подчертаваща близостта на неговото тяло, което вече докосваше нейното.

Тревор явно не се преструваше и Наташа се опита да се слее с дървото, като затвори очи. Сякаш така можеше да се скрие от изгарящия му поглед, от нежния допир на бедрото му до нейното, от необичайното усещане на допира до мускулеста плът. В това се криеше някакво обещание. И предупреждение. Не беше подготвена за това, никой не я беше предупредил. Не знаеше какво да прави. *Бягай! Остани!* В главата ѝ се разнасяха противоречиви гласове. Объркана, несигурна... тя усещаше сълзите да се стичат по лицето ѝ.

Устата му неочаквано се оказа върху нейната, той едва доловимо я целуна и сетне всичко свърши. Бавно, както беше дошъл, той се отдръпна. Тя остана на мястото си, плътно до дървото, със затворени очи. Кожата ѝ още пламтеше от допира на твърдото му мъжко тяло, а главата ѝ — от спомена за целувката.

Коленете ѝ омекнаха и тя с усилие се задържа на крака. Странно, рядко ѝ се беше случвало да се ядоса истински, но сега случаят беше точно такъв.

Разтвори широко очи.

— Нищо свято ли няма за теб? — попита тя, без да се опитва да прикрие гнева си. — Защо трябва да превръщаш в комедия едно чисто и свято нещо?

— Това ли правя?

Тя се плъзна под ръката му и се дръпна настрана.

— Играеш си с чувствата като котка с мишка. Изкушаваш ме и ме дразниш, без да си помислиш за последствията.

Обърна се към него, за да провери ефекта от думите си.

Видя да проблясва някаква емоция, далечна и силна, мярна се нещо като болка — самотно и безрадостно. Сякаш думите ѝ бяха осветили някакво мрачно и болезнено ъгълче в душата му. Толкова неща не знаеше за този човек, толкова беше потаен.

Разумът ѝ подсказваше да се махне, но сянката на печал в погледа му я притегли. За миг ѝ се стори, че я предупреждава я, че ще я нарани, защото така се налага и че той също ще съжалява. *Ако имаш малко ум, ще побегнеш и няма повече да се обръщаш назад*, помисли си тя. И точно така щеше да постъпи... ако имаше малко ум.

Обърна се, но той я хвана за ръката и я притегли обратно.

— Не те дразнех — каза той. — Може би исках да ти покажа какво става с мен. Ако искаш, приеми го като предупреждение. Имай пред вид обаче, че го правя за последен път.

В очите му имаше някаква твърдост и решителност, които я хипнотизираха. Не можеше да отклони поглед от тях.

— Нима от това ми става по-леко? Да не очакваш да се възхитя на честността ти?

— Мисли си каквото искаш.

— Мисля, че си като змия, която съска, преди да нанесе удар. Предупреждаваш, когато вече е твърде късно.

Думите ѝ имаха някакъв ефект, защото изражението му се посмекчи и той прокара палец по долната ѝ устна.

— Наистина ли е... твърде късно?

Тя не каза нищо, защото всъщност не знаеше отговора.

Той се отдръпна така внезапно, както беше навлизал в този коридор на чувствена лудост. Сетне подхвърли с лекомислен тон:

— Прекалено дълго те държах навън. Време е да се връщаме.

Вместо да се съгласи и да хукне към къщата, както съзнаваше, че би трябвало да постъпи, тя попита:

— Защо? Какво те накара така внезапно да промениш настроението си?

— Грешка беше да те доведа тук.

— Така ли?

— Да.

— Защо тогава го направи?

— Искрах да поговорим.

— За какво?

— За любов.

— Любов ли?

— Това изненадва ли те?

— Да, изненадва ме. Нима не би трябвало?

— Може би трябва.

Тя се разсмя.

— Остаряваш. Вече говорихме за това. Тогава, ако не се лъжа, ти се съмняваше в чувствата ми към Тони.

Погледът му отхвърляше всяка преструвка.

— Сега не става дума за Тони.

Думите му я разтърсиха. Не разбираше как постига това. Как можеше да я изкара от равновесие с няколко думи или просто с поглед?

Пулсът ѝ се ускори. Беше като в треска.

— Така ли? Тогава за кого...?

Прекъсна наред думата, сетне вдигна поглед и се загледа в профила му.

— За тебе — прошепна тя.

Той се обърна към нея с цинично изражение и я изгледа твърдо.

— Това изненадва ли те? Сигурно ти е трудно да си представиш, че човек като мен има чувства и може да се влюби.

— Не, просто не ми приличаш на човек, който би се влюбил в една жена. Едно е да имаш любовница, а друго — да обичаш.

Тя млъкна, сети се за нещо и попита:

— Защо трябва да съм изненадана, че можеш да се влюбиш?

Той въздъхна и се загледа в зеления килим, който се простираше във всички посоки. Внезапно се сети защо е дошъл тук. С известно съжаление си наложи необходимата маска. Човекът, който отново я погледна, беше различен.

— Може би трябва да си изненадана, защо аз самият съм — отвърна той и се зачуди дали тя забеляза промяната в гласа му.

— Не ти вярвам.

— Истина е — каза той. — Любовта сякаш навестяваше всички, но не и мен.

Погледна я крадешком и побърза да отвърне очи, щом тя се обърна към него.

— Но тя ще дойде и при теб — каза Наташа. — Знам, че ще дойде.

— Може и да дойде, но не за дълго — отвърна той. — Знам вече колко боли.

— Но може би следващия път...

— За мен — каза той, чувствайки се като най-долния негодник, който някога е отнемал честта на една дама — няма да има следващ път... Няма да има нова любов.

— Какво искаш да кажеш?

С безутешна въздишка той отклони поглед.

— Това е част от изтезанието... Да разбираш, да разбираш, че никога вече няма да усетиш това дивно чувство.

— Искаш да кажеш, че ти наистина си се влюбвал преди?

— Неведнъж.

— Не знаех — отвърна тя. Сетне опря ръка на рамото му и каза окуражително. — Не трябва да се предаваш. Любовта, истинската любов, ще те навести. Сигурна съм. Ти си млад и хубав. Животът ти едва започва. Всяка жена може само да мечтае за мъж като теб.

Той я погледна печално и безутешно... в погледа му едва-едва мъждукаше пламъчето на сетната надежда.

— Всяка жена?

— Разбира се.

— А дали... — направи драматична пауза, сетне продължи. — Няма значение. И без това е безнадеждно. Знам, че никога няма да се получи. Прекалено съм отблъскващ.

Усети я да си поема изненадано дъх.

— Тревор, как можеш да говориш такива неща? Не си отблъскващ, нищо подобно. Напротив, ти си много привлекателен мъж. Сигурно го съзнаваш. Защо губиш надежда?

Погледна я.

— Би ли харесала човек като мен? Би ли дошла при мен?

Наташа се дръпна, отвърна поглед и започна да усуква едно въгълче на полата си.

— Е, не точно аз... нямах, е нямах пред вид точно себе си. Но само защото вече съм дала сърцето си, нали разбираш.

— Разбирам.

Надеждата угасна в погледа му. Постара се да изглежда съкрушен. Тя се наведе и постави съчувствено ръка на рамото му.

— Моля те, не се предавай, Тревор. Не бива.

Сега мъничко горчивина, за да покажем, че раната още боли.

— Защо? Няма никаква надежда. Аз нямам никаква надежда. Дори не мога да се самоубия.

Тя ахна.

— Самоубийство? О, Тревор, не трябва дори да си помисляш за такова нещо.

Погледна я печално.

— Боя се, че вече е късно. Разбираш ли, аз не просто си го мислех. Опитвах се.

— Не! — изохка тя, притискайки ръка до гърлото си. — Как си могъл! Недей! — ръката и отново беше върху неговата. — О, Тревор, кажи ми, че това не е истина.

Той поклати тъжно глава.

— Боя се, че не мога да направя това. Истината е, че съм се опитвал. Неведнъж.

— Неведнъж?

— Да.

— Колко пъти?

— Два, за да бъдем точни.

Ръката ѝ се притисна до гърдите, които се надигаха развълнувано и за секунда Тревор се разсея.

— Но... що ти още си тук — каза тя. — Здрав. Какво стана?

— Първия път въжето се скъса. Вторият пищовът не гръмна. Прекалено голям страхливец бях, за да се опитам отново — каза той с печал, която се стори малко прекалена дори за неговите обръгнали на всичко уши.

За момент се обезпокои дали не се е престарал. Извърна се и затвори очи, сякаш приливът на чувства ставаше неудържим. Молеше се тя да е толкова наивна, колкото изглеждаше.

Скоро се убеди, че е преценил правилно.

— О, Тревор, ти не си страхливец! — възкликна тя. — Ти си най-храбрият човек на света. Сигурна съм.

Отвори очи и се загледа в нея.

— Как можеш да говориш така? Най-храбрият човек на света? Погледни ме. Аз съм само празна черупка... просто страхливец.

— Не си.

— Съм.

— Не...

— Моля те — каза той и махна с ръка. — Не се опитвай да ме успокояваш и залъгваш.

— Не е вярно. Ти ме отвлече, нали? Никой страхливец не би постъпил така.

— Не, само някой, който си е загубил ума.

— Да, но това не променя нищо. Свършено е с мен, знам. Съзнавам, че нямам право... няма значение — прекъсна се той. Внезапно беше открил, че наистина не може да я погледне в очите, в които се четеше такова абсолютно доверие.

— Право на какво? — попита Наташа.

— Няма значение. Не трябваше да го споменавам.

— Трябва да говориш за чувствата си, Тревор. Затова те боли, защото не оставяш болката да се излее. Това е като гнойна рана. Трябва да я почистиш... да говориш за това. Сега довърши каквото беше започнал да казваш. Нямах право на какво?

— На чувства — отвърна той, звучейки като самата скръб.

— Чувства? Какво искаш да кажеш?

— Нещо не е наред у мен, Наташа. Вече нищо не мога да изпитвам към жените.

— Какво да изпитваш?

— Онези неща — отвърна той с поглед, побрал пялото човешко знание.

— О! — възкликна Наташа. — Онези неща.

Замисли се за момент, сетне лицето ѝ светна.

— Защо си решил така?

Защо съм решил? Боже Господи! Как може да бъде толкова глупава! Край, предаваше се. Какво искаше от него? Да ѝ нарисува позите в леглото ли? Когато всичко приключеше, щеше доста да дразни Тони. Въздъхна и отново си наложи маската.

— Защото проверих.

— Какво си проверил?

Обичайните неща... обикновени перверзни... нормално блудство..., щеше му се да отговори, за да я шокира, но каза:

— Опитвах се да целуна една жена.

— И?

— Нищо... Не почувствах нищо.

— Нищо ли?

— Абсолютно нищо. Никаква искрица. Никакво потрепване.

— О, Господи.

— Виждаш ли? Няма надежда.

— Не е вярно — тя отново се замисли, сетне попита. — Колко време мина оттогава?

Той въздъхна.

— Не знам. Две-три години, може би повече. Какво значение има? Просто се опитвам да не мисля за онези неща.

— Ето, това обяснява всичко — отвърна тя и щракна с пръсти. — Минало е толкова време, че ти дори не си спомняш със сигурност. Нещата се променят с времето. Не се предавай. Според мен трябва да опиташ отново.

Той изсумтя презрително и отвърна поглед. Отчупи някаква клонка и започна разсеяно да къса листата ѝ.

— И с кого предлагаш да опитам? С госпожа Макдугъл ли?

Наташа явно си представи сцената, защото се разсмя.

— Е, може би не точно с госпожа Макдугъл, но наоколо има и други жени.

— И те до една са стари, грозни или омъжени — отвърна той.

— Е, все трябва да има някоя...

— Ами ти? — попита той и я погледна печално и умолително с очи, изпълнени с трепетна надежда и упование.

Тя потрепна и заби поглед в земята.

— Не... не съм сигурна...

Тревор зарея поглед в далечината, удостоверявайки я с най-доброто си изпълнение на „отхвърлен мъж, загубил сетна надежда“.

— Виждаш ли? Ти си по-лоша от другите. Отбягваш ме, отхвърляш ме още преди да си опитала.

Тя дойде до него и го докосна по ръката.

— Тревор, не те отхвърлям, нито те отбягвам.

Той се обърна към нея. Гласът му внезапно стана мек, но изгарящ. Молеше се насмешливото пламъче в очите му да мине за надежда.

— Тогава ще ме целунеш ли?

В нея видимо течеше някаква вътрешна битка, но накрая въздъхна.

— Добре. Ще те целуна. Но само за да ти помогна, нали разбираш.

— Разбирам — отвърна той и я взе в прегръдките си.

Близостта му, дъхът му започнаха да я сгорещават. Хвърли крадешком поглед към лицето му и се почувства разсъблечена. Дъхът ѝ пресекна. Сърцето ѝ биеше бясно. Устните му докоснаха едната ѝ буза, сетне другата. Тя преглътна и се притисна до него, неподготвена за прилива на чувства при допира на устните му, бавни и жадни, на езика му, настойчив, опипващ, окуражаващ.

Сграбчи ръцете му, боейки се да не падне. Земята сякаш се изплъзваше изпод краката ѝ. Обля я топла вълна, която сякаш изпълни всичките ѝ вени и ги накара да звънтят като обтегнатите струни на арфа. Ръцете му оставяха пожари навсякъде, където я докоснеха. Без да се замисля, тя се притисна по-плътно до него, търсейки закрила и сигурност.

Тревор... какво правиш с мен?

Почти изскимтя, когато се отлепи от нея. Не можеше да откъсне поглед от него, но не успяваше да разчете изражението му. Целувката беше ли достигнала до него? Усещаше ли същите неща като нея?

Той дълго стоя така, загледан в лицето ѝ. Погледът му я смути и я накара да се засрами и, о колко ясно, да усети мъжкото му излъчване.

Спомни си за своето положение и приглади поли.

— Усети ли нещо — тихо попита тя.

— Боя се, че не — отвърна той.

Заля я вълна от разочарование. Нищо не беше усетил. Толкова я беше срам. Искаше ѝ се да хукне нанякъде, но топлината на ръката му я възпираше. Загледа се в това лице, което така я объркваше.

— Може би все пак нещо потрепна. Може би ако опитаме отново...?

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Грешка беше.

Голяма грешка беше да го целува. Разбра го в секундата, когато устните им се допряха, когато устата му покри нейната и накара мислите ѝ зашеметено да литнат в посока, противоположна на Тони. Това я паникьоса. Безсилно се опита да го отблъсне, да спре целувката, да се откъсне от властта му, преди да е станало прекалено късно. Но той продължаваше да я притиска, без да обръща внимание на протеста ѝ, сякаш разбираше по-добре от нея къде са истинските ѝ желания.

Тя простена и се предаде. Притисна се до него, забравила за всичко, освен топлината на тялото му и туптенето на сърцето си. Какво ставаше с нея? Какво правеше? Вината се беше старала да бъде честна. Честна към себе си. Искаше това, искаше го отдавна и той беше разбрал. *Не!* — изпищя нещо в нея. *Не!*

Внезапно, когато най-малко очакваше това, целувката прекъсна и той се отдръпна.

С треперещи ръце Наташа докосна устните си, без да отлепи поглед от него. Тъмносините очи сякаш стигаха до дълбините на душата ѝ. Знаеше какво иска от нея. Как бе позволила нещата да стигнат дотам?

— Не — прошепна тя и отстъпи.

Ръката му се плъзна по извивката на бузата ѝ.

— Горката невинна Наташа. Толкова объркана. Толкова уплашена. Искаш ме и не ме искаш.

— Не — прошепна отново тя. — Не е вярно. Искам Тони. Не теб.

— Говори каквото пожелаеш, но не можеш да излъжеш самата себе си. Ти си толкова влюбена в Тони, колкото е госпожа Макдугъл. Това е увлечение. И дори то е вече на път да се разнесе във въздуха.

— Грешиш. Наистина го обичам. Наистина — но думите звучаха кухо и неубедително дори за самата нея. Загледа се в него. Възможно ли беше? Възможно ли бе да се влюби едновременно в двамата братя? Не, това бе немислимо. *Аз съм влюбена в Тони*, помисли си тя, сякаш думите имаха някаква власт.

— Наистина обичам Тони.

— Така твърдиш ти. Но лицето ти ми казва нещо друго — отвърна той и ръцете му я притеглиха отново. — Това, което изпитваш сега, не е любов към Тони. Ти искаш мен. Не можеш да избягаш. Няма смисъл да се опитваш. Не можеш да се скриеш от чувствата си. Аз те смуцавам. Смуцавам те, сладка Наташа, и двамата знаем това.

Той я пусна и отстъпи крачка назад. Сетне се обърна. Тя затвори очи, опитвайки се да успокои дишането си. Когато ги отвори, него го нямаше. Остана като вкаменена. Не разбираше чувствата си, в нея се водеше борба. Не знаеше дали изпитва облекчение или разочарование. Наистина Тревор я смуцаваше. Не и беше приятно, че си бе тръгнал така, но и не искаше да остава. Никога не е била така обърквана.

Облегна се на набръчканата кора на стария дъб. Усещаше, че Тревор беше казал истината. Желалаше го. Обичаше брат му, но желалаше него. Бог да ѝ е на помощ, но истината беше такава.

Отдръпна се от дървото и тръгна по тясната пътечка, препъвайки се като сляпа. И в известен смисъл тя наистина можеше да бъде наречена сляпа.

Внезапно осъзна цялата тежест на това, което се бе случило. Сърцето ѝ болезнено се сви. Тъпа болка проряза главата ѝ, а съвестта ѝ заговори. Какво беше направила! Ако наистина обичаше Тони, тогава откъде идваха тези странни чувства към Тревор? Защо вечер преди заспиване пред очите ѝ изплуваше не образът на Тони, а на неговия брат?

Откритието не ѝ помогна особено, но поне едно нещо ѝ стана ясно: не е нормално една жена да си въобразява, че е влюбена в двама души едновременно.

Дълго се разхожда. Пулсът ѝ постепенно се успокои, но не и мислите. Не усещаше как сълзите се стичат по роклята и корсажа. Никога не се беше чувствала тъй отчаяна и пропаднала. Остави сълзите да си текат на воля, докато се питаше как да постъпи.

Плачът явно ѝ се отразяваше добре, констатира тя, защото постепенно започна да се съвзема и се остави магията на заобикалящата я природа да я завладее. Поляните с лютичета наоколо леко се вълнуваха и полюляваха под топлия ветреца, а дългите вейки на плаещите върби се спускаха над ромонящото поточе.

Осъзна, че е прекалено развълнувана, за да разсъждава трезво. Бисквитата и чаша силен чай при готвачката щяха да ѝ се отразят по-добре, отколкото всичките тези мисли и сълзи. Въздъхна дълбоко и примирено и се насочи към Марчъм. Там откри, че дук и дукеса Хилсбъро си събират багажа, за да се връщат в Лондон. Сбогува се прочувствено с тях и тръгна към кухнята. Все още имаше нужда от чаша чай.

Готвачката тъкмо вдигаше кипналия чайник от печката. Миризма на метал изпълваше стаята. Наташа хвърли поглед към шкурката, която готвачката предпочиташе, и забеляза как блестят месинговите ръкохватки на печката. Чайничето за заварка сякаш я чакаше на топло върху котлона.

Готвачката погледна към Наташа, щом тя влезе. Едрото ѝ лице блестеше от пот, а големият ѝ бюст се надигаше тежко от усилието.

— Ха, каква изненада! Какво те води насам по това време, че и бледа като ланския сняг.

— Дойдох за чаша чай — отвърна Наташа.

Блестящите тъмни очи се вторачиха в нея изпод гъстите посивели вежди. Макар да минаваше шестдесетте, готвачката си оставаше проникателна жена. След задължителната поредица от успокоителни възклицания, хъмкиания и забележки от рода на „посърнала като вчерашен пудинг“, готвачката премина към същността:

— Обзалагам се на два шилинга, че тук е замесен мъж.

Наташа си наля чаша чай.

— А защо не и двама — отвърна тя и изскочи, преди готвачката да успее да смели тази забележка.

Малко по-късно Наташа се оказа в зимната градина на стария ърл, обкръжена от любимите му растения. Носеше чаша горещ чай и две солени бисквити. Остави ги на някаква маса, махна няколко сухи листа от една саксия с пълзящи растения и се настани в стар, изтърбушен люлеещ се стол.

След като допи чая, постави чашката на масата и започна бавно да се люлее. Бавно плъзна поглед по зимната градина. Личеше си, че е била доста запусната напоследък.

Наистина трябва да направя нещо, каза си тя. Работата щеше да я накара да забрави всичко друго. Утре. Утре ще сложа ред в зимната

градина, а после ще се заема с оранжерията.

Скоро се унесе и заспа.

Госпожа Макдугъл не можа да я намери за вечеря, затова се обърна за помощ към Тревор и близнаците. Тревор пое ръководството на операцията и изпрати близнаците да претърсят градината и конюшните. Издирването се оказа безрезултатно и тогава той се сети, че са забравили за зимната градина.

Намери я там, заспала в големия люлеещ се стол, който я караше да изглежда съвсем дребничка. Застана до нея и я загледа, внезапно поразен от това колко млада е тя. Не само млада, но и чиста, невинна, доверчива и наивно прелъстителна. В нея нямаше никаква преструвка. И заради това чувствата му бяха на път да станат много по-дълбоки, отколкото би искал.

Осъзна, че изпитва известно угризение. За пръв път му се случваше да почувства нещо, наподобяващо съжаление. От най-ранна възраст го бяха обучавали както подобава на сина и наследника на един дук. Научен бе да взема решения за доброто на семейството, без да се притеснява за последствията. Такъв беше неписаният кодекс на висшата аристокрация, получен след дълъг естествен подбор.

Наташа се размърда в съня и промърмори. Това отново привлече вниманието му към нея. Не може да не се удивлява от чистотата на кожата и, от нежния мъх по бузата, от деликатните извивки, които сякаш молеха да свали дрехите, за да открият великолепната плът отдолу.

Плъзна за миг поглед по деколтето ѝ, сетне отново се загледа в нейното лице. В него имаше нещо, което караше мъжете да вършат безумни неща. Неща, които той лично не можеше да си позволи.

Трябваше да мисли за семейството, за титлата, за именията на рода Хамилтън. Този свят беше студено и негостоприемно място. Не можеше да си позволи да се размеква. Чувствата са нещо неуместно, а понякога и пагубно. Или той, или Наташа. Никакъв компромис.

Но все пак в мига, когато взе решение да се придържа към първоначалния си план, си каза, че вероятно след време ще се разкайва.

Не му беше приятно да постъпва по такъв начин, но състраданието не беше достатъчен довод, за да го спре. Сякаш за да

облекчи малко съвестта си, той помилва прасковената ѝ буза, сетне плъзна пръсти по нежната извивка на шията.

— Малка вълшебнице, ти не заслужаваш това — тихо прошепна той.

Сетне се обърна и излезе тихо, без да поглежда назад. И не забеляза, че очите ѝ бяха отворени и го проследиха с поглед, в който се преливаха синьо и виолетово.

Наташа не можеше да си намери място през следващите дни. Загуби апетит, нощем сънят не идваше. Прекарваше часове край леглото на Тони, четеше му или просто бърбеше, като непрекъснато си повтаряше, че е влюбена в този човек и иска да се омъжи за него. Не можеше обаче да изхвърли от съзнанието си смущаващите мисли за брат му.

Наташа беше прекарала цялата сутрин в оранжерията и се връщаше вкъщи за чаша чай, когато зърна готвачката и госпожа Макдугъл да берат нещо в градината. Това беше задължение на готвачката, но понякога и госпожа Мак се включваше. Наведена над лехите с магданоз и бабина душица, готвачката осведомяваше госпожа Мак за последните селски клюки.

Наташа чу да споменават името ѝ и се приближи.

— Май се е разнесъл слухът, че младата госпожица е прекарала две седмици с Хавърлай Адския огън. Помни ми думата, скоро цялото село ще научи... ако вече не е научило.

— Оле Боже! — простена госпожа Мак. — Надявах се всичко, да си остане между нас и да спестя някои тревоги на клетото девойче.

— Май няма да се мине само с тревоги — отбеляза готвачката. — Щом слухът се разнесе, ще помислят горкото дете за уличница.

Бюстът на госпожа Мак се изду от възмущение и за не се знаеше дали копчетата ще удържат на мощния напор. При нормални обстоятелства това би разсмяло Наташа, но днес едва го забеляза. Сви вежди, обърна се и се измъкна тихо от градината. Вече не ѝ се пиеше чай.

Враните грачеха на близкия бряст, от градината изхвърча ято скорци, но Наташа не им обърна внимание. Беше крайно обезпокоена от чутото. Знаеше какви злини могат да причинят клюките.

Върна се в оранжерията и откри, че вътре са се промъкнали котки, изпочупили са листата на няколко гераниума и са изровили част

от анемоните. Въздъхна уморено и се зае да оправя нещата. От време на време се надигаше и гледаше през прозореца братята си, които се катереха със стълба по една купа сено и сетне се спущаха долу. Животът е прост, когато човек е млад.

Не трябва да се предавам, мислеше си тя. Трябва да продължавам, сякаш нищо не се е случило. Не трябва да си въобразявам най-лошото само заради някакви кухненски клюки. Не им обръщай внимание и всичко ще се забрави.

Следващият следобед, когато последните оранжеви лъчи на залязващото слънце къпеха полята в злато, Наташа откри, че слуховете са стигнали прекалено далече. Беше решила, че малко езда ще ѝ се отрази добре и се беше запътила към конюшните с надеждата, че този път ще се размине с Нед.

Поколеба се на прага на тъмната конюшня, усещайки хлад и някакъв неясен страх. Сякаш инстинктът я предупреждаваше да бяга. Но тя се чувстваше като парализирана и не можеше да помръдне.

Счу ѝ се нещо. От тъмнината се разнесе някакво прашене и съскане, като от човек, вървящ през висока трева. Шумът се приближи и тя разпозна звука. Това бяха стъпките на човек, напредващ тихичко по влажния пръстен под.

Разумът я съветваше да побегне, да хукне и да бяга дълго, без да се обръща, но краката ѝ сякаш бяха пуснали корени. Покри я нечия тъмна сянка, дочу нечие ускорено дишане. Лъхна я миризмата на непознат мъж, застанал наблизко. Сетне мъжът се приближи до входа. Сенките правеха лицето му гротескно. Тя впери поглед в тъмните дупки, където трябваше да бъдат очите, в острите очертания на ястребовия нос, в резката на присвитата уста. Познаваше това лице. Накрая човекът излезе на светло.

Нед.

Притисна гърди и въздъхна с облекчение.

— Божичко, Нед. Изплаши ме до смърт.

— Какво страшно има да си в конюшната с мен? Доколкото знам, не ти е за пръв път да си насаме с мъж.

Тя ахна, сетне го изгледа гневно. Значи беше чул. Този човек открай време я караше да се чувства неудобно, а сега наученото му даваше и огромна власт. Вирна брадичка и го погледна в очите, в които мъждукаше злобно пламъче.

— Забележката ти е неуместна. Моите работи не те засягат. Нямах право да ми говориш по такъв начин.

Той се разсмя. Острият звук стържеше нервите ѝ като шкурка.

— Нямам право ли? Няма какво да се надуваш пред мен. Имам очи и уши. Видях много неща и чух още повече. Единствената разлика между теб и една обикновена курва е, че ти предпочиташ всичко да си остава между роднини... разтваряш крака и за двамата, нали?

Тя го зашлеви. Силно.

Нед я изгледа убийствено, но не каза нищо.

— Може да имаш очи и уши, но явно нямаш мозък. Ако имаше, щеше да проумееш, че само да кажа и една дума на лорд Антъни и ти ще изхвъркнеш отгук.

— Но ти няма да кажеш на лорд Антъни — изсъска той. — Ако кажеш, той ще разбере, че слухът е плъзнал. Ще бъде задължен да постъпи като почтен човек и да се ожени за теб... или да ожени я брат си за теб. А ти не знаеш кой от двамата предпочиташ, затова ще си траеш. Още не си избрала, нали?

Тя се дръпна назад.

— Да не си посмял повече да се приближаваш до мен! — изрече с треперещ глас. — Ако те видя само да отваряш уста, ще му кажа... дори ако после трябва да се омъжа за дявола.

Преди да успее да ѝ отговори, тя се завъртя и изхвъркна от конюшната, съпроводжана от подигравателния му смях.

След като изскочи от конюшната, Наташа се насочи към градината. Там зърна Тревор да разглежда статуите. Не беше в настроение да разговаря с него, затова свърна по пътеката към оранжерията. Но докато влезе вътре, той я настигна и я хвана за ръката.

— Ей, къде бързаш. Почакай малко.

Тя погледна първо ръката си, сетне него.

— Ще бъдеш ли така добър да ме пуснеш?

— Да не мислиш, че ще те пусна така лесно?

— Остави ме на мира, Тревор. Стой настрана от мен.

— Не мога — отвърна простичко той.

Тя въздъхна, уморена до мозъка на костите.

— Какво искаш?

Тревор се загледа в това прелестно личице, обърнато към него и в не особено дружелюбните виолетово-сини очи. За момент забрави за плана си.

— Не съм сигурен — отвърна той. Сетне се ухили и добави: — Но в главата ми се въртят ред интересни възможности.

— Е, можеш да забравиш за тях — каза тя. — Не ме интересуват. Леденият отказ и очарователното, макар и гневно изражение на лицето ѝ само накараха Тревор да се разсмее.

— Не се ядосвай. Явно няма да ми излезе късмета с теб.

— Това е първата истина, която чувам от устата ти. Сега ме остави на мира. Не разбираш ли, че в момента си излишен?

— Не разбираш ли, че подобно предизвикателство само привлича мъже като мен.

— Не искам да те привличам! Не искам да имам нищо общо с теб.

Хвърли му изпепеляващ поглед, обърна му презрително гръб и се зае да подрежда няколко глинени саксии. Защо допускаше той да я ядосва така? Защо падаше така лесно във всеки негов капан? Не можеше ли просто да не му обръща внимание?

Отново го видя мислено, с цялата му хубост. *Ето защо* — обади се някакъв глас в съзнанието ѝ.

Глупости, помисли си тя. Той изобщо не ме интересува. Самочувствието му няма граници. Прекалено е надут. Прекалено самоуверен. Езикът му е прекалено развързан и зъл. Ама че глупост е да си въобразява, че с няколко комплимента и умело пуснати ръце ще ме накара да му скимтя в краката.

Но дори в момента, когато течаха тези мисли, тя съзнаваше, че нещо в него я привлича.

Може би безцеремонността.

Тревор скръсти ръце и проследи с поглед как тя тръшка ядно саксиите.

— Внимавай — обади се той. — Иначе счупените ще бъдат повече от подредените.

— Когато ми потърба съветът ти, ще го потърся — отвърна тя.

Той се усмихна, благославяйки късмета си. Никога не беше срещал жена като тази татарка с остър език, виолетови очи и гарванова коса. Тя не беше като другите. Оригинална. Невинна и съблазнителна.

Искаше я. Това бе абсолютно ясно. Това го изненада. Никоя жена не беше предизвиквала такива чувства у него. И се питаше дали някоя ще успее в бъдеще.

Заобиколи саксиите и я притегли в прегръдките си. Знаеше, че я притиска прекалено силно и властно, че устните му са прекалено алчни и търсеци. Искаше да я опитоми и съзнаваше, че Наташа няма достатъчно сила да го отблъсне, нито да се удържи да не отвърне на целувката. А сетне това нямаше никакво значение, ръцете ѝ обгърнаха врата му и тя го целуваше с целия плам и възбуда, които бе събудил у нея. Усещаше как главата ѝ се завъртя. Разпозна момента, когато коленете ѝ омекнаха. Той фосгена и я притисна по-плътно, коляното му търкаше нейното... Трябваше да спре. Незабавно. Спри или я вземи...

Когато той се дръпна, Наташа трябваше да се хване за ръката му, за да не падне. Не я пусна, а просто се отмести малко назад и се загледа в лицето ѝ:

— Какво правиш с мен? — попита той, напомняйки си за задълженията си като съблазнител. Сякаш беше на път сам да бъде съблазнен. Повтори си, че залогът е много голям и че той е дошъл с определен план.

Погледът ѝ беше объркан и смутен.

— Защо правиш това? — попита тя.

Погледът му бавно се плъзна по вдигнатото ѝ лице, сякаш искаше да запечата всеки сантиметър от него.

— Бог да ми е на помощ, ако разбирам — отвърна той.

Обърна се и излезе от оранжерията, оставяйки Наташа сред парчетата от саксии.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Молиер е казал „Благоразумието винаги е на мода“. Лейди Сесилия трябва да беше чела Молиер.

За късмет тъкмо по това време лейди Сесилия реши да направи още един набег към провинцията, този път за да навести една братовчедка край селцето Феърфилдс, недалеч от Епълкор. Още с пристигането ѝ лейди Сара Мейфилд, на която всички викаха Сали, посвети като добра християнка лейди Сесилия в последните слухове. В тях се споменаваха и за новия ърл Марчъм, както и за неговата хубава повереница.

Лейди Сесилия беше кротка жена и трудно се поддаваше на подозрения и ревност. Беше щастливо, добросърдечно и приветливо същество, което мнозина бяха склонни да тълкуват като липса на характер. Същите хора приемаха нейната разсеяност за глупост. Те охотно биха се съгласили с определението на лорд Антъни — че лейди Сесилия има ум колкото бърсалка за прах.

Току-що пристигналата лейди Сесилия седеше на следобеден чай в градината с братовчедката си Сали. Една роза от сорта принц Албърт пълзеше по оградата, а небето над тях беше обсипано с цветове — розов, лилав, златен, пронизани от зелени нишки, които караха лейди Сесилия да се чуди дали небесата не отразяват пищната зеленина под тях.

Тя кимаше от време на време, просто за да покаже, че следи разговора. Хората говореха, че е родена с изключителен късмет, защото беше невероятно богата. Имаше и други достойнства, но те не личаха толкова ясно, колкото богатството. Никой не го беше забелязал, но всъщност лейди Сесилия беше хубава по своя кротък, приветлив начин. Първият срещнат щеше да забележи по нея безспорните белези на богатството и скъпото възпитание, но само проникателният наблюдател би съзрял красотата.

Не че лейди Сесилия се опитваше съзнателно да прикрие хубостта си. Това ставаше по-скоро случайно. Просто не знаеше какво да прави с нея. Хубостта ѝ беше типично английска — небесносини

очи, златисторуса коса, белоснежна кожа. Беше бледо цвете, което трудно се забелязваше в слънчев ден. За лош късмет любимият цвят на лейди Сесилия беше жълтото и многобройните ѝ скъпи рокли бяха предимно жълти. Този цвят само я караше да изглежда безцветна като захабен месинг, а лицето ѝ — хлътнало и изпито. При подбора си на кройки проявяваше изключително бедно въображение и ако имаше нещо вярно в израза „по дрехите посрещат“, повечето врати щяха да се затръшват под носа на лейди Сесилия.

Приличаше на избеляла износена рокля.

Изтощена от пътуването, тя се беше отпуснала в люлеещия се стол и слушаше разказа на братовчедка си.

Когато Сали приключи със сводката за последните приключения на Тони, лейди Сесилия просто отхвърли всичко.

— О, ама че приказки. Та той е настойник на момичето. Какво би могъл да направи? Да изхвърли горкото бездомно дете?

— Дете ли? — Сали без малко щеше да падне от стола. — Дете? Виждала ли си я?

— Е... не съвсем. Разбираш ли, когато гостувахме на Тони, нея я нямаше в Марчъм.

— Много благоразумно — отвърна Сали. — Откъде ти хрумна, че била дете?

Лейди Сесилия премигна.

— Е, ами Тони ми каза, разбира се.

— Разбира се — повтори Сали, отпусна се отново в стола си, кръстоса доволно ръце и я погледна многозначително. — И ти, естествено, му повярва?

Лейди Сесилия кимна.

— Че защо да не му вярвам?

— Защо не отскочиш до Марчъм да хвърлиш един поглед на това дете, към което той проявява такава благосклонност, а сетне пак ще поговорим — предложи Сали. — Момичето е зряло като праскова, напълно развита жена, готова да бъде откъсната... ако се сещаш какво имам пред вид. Тя е рядка красавица и затова всички приказват за нея.

— Е, каквато и да е, аз имам доверие в Тони.

Сетне, като забеляза изуменото изражение на братовчедка си, допълни:

— Не бих могла да ходя да шпионирам в Марчъм.

Сали беше поразена.

— Че защо да не го направиш?

— Няма да е прилично. Тони е мой годеник. Длъжна съм да му имам доверие.

— Всичко е прилично, когато си влюбен. Освен това твой дълг е да се грижиш за интересите си и да проверяваш доколко той държи на обещанието си. Помни ми думите, много ще има да плачеш, ако не направиш нещо. Чух от съвсем достоверен източник, че твоят мил Тони е намислил да се жени... и то не за теб.

Лейди Сесилия стана още по-бледа, доколкото това изобщо беше възможно. Ръцете ѝ се разтрепериха. Остра болка прониза гърдите ѝ. Очите ѝ се насълзиха. Да загуби Тони? Човекът, когото обичаше с цялото си кротко сърчице? Човекът, който караше главата ѝ да се завърти само като я погледнеше? Да загуби Тони? Самообладанието ѝ се пропука.

Време беше да развее бойното знаме. Кротостта и благостта са хубави неща, когато всичко върви добре. Сега не беше моментът да кърши ръце и да блее като агънце. Време беше да стане дъщеря на Арес, май така се казваше богът на войната и прочее.

Нямаше повече колебания. „Добрата война няма нужда от повод“, казват хората. Винаги си беше мислила, че грам благоразумие струва повече от кило хитрост. Е, не беше ли крайно време да прояви елементарно благоразумие?

Явно случаят беше такъв, защото следващата реплика на Сали потвърди нейното заключение:

— Мисля, че е време да призовеш тежката артилерия, скъпа братовчедке. Нищо няма да спечелиш, ако седнеш да страдаш самотна. Чух, че лорд Антъни е легнал болен от някаква треска. Съвсем естествено е да го навестиш и междувременно да хвърлиш един поглед на руското хлапе. Нямах си представа на какви номера са способни тези чужденци. Тя е руския, а значи роднина на хуна Атила.

Лейди Сесилия не изглеждаше убедена в последното.

Сали не допусна подобна подробност да я разколебае.

— От мен да го знаеш. Един добър пълководец винаги проучва врага, преди да се впусне в битка.

— Имаш право — отвърна лейди Сесилия и затвори слънчобрана си с трясък. — Да се подготвим за битката — каза тя, размахвайки

чадъра като знаме. — Тръгваме на война срещу руснаците.

Внезапно забеляза, че Сали я гледа особено.

— Какво има?

Сали поклати глава.

— Не можеш да тръгваш на война в такъв вид.

Лейди Сесилия се огледа. Не виждаше нищо необичайно по себе си.

— Какъв вид? — попита тя.

— Определено изглеждаш безцветна. Понякога се чудя къде са очите на майка ти. Знам, че леля толкова обича жълтото, та чак... Но ако трябва да бъдем честни, то просто не е за тебе. — Сали стана и започна да обикаля около Сесилия, оглеждайки я от главата до петите. — И тази рокля — продължи тя, побутвайки скъпата материя. — Кройката изобщо не ти подхожда. Не стига, че от това жълто си грейнала като жито, ами от кройката си и заприличала на сноп. Какви други дрехи носиш?

— Имам един млечнобял утринен тоалет.

Сали поклати глава.

— И още един, пак бял.

Сали пак поклати глава.

— Има и един в прелестно златисто с кафява нишка — продължи лейди Сесилия. Сетне видя изражението на Сали и въздъхна печално. — Значи няма надежда. Боя се, че всичките ми дрехи са в...

— Жълто — допълни Сали. Лейди Сесилия изглеждаше съкрушена.

— Хайде, ела — каза Сали и я хвана под ръка. — Не всичко е загубено. Трябва да пореботим малко.

Докато лейди Сесилия се въоръжаваше в гардеробната на Сали под ръководството на братовчедка си, Наташа стоеше объркана. Поредният ѝ сблъсък с Тревор беше приключил както всички техни сблъсъци напоследък — с целувка. Затова се беше зарекла да стои далеч от него. Но той все някак успяваше да я намери, където и да се укриеше. И щом я намереше, скоро тя се озоваваше в прегръдките му. И именно там беше проблемът.

Обичаше Тони, но бе придобила вбесяващия навик да се целува с брат му. И това ѝ харесваше. Не беше глупачка. Разбираше, че трябва да сложи край на това свое увлечение по Тревор. Разбираше също, че

не би могла да го направи. Слаба, помисли си тя. Просто съм прекалено слаба. Защо Тревор не я оставеше на мира... или още по-добре, просто не си тръгнеше?

Тони, помисли си тя. При Тони съм на сигурно място.

Без да губи и секунда, тя се насочи към стаята на ърла.

Още с влизането си разбра, че Тони се чувства по-добре. За пръв път седеше облегнат в леглото.

— Здравсти — поздрави го тя. — С всеки ден изглеждаш по-добре.

— И се чувствам по-добре — отвърна Тони и потупа леглото до себе си. — Седни при мен, ангелче мое с гарванова коса.

Наташа тъкмо щеше да откликне на молбата му, когато вратата се отвори и вътре връхлетя Тревор.

— Никога ли не чукаш? — попита тя намръщено.

— Не и когато влизам в стаята на брат си — отвърна Тревор и я огледа одобрително. — Наистина си прелестна в тази розова рокля, госпожице Симонова. Розовото много отива на абаносови коси като твоите.

— Значи ще имам пред вид да не я обличам повече — отвърна тя и още повече се вбеси, когато той имаше наглостта да се разсмее.

Наташа тъкмо си беше поела дъх да му обясни някои неща, когато в стаята връхлетя госпожа Макдугъл, запъхтяна и внушителна като застаряващ ураган. Носеше вестта, че лейди Сесилия се качва по стълбите.

— По стълбите ли? — възкликна Тони. — Тук? Искаш да кажеш, че Сесилия е тук? В Марчъм?

— Аха — отвърна госпожа Макдугъл. — И не прилича на себе си.

Преди Тони да попита какво иска да каже госпожа Макдугъл с последната забележка, се разнесе гласът на лейди Сесилия:

— Тони... облечен ли си?

Като чу стъпките ѝ пред вратата, Тони погледна отчаяно Наташа и Тревор.

Тревор вече беше пресметнал, че няма време да изкара Наташа от стаята и да я скрие някъде, преди лейди Сесилия да се е появила. Погледна успокоително Тони, грабна Наташа за ръката и я напъха в гардеробната на Тони точно преди въпросната дама да влезе.

Щом Тревор пусна ръката ѝ, Наташа се залепи за процепа на вратата. Хвърли един поглед на лейди Сесилия, ахна ужасено, сетне отново се загледа.

С развети знамена лейди Сесилия се плъзна в стаята, обвита в блестяща синя коприна със зелена нишка. И като връх на всичко деколтето ѝ беше достатъчно щедро, за да впечатли Тони и да го накара да източи любопитно шия. Наташа отново ахна, като видя как Тони отваря уста да каже нещо и сетне пак да я затваря, видимо объркан.

— Сесилия — едва успя да продума той и Наташа разбра, че е просто смаян.

Огледа отново лейди Сесилия и си помисли, че дори Клеопатра не би могла да влезе по-царствено в Рим. Нищо не отговаряше на описанията, които бе чувала. Нямаше я опъната назад прическа, която я карала да прилича на обелена ряпа. Пищните лъскави коси бяха събрани на тила ѝ, а при всяко движение край изваяното ѝ лице се полюшваха златни къдри.

Не ѝ бяха споменавали също, че лейди Сесилия има толкова чиста кожа и такъв прасковен тен. Нито за нейните очи... Те бяха сини като аквамарина, обрамчен с брилянти, който блещукаше върху пищната ѝ гръд. Прехвърли поглед върху Тони, който изглеждаше хипнотизиран от въпросните форми. А твърдеше, че лейди Сесилия била непривлекателна...

Сега той не можеше да откъсне поглед от нея и Наташа направо четеше мислите му: „А като се прибавят и парите...“

Преди Наташа да успее да се съвземе, лейди Сесилия седна на леглото до Тони, който, продължаваше да зяпа гърдите ѝ. Сетне направи нещо, което Наташа можеше да окачестви само като крайно неприлично. Сякаш поддавайки се на внезапен импулс, тя повдигна главата на Тони и продължително го целуна.

Дори за несведущата Наташа беше ясно, че безсрамникът Тони отвърща на целувката.

Когато свършиха, лейди Сесилия започна да се извинява, но Тони се ухили и отвърна:

— Недей. Направи го отново.

Дамата явно имаше сговорчив характер, каза си Наташа, докато наблюдаваше как Сесилия го целува отново и отново.

В този момент Наташа направи най-смайващото разкритие. Гледката не я възмути толкова, колкото беше предполагала, или колкото би трябвало. В момента обаче не се замисли върху това, тъй като целуването в другата стая свършваше.

Тони се намръщи.

— Откъде си научила да се целуваш така?

— Ти ме научи — простичко отвърна лейди Сесилия.

Той се изпъчи.

— Наистина ли?

— Да, Тони. Ти ме научи.

— Хайде пак — каза той, много доволен от себе си.

Докато Наташа успее да мигне, целувките се подновиха.

Откъм гардеробната пак се чу възмутено изпъшкване и лейди Сесилия погледна натам.

— Какво беше това — попита тя.

Тони се озърна.

— Ами... какво?

— Този звук. Чух някакъв звук.

— Вероятно идва отвън.

— Не, дойде оттам — каза тя, стана и бавно тръгна към гардеробната.

Наташа беше ужасена. Тревор бързо я дръпна от вратата и сам залепи око на дупката. Видя лейди Сесилия да става от леглото, без да откъсва поглед от гардеробната. Мътните да го вземат! Моментът не беше подходящ да представи Наташа на лейди Сесилия. Гръм и мълния! Как пък все на него се падаше спешно да крие чернокосата руския от лейди Сесилия.

Потръпна. Дамата нямаше мозък, но имаше очи. Хубава каша щеше да се забърка, ако ги хванеше в гардеробната на Тони. Без да губи секунда, Тревор напъха Наташа между няколко палта на Тони в единия ъгъл на стаята. С поглед я предупреди, че ако отвори уста, животът ѝ няма да струва и пукната пара. Сетне бързо започна да се съблича. Тъкмо беше стигнал до гащите, когато лейди Сесилия отвори вратата.

Наташа беше на косъм от решението да се изправи пред лейди Сесилия и да ѝ обясни какво мисли за нея, но замръзна, като зърна Тревор. Гледката я смая толкова, колкото смая и лейди Сесилия. С

широко отворени очи Наташа оглеждаше изпод палтата и ботушите голото — или поне крайно разголеното — мъжко тяло. След като хубаво огледа Тревор от глава до пети, прехвърли вниманието си към лейди Сесилия.

Последната стоеше като вкаменена на прага, само на лицето ѝ изражението на ужасена изненада бавно се изместваше от малко гузно удоволствие.

Безсрамница. Наташа кипеше вътрешно, като гледаше как лейди Сесилия не може да отлепи прехласнатия си небесносин поглед от Тревор, сякаш се опитваше да запомни всеки сантиметър от него. Дори не се сещаше да се извини за внезапното нахлуване, нито че го е смутила в такъв деликатен момент. Това вбесяваше Наташа. И тя осъзна, че безсрамният начин, по който Сесилия зяпаше Тревор, я дразни много повече от целувките с Тони. И ако това не е знак, че не си чак толкова влюбена в Тони, каза си Наташа.

Погледна Сесилия, сетне Тревор. От първата им целувка тя се питаше как ли изглежда това тяло, което така хубаво се притискаше към нейното. Но действителността надхвърляше и най-дръзките ѝ видения. Никога не си беше представяла, че мъжкото тяло може да бъде тъй хубаво, нито че дава отговор на толкова много дискретни въпроси.

Гърлото ѝ пресъхна. Дишаше тежко и пресекливо. Пред очите ѝ танцуваха видения, за каквито не се споменаваха в никой наръчник за млада девица. Ето това се казва съвършенство, помисли си тя с известно задоволство.

Докато наблюдаваше как лейди Сесилия изучава Тревор, по тялото ѝ премина някаква топла вълна. Добре че не бе права, иначе краката ѝ щяха да се подкосят. Щом тази жена чак толкова обича Тони, защо не се връща при него, ядно си помисли Наташа. Като гледаше как учестено се надигат гърдите на лейди Сесилия, как упоено плъзга поглед по всяка частица от Тревор, ясно си личеше, че в момента в главата ѝ се въртят само мисли за него... и то несъмнено от крайно неприличен характер.

Тревор невъзмутимо се усмихваше, леко повдигнал едната си вежда. Сетне се поклонил елегантно на лейди Сесилия.

— Боя се, че тук няма дреха, подходяща за вас, Сесилия. Но ако сте решила да потърсите, моля заповядайте... Ще ви помоля само да

ми дадете няколко минути, за да се приведа в по-подходящ вид.

— О! — заекна лейди Сесилия. — Мно... Много съжалявам. Нямах намерение да ви оглеждам така, но бях изненадана.

Да беше само това, помисли си Наташа.

— Позволете да ви уверя, че и двамата бяхме изненадани. А сега, ако не мога повече да ви бъда полезен с нещо, ще бъдете ли така добра да затворите вратата, за да се дооблека?

— О... Да... Ами да, разбира се... искам да кажа, ами такова...

— Сесилия — провикна се Тони. — За какво си дошла, да зяпаш брат ми или да се грижиш за мен?

Лейди Сесилия тръшна вратата секунда преди Наташа да изпъзни от скривалището си.

— Как си позволяваш — изсъска тя, удряйки го по голите гърди. Гневът ѝ придаваше неподозирани сили.

— Шшт — прошепна Тревор. — Трябва да се облека.

— Обличай се тогава. Вече видях всичко — отвърна тя полугласно. Сетне плъзна за последен път поглед по него, просто да се увери, че не е пропуснала нищо.

Когато отново вдигна очи към Тревор, той изглеждаше развеселен.

— Сигурна ли си, че си видяла съвсем всичко? — дрезгаво прошепна той.

Тя кимна и го видя да се ухилва.

— Сладка Наташа, не си ли чувала, че добрите играчи никога не разкриват всичките си карти?

— Е, показва ми достатъчно, за да разбера, че трябва да се оттегля от играта.

Пръстите му докоснаха брадичката ѝ, сетне повдигна лицето ѝ и я целуна леко.

— Мислех си, че комарджийската ти жилка е по-силна. Нима ще се оттеглиш без да провериш дали не блъфирам?

Наташа неволно плъзна поглед към единствената покрита част от неговото тяло. Усети как бузите ѝ пламват. Побърза да отклони поглед.

— Мога да си представя — отвърна тя. — Няма нужда да ме поставяш в неудобно положение.

— Неудобно? Странна забележка за дама, прекарала последните няколко минути в съзерцание на гол мъж.

— Не си гол, а аз не съм те съзерцавала.

— Достатъчно съм разголен, а ти определено ме съзерцаваше, моя Наташа.

Наташа сви рамене. Той имаше право, трябваше да му го признае. Наистина го съзерцаваше и всяко ново откритие ѝ доставяше огромна наслада. Но нямаше намерение да се издава.

— Не съм твоя, а ти ако имаше поне грам добро възпитание, нямаше да си сваляш ризата. Нито пък панталона, щом стана дума за това.

Той се усмихна.

— Ще го имам предвид, когато отново ми се прииска да ме гледаш така.

— Дълго ще има да чакаш.

— Ще видим — отвърна той, пъхайки дългите си крака в панталоните.

— Точно така — каза Наташа, докато се промъкваше уж небрежно към вратата.

— Къде отиваш? — изсъска Тревор. — Да направиш сцена ли искаш?

Наташа не успя да се добере до вратата. Тревор, с една ръка, пъхната в ръкава на ризата, а с другата отвън, я грабна в прегръдките си. Сетне я притисна към палтата на Тони и ѝ запуши устата по единствения начин, за който се сещаше.

Покри устните ѝ със своите.

— Какво правиш, ах ти...!

— Шшт. Мълчи — прошепна той.

— Защо? — прошепна в отговор тя.

— Защото няма смисъл да си губим времето с приказки.

— А с какво друго?

— С нещо много по-хубаво — отвърна той, прошепвайки последните думи в устата ѝ.

Тя попиваше топлината на тялото му. Потръпна, когато ръката му докосна кожата на тила ѝ. Притисна се до него, сгуши лице до врата му и леко започна да го търка с нос, като теле сукалче и през цялото време той ѝ шепнеше нещо нежно и дрезгаво, а ръцете му не спираха да се плъзгат по нея.

Докато Тревор отклоняваше по такъв начин вниманието на Наташа, в съседната стая лейди Сесилия достигаше до някои странни заключения. Безсрамното ѝ поведение не накара Тони да се възмути кой знае колко. Всъщност изобщо не изглеждаше възмутен. Напротив, много му беше харесало всичко това — точно както Сали беше предрекла.

С доволна усмивка годеницата целуна Тони по начин, който щеше да го накара да вземе някои важни решения. Сетне му хвърли прощален поглед, в който ясно се четеше, че още нищо не е видял. Излезе с победоносна усмивка. Сега ти се попържи малко, помисли си тя.

В имението на Сали се прибра една много възторжена и леко зашеметена лейди Сесилия. От години мислеше само за Антъни Хамилтън, а той не ѝ обръщаше никакво внимание, докато не му потрябваха пари. Като послушна дъщеря лейди Сесилия странеше от по-нашумелите млади дами от рода на лейди Каро Лемб или лелята на Каро Лемб, дукеса Девъншир. Винаги се държеше благоразумно, достойно и се старееше да не изпъква. Но понякога се питаше защо се омъжваха все жени като Каро Ламб, докато нейната девическа чистота не се оценяваше по достойнство.

Но този следобед щеше да промени всичко. За пръв път беше накарала Тони да я забележи. Никога не я беше гледал по такъв начин. Никога ръката му не беше търсила път към гърдите ѝ, никога не я беше целувал така упоително. Щом безсрамието носеше такива плодове, е значи пак щеше да прибягва до него.

— Хайде, Сали — каза тя. — Отиваме при шивача ти.

— Шивача ми ли? Защо?

— За да ни научи как да поставяме стръвта — отвърна Сесилия.

Междувременно Тревор и Наташа бяха приключили с целувката. Тя остана да се посъвземе в гардеробната, а Тревор излезе и се загледа ухилен в брат си.

— Ай, ай. Кой би могъл да предположи. Лейди Сесилия доплува с развети знамена и си тръгва като победителка. Доколкото забелязах, ти не се съпротивлява особено.

— Като видиш, че противникът те превъзхожда, най-добре да отстъпиш — отвърна Тони, също ухилен. — Освен това никой не би могъл да ме обвини, че удрия хората по болното място.

Наташа влезе в стаята.

Тревор се обърна към нея.

— Като стана дума за болните места...

Унижена и оскърбена, прекалено горда, за да слуша обясненията на Тони или дебелашките шеги на Тревор, тя беше обърквана и от собствените си чувства. Не можеше да мисли ясно, още по-малко да говори.

Тони започна гузно да се оправдава:

— Ама Наташа, нали разбираш...

— Не си мисли, че ще можеш да замажеш всичко и не посягай към мен с лепкавите си похотливи ръце.

— Душичко, нека ти обясня...

— Няма нищо за обясняване. Видях те как я зяпаш като разгонен козел. Не ми дължиш нищо, най-малкото обяснения. Изобщо не ме интересува какво имаш да казваш, ти... ти жабоядец такъв.

Преди Тони да успее да отговори, Наташа изхвърча от стаята.

— Пази се от задните крака на магарето, зъбите на кучето и езика на жената — обади се иронично Тревор.

— Върви по дяволите, Трев.

— Няма защо да си го изкарваш на мен — отвърна Тревор. — Можеше и да е по-зле.

Тони въздъхна.

— Заслужих си го.

— Да — каза Тревор. — Заслужи си го.

Наташа стигна тичешком до градината. Там най-накрая спря и седна на една каменна пейка. Объркването ѝ беше разбираемо. Смущаваше я не толкова предателството на Тони, колкото това, че на нея изобщо не ѝ пукаше.

Ако го обичаше, защо се ядосваше повече на глупавото положение, в което я беше поставил, отколкото на близостта му с другата жена? Ако го обичаше, как би могла да му прости, че той се целуваше с друга жена?

Освен това, как можеше тя самата да се целува с друг мъж? Наташа въздъхна. Какво беше станало с подредения ѝ живот? Е, нещата така се бяха объркали напоследък, че явно повече нямаше накъде.

Какво повече можеше да се случи?

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В библиотеката на палата си в Санкт Петербург княз Михаил Сперански слушаше с интерес удивителната новина, която му беше донесъл Борис Василиевич и обмисляше невероятните нови перспективи.

— И аз не повярвах в началото, затова отидох да проверя при графинята — каза Борис.

— Лично ли говори с нея?

Борис кимна:

— Да, и то доста дълго. Доколкото разбирам, тя е научила за децата по време на гостуването си в Англия. Говорила е с майката на един младеж, който имал някаква сърдечна връзка с Наташа Симонова.

Княз Сперански се намръщи и се извърна. Последното сведение явно не му се нравеше.

— Не можем да допуснем да се омъжи за чужденец, или поне братята ѝ трябва първо да са тук, на руска земя.

— Но щом ни трябва само момчетата, тогава сигурно...

— ... сигурно какво? Сигурно ще можем да ги убедим да дойдат сами?

Борис кимна.

— И как според теб ще стане това? Просто ще изпратим някой да ги отвлече от Англия ли? Ако техен настойник е ърл Марчъм, значи се намират под закрилата на короната.

Князът се замисли. Гъстите му тъмни вежди се събраха.

— Трябва да ги върнем, но с умение и такт.

Борис погледна объркано княза.

— Тогава какво предлагате да правим?

Князът се загледа замислено през прозореца. На двора обучаваха вълкодавите му.

— Още не знам, но имам една идея.

Сетне се обърна към Борис и нареди:

— Намери зет ми и му предай незабавно да дойде.

Борис откри граф Николай Ростов в един цигански табор, надвесил златната си глава над балалайката. Буйният огън осветяваше силните му пръсти, които изтръгваха от струните дива мелодия, натежала от страст. До него в екстаз се извиваше черноока циганка с боси крака и златни гривни.

Борис безцеремонно разруши идилията, като спешно изпрати Ники (както го наричаха приятелите му) в Санкт Петербург, при нетърпеливия му зет.

Три часа по-късно граф Николай Ростов стоеше приблизително на същото място, където Борис беше получил заповедта, и слушаше княз Сперански.

Графът не беше особено въодушевен, че са го накарали да препуска посред нощ до Санкт Петербург, а още по-малко че са го измъкнали от леглото на хубавата циганка. Затова гледаше кисело зет си.

— Михаил — прекъсна го Ники, — защо ми разказваш всичко това? Знам, че консерваторите управляват прекалено дълго матушка Русия, знам, че заради това процъфтяват масонските ложи и тайните организации. Не ми казваш нищо ново. Надявам се, че не си ме вдигнал посред нощ само да ми повтаряш вечната история за заговорите срещу короната.

— Ако това, което узнах днес, се окаже истина и всичко се нареди както трябва, може би ще си промениш мнението. Какво ще кажеш ако излезе, че сме намерили преките потомци на Иван Грозни?

Ники зяпна смаяно Михаил.

— Какво?

— Преди много години открихме документи, които доказват, че някой си граф Алексей Симонов е единственият жив потомък на Иван, сина на Иван Грозни.

— Но Иван Грозни уби сина си, преди той да има деца.

— Законни деца, но Иван е имал едно момче, преди да го убият. Имаме неоспоримо доказателство за това.

— Щом си открил това преди много години, защо ме викаш така спешно сега? И какво общо имам аз с цялата тази работа?

— Защото граф Алексей Симонов е мъртъв, а до днес смятахме, че същото важи и за децата му.

— А те живи ли са?

— Да. И сега са в Англия.

— Защо просто не отидеш и не им разкажеш цялата история?

— Защото не искам да я научават. Нека първо се върнат в Русия.

Доколкото разбрах, някакъв млад англичанин е завъртял главата на момичето. Значи тя може да поиска да остане в Англия, а без нея не бихме могли да върнем братята. Искам да отидеш там и да видиш какво е положението.

Той погледна Ники право в очите.

— Искам да върнеш момичето и братята му, Ники. Не знам как ще се справиш, но искам да ги върнеш.

— Защо изпращаш мен — попита Ники. — Имаш толкова хора, професионални дипломати, обучени да убеждават... много по-вещи от мен.

— Не и когато става дума за жени — отвърна княз Сперански. — Ако тя е толкова хлътнала по онзи англичанин, ти най-лесно би могъл да я разубедиш. Трябва да изпитва носталгия, така че ще има предимство от самото начало. Съблазни я, ако трябва. Предложи ѝ да се омъжи за теб, прави каквото искаш, но я доведи. Не ме интересува как ще го направиш.

— И какво ще стане, когато ти ги доведе?

— Ще сменим династията и ще сложим един от братята ѝ престола.

— Ами момичето?

— Твое е, ако го искаш. — Князът намигна на Ники. — Ще ти се да държиш в ръцете си сестрата на Всерусийския император.

Ники погледна княза.

— Но на теб ще ти отива още повече.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

През следващата седмица лейди Сесилия се превърна в постоянна гостенка на Марчъм. При нейния навик да пристига без предупреждение, нямаше как да не се засече с Наташа.

За всеобща изненада страховете на цялата къща не се оправдаха. Вместо да съскат и вадят нокти като разярени котки, двете се харесаха от пръв поглед.

Може би защото лейди Сесилия, с нейния благ и уравновесен характер, не можеше да не съжали хубавото сираче. Сесилия имаше милозливо сърце.

Наташа дълго беше очаквала със страх тази среща. Знаеше, че никой не би я обвинил за увлечението по Тони — половината жени в Лондон споделяха тази нейна слабост. И как би могла Сесилия да я обвини за грях, на който сама не бе чужда? Според Наташа нейната съперница единствено можеше да се позове на правото на пристигналия пръв.

Такива мисли се въртяха в главата на Наташа, когато лейди Сесилия влезе в салона и я завари да пие чай.

— Може ли да получа една чашка? — попита Сесилия.

— Разбира се — отвърна Наташа. — Захар?

— Само малко лимон.

Наташа огледа блестящата синя рокля на Сесилия и си каза, че досега не е виждала по-хубав плат.

— Прекрасен тоалет. Това коприна ли е?

Лейди Сесилия потвърди притеснено.

Наташа ѝ подаде чашата.

— Предполагам, че сте дошла да ми извадите очите?

Сесилия се разсмя.

— Въртеше ми се подобна мисъл — отвърна тя. — Но после си казах, че е съвсем естествено Тони да ви се стори привлекателен. Предполагам, че ситуацията изисква да бъдем врагове, но честно казано бих предпочела да сме приятелки.

— Сигурно до вас са стигнали някакви слухове — остро каза Наташа. — Че ние с Тони...

— Не вярвам на клюките — отвърна лейди Сесилия. — Смятате ли да се жените за него?

— Далеч съм от подобна мисъл.

Сесилия се усмихна.

— Добре. Значи всичко е наред. Няма повече да се връщаме към този въпрос.

Наташа я погледна недоверчиво.

— Трудно ми е да повярвам, че ще станете приятелка с жена, която едва не провали годежа ви.

— Е, в противен случай щях да остана без приятелки и да бъда най-самотната жена в Англия.

— Ако това има някакво значение за вас, открих, че никога не съм се влюбила в Тони... не и сериозно — каза Наташа. Удиви се каква яснота изпита, като го изказа. Тя никога не е била истински влюбена в Тони, точно както бе прозрял Тревор.

— Благодаря, че ми го казахте.

Наташа остави чашата, седна и се загледа в ръцете си, скръстени в скута.

— Честно казано, не беше толкова трудно. Просто не разбирам как съм могла да си въобразя, че съм влюбена в него. Според мен нищо нямаше да излезе от цялата тази история, ние с Тони просто не си подходяме.

Лейди Сесилия кимна.

— Да, Тони е твърде лекомислен. Във вас има прекалено много огън. Трябва ви човек със силни страсти.

Наташа вдигна поглед и като видя благите, разбиращи очи на лейди Сесилия, се зачуди как можеха да смятат тази жена за глупава. Веднага си личеше, че по своя кротък и спокоен начин лейди Сесилия разбираше Тони по-добре от всички.

— Да, той бе твърде лекомислен.

Лекомислен ли? Беше нехранимайко. Женкар. Ако очите ѝ не се бяха отворили навреме, щеше да дочака неприятни изненади. Сега можеше само да благодари, че Тревор се беше появил навреме, ако не за друго, поне за да ѝ покаже колко повърхностни са били чувствата ѝ

към Тони. Потръпна, като си помисли каква ужасна грешка можеха да направят, ако Тревор не ги беше спрял в последния момент.

Трябваше да признае, че чувствата ѝ към Тони изстиваха не с дни, а с часове. И навременната поява на лейди Сесилия до съблечения Тревор само показва на Наташа на кого всъщност принадлежи сърцето ѝ.

— Разбирате ли — обърна се тя към лейди Сесилия — съзнавам, че никога не съм била истински влюбена в Тони. Запленена бях от самата идея за любовта, а Тони просто се оказа под ръка. Това звучи ли ви смислено? — попита тя, оглеждайки разсеяно малко странното бонне на лейди Сесилия. Кройката беше необичайна, но въпреки това страшно ѝ отиваше.

Лейди Сесилия отпи глътка чай и остави чашата.

— Разбира се и знаете ли защо? Защото аз самата съм го преживяла. Ние си приличаме в много отношения. Това е прекрасно.

Двете с Наташа едновременно се изправиха. Лейди Сесилия отиде до нея и каза:

— Сякаш имам по-малка сестра. Може би знаете, че нямам братя или сестри. Мила, мила Наташа. Това е вторият по важност ден в живота ми — тя погледна извинително другото момиче. — Щеше да е най-важният, ако не се броеше денят, когато Тони предложи да се оженим, нали разбираш.

— Естествено — отвърна Наташа.

Лейди Сесилия хвана Наташа под ръка.

— Хайде да се разходим. Имаме да си говорим за толкова неща. Не може да не си забелязала, че Тревор съвсем е хлътнал по теб. Просто не може да отлепи очи от теб.

— Боя се, че Тревор не може да отлепи очи от никоя жена, която е зърнал. Слуховете за неговите завоевания стигнаха чак дотук. Дори ние, провинциалистите, имаме удоволствието да знаем всичко за лондонските донжуани.

Лейди Сесилия я потупа по ръката.

— Това не трябва да те притеснява, Таша, надявам се, че нямаш нищо против да те наричам така?

Наташа поклати глава.

— Всичките ми приятелки ме наричат така.

Лейди Сесилия кимна одобрително.

— Както бях започнала да казвам, недей да се тревожиш заради предишните увлечения на Тревор. Всички знаят, че най-големите нехранимайковци стават най-добри съпрузи.

— Значи Тревор и Тони ще бъдат нещо изключително — отвърна Наташа и звънливо се разсмя при непочтителното изсумтяване на лейди Сесилия.

Лейди Сесилия вечеря с тях същия ден и скоро стана ясно, че вкусовете на двете съвпадат не само по отношение на Тони. Докато приключат с ордьоврите, те вече планираха обща експедиция по магазините в Епълкор и се уговаряха следващия следобед да се срещнат на чай у Сали.

След вечерята Сесилия предложи да посвири на пиано. Тони покани всички в стаята за музика, но Наташа се извини, че има малко работа в оранжерията.

— О, ела с нас — каза Сесилия. — Надявах се, че ще попеем в дует.

— С удоволствие, но някой друг път — отвърна Наташа. — Напоследък доста занемарих растенията на стария ърл. Той тъкмо се занимаваше с оплождането им, когато почина.

— Крайно неприятен момент е избрал — отбеляза невинно Тревор.

— Оплождане — обади се и Тони. — Това е интересен въпрос, който с радост бих обсъдил.

Тревор се задави с брендите си. Наташа пламна. Само лейди Сесилия остана невъзмутима и спокойно остави чашата си.

— Всяко нещо с времето си — отбеляза тя и помилва бузата на Тони със сгънатото ветрило. — Всяко нещо с времето си.

Тони изглеждаше видимо заинтригуван. На свой ред Наташа се улови, че хвърля поглед към Тревор, който в отговор повдигна въпросително вежда.

Гърлото на Наташа веднага пресъхна и сърцето ѝ бясно затуптя. Нещата напредваха прекалено бързо. Не разбираше какво става, както не бе наясно и със собствените си чувства.

Тревор ѝ кимна, сякаш разбираше какви мисли минават през главата ѝ. Бузите ѝ пламнаха от смущение и неудобство. Улови се, че казва нещо, но не знаеше какво точно.

— Ами аз... ами май ще тръгвам вече. Жалко, че няма да те чуя как свириш — каза тя на лейди Сесилия. — Казват, че си свирила божествено.

Сетне кимна леко на всички.

— Моля да ме извините.

Излезе спокойно от стаята, но щом се скри от погледа им, подхвана полите си и хукна. Мина тичешком по дългия коридор между библиотеката и градината, сетне по криволичетата каменна пътечка до оранжерията.

Там я намери Тревор, застанала посред нежните бръшлянови вейки, увиващи се в различни сложни фигури, които обгръщаха разцъфналите бледи рози.

— Погледни ги — каза тя, без да се обръща, сякаш бе усетила отдалеч присъствието му. Вдигна една бръшлянова вейка, пропъзляла от някаква саксия. — Срамота е, че съм ги занемарила така. Виждаш ли? — продължи тя и показа една клонка, отвързала се от поддържащото колче. — Ако пусне разклонения в саксията с гераниумите, скоро ще ги задуши.

Тя се зае да очиства корените от пръстта.

Тревор се приближи и застана до нея. Тя го погледна смутено, за момент имаше чувството, че дъхът ѝ е пресекнал. И тя, и розите изглеждаха още по-красиви на фона на пищната зелена мантия на бръшляна, но именно този неин объркан поглед накара сърцето му да се свие.

— Недей — каза той. Махна бръшляна от ръцете ѝ.

Наташа го погледна въпросително, сетне се усмихна. И тази усмивка окончателно го смути.

— Всичко е наред с мен — каза тя. — Честно.

— Знам — отвърна той. — Но с мен не е така.

Наташа го погледна и той усети колко самотна е тя, в чужда страна, сама с братята си, с растенията на вуйчо му, със свито от страх сърце и несъкрушима гордост. Рядко му се случваше да се замисля за другите, а и не можеше да разбере защо се е загрижил толкова за нея. Дори когато я притискаше в обятията си, знаеше с какво безумно начинание се е заел. Безумно и същевременно неизбежно. Оправдаваше се пред себе си, че е дошъл само да я успокои и утеши, че само ще ѝ помогне да се съвземе.

Щом я притегли към себе си, разбра каква грешка е допуснал. Топлината ѝ достигаше до него през пластовете дрехи. Усещаше вкуса ѝ, без да се докосне до нейните устни. Обгръщаше го невинният ѝ аромат. Легион гримирани и парфюмирани специалистки не би могъл да породи и грам от желанието, което караше вените му да пламтят. Бавно започна да целува блестящите гъсти къдри край лицето ѝ, като се спускаше все по-надолу, за да запечата в паметта си всяка извивка на тази прелестна шия.

— Защо си дошъл — прошепна тя. — Защо правиш това?

— Кълна се, че не зная — отвърна той, плъзвайки устни към нежното местенце зад ухото ѝ. Усетил как рязко си поема дъх. Знаеше, че е шокирана от начина, по който я притегли към себе си, притискайки се към гърба ѝ, плъзгайки ръце по гърдите ѝ...

Тя се отскубна и се обърна с лице към него. Не можеше да прикрие блясъка в очите си. Не разбираше как го възбужда тази влага, нито какво означаваше тя. Сетне отклони поглед.

— Баща ми веднъж уби вълк. Беше ужасно студена зима и нямаше никакъв дивеч за ядене. Нощем вълците се събираха край къщите и ги чувахме как вият. Баща ми каза, че обикновено се страхували да се приближават толкова до хората, но гладът им придавал смелост. Веднъж дойдоха съвсем наблизко и баща ми излезе с хората си. Вълците се опитваха да влязат в кошарата. Баща ми застреля един. Дни наред един вълк се връщаше на това място. Стоеше там и виеше. Хората казваха, че сигурно е другарят на убития. Вълците си подбират другар за цял живот, нали разбираш. Една нощ вълкът не дойде. — Тя вдигна очи към него и видя, че той продължава да я гледа. — Като сега си спомням как стоях в топлата спалня и гледах белия сняг, където вълкът оплакваше своя другар. Едновременно се боях от него и ми беше жал.

Тревор разбираше смисъла на думите ѝ и осъзна колко дълбоки са нейните чувства. Посегна отново да я прегърне, но тя го спря със същото изражение, каквото вероятно бе имала, докато е наблюдавала вълка.

Не беше страх, но нямаше и нищо общо с доверието.

— Трябва да разбереш едно нещо — каза Наташа. — Между нас не може да има нищо. Знам защо си дошъл. Знам какъв живот си водил в Лондон. Не бих могла да се примиря с нещо такова. Не мога да ти

дам това, което искаш от мен. Аз съм като вълците. Ще имам само един мъж.

Някаква нежност потрепна в него, в дълбините на сърцето му, където досега не беше изпитвал нищо. Сам се изненада. Да, това беше чувство, истинско чувство. За пръв път му се случваше. Сякаш нещо внезапно се беше пробудило в него, там, където досега е било пусто. Стаята беше станала по-светла, растенията — по-зелени, цветовете — по-ярки. Всички предмети наоколо бяха познати, но сякаш ги виждаше за пръв път.

Уж нищо не се беше променило, но и нищо не бе останало същото. Всичко изглеждаше по нов начин. Разбираше какво му казва, разбираше, че тя е наясно с желанието му да я съблазни и че това нито я отблъсква, нито я ядосва. Тя просто не може да го приеме. Той искаше да изпълни молбата ѝ. Искаше да я остави такава, каквато я бе намерил — недокосната и невинна, но това не бе възможно. Нуждата, желанието да я има бяха прекалено дълбоки, прекалено всеобхватни, прекалено могъщи. Но не трябваше да им се поддава.

— Разбирам — каза той, надмогвайки желанието да я притисне в прегръдките си и да ѝ покаже неща, които иначе никога нямаше да види. Без да изговори ни дума повече, той се обърна. Почти беше стигнал до вратата, когато я чу да го вика:

— Тревор...

Бавно се обърна и я погледна. И в този миг усети, че тя го желае също толкова силно. Преди секунда изглеждаше твърда и непоколебима като колоните в залата, а сега съпротивителните сили сякаш изтичаха от нея. Покри лицето си с ръце.

Тревор въздъхна и вече смяташе да я остави насаме с мъката ѝ. Но преди да прекрачи прага, тя вдигна глава и го погледна с широко отворени, уплашени очи.

— Защо дойде тук? — попита тя дрезгаво, сякаш думите се изтръгваха насила от гърлото ѝ. Още докато ги изричаше, тя се извърна и стисна до болка ръба на саксията пред себе си.

Той реши да сложи край на лъжите и недомлъвките.

— Дойдох, защото исках да бъда до теб, исках да те прегърна, Наташа, да те прегърна и да продължа да те прегръщам, докато не опозная всяка частица от теб. Толкова си хубава. Мога да те науча на толкова много неща.

Тя присви очи и вирна брадичка.

— Покажи ми ги тогава.

Сърцето му прескочи един удар.

— Боя се, че не мога да постъпя така — каза той, отвърщайки на погледа ѝ. — Мисля, че не бих могъл да започна да те прегръщам и сетне да спра. Няма да е по силите ми.

— Тогава не го прави — отвърна тя и притвори очи. — Прегърни ме, Тревор, и недей да спираш.

Миг по-късно беше в обятията му.

Тревор я притисна плътно, обгърна я с изгарящата топлина на тялото си, целувката му накара краката ѝ да се подкосят.

Коленете ѝ омекнаха и тя безсилно отпусна глава на гърдите му. Известно време той я милваше по косата, сетне повдигна брадичката ѝ и леко я отлепи от себе — само колкото да може да стигне до белите копчета, които започваха под шията ѝ.

Разкопча ги едно по едно, наблюдавайки как тъканта се разтваря и отдолу се показва белоснежната кожа, недокосната от слънцето. Остави ризата отдолу да се свлече, докато не освободи меките зърна на гърдите. Целуна я там и усети как набъбват от желание. Чу я да ахва от изненада. Знаеше, че инстинктът и свенливостта я карат да прикрие гърдите си.

Хвана я за кръста и ѝ помогна да седне на пейката пред него.

— Мога да прекарам остатъка от живота си да те прегръщам — прошепна той. — Желая те, Наташа. Желая те толкова силно, че забравям всичко друго.

Тя притисна главата му до меките си гърди.

— Веднъж бях на Алпите. Спомням си как стигнах на върха и видях целия свят под мен. Бях едновременно прехласната, задъхана и цялата лека. Сякаш целият свят беше мой, а времето бе спряло. Така се чувствам и когато ме прегръщаш — каза тя, сетне повдигна главата му и започна бавно да го целува по очите, носа, устата.

— Наташа...

Постави пръст върху устните му и не го остави да продължи.

— Познавам сърцето си. Но се боя от това, което може да се крие в твоето — прошепна тя. — И не знам какво да правя.

Сетне скочи от пейката и след миг се скри в тъмнината.

Час по-късно Тони го откри още да седи в оранжерията, стиснал
вейката бръшлян.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Наташа се събуди усмихната. Сърцето ѝ пееше. Скочи от леглото и изтича да дръпне щорите от прозореца. Слънцето огря лицето ѝ.

Бързо се облече, като този път избра синя рокля с висока талия. Изми си лицето, среса се и хукна надолу по стълбите да закуси, като се надяваше да зърне там Тревор. Но в кухнята ѝ казаха, че той е закусил много по-рано и е казал, че ще язди цяла сутрин.

След закуската Наташа прекара няколко минути с госпожа Мак, която бе прекалено заета с почистването на паяжините, за да говори. Сетне отиде в кухнята да погледа как готвачката нарязва шунката на равни резени, но и тя беше прекалено заета за приказки.

Излезе от кухнята и се зае да търси Лука и Павел. Нейните братя имаха вбесяващото качество винаги да ѝ се мотаят в краката, когато не ѝ трябват. А щом ѝ потрябваха, не можеше да ги открие. Кучетата също ги нямаше. Реши да поговори с Хари, но като го зърна отдалеч да приказва с Нед, предпочете да се поразходи.

По-късно Тревор яздеше обратно към Марчъм, когато зърна Наташа седнала на каменните стъпала пред една ограда. Отби се от пътя и препусна през пасбището. Като наближи, видя, че е подпряла замислено брадичка и се е загледала в далечината. Явно мислите ѝ витаеха някъде далече. Усмихна се и се запита какво ли може да си мисли.

Тя го забеляза, когато наближи.

— Казаха ми, че няма да те има цяла сутрин.

— Така бях решил — отвърна той — но открих, че не мога да издържа дълго време далеч.

— Далеч от какво?

— От теб — каза той, скачайки от седлото.

Наташа го погледна стреснато. И той отново се видя отстрани, себе си и хубавото момиче, което бе дошъл да съблазнява, но нещо все не вървеше както трябва. Защото не му даваше сърце да я измами.

Наташа не помръдваше под изпитателния му поглед. Гледаше го от горе на долу и той ясно различаваше всеки детайл от красивото ѝ

лице. Не, не ставаше дума за измама, нито дори за съблазняване, а за нещо много по-устойчиво. Много по-устойчиво.

Желаеше я, поне това беше безспорно. Желаеше я не за една нощ, а вовеки веков.

— Какво правиш сред полето? — попита той.

— Бях тръгнала към езерото, но тук е толкова красиво, че реших да поспра малко.

— Ела тогава — предложи той и ѝ подаде ръка. — Ще повървя с теб дотам.

— Ами коня ти?

Той ѝ помогна да се изправи, сетне разкопча ремъците и свали седлото от дорестия кон.

— Ще се върне в конюшната, а сетне ще изпратя Нед за седлото.

Наташа проследи с поглед как сваля седлото и го закача на оградата. Дорестият кон изпръхтя и препусна, сетне спря да се овъргаля в една падинка. Гледаше го как се търкаля, сетне се изправя и се отръсква. После хвърли няколко къча и препусна през пасбището.

— Понякога им завиждам — разсмя се тя. — Правят живота да изглежда съвсем прост.

— Ако ще ти стане по-леко, можеш да се овъргаляш в калта. Няма да кажа на никого.

— Не помага — отвърна тя.

— Откъде знаеш?

— Пробвала съм.

Той беше толкова смаян, че спря за момент.

— Какво си правила?

— Пробвах — каза тя. — Иначе как щях да разбера дали не помага?

— Добър въпрос — отбеляза той. В момента едва ли можеше да забележи нещо друго, освен отблясъците на слънцето в очите ѝ.

— Не се безпокой — каза тя и го смушка весело. — Няма опасност твоите племеннички да наследят подобно лекомислие. Реших, че имаш право и че никога не съм била влюбена в Тони.

— И как го разбра?

— Като го видях до лейди Сесилия. Те са идеалната двойка. Тя подхожда на Тони много повече, отколкото аз.

— Радвам се, че приемаш нещата толкова леко. Повечето жени не биха изпуснали един ърл току-така.

Тя не отговори нищо, защото бяха стигнали до кръстопът. Посочи наляво и каза:

— Оттук.

Тревор тръгна редом с нея по тясната алея, оградена със стари брястове. Минаха покрай няколко дъбови и букови горички и туфи див чемшир, а накрая стигнаха до тясна долина, обрасла с букове.

Обгърна ги ароматът на трева и детелина. Малки насекоми жужаха наоколо. Тревор сведе поглед към полата ѝ, която закачаше тревите, сетне отново вдигна очи. Бонето ѝ се люлееше на лакътя, окачено с широка сатенена панделка. Използваше го като кошница и сега то бе пълно с безразборно напъхани полски и горски цветя.

Продължиха да вървят мълчаливо по спокойните ливади, прекъсвани от мъхести каменни огради. Минаха покрай стадо овце, което кротко пасеше под мекото утринно слънце. Пътят ги отведе до една долчинка, пълна с мъх, папрат и лишей. Наташа го погледна въпросително, защото не знаеше дали пътят ще му хареса, но той гледаше в друга посока.

Докато вървяха, тя се замисли за изражението, което бе зърнала на лицето му. Изглеждаше едновременно доволен и угрижен. Чудеше се какво ли може да си мисли. Сигурно същите неща, които си мислеха братята ѝ, докато се разхождаха по тази пътечка.

Накрая стигнаха до огряното от слънцето езеро. Брястовете се отразяваха в спокойната вода край брега. На другия бряг един плашлив светложълт елен повдигна глава във въздуха, сетне побягна. Над тях се разнесе пръхането на ято диви гълъби.

Тревор я погледна.

— Това сигурно ти е любимото място.

— Да — кимна тя. — Много ми харесва. Тук нещо докосва сърцето ми.

Откъсна стръкче трева, докато вървяха край брега, където водата беше съвсем спокойна и растяха лилии. Едно островче приютяваше множество бекаси, водни кокошки и зеленоглави патици.

Наташа се плъзна под клоните на една върба, надвесена над водата. Когато се изправи, Тревор я погледна и се разсмя. Хвана я за

рамото и нежно я извъртя към себе си. Беше толкова близо, че тя можеше да види жилките в ирисите му.

Посегна и махна няколко клонки и листа от косата ѝ.

— Дори те искат да те докоснат — промълви Тревор и тя се запита дали не изпада все по-дълбоко под негова власт. Той склони глава и коленете ѝ омекнаха. Доближи лице до нейното и тя почувства, сякаш стомахът ѝ е пълен с перушина. В мига, когато устните му бяха на косъм от нейните, той се отдръпна.

— Ако започна да те целувам, никога няма да обиколим езерото — каза той, пхна ръце в джобовете си и тръгна пред нея. Тя се намръщи.

— Харесва ми да те целувам — отвърна и го забеляза как подскочи. Тя също спря.

Погледна я право в очите.

— Понякога честността ти ме обезоръжава.

— А ти какво би предпочел? Да лъжа ли?

— Навярно бих понесъл по-леко лъжите — отвърна той, отново се обърна и тръгна бързо.

Когато го настигна, той се беше надвесил над една малка лодка, полускрита между тръстиките.

— Твоя ли е? — попита той.

— На братята ми — отговори тя и се усмихна, като си спомни как излизаха заедно, Лука на греблата, а Павел с въдица в ръка.

— Такава възможност не бива да се пропилява — рече той. — Нали?

Наташа вдигна очи към него и забеляза как я гледа. Разбираше също, че е видял как тя вътрешно се моли той да ѝ предложи да се разходят с лодката. Именно на подобни недоизказани неща се градеше чарът му, реши тя.

— Виждаш ли някъде греблата?

Тревор се разтърси между тръстиките, пръхтейки и плискайки вода като игриво кученце. Накрая се наведе и тържествуващо вдигна две гребла. Подаде ѝ ги, сетне се зае да очисти лодката от падналите листа и клони. После я пусна във водата.

Остави вътре греблата и без да каже нищо я взе на ръце и я сложи вътре. Сетне сам се настани на пейката срещу нея. Гребеше

бавно, с отмерени движения, докато не се отдалечиха от брега. Тя беше пуснала ръка във водата и зад нея оставаше мъничка диря.

— Често ли идваш тук с братята си?

— Когато те се съгласят — отвърна тя. — Лука и Павел могат да понесат голямата си сестра само за малко и то от време на време.

Тревор проследи с поглед как тя вади ръката си от водата и я отпуска в скута си. Вдигна лице, така че слънцето да го огрява.

— Какво се крие във водата? — попита тя. — Защо ме привлича така?

— Може би всъщност си воден дух, но не го знаеш.

Тя се усмихна, но не вдигна очи към него.

— Братята ми често идват тук да ловят риба. Хари я чисти, а аз помагам на готвачката да я изпържи. Госпожа Макдугъл казва, че подобна безплатна храна е балсам за шотландското ѝ сърце.

— А ти ловиш ли риба?

— Веднъж опитах — отвърна тя. — Но така ми дожаля, че когато Павел я свали от кукичката, го помолих да я хвърли.

— И той послуша ли те?

— Не. Затова сама я хвърлих обратно. Тогава реших никога повече да не ловя риба. Не е съвсем почтено да измъкваш горкото създание от естествената му среда за удоволствие.

Внезапно ѝ се отця да приказва. Облегна се на пейката. Притвори очи и усети как водата се плъзга край лодката, как слънцето милва лицето ѝ и как Тревор я наблюдава замислено.

След няколко минути отвори очи. Той все още я гледаше, сякаш се мъчеше да разчете мислите ѝ.

— Ами ти? — попита тя. — Ходиш ли на риба?

— Не. Тони ходеше, но аз бях първородният, наследникът и баща ми не позволяваше подобни волности да ме отклоняват от учението.

— Тони ли беше любимецът на родителите?

— Не точно любимецът. Той беше по-малък и го оставяха свободен. Родителите ми гледаха през пръсти на неговите малки слабости.

Наташа го погледна скептично.

— Понякога ми се струва, че са ви прощавали не само малките слабости.

Той спря да гребе. Опря лакти на коленете си и се загледа брега. След малко проговори:

— Разбирам какво би могло да те наведе на подобна мисъл, но нещата невинаги са такива, каквито изглеждат. Това важи и за хората.

— Да, вероятно е така. Предполагам, че никой не показва как точно изглежда отвътре. Но винаги съм мислила, че мъжете са по-силни... по-уверени в себе си и в бъдещето.

— Мъжете непрестанно са тласкани от нуждата да се доказват. Приличаме на пионки върху шахматна дъска, вървим само напред. От детски години ни учат, че за да станеш истински мъж, не трябва да се водиш от чувствата. Да, може би изглеждаме така, както казваш: силни, уверени, властни. Но това е само илюзия. — Той отново отклони поглед. — Ако трябва да бъдем честни пред себе си, навярно ще се наложи да си признаем, че се страхуваме или че много неща ни липсват. Вървим слепешком през живота, слепи за самите себе си, слепи за истинската си същност.

Наташа се почувства странно, сякаш цялото ѝ тяло се беше събудило. Той бе открянал някаква врата, бе ѝ позволил да назърне вътре в него и видяното я плашеше. Ставаше прекалено интересен, прекалено примамлив. Не можеше повече да удържа на изкушението.

— Никога не съм виждала нещата по този начин — каза тя. — Струваше ми се, че да си мъж и първороден син са привилегии, достойни за завиждане.

Той отново хвана греблата и Наташа разбра, че е видяла всичко, което той е имал намерение да ѝ разкрие.

Усети нещо да капва върху ръката ѝ. Погледна надолу и с изненада видя, че тя е мокра. Явно плачеше, защото върху ръката ѝ падна още една капка.

— Не ми трябва твоето съжаление — каза Тревор. — Нека поне това ми бъде спестено.

Тя го погледна озадачено.

— Защо? Какво лошо има в съжалението? Повече ли ще ти хареса, ако го нарека съчувствие? Нежност? Състрадание?

Греблата изпукаха, когато той ги пусна. Наведе се и се излегна до нея. Помилва я по косата и я прегърна.

— А пък ако речеш да се омъжиш, давам ти тази прокоба за зестра: „Дори да си нвинна като лед и чиста като сняг, пак не ще

избегнеш клеветите.“ Върви в манастир! Пътувай! Или щом непременно искаш мъж, търси го между лудите, защото който има ум, знае какви украшения умеете да ни насаждате вие, жените. В манастир! И не губи време! Сбогом.^[1]

Погледна го изненадано. Устните ѝ бяха полуотворени, а очите ѝ бистри и наситени като теменужките, които растяха в прохладната сянка на дърветата край езерото.

— Трябва да се прибираме — прошепна той, целувайки нежната кожа по шията ѝ. — Бог да ми е на помощ, но не искам да го правя. Нито пък бих могъл. Не така бях замислил нещата.

Прекалено далеч, помисли си той, прекалено далеч стигнахме. И прекалено бързо. Прекалено е силно. Тя беше като опият. Колкото и да се опитваше, не можеше да се откаже от нея, не можеше да удържи ръцете си да не посягат сами към нея.

Простена отчаяно и я целуна, нежно и продължително. За миг забрави къде са. *Отново правиш същата грешка*, обади се някакъв подигравателен глас в главата му. *Не спирай по средата. Съблазни я. Преспи с нея и сетне ще видиш дали те обича чак толкова.*

Кръвта му се смрази. Сърцето му прескочи няколко удара. Времето сякаш замръзна и в него не остана нищо, освен отчаяние. Отчаяние, което струеше във всяко кътче от тялото му, попарвайки всичко по пътя си и след него оставаше само празнота. Никога не се беше чувствал така самотен и безутешен.

Грешка беше. Грешка бе да си мисли, че би могъл да я съблазни. Грешка бе да си въобразява, че може да я направи своя съпруга. Грешка бе да се надява, че всичките му минали увлечения могат да бъдат заличени така лесно, както и недостойните му планове. Отчаянието го докосна с ледените си пръсти. Проклинаше истината. Искаше само да я притисне до себе си, да я вземе тук и сега, в тази лодка. Да влезе в горещината на мекото ѝ тяло, защото само това можеше да го освободи от страховете и угризенията.

Но вече бе прекалено късно и той го знаеше. Сега разбра защо така искаше да се ожени за нея. Както винаги, искаше нещо, което не би могъл да получи. Искаше тя да го обикне, да го иска със същото изгарящо желание, което подлудяваше него самия.

Главата му се цепеше от болка и той се запита дали това не са първите симптоми на лудостта. Така ли човек си загубваше ума? Тази

жажда? Това желание? Това изпепеляващо отчаяние?

В нейно присъствие не можеше да разсъждава трезво, ето какво го плашеше. Прекалено голяма бе властта ѝ. Прекалено голяма и Бог да му е на помощ, ако тя го разбереше.

Ако можеше да скочи и да избяга от нея, щеше да го направи. Щеше да хукне и нямаше да спира, докато сърцето му не се пръсне. То и сега биеше като обезумяло и всяко туптене му напомняше, че се държи като глупак. Как беше допуснал да се влюби в нея? Как беше допуснал да изпадне в подобно налудничаво положение? Откъде си беше въобразил, че тя може да се влюби в него със същата лекота, както в брат му? Защо се самоизтезаваше, желаейки невъзможното?

Откъсна се от нея и затвори очи. Опита се да успокои дишането си и да се овладее, да си възвърне самоконтрола. *Овладей се.*

Готово. Отново можеше да я погледне. Знаеше, че страховете и отчаянието са си отишли. Отново беше станал мъж.

Върна се на седалката и хвана греблата. Погледна я. Изглеждаше много млада и объркана. Тя преглътна, сетне устните ѝ останаха полуотворени, а очите ѝ нежно милваха лицето му.

— Не ме гледай така — помоли той. — Ако бях по-неопитен, можех да си помисля какво ли не.

Лодката стигна до един от ръкавите на езерцето, където стара върба се беше свела до другия бряг като нисък мост. Проследи с поглед как тя се навежда грациозно, когато минаваха под моста, а дългите върбови клонки закачиха косите ѝ.

Излязоха от другата страна. Питаше се дали в това няма нещо символично. Веднага разбра, че тя си беше възвърнала самообладанието. Той също се бе овладял.

Наташа отново потопа ръка във водата.

— Онзи цитат — подхвърли тя. — Иди в манастир... Откъде е той?

— „Хамлет“ — отвърна Тревор.

— „Хамлет“ ли? Отново ме изненадваш. Не приличаш на човек, който обича Шекспир.

— Много неща не знаеш за мен — отвърна той.

Например какво мисля непрекъснато за теб, как лежа в леглото и си представям какво бих направил, ако си до мен... ако ме обичаш...

Не се обърна към нея, но я зърна с крайчеца на окото си как го гледа. Така го наблюдаваше, когато се опитваше да анализира думите му. *Анализирай колкото си искаш, помисли си той. Никога няма да разбереш какво си мисля.*

Бе така преизпълнен с любов към нея, че вече не можеше да разсъждава трезво. Замисли се за живота си. Дали би могъл да продължи както преди, няколко часа на карти в клуба или между бедрата на някоя случайна жена, която веднага щеше да забрави, живот, където господстваха законите на джунглата и каперството, а единствената му радост беше откритото море.

— За какво си мислиш? — попита тя, прекъсвайки рязко вътрешния му монолог.

— Какво?

— Мислите ти... какви са те?

Усмихна ѝ се бодро. Надяваше се, че усмивката не се бе получила прекалено фалшива.

— Мислех за обяда — отвърна той. — Чудех се какво ли ни е приготвила готвачката.

Видя как очите ѝ помръкват и си каза, че никога не се е чувствал толкова самотен, откакто веднъж баща му го бе забравил заключен в килера, цял ден сам в тъмнината.

— Значи да се връщаме по-бързо — нежно каза тя. — А може би за теб ще е добре да се помолиш за малко търпение.

— Търпението е горчива билка — отвърна той.

— Да — съгласи се тя. — Но разправят, че плодовете ѝ били сладки.

[1] Превод Валери Петров — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Следващия следобед Наташа стигна до извода, че след ден като вчерашния всеки друг изглежда скучен.

Тони беше отишъл до Сали, за да поязди със Сесилия. Готвачката обяви, че ще трябва да се задоволят с претопленото вчерашно овнешко, защото днес смятала да прави туршия от краставички. Лука и Павел отидоха да ловят жаби в езерото. Госпожа Макдугъл се надигна от тъмни зори и се носеше като вихрушка из коридорите, въоръжена с метла и парцал. Тревор никъде не се виждаше, но тя дочу близнаците да споменават, че го видели да излиза в галоп от конюшните.

След като обядва с претопленото овнешко, Наташа се повъртя край Хари и го погледа как прави тор от дървесни стърготини и накълцани тиквички. Скоро ѝ омръзна и се върна вкъщи, където храбро започна да се бори с куп чаршафи за кърпене, които сякаш никога не се свършваха.

Кърпенето не изискваше особено съсредоточаване, така че мислите ѝ можеха свободно да блуждаят. Докато разсеяно правеше неравни бодове, Наташа се опита да сложи ред в чувствата си.

От време на време спираше да кърпи и се заглеждаше в саксията с жълти нарциси пред прозореца, мислейки да Тревор.

Що се отнасяше до нея, срещата им в оранжерията и разходката край езерото бяха променили нещата. Това я озадачаваше и измъчваше. През следващите няколко минути осъзна, че чувствата ѝ към него са прекалено силни и дълбоки, за да може да ги анализира безболезнено. Беше влюбена в него, но почти се боеше да го признае пред себе си. Та нали доскоро си беше въобразявала, че е влюбена в Тони. Наистина, никога не се беше влюбвала истински в Тони, но грешката я беше направила по-предпазлива. Вече не бе така уверена в собствените си чувства. *Тревор, каза си, продължава да се придържа към навиците си, сякаш между тях нищо не се беше случило.* А тя се измъчваше от обзелите я непонятни чувства, които нито искаше, нито разбираше. Объркана, несигурна, изпълнена със съмнения, Наташа не можеше да сложи ред в мислите си.

Не беше толкова наивна да си въобрази, че го е разбрала, но можеше да опита. Макар да бе потресена от откритието, че се е влюбила в него, тя бе достатъчно честна, за да признае пред себе си, че не знае какво да прави. Струваше ѝ се, че последното откритие не променя почти нищо, освен начина, по който се чувстваше в негово присъствие.

Само в едно бе сигурна: не би искала той да си тръгне от Марчъм. Ако го стореше, нейният живот щеше да остане скучен и сив. Той беше дошъл само да спаси годежа на Тони и това вече бе сторено.

Въздъхна. Нямаше да остане завинаги и от това ѝ стана по-тежко. Именно в такива моменти ѝ се искаше да знае повече за любовта.

Познанията ѝ за мъжете биха се събрали на една пощенска марка. Старият ърл беше любящ и предан настойник, но надали можеше да мине за идеалния водач в лабиринтите на сърцето. С внезапна болка извика в съзнанието си откъслечните спомени за майка си и отново съжали, че тя не е между живите. През целия си живот не бе срещала семейство, което да ѝ послужи за пример, и никога не беше усещала липсата по-болезнено. Родителите ѝ бяха отнети още в най-ранна възраст, старият ърл беше ерген, Хари и готвачката никога не се бяха женили, а госпожа Макдугъл сама си призна, че вече е забравила как е изглеждал покойният ѝ съпруг.

След като осъзна, че в миналото ѝ няма нищо, на което би могла да се облене, тя пренасочи мислите си към настоящето и най-вече върху Тревор. Беше сигурна в своите чувства, но не го беше чувала да казва нищо за своите. Но сигурно щеше да го направи, защото си личеше, че тя му е скъпа. Та нали не се отделяше от нея? Защо иначе щеше да остане в Марчъм, когато домът му бе в Лондон?

Но едно е да му е скъпа, а друго е да я обича...

Не искаше да мисли за това. Тревор наистина не ѝ беше признал, че я обича, но Наташа беше сигурна в това — или поне почти сигурна. Остави чаршафа в скута си и се обленна със затворени очи и започна да съзерцава видението: те двамата с Тревор, седнали пред камината, Тревор чете лондонски вестник и пуши лула, а тя кърпи чорапите на децата, докато малките ангелчета играят по пода. Представи си как той отмества от време на време вестника, поглежда към нея и тя усеща погледа му, пълен с любов и гордост. Как му връща усмивката и

двамата ще се заглеждат в децата. И знаят, че след малко ще стане време малките да си лягат, а те двамата ще могат да...

Отвори очи и се зачуди защо тези видения винаги свършваха на най-интересното място. *Защото, глупачке, не знаеш нищо за следващата част. Знам*, каза си тя. *Живея на село. Виждала съм как го правят животните.* Но някак си ѝ се струваше неудобно да си представи как е застанала на четири крака в леглото, а Тревор я обслужва отзад.

Нещо не е наред тук. Поне в това беше убедена.

Ако това не бе достатъчно, за да запълни мислите ѝ, не знаеше кое би могло да бъде. Хвърли поглед към чаршафа за кърпене. Госпожа Макдугъл след малко щеше дойде да го вземе и както винаги, ще възкликне:

— Просто не мога да разбера...

На което Наташа щеше да отговори както обикновено:

— Какво не можеш да разбереш?

— Странна работа, колкото повече кърпиш, толкова по-бавна ставаш.

Усмихна се и продължи да дупчи плата с иглата. Тревор беше толкова объркващ човек. Обича ме. Усмихна се при тази мисъл. Този удивителен, красив, изтънчен аристократ ме обича.

В следващия момент госпожа Макдугъл нахълта в стаята.

— Ох, какъв ден! Претрих си ръцете до кокал. Свърши ли с кърпенето?

— Да — отвърна Наташа и ѝ подаде трите чаршафа, пълни с криви бодове.

— И с трите ли свърши? — попита госпожа Макдугъл. Изглеждаше леко разочарована, защото всички знаеха, че обича малките битови трагедии.

— Е, тогава ще ги постеля — каза тя и ги пхна под мишница. Сетне изскочи от стаята със същата скорост, с каквато беше връхлетяла, като пътьом смигна на Наташа в огледалото.

Наташа с облекчение се отпусна в спокойната стая. Беше приключила със задълженията си. Излетна се в широкото кресло и вдигна крака на една табуретка, приготвяйки се отново да се върне към бленуването за Тревор.

Не стигна далеч във виденията си, защото братята ѝ дотърчаха и с крясъци започнаха да я канят да види новите гнезда в гората.

Тъкмо се готвеше да им откаже, когато Лука се обади:

— Казвах ти, че няма смисъл да я викаме. Не иска да играе с нас.

Наташа и без това се чувстваше малко виновна пред братята си, а думите на Лука накараха съвестта ѝ да проговори. Излезе с тях.

Както обикновено, новата занимавка скоро им омръзна, още повече че не намериха никакви гнезда. Затова решиха да поиграят на криеница.

Наташа се криеше зад една ясла в конюшната, когато чу стъпки зад гърба си. Помисли, че това е някой от братята ѝ, затова хукна натам, но се оказа пред Нед.

Той я сграбчи за ръцете.

Наташа подскочи и се дръпна уплашено.

— Ох! — каза тя и се хвана за сърцето. — Уплаши ме.

Сърцето ѝ се беше смразило от ужас и едва-едва пърхаше в гърдите ѝ.

— Къде си се разбързала така? — попита той с мрачен поглед, в който се четеше какво би желал да направи, ако не бе прост коняр. Като видя, че пътят към изхода е препречен, Наташа остана на място. Не знаеше какво да стори. Дали просто да откаже да му отговаря? Дали да не го изгледа презрително и да го заобиколи? Ами ако я сграбчеше? Смрази се от ужас и за пръв път усети, че леко ѝ се повдига. Погледни го в очите. Той си знаеше мястото. Няма да посмее.

— Братята ми ме търсят — каза тя и отстъпи крачка назад.

Нед пристъпи напред и нагло плъзна поглед по тялото ѝ. Мускулите по бузата му заиграха, когато се обади пресипнало:

— Видях те... с оня наперен брат на ърла. Видях ви в оранжерията. Сърбеше те да му пуснеш, нали?

Посегна и я помилва по бузата. Наташа вирна брадичка и заотстъпва, докато не се опря на вратата на конюшната.

Нед беше толкова близо, че я лъхна миризмата на кон и пот, миризма, която намираше за напълно приемлива у Тревор, а у Нед я отвращаваше.

— Не се приближавай! — каза тя. — Ако държиш на работата си...

— Ще си мълчиш, защото иначе и аз мога да си отворя устата. Затова ние двамата сега ще се споразумеем.

— Нищо няма да се споразумяваме — отвърна тя. Знаеше, че той вече е забелязал и подушил колко е уплашена. — Нямам нищо за криене. И не е твоя работа какво правя.

Бързо пресметна какви са шансовете ѝ да се измъкне. Бяха сами тук. Можеше да пищи, но дали някой щеше да я чуе? Можеше да побегне, но дали той нямаше да се окаже по-бърз?

Хвърли поглед към вратата.

Нед проследи погледа ѝ.

По тържествуващата му усмивка разбра, че е отгатнал мислите ѝ. Тя облиза устни и отново погледна към вратата. Страх я беше да остане, страх я беше и да побегне и да му даде повод отново да я хване. Прехвърли поглед отново към него.

Наистина четеше мислите ѝ и сякаш извличаше някакво извратено удоволствие от нейния ужас. Дишането му се учести. Очите му заблестяха от похот. Разбра, че няма избор. Трябваше да побегне. Длъжна беше да се опита.

Тъкмо се готвеше да хукне, когато Лука и Павел нахълтаха в конюшната и с крясъци обявиха на целия свят, че Наташа е там и че те са я хванали.

За миг краката ѝ омекнаха от облекчение. Тръпки преминаха по цялото ѝ тяло. Отминаването на невероятния ужас я караше да се чувства слаба и като в мъгла.

— Хванахме те! — каза Павел. — Сега е наш ред да се крием.

Без да погледне към Нед, Наташа мина тичешком край него и изскочи с братята си навън. Когато момчетата тръгнаха да се крият, тя само се молеше да не изберат конюшната. Искаше ѝ се повече да не стъпва на това място. Имаше неприятното предчувствие, че втори път едва ли ще има такъв късмет.

Докато тичаше да търси братята си, тя се закле повече да не се доближава до конюшната. Но въпреки това усещаше, че това няма да е достатъчно, за да се уреди проблема с Нед.

Същото усещане я съпровождаше и по време на вечеря. Имаше предчувствието, че отново ще се сблъска с циганина.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тази вечер Тревор си легна рано, но не можа да заспи. В своята стая Наташа също се мятеше в леглото.

Вече от час се опитваше, но мислите ѝ непрестанно се връщаха към най-голямата ѝ тревога — силуетът на Нед, скрит в сумрака на конюшната. Отново и отново той се изправяше пред очите, призрачна сянка, легнала върху живота ѝ. Колкото и да се мъчеше, не можеше да го изтрие от съзнанието си. Опита се да мисли за Тревор. За пореден път извика откритото му лице, но пред очите ѝ отново се появи мрачният силует на циганина от конюшната.

Измъкна се от леглото, запали нощната лампа и се опита да почете. След няколко минути откри, че не я свърта на едно място и че стаята е непоносимо гореща и задушна.

Отвори прозореца да влезе прохладният нощен ветреца и слезе да си стопли чаша мляко в кухнята.

Знаеше, че няма да намери никой толкова късно, затова не наметна нищо върху нощницата си и тръгна боса из спящата къща.

Като се прибра в стаята си, остави топлото мляко на нощната масичка и се хвърли, кискайки се, в леглото. Беше развеселена от собствената си дързост. Да ходи до кухнята боса и по нощница! Какво ли щеше да си помисли Тревор, ако ме беше видял? Стана ѝ горещо от тази мисъл и се укроти за малко в леглото.

Сетне пак скочи. Седна удобно, размахвайки крака над пода и отпи глътка мляко. Опари се и изпусна чашата.

Млякото се разля по нощницата ѝ. Тя подскочи с писък, свали разтреперана нощницата и отиде до огледалото.

Огледа зачервеното място, където млякото я бе опарило, и реши, че не се е изгорила чак толкова зле. Отвори гардероба и посегна да вземе чиста нощница, когато зърна отражението си в огледалото. Осени я една мисъл, нескромна и непристойна. Какво ли би казал Тревор, ако можеше да я види така? Обгърна я топла вълна, сякаш прегръдка на влюбен, която накара главата ѝ да се завърти, а краката ѝ да омекнат.

Постоя така с нощница в ръка и си помисли колко странно е, че сега я е обзело същото желание, сякаш усеща присъствието му.

Хвърли нощницата на креслото и се обърна да огледа голото си отражение в огледалото. Спря поглед на гърдите си. Тревор я беше милвал там. Затвори очи, извиквайки спомена за удоволствието. Помилва ги, сякаш това щеше да ѝ помогне да разгадае магията на неговата милувка. Дали тя му доставяше същото удоволствие, както на нея? Реши, че действително е приятно, но усещането не бе съвсем същото. Не беше неприятно, но бе различно. Ръката ѝ се плъзна по-надолу, през плоския корем. Вълничка от желание, потръпваме, сетне пронизваща болка и жажда за още, ръката ѝ се плъзна още по-надолу и накара гърлото ѝ да пресъхне.

— Вълнуваща гледка — разнесе се някакъв глас зад гърба ѝ. — Но разкъсваща сърцето. Никой мъж не би понесъл да гледа как някоя дама използва ръцете си, когато той е наблизо.

Тревор! Тя отвори ужасено очи. Ахна, грабна нощницата от стола и я вдигна като параван пред себе си. Той стоеше спокойно наред стаята.

— Какво правиш тук? — прошепна тя.

— Дойдох да те видя — отвърна той с хищна усмивка. — Не предполагах, че желанието ми ще бъде изпълнено така буквално... и така щедро.

Облегна се на отсрещната стена, кръстоса ръце и я загледа. В тъмносините му очи блещукаха весели искрици. Погледът му я сгорещяваше, усети как бузите ѝ пламват под него. Същото усещане както преди малко, но по-силно и по-приятно.

— Съжалявам, че трябва да ти го кажа, но в противен случай рискувам да полудея. Бих искал да ти съобща нещо, малка свенливке. Взела си мерки да се прикриеш отпред, но се боя, че си забравила за другата си половина. Стоиш точно пред едно огледало, а на мен ми е ужасно трудно да удържа ръцете си далеч от теб.

Наташа ахна и отскочи встрани, а Тревор продължи спокойно, сякаш разговаряха на чаша чай.

— Липсваше ми днес, Наташа. Къде беше?

Без да каже и дума, Наташа панически се скри в леглото и придърпа завивките до брадичката си. Сетне зърна изражението му. Отново грешка, каза си тя.

— Боя се, че това не беше правилна тактика — отбеляза той, пресече стаята и застана до нея.

Тя го погледна с разширени от ужас очи, сякаш инстинктивно усещаше какво я очаква.

— Страх ме е — едва чуто промълви.

— От мен ли?

— Не.

— Може би от себе си?

— Не — прошепна тя. — Не ме е страх нито от мен, нито от теб, а от това, което става, когато сме заедно.

— Нежно цвете — каза той и започна да се съблича. — Още нищо не си видяла.

Тя премигна уплашено, докато той разкопчаваше ризата си. Цялата трепереше.

— Защо правиш това?

— Защото съм омагьосан от една татарка с виолетови очи — отвърна той. — Защото ме желаеш и, доколкото мога да съдя по видяното преди малко, си готова за мен.

Тя го гледаше като хипнотизирана с широко отворени очи. Искеше да отклони поглед, но не можеше. Той беше прав. Наистина го желаше, желаше го отдавна. Но възпитанието, вроденият ѝ свят, страхът пред неизвестното — всичко това я накара да запротестира немощно.

— Сигурно ти е много приятно да плашиш неопитни девственици.

Той се разсмя.

— Всяка така наречена девственица би трябвало да е неопитна. За съжаление това рядко се случва. Както и да е, може би ще ти бъде интересно да узнаеш, че досега не съм лягал с неопитни жени... нито пък с девици.

Тя знаеше, че не е първата му жена, но мисълта, че е първата девственица, с която ляга... Нямахте нищо против. Тя щеше да бъде първата, която му дава това.

Погледнаха се и изведнъж се почувстваха съблечени от пластовете преструвки. Дори стаята някак утихна. Всичко се притаи и стана незабележимо, сетне целият свят сякаш изчезна. Тогава тъничкото гласче на страха се обади отново. Нямахте ли да боли?

Наташа придърпа чаршафа по-нагоре и го погледна стреснато. Той беше сериозен, но неизвестно защо не я плашеше.

— Сигурно не си настроен за разговор — промълви тя.

— Не, мина времето за приказки.

— Не... не съм сигурна какво очакваш от мен.

— Не се притеснявай. Ще ти покажа всичко, което трябва — отвърна той.

— Значи ще ме изнасилиш?

Той се усмихна иронично.

— Да те изнасия ли? — Разкопча панталона си. — Не мисля, че ще се наложи. Нали казваше, че си чувала различни истории за мен. Чак от Лондон?

Тя кимна немощно.

— Значи знаеш, че никога не ми се е налагало да прибегвам до сила с жените.

Странно, но в уплахата си тя не беше забелязала досега, че е останал без дрехи. Това беше шок, но не особено силен. За момент се поколеба какво да направи — да попълни образованието си, като го огледа добре или да изпищи както подобава на шокирана девица, да извърне глава и да си остане невежа.

Спечели любознателността, позволи на погледа си да се плъзга — по него колкото си иска.

Мъжкото тяло наистина е красиво нещо, реши тя. Не се почувства оскърбена дори при вида на най-мъжката му част. Не беше чак толкова невежа. Знаеше за какво служи мъжкият пенис. Беше виждала как го използват домашните животни. Колкото и да бе набъбнал, гледката не я уплаши, нито погнуса. Всъщност я накара да почувства... Бързо премести поглед върху лицето му.

Странно, че можеше да гледа интимните части на един мъж и да не се засрами, а да пламне, като го погледне в очите. Но така стана. А преди да се задълбочи в тази мисъл, той беше в леглото до нея.

Изписка немощно от изненада, преди устата му да покрие нейната, а ръцете му да я притиснат. Първоначалното стъписване трая само няколко секунди, сетне тя започна да се разтапя в прегръдките му. Изгаряше бавно, сладострастно, и в тези пламъци изчезваха всички страхове и съмнения.

Разгорещена, объркана и трепереща, тя искаше нещо и простена, когато я целуна. Усети как тайното място между бедрата ѝ става горещо и влажно под ласките му. Устата му се плъзна по лицето и шията ѝ и между целувките го чу да мълви какво ще направят двамата. Потръпна, когато горещите му устни се склупчиха върху твърдото връхче на гърдите ѝ.

Изохка, когато се откъсна от нея и въздъхна нетърпеливо, отново усетила тялото му върху своето. Пусна го в себе си и знаеше, че му е харесала, когато го чу да стене и да заравя пръсти в дългата ѝ коса.

Би имала по-малко проблеми със съвестта, ако можеше да каже, че я е изнасилил, че я взел противно на волята ѝ, че е удовлетворил похотта си, без да се съобразява с нейната младост и неопитност, че подло е похитил нейното девство, въпреки сълзите и протестите ѝ.

Но това не беше истина.

Притискаше го до себе си с всички сили, без колебание, защото го желаше не по-малко силно. Тази мисъл доста я смути, както и нещата, които той правеше с нея. Чувстваше се оголена и уязвима. Тя също го обичаше и желаше и знаеше, че това няма да им е за последен път.

— Стой така — прошепна той. — Толкова неща имам да ти покажа.

— Моля те — отвърна тя, без да знае какво точно има пред вид.

Смътно усещаше, че се намират в стаята ѝ, оградени от познатите и любими предмети, но сред тях се бе вмъкнало нещо непознато, някакво загадъчно, странно, могъщо чувство, което я беше покорило. Но не би било справедливо да каже, че ѝ е неприятно. А сетне той бе върху нея, притискаше я в леглото, разтваряше бедрата ѝ с крака. И противно на волята си, противно на постоянното напомняне, че трябва да го отблъсне, тя усети как тялото ѝ откликва. Неопитно, неуверено, но въпреки това откликва.

Усети как се отваря за него. Каза си, че по-късно сигурно ще се чуди дали е било нормално точно в този момент да си мисли за всички онези години, когато я бяха възпитавали в благоразумие и добродетел. И за това, че тези неща не можеха да се сравнят с инстинктите ѝ. Разумът можеше да ѝ повтаря, че няма право да предоставя девството си без печата на светия брак, но тялото ѝ явно беше на друго мнение.

Две неща я изненадаха. Първо, че той се любеше с нея по много по-приятен начин, отколкото беше предполагала. Колко глупаво бе от нейна страна да се осланя на наблюденията си с домашните животни. Каза си, че да се чифтосваш и да се любиш явно са съвсем различни неща. Неизразимо се радваше, че хората го правят по друг начин. Тази изненада реши да запази за себе си. Все пак сподели с него другата.

— Не болеше — каза тя.

Той не отвърна нищо, сякаш предпочиташе просто да я държи в прегръдките си и да я слуша. Не каза нищо, но в очите му имаше смях.

Наташа свъси озадачено вежди.

— Някаква глупост ли казах?

Той се засмя.

— Поне аз не чух нищо глупаво. — Прокара топлатата си длан по тялото ѝ. — Ти как се чувстваш?

— Добре — каза тя, потръпвайки при допира. — Чувствам се много добре, но са ми казвали, че първия път винаги боляло.

— Обикновено така става, но не е задължително. Няма закони за любовта.

— Защо според теб не ме боля?

Той се надигна на лакти и се загледа в лицето ѝ.

— Защото ме чакаше — отвърна той.

При тези думи тя се усмихна и се отпусна в леглото.

— Да — отвърна доволно тя. — Чаках те, нали?

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

След време Наташа осъзна, че лейди Сесилия беше изпълнила идеално първоначалния си план. Пое нещата в свои ръце и междувременно плени Тони. Гласът на разума, който ѝ бе подсказал как да си го възвърне, сега я накара да осъзнае колко рискован може да бъде продължителният годеж. Както се изрази самата лейди Сесилия, „ако богатството и влиянието на баща ми изобщо могат да свършат нещо, това е да уредят най-разкошната сватба в Англия... при това в най-скоро време“.

Наташа реши, че любовта ѝ към Тревор трябва да е истинска, щом не усети почти нищо при новината за насрочената сватба, с изключение на огромно облекчение и радост, че лейди Сесилия ще се омъжи за мъжа на мечтите си. Питаше се дали и тя някога ще има същото щастие.

Наташа седна на бюрото си и се зае да довърши един акварел с теменужки „волски очи“. Потопи четката в синята боя, за да сгъсти малко фона, мислейки за наситено сините очи на Тревор.

От бляновете я откъсна госпожа Макдугъл, която врѣхлетя в стаята в пристъп на обичайната си мания за чистота и се зае да търка месинговата решетка пред камината с вълнен парцал и бутилка вонлива течност. Когато миризмата стана непоносима, Наташа остави четката и излезе.

Разходи се из градината, която ѝ се струваше особено хубава след обед. Кучетата дойдоха да ѝ правят компания. Скоро се улови, че се оглежда за Тревор.

Тревор стоеше в къщата и гледаше през прозореца как Наташа се разхожда с кучетата. Както му бе станало навик напоследък, се беше замислил. Тя беше влюбена в него. В това нямаше съмнение, личеше си отдалеч. Той също бе влюбен в нея, но не беше толкова лесно да се разбере как и кога беше допуснал това да се случи.

Колкото повече го харесваше Наташа, толкова повече се вживяваше той в ролята си на любовник, без да усети как ролята се превръща в истина. Любовта бе нещо съвсем естествено и идваше тъй

лесно, че не може да забележи какво става с него... как малко по малко се беше влюбил.

Той я обичаше и тя го обичаше. Това би трябвало да го радва, но не се получаваше. Нейната любов се основаваше на доверието. Бе почитена и чиста.

За него не можеше да се каже същото. Чувствата му бяха започнали с лъжа и измама. Бе дошъл при нея с определена цел: да ѝ завърти главата. Никаква чистота, никаква почитеност — освен в чувствата, които изпитваше към нея сега.

Тя заслужаваше повече. Много повече.

От няколко дни бе станал избухлив и раздразнителен, без да знае защо. Докато говореха с нея миналата нощ, ѝ беше казал:

— Сякаш непрестанно чакам нещо... само една твоя усмивка или докосване. Постоянно се тревожа. Всичко ми изглежда невероятно важно. Загубил съм способността си да преценявам кое е ценно и кое не е. Сякаш съм в траур. Може би в известен смисъл наистина съм.

Още докато изричаше това, осъзна, че нито повтаря обичайните си реплики на любовник, нито се придържа към плана за съблазняване. Думите му идваха от сърцето. Не можеше повече да крие чувствата си, защото страстта му трябваше да се излее по някакъв начин. Любовта го беше накарала да отиде в нейната стая онази нощ — любовта и нищо друго. Сигурен беше в това, сигурен беше още от онзи ден край езерото.

Обичаше я и то не отскоро. Значи всичко станало между тях бе нещо съвсем естествено. Когато двама души се обичат, те рано или късно се любят, подобни неща са неизбежни.

Откъсна поглед от прозореца. Остана така неподвижен, загледан в пространството и потънал в спомени.

Откакто прекара онази нощ в нейната стая, те няколко пъти отново се бяха срещали и любили. Не се чувстваше особено горд, че спеше с нея, без да са женени. Но не би могъл и с ръка на сърцето да каже, че съжaliaва. Съвсем сериозно беше решил да се ожени за нея, затова не смяташе, че се държи особено непочтено.

Тони и Сесилия бяха облекчили задачата му, защото бяха така влюбени един в друг и така погълнати от планове за сватбата, че не забелязваха какво става наоколо. За няколко благословени дни имението се беше превърнало в рай за влюбени, а той с всеки миг

откриваше, че дамата на сърцето му надхвърля и най-прекрасните му мечти.

Но днес нещо се беше променило и той усещаше как го обзема непонятна тъга. *Защо? Защо не мога да намеря покой? Направих това, което бях решил. Искях да се влюби в мен, и ето тя е влюбена.*

Внезапно стомахът му се сви. Разбра защо. Не можеше да продължава така, без да си пречисти съвестта. Не можеше да ѝ предложи да се оженят, без да ѝ признае грозната истина за първоначалните си планове. Те дори сега, след като се беше отказал от тях, стояха между тях. Старият замисъл включваше да ѝ предложи брак, а сетне да я отпрати в Русия.

Сега разбра откъде идваше тази тъга напоследък. Угризения. Разкъсващи, дълбоки угризения за това, което беше намислил първоначално.

Отново хвърли поглед през прозореца и я зърна да си играе с кучетата. Тя не би могла да предположи коварния замисъл и поради невинността си не разбираше какво зло ѝ е готвел. Колко иронично. Беше се заел да я съблазни, а свърши сам съблазнен. Тръгна без никакви проблеми със съвестта, а сега същата тази съвест го караше да се види в съвсем нова светлина.

И невинната игра навън изобщо не му харесваше.

Полугласно прокле сам себе си и се дръпна от прозореца.

През следващите дни из селото плъзна новината за скорошната сватба между лейди Сесилия и ърл Марчъм. Никой не се изненада.

Изненада беше новият слух за брата на ърла и руското девойче.

Госпожа Макдугъл първа дочу прокрадващата се клюка и незабавно каза какво мисли за хората, които разпространяваха подобни долни измислици.

Беше неделя и тя тъкмо излизаше от църква, когато на стълбите отпред ѝ се наложи да постави Ела Евъшам на мястото. Без да обръща внимание на Хари, който чуваше всичко, госпожа Макдугъл заяви:

— Ела Евъшам, засрами се от себе си. Как можеш да повтаряш подобни измислици, при това пред Божия храм.

Докато приключи с Ела Евъшам, последната вече се беше заклела вече никога да не повтаря подобни приказки и да не забравя, че Бог е казал да не клеветиш ближния си и че Той вижда всичко.

— Добре я подреди — отбеляза Хари.

Госпожа Макдугъл го погледна. Гърдите ѝ се издуваха гордо.

„Грешникът бяга без да го преследват, а праведникът е храбър като лъв.“

Вярна на клетвата си, Ела не каза и думица никому... дори на най-добрата си приятелка, Мили Потшърд. Но въпреки праведността на Ела, слухът за отвличането на Наташа от брата на ърл Марчъм, маркиз Хавърлай, се разпространи като пожар в Епълкор.

— Нищо не разбирам. Сигурна съм, че ѝ вдъхнах страх от Бога — каза госпожа Макдугъл на готвачката. — Ела Евъшам си има своите слабости, но не е глупачка.

— Е — отвърна готвачката — щом си вдъхнала страх Божии на Ела, значи някой друг се е разприказвал.

— Кой? — попита госпожа Макдугъл. — Кой би говорил подобни долни клевети по адрес на нашата мила Наташа? Кой би сторил такава злина на любимката на цялото село?

— Може би просто хората клюкарстват, защото си нямат друга работа — предположи готвачката.

Госпожа Макдугъл поклати глава.

— Не, някой е знаел фактите, а и слухът е стигнал прекалено надалеч, за да е проста клюка.

— Не виждам какво можем да направим — тъжно кимна готвачката. — Каквото не може да се оправи, трябва да се изтърпи.

— Нищо няма да търпим. Ще отричаме отново и отново. А аз лично ще извия врата на всяка подла душица, която повтори тази клевета — заяви госпожа Макдугъл и изобщо не се шегуваше.

Тревор чу бледи отгласи от слуховете за него и Наташа и разбра какво трябва да направи.

Ще отиде при нея и ще постъпи като честен човек. Беше отнел девствеността ѝ и беше съсипал доброто ѝ име. Щеше да ѝ предложи в замяна своето име.

Не му беше трудно да вземе това решение, като се има пред вид, че вече почти беше решил да поиска ѝ ръката. И най-важното, беше дълбоко влюбен в нея. Искаше му се това да не става толкова бързо, за да има време да я ухажва както подобава, после да се сгодят официално и накрая да вдигнат пищна сватба, но щеше да се наложи да се откажат от това. Слуховете се разпространяваха като горски

пожар, но той знаеше как да ги спре. Щом обявише годежа, слуховете щяха сами да угаснат.

Тръгна да търси Наташа, готов да ѝ поиска ръката. Намери я в оранжерията да оглежда някаква саксия.

— Великденска роза — каза тя. — Цъфти през март и април.

— Прилича на коледната роза — отбеляза той, загледан в розовите цветчета.

Тя се усмихна.

— Близки роднини са. И подобно на братовчедка си, тя е отровна. Вуйчо ти обичаше отровните растения.

— Прекрасно си спомням.

— О, лианата ли? — възкликна Наташа, като проследи погледа му.

Той отново се загледа в розата.

— Дяволско растение. Защо не го унищожиш?

— Да я унищожа ли? — тя хвърли поглед към невинната на вид роза. — Не растенията са дяволски, а нещата, които хората правят с тях. Виж това черно коренче, например. През средновековието са го смятали за магическо.

— В теб също има магия — каза Тревор и се приближи до нея. Взе саксията от ръцете ѝ, остави я на пода, сетне я хвана за изцапаните с пръст длани и започна да ги целува.

Тя беше съблазнително близо, фея от приказките с ореол от слънчеви лъчи. Забеляза играта на светлината в нейната черна коса, докато широките ѝ поли обгръщаха краката му и сякаш го държаха в плен. Тежката, натрапчива миризма на цъфнали растения ги обгръщаше отвсякъде и му напомняше за доволството и лекото замайване, които ги обземаха след като са бяха любили.

Желаше я.

Сега. Утре. Завинаги. Знаеше, че никога не би могъл да ѝ се насити. Цял един живот нямаше да му стигне. Нейният образ изпълваше нощите му, нейното присъствие — дните му, а устата му непрестанно повтаряше нейното име като молитва. Наташа. На-та-ша. Топло. Екзотично. Земно. И скоро ще бъде негова.

Сякаш прочела мислите му, тя извърна лице. Тревор се запита дали мислите му не са я накарали да се засрами.

Отиде зад нея, нежно постави ръце на кръста ѝ и я притегли към себе си. Усещаше извивките на тялото, нейният аромат го лъхна, когато потърка нос в шията ѝ.

Думите сякаш му идваха сами.

— Когато те няма, живея в страх да не бъда откъснат от извора на живота. Сетне те виждам и поемам дълбоко дъх, сякаш Плутон излиза от подземните си покои и преоткрива живота и аромата на розите.

Обърна я към себе си и се загледа в това лице, което го преизпълваше с такова щастие. Прегърна я и зарови нос в косата ѝ.

— Прости ми, Наташа.

Тя се разсмя, гъделичкана от дъха му.

— Да ти простя ли? За какво? Че ме обичаш ли?

Отдръпна се и се загледа в прелестните ѝ очи. Бяха толкова доверчиви, че нещо вътре го преряза.

— Прости ми — прошепна отново той. — Прости ми, че не съм това, за което се представях, за стотиците неща, които казвах и правех, без да ги чувствам. И само откривах, че всяка дума, всеки жест ме обвързваха по-плътно към теб. Обичам те.

Тя наклони глава и се усмихна колебливо, сякаш нещо ѝ подсказваше да бъде предпазлива.

— Опитваш се да ми кажеш нещо ли?

Усмихна ѝ се.

— Да, и не знам откъде да започна.

Очите ѝ проблеснаха.

— И какво си направил? Изгорил си отровната лиана? Чел си скришом дневника ми? Надзъртал си през ключалката, докато се обличам?

Сърцето му се сви. Как би могъл да ѝ каже? Гледаше го с такова доверие, че сърцето му се късаше. Вярваше му и любовта, която светеше в погледа ѝ, се градеше на тази вяра. Той си пое дъх и затвори очи, молейки се да намери подходящите думи. Накрая погледна и разбра, че моментът е дошъл.

Прегърна я. Мислите му бяха като водовъртеж сред остри камъни. Леко докосна устните ѝ, с целувка, нежна като листенцата на великденската роза. Тя стоеше пред него като видение, слънчевата светлина и невинността сякаш правеха кожата ѝ прозрачна. А страстта,

която изпитваше към него, оцветяваше бузите в блед прасковен цвят. Изглеждаше толкова млада, толкова хубава и той би ѝ признал всичко, но не можеше, защото единствените думи, които успяваше да промълви, бяха „обожавам те“, „обожавам те“, „обожавам те“.

Но не можеше да не се изповяда.

И тогава ѝ разкъса сърцето.

Както стоеше разтворена пред него като цъфнала пъпка, той ѝ каза всичко, което се бе страхувал да признае. Как беше дошъл в Марчъм с определена цел. „От самото начало бях планирал да те накарам да се влюбиш в мен.“

Разтреперана, тя вдигна очи към него и каза със странно спокоен глас:

— А сега какво? Какво смяташ да правиш сега, Тревор, когато се влюбих в теб?

Угризенията го разкъсваха. Как би могъл да ѝ каже? А как да не ѝ каже? Това, което ѝ дължеше най-много, беше истината. Длъжен бе да прояви честност. Но как да ѝ признае, че тогава смяташе да я покани да отплават за Русия, уж за да се оженят там и после да я зареже. Не разбра откъде взе сили, но успя някак да ѝ разкаже това. Всяка дума, всяка сричка го изгаряха. „Но аз самият не смятах да се качвам на кораба“.

Пребледняла и ужасена, тя се отдръпна и поклати глава. Гласът ѝ беше толкова тих, че едва достигна до него.

— Не ти вярвам.

— Истина е, макар да проклинам деня, когато ми дойде тази мисъл.

Посегна да я прегърне, но тя се дръпна. Знаеше колко я боли и знаеше, че вината е негова. Искаше да я залюлее в обятията си, да я утеши. Как да ѝ обясни, че и неговото сърце кърви? Никога досега не се беше влюбвал и никога не бе разгонвал така душата си пред жена. А сега, макар да съзнаваше, че рискува да я загуби, правеше точно това. Изливаше душата си пред нея, казваше ѝ колко я обича, колко ѝ вярва, молеше я да му прости, повтаряше ѝ „Искам да си до мен. Завинаги. Моля те да станеш моя жена, любов моя“.

Тя се стегна и отговори с променен до неузнаваемост глас:

— Твоя жена ли? Значи продължаваш да ме оскърбяваш с подигравките си.

— Това не е подигравка! — отвърна той. — Край на лъжите. Само истината. Само любовта, която изпитвам към теб.

По треперещия ѝ глас разбра, че нейното сърце бие бясно като неговото.

— И очакваш да ти повярвам?

— Обичам те! — повтори той и я хвана за ръката. Отчаяно се надяваше, че ще усети как доверието отново протича от нейната длан в неговата, като топъл поток на прошка и разбиране. Прости ми, любов моя. Прости ми...

Тя издърпа рязко ръката си и го зашлеви.

— Надявам се никога повече да не те видя.

Миг по късно вече я нямаше.

Тревор прокле живота си. Сетне вдигна саксията с великденската роза и с ново проклятие я запрати през прозореца.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Наташа изскочи тичешком от оранжерията и продължи да тича.

Раната беше прекалено дълбока, за да бъде излекувана от тъй късно дошлото признание. Не знаеше къде отива. Знаеше само, че иска да се махне колкото се може по-надалеч — по-надалеч от него.

Мина тичешком по мъхестата пътека, която водеше към оранжерията, сетне край езерото с патиците и градината, като не си даде труда да махне на Хари в отговор. Тичаше, докато усети, че сърцето ѝ ще се пръсне, а ребрата ще разкъсат кожата, но дори тогава не забави бяг. Спря чак когато краката отказаха да я държат и дробовете ѝ пламнаха, повече не можеше да тича.

Поемаше си с мъка дъх, докато оседлаваше своята кобила. Изскочи в галоп от конюшната. Заобиколи Епълкор и смяташе да препуска чак до Лондон. Но постепенно гневът ѝ се уталожил и разумът започнал да се обаждат.

Не можеше да изостави братята си, нито да напусне Марчъм. Къде би могла да отиде? Кой щеше да се грижи за тях? Защо те да страдат заради нейните грешки — а съзнаваше, че вината беше отчасти нейна, защото каквото и да беше приказвал Тревор, тя му се беше отдала доброволно. Ако избяга, щяха да пострадат най-невинните.

Спря коня и видя, че е стигнала до порутената ограда на някакво старо гробище. Слезе от коня и се подпря на един келтски кръст с почти изличен от времето надпис. Прегърна кръста и се разплака — не за отдавна станалите на прах кости, които лежаха под камъка, а за себе си, за непоправимото, за сполетелите я болки. Имаше ли нещо погорчиво от предателството? Не би могло да има.

Не знаеше колко е плакала, но постепенно хлипането утихна, а със сълзите беше изтекъл и гневът. Останали бяха само печал и празнота.

Намери коня да пасе наблизко. Възседна го и пое по пътя. Беше следобед, когато стигна до Епълкор. Настигна група селски момчета, някои по-големи от нея. Държахме въдици и уловената през деня риба.

Като ги наближи, те започнаха да шушукат, да се споглеждат и побутват. Накрая едно от момчетата, което познаваше като приятел на Нед, ѝ подвижна:

— Курвата на ърл Марчъм.

— Не е курвата на ърла, а на брат му — обади се друго момче.

— Май просто е домашната курва на Марчъм — намеси се трето.

— Пуска на всеки, който си поиска.

— А сега май търси и в Епълкор пред кого да разтвори крака.

— Е, що не помогнем.

Наташа запази достатъчно присъствие на духа, за да се направи, че не ги чува. Вирна глава, стисна камшика за езда и смушка кобилата да мине в по-бърз тръс край тях.

Като ги задминаваше, едно от момчетата сграбчи юздата и я дръпна така силно, че разкървави нежните устни на животното. Кобилата изцвили и се изправи на задните си крака. Наташа усети някой да я хваща за крака и шибна ръката с камшик, но други пръсти се впиха в рамото ѝ. Загуби равновесие и усети, че я смъкват от коня. В същия миг кобилата отново се изправи на задните си крака и хвърли Наташа на каменната настилка.

Хиленето и подмятанията спряха, когато безчувственото ѝ тяло се затъркаля надолу към канавката. Не се чуха подигравателни забележки, когато главата ѝ се удари в усуканите корени на едно старо дърво. Селските момчета млъкнаха, като видяха отпуснатото неподвижно тяло на дъното на канавката.

По нагоре по пътя селският викарий и синът му също имаха проблеми. Конят им потропваше весело по селския път, но изведнъж едната му подкова падна. Викарият, господин Потър, слезе със сина си от двуколката.

— Сякаш Господ иска да повървим пеша — каза викарият, хвана юздата и поведе пострадалото животно по пътя.

По-късно той трябваше да признае, че наистина в цялата работа имаше пръст Божи. Защото ако подковата не беше паднала и не бяха тръгнали пеша, нямаше да видят тичащите момчета, нито щяха да забележат отпуснатото окървавено тяло край пътя.

Викарият се надвеси над Наташа, а синът му хукна след нейната кобила. Разседлаха я и бързо я впрегнаха в двуколката. Сетне викарият внимателно подкара крехкия си товар към Марчъм, а сина си изпрати за доктора в Епълкор.

Когато лекарят пристигна в Марчъм, лейди Сесилия го заведе в стаята на Наташа. Тони беше седнал на леглото в краката ѝ, а Тревор стоеше до нея и държеше бледата ѝ безжизнена ръка.

Докторът погледна Тревор и Тони, сетне лейди Сесилия.

— Вие — каза той на младата дама — можете да останете. Останалите вълн.

Тревор имаше чувството, че е минала цяла вечност, преди докторът и Сесилия да се появят на стълбата. Щом ги видя, Сесилия избухна в плач и се хвърли в прегръдките на Тони.

Мъчителен ужас обзе Тревор. Не можеше да е мъртва. Хвана доктора за ръката.

— Какво...

— Успокойте се — отвърна лекарят и си освободи ръката. — Има неприятна рана на главата, счупено ребро и повече натъртвания, отколкото би трябвало да има по едно невръстно девойче, но ще се оправи. За съжаление ще загуби детето.

Лейди Сесилия спря да плаче и погледна Тони.

— О, Тони! Как, как си могъл?

— Какво искаш да кажеш с това „как си могъл“?

— Ще... ще трябва да се ожениш за нея — изхлипа лейди Сесилия и отново избухна в плач.

Тони беше смаян. Премести безпомощно поглед от годеницата си към доктора, сетне обратно.

— Да се оженя за нея ли? Но аз никога... аз не съм... Детето не е от мен — започна да заеква той.

— Детето е от мен — намеси се Тревор. — И вече я помолих да се омъжи за мен, макар да не знаех за детето.

Млъкна за момент, сетне потърка замислено врат и продължи с пребледняло и уморено лице.

— Мисля, че тя също не знаеше за детето.

В това отношение Тревор имаше право. Наташа едновременно научи, че е имала дете и че го е загубила. С това предателството на Тревор стана още по-черно.

— Е хайде, дете — повтаряше госпожа Макдугъл, докато бършеше собствените си очи с голям вълнен пешкир. — Два бърщи сълзи не могат да излекуват и една дракотина. Само се измъчваш още повече. Хабиш цялата си сила, а тя ти трябва, за да оздравееш.

Наташа усещаше как горещите поточета сълзи се стичат по лицето ѝ.

— Как ще погледна хората в очите? Как ще погледна братята си?

— Онези нехранимайковци ли? Че те всичко прощават. И с право, защото и другите непрестанно трябва да им прощават. — Тя потупа Наташа по ръката. — Не се безпокой за Лука и Павел, душичке. Тях не ги свърта на едно място, но нищо не може да помръдне любовта им към теб.

Вратата се отвори и госпожа Макдугъл видя Тревор на прага.

— Остави ни сами за малко — каза той с влизането си.

Госпожа Макдугъл кимна и тръгна към вратата.

— Останете, моля ви — обади се Наташа. — Нямам какво да говоря с него.

Госпожа Макдугъл се поколеба, но Тревор така я изгледа, че тя изскочи като тапа през вратата. Той седна до леглото на Наташа и пое ръката ѝ между дланите си. Тя немощно се опита да я издърпа, но не ѝ стигна сила.

— Точно когато най-много се стараем да бъдем честни, нещата стават най-объркани — каза той. — Знам, че моите извинения и разкаяния не те интересуват, но искам да ги повторя. Бих дал да отрежат и двата ми крака, Наташа, за да мога да променя нещо.

В хладния ѝ поглед нямаше милост.

— Моля се на Бога да не се отървеш толкова леко — каза тя и извърна лице към стената.

— Значи ще ти бъде приятно да узнаеш, че не съм. Нямам белези, но ме боли. Нямам рани, но кървя. Всичко е вътре, където не се вижда и където оздравява най-мъчително. Не знам какво да кажа, за да облекча болката ти. Разбирам, че не мога да ти върна това, което загуби. Искам само да знаеш, че мен ме боли двойно повече. Каквото и да си загубила ти, моята загуба е по-голяма. Сърцето ми претегли моята вина и произнесе присъдата. Можеш да бъдеш спокойна. Познаваш греховете ми, любов моя, но никога няма да узнаеш страданието на сърцето ми. Съвестта ми има хиляди езици и всички те

ме проклинат. Повече от всяка земна слава копнея за прошка и покой. Ще прекарам остатъка от дните си, молейки се съвестта да спре да ме измъчва. Няма повече да те наранявам, като ти повтарям колко те обичам. Знаеш, че е така. Няма да ти причинявам нова болка, като те моля да ми позволиш да прекарам остатъка от своя живот в опити да изкупя вината си, макар че бих дал всичко за подобна възможност. Мога само смирено да те помоля да се смилиш и ако е останала някаква искрица от предишното чувство, ако имаш някаква милост към мен, да ми кажеш „прощавам ти“.

Наташа се обърна към него. Мразеше го с цялото си сърце. Видя сълзите му и беше благодарна, че той страда. Чу как гласът му потрепва от мъка и се молеше това да продължи. Тя беше загубила детето си, преди да разбере за неговото съществуване. Сърцето ѝ беше пълно с мъка.

Част от нея се молеше само той да я вземе в обятията си и да я залюлее, но друга част не искаше повече да го вижда.

— Махай се от очите ми — продума тя. — Само това имам да ти кажа. — Отново се обърна към стената. — А сега ме остави сама.

— Ще ми позволиш ли...

— Махай се.

Той стана. Още държеше ръката ѝ между дланите си. Целуна я по китката и нещо в нея се прекърши. Издърпа рязко ръката си.

— Махай се, убиец такъв! — изпищя тя. — Не ти ли стига каквото направи? Какво още искаш? Да ме убиеш и мен ли? Махай се! Махай се, чуваш ли!

Истеричните ѝ писъци докараха страховитата госпожа Макдугъл.

— Това е от опиума — каза тя на Тревор, връхлитайки в стаята. — Не е на себе си. Не я винете за тези приказки.

След секунда дотичаха и Сесилия и Тони. Сесилия седна до Наташа, прегърна я и започна да я люлее лекичко.

— Хайде, хайде — повтаряше тя. — Недей така.

Тони погледна брат си и видя цялата болка в неговия поглед.

— Загубих я — каза Тревор, уплашен и безпомощен.

Тони го прегърна и двамата излязоха от стаята.

Тревор остана още две седмици в Марчъм, докато Наташа се оправи, поне физически. Всеки ден отиваше при нея, в градината или в

стоята, където седеше, бледа, с помътнял и безжизнен поглед. Заставаше на колене и я молеше да му каже нещо, да му прости. И всеки път тя отвърщаше лице, сякаш между тях никога не бе имало любов и страст.

В началото на третата седмица той не я потърси сутринта. Не дойде при нея през целия ден. Надвечер тя каза на госпожа Мак:

— Надявам се, че се е отказал.

Тогава научи и истината.

— А! Май така е станало, като го гледах как потегли снощи за Лондон.

Наташа изпроводи с поглед госпожа Мак, която изнесе подноса с чайника.

Затвори очи и се облегна на креслото. Усети как сълзите се стичат по лицето ѝ.

— Всичко свърши и той си отиде — прошепна тя. Вестта не ѝ носеше очакваното облекчение.

ВТОРА ЧАСТ

*Да, тъй наивниците се подвеждат по
пастира лъжлив! Ала, макар и те от туй да
патят, него чака по-тежко наказание.*^[1]

^[2] Шекспир,
„Цимбелин“, превод
Валери Петров. — Б.пр.]

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Наташа отвори очи и замижа под слънчевите лъчи, които се лееха от прозореца. Сетне си спомни.

Тревор си беше отишъл.

Или поне си бе отишъл телом, защото споменът за него оставаше.

Госпожа Макдугъл влезе и хвърли поглед към недокоснатия поднос.

— Само кожа и кости си, момиче. Не можеш да оздравееш, ако не ядеш. Трябва да се храниш.

— Не съм гладна — каза Наташа. — Върни я.

Госпожа Макдугъл взе подноса с въздишка и излезе.

Като я видя да влиза в кухнята, готвачката хвърли поглед към чиниите и каза:

— Попита ли я дали не ѝ се е прияло нещо?

— Проблемът не е в храната — отвърна госпожа Мак. — Няма да хапне нищо, докато не ѝ олекне.

— И кога ще стане това? — попита готвачката.

— Не знам, но като я гледам на какво е заприличала, дано да е скоро. Станала е тънка като сянка от карфица.

— А какво каза докторът?

— Същото както след всеки преглед, че изобщо няма подобрение. Казва, че е млада и здрава, но тялото ѝ не може да кара вечно без храна. Понесла е ужасен шок — госпожа Макдугъл поклати глава. — Няма да хапне нищо. Едва ѝ се чува гласецът. Нощем хлипа, сякаш са я налегнали таласъмните. А като се събуди, лежи и гледа в една точка.

— Ако ме питаш мен, така става щото държи мъката в себе си. Трябва да я излее някак.

— Тук няма спор — отвърна госпожа Мак. — Но не знам как ще успее да го направи.

— Нито кога — добави готвачката.

Следващите дни преминаха като в тъмна мъгла. Единственото нещо, което Наташа си спомняше ясно, беше как една сутрин госпожа Макдугъл донесе вестта за Нед.

— Нед е изчезнал — обяви тя.

— И не вярвам повече да се мерне край Марчъм или Епълкор — добави Хари.

— Леко се отървахме — отбеляза по този повод готвачката. — Никога не съм вярвала на този циганин. Много му беше крадлив погледът. И не му беше мястото сред почтените хора. Уж коняр, моля ви се, а го биваше най-много за пътуващ калайджия.

— Или точилар — съгласи се госпожа Макдугъл.

Омаломощена от страданието, Наташа едва успя да се зарадва на изчезването му. Но дори от това не ѝ олекна особено. В себе си тя не се съмняваше, че именно Нед бе разпространил слуховете по неин адрес. А всички в селото бяха чули две от момчетата да си признават, че Нед ги е подучил да я нападнат.

Е, вече го нямаше. Това не я успокои кой знае колко. Дълбоко в себе си съзнаваше, че човек като Нед не се отказва толкова лесно. Нещо в погледа му подсказваше, че не става дума за обикновено увлечение. Той беше страшен човек. Като премисляше отново нещата, тя осъзна каква грешка е било да не казва никому за поведението на Нед.

— Трябваше по-рано да ни кажеш — съгласи се госпожа Макдугъл. — Наистина имаше нещо странно в него, човек чак изтръпваше. Тъй и не можах да разбера защо ърлът беше така добър към него. Дори кучетата не го обичаха. А трябва да знаеш, че когато кучетата не харесат някого, стой далеч от него.

— Благодари се на късмета си, че си тръгна — намеси се готвачката, дошла да ѝ предложи сладкиш с джинджифил.

— И няма да се върне, ако си държи на кожата — довърши градинарят Хари.

Тримата се скупчиха около нея като ангели хранители, когато влезе в кухнята за чашка чай. Излезе с чая в градината и щом седна на пейката, зарови лице между дланите си и се разплака.

Готвачката я наблюдаваше от прозореца на кухнята.

— Горкото агънце. Плаче, сякаш сърцето ѝ се разкъсва.

— Бог ми е свидетел, сполетяха я толкова мъки, че и голям човек не би издържал. Камо ли едно невръстно девойче — каза госпожа Макдугъл.

— Да можех да хвана този Нед за врата — намеси се Хари.

— Не беше достатъчно просто да го изхвърлят — продума готвачката. — Трябваше да го застрелят.

— Той ще си получи заслуженото — каза госпожа Макдугъл. — Помнете ми думата, няма да му се размине.

— Дано само си получи това заслужено от моята ръка — обади се Хари.

— Мислиш ли, че за тях има някаква надежда? — попита готвачката. — Според теб Тревор дали ще се върне?

— Може би — каза замислено госпожа Макдугъл. — Но не вярвам това да промени нещо. Тя е млада и твърдоглава. След време може и да се вразуми, но дано не е прекалено късно. Мъж като Тревор няма да остане дълго сам.

— Защо пък не — възрази готвачката. — Не виждаш ли колко я обича.

— Обича я, но все някога ще трябва да се ожени. Той е наследникът. Трябва да се ожени и да има деца, на които да предаде титлата. Може и да не се ожени по любов, но ще се ожени.

— Ами Наташа? Тя ще се омъжи ли, без да е влюбена?

— Би могла и да го направи, ако я заварят в момент на слабост.

Готвачката поклати глава и забеляза, че Хари е излязъл тихомълком.

Госпожа Мак отново погледна към Наташа. Лука и Павел седяха от двете ѝ страни на пейката, а кучетата махаха с опашки в краката ѝ. Лука я държеше за ръката, а Павел я беше прегърнал през раменете.

— Момчетата много ѝ помагат — отбеляза тя. — Сякаш са я обикнали още повече.

Лейди Сесилия често се отбиваше в Марчъм. И всеки път се опитваше да разтуши тъжното момиче с помръкнали очи, което бе най-добрата ѝ приятелка. Трябваше да се правят списъци, да се адресират покани, да се подшият рокли и да се отиде на някоя забава. Наташа приемаше много от поканите. На сбирките не се отличаваше от останалите елегантни млади дами по нищо, освен по бездънната мъка в очите си.

— Надали има смисъл да те каня на гости в Лондон — попита лейди Сесилия.

— Не, няма смисъл — отвърна Наташа с уморена усмивка. — Не съм в подходящо настроение. Тук, в Марчъм, се чувствам в безопасност... тук не ме е страх толкова. Тук е мойт дом. Братята ми са тук. Сега не бих могла да се откъсна от тях.

Сесилия пое с две ръце дланта на Наташа и нежно я стисна. Сетне усмихната каза:

— Утре трябва да се връщам в Лондон. Майка ми е на косъм от сърдечния удар. Денем и нощем мисли само за сватбата.

— Разбира се, че трябва да си в Лондон.

— Но Таша, не искам да те оставям сама.

— Скъпа Сесилия, не се притеснявай за мен. Животът ми продължава — отвърна тя. — Само дето е тъжен.

— Сигурна ли си, абсолютно ли си сигурна, че не бих могла да те убедя да дойдеш?

— Не, трябва ми време, за да се уталожим всичко това. Но ще се оправя. Баща ми винаги повтаряше, че ще дойде и моето време, времето за рози. Знам, че ще го преживея, че нещата ще се оправят. Само трябва да следвам инстинкта си. Разбираш ме, нали?

Лейди Сесилия притисна нежно ръката ѝ.

— Напълно те разбирам, но все пак ще ми липсваш. Ще дойдеш поне на сватбата, нали?

Наташа кимна и потупа приятелката си по ръката.

Нищо, че сърцето ѝ беше разбито, нищо, че ѝ се присмиваха и я одумваха. Духът ѝ беше силен и тя знаеше, че ще настъпи и нейният ден.

Не отиде на церемонията, но според неделния лондонски „Таймс“, сватбата между ърл Марчъм и лейди Сесилия Станхоуп се отличавала с изключителен размах и наистина царствен разкош.

Наташа беше седнала в голямото кресло в библиотеката. Беше наметнала на коленете си плетено одеялце и оставяше буйният огън в камината да прогони студа от костите ѝ. От време на време отпиваше глътка чай и отново се задълбочаваше в трите страници, посветени на сватбата на единствената дъщеря и наследница на богатия и могъщ дук Уайборн.

Погледът на Наташа се плъзгаше доста небрежно по текста, докато не стигна до мястото, където се споменаваше за маркиз Хавърлай, по-голям брат на ърл Марчъм и бъдещ дук Хилсбъро. Не се споменаваше да е бил придружен от някоя дама на сватбата, но авторите подхвърляха, че може би скоро ще му се наложи да се ожени, за да осигури продължението на рода Хамилтън.

При спомена за Тревор сълзите ѝ отново да потекоха. Дори само намекът, че би могъл да се ожени, я караше да се гърчи физически и душевно. Избухна в истеричен плач. Плака, докато сълзите ѝ не пресъхнаха, сетне поплака още малко. Накрая се почувства по-добре.

Махна „Таймс“ от скута си и го пусна на пода. Нямаше желание да продължи с четенето. Облегна се удобно в стола и затвори очи. Уинкъм потърка студения си нос в китката на ръката ѝ и тя го почеса благодарно. Бинкъм беше заспал на едно килимче пред камината, а Нод беше изчезнал някъде. Сигурно търси Лука и Павел, помисли си тя. Сърцето ѝ отново се сви, като се сети за братята си.

Лука и Павел. Болезнено ѝ липсваха. Отново си припомни деня, когато Тони и Сесилия пристигнаха в Марчъм, за да чуят намерението ѝ да вземе братята си и да се върне в Русия.

— В Русия ли! — възкликна лейди Сесилия. — Но сега ние сме твоето семейство. Не можеш да се върнеш в Русия. Мястото ти е при нас, при хората, които те обичат. Ти сама си ми казвала, че нямаш роднини в Русия.

— Нямаш причина да тръгваш. Ние със Сесилия искаме да останеш в Марчъм толкова, колкото си поискаш — намеси се и Тони.

— Ами вие?

— Баща ми ни подари една градска къща в Лондон, заедно с именията в провинцията от зестрата на майка ми — обясни Сесилия. — Ние с Тони не сме родени за селски живот. И двамата прекалено обичаме оживлението на Лондон.

Наташа не можеше да намери думи, за да им благодари за щедростта. Но още преди да отвори уста, Тони продължи:

— Искаме да изпратим Лука и Павел в Итън. Вуйчо изрично е посочил в завещанието си, че трябва да получат достойно образованието, както подобава на благородници. Итън ми се струва единственият възможен избор. След това, разбира се, ще могат да отидат в Оксфорд или Кеймбридж.

— Да ги изпратим на училище ли? — възкликна Наташа, едновременно смутена и тъжна. Да ги изпратят далеч от нея? Не се беше сетила за тази възможност. Пребледня още повече.

— Не си ли доволна — попита Тони.

— Не мислех... не предполагах, че ще бъде толкова скоро — отвърна тя, героично борейки се с напирещите сълзи. Още една загуба. Не искам да загубя и братята си, мислеше си тя. Но съзнаваше, че не би могла вечно да ги държи до себе си. Знаеше също, че не би било честно дори да си помисля такова нещо. Те имаха свой собствен живот. Какво бяха виновни, че тя лекомислено бе пропиляла своя?

— Ако ще ходят в Оксфорд и Кеймбридж, трябва отрано да получат добра подготовка — достигнаха до нея думите на Тони.

Наташа вдигна поглед към него.

— Ами частните учители?

— Не може да се разчита на тях. Освен това работата не е само в образованието. Братята ти ще бъдат заедно с потомците на най-видните английски аристократи. Ще могат отрано да се сприятелят с бъдещите ърлове и херцози, а такива приятелства траят цял живот. Тяхното бъдеще зависи от Итън — каза Тони. Седна до нея и я хвана за ръката. — Знам колко скъпи са ти Лука и Павел, но няма друг начин...

Наташа го погледна с посърнала усмивка, стисна ръката му в отговор, сетне освободи пръстите си.

— Знам. Това е... — Гласът ѝ изневери, но след миг тя успя да се овладее. — Разбира се, че им желая най-бляскаво бъдеще. Просто не ми се искаше да ги загубя толкова скоро.

Лейди Сесилия се наведе и прегърна Наташа през раменете.

— Те често ще могат да се прибират, а и ти ще можеш да им ходиш на гости. Тони поръча нова карета за Марчъм. Уреди също селският нотариус да се грижи за твоите сметки.

— Какви сметки?

— На Марчъм. Помислихме, че може би ще се съгласиш да надзираваш ремонта. Бог ми е свидетел, че тук има нужда от сериозен ремонт. Освен това да не забравяме оранжерията и градините. Знам, че винаги си се интересувала от цветята на ърла и че...

— Сесилия, любима. Недей да затрупваш Наташа с всичките си планове. Стига ѝ да знае, че сме заделили достатъчно пари. Марчъм отново ще стане едно от най-великолепните имения в Англия.

— Прекалено сте щедри — каза Наташа.

— Глупости — каза лейди Сесилия. — Ти ще ни направиш огромна услуга, ако просто останеш и наглеждаш ремонта. Страшно е трудно да се намери някой, на когото можеш да разчиташ. Винаги е за предпочитане такива неща да стават между роднини.

Наташа зиморничаво потръпна, уви се по-плътно в шала и си помисли за Тони и Сесилия, които пътуваха към слънчевата си вила в Италия за медения месец.

Братята ѝ бяха в Итън и несъмнено в момента замисляха някаква пакост. Може би в съзнанието ѝ се мярна и мисълта за Тревор, но тя я прогони. Междувременно Нод се появи в библиотеката, унил като пролетен сняг. Поскуча малко, сетне от нямане какво да прави се присъедини към Уинкъм и потърка с нос крака на Наташа.

Наташа въздъхна, загледана в двете кучета в краката си. Дори те се чувстваха самотни без близнаците.

— Е, ще трябва да си намерим някакво занимание, нали — каза тя и потупа бийгълите по главата.

Есента се случи студена. Леден ноемврийски вятър брулеше полетата. Епълкор беше заварено неподготвено. Само до преди няколко седмици в Марчъм цъфтяха маргаритки, а плодовете на дивата тиква аленееха сред гъстата зеленина на плета. А сега вихрушките виеха с такава сила, че отнасяха керемиди от покрива на къщата. И Марчъм, както повечето съседни домове, загуби една-две глиненни тръби за комини. Царствените брястове край пътя се бяха превърнали в жалки подобия на самите себе си, разкривени силуети на фона на мрачното небе. През нощта бурята беше изкоренила два бряста.

— Брястовете имат корени като на циганин катунар — отбеляза Хари и многозначително се почука по изкуствения зъб. — Ако зависеше от мен, щях да засадя нещо друго на мястото на тези двата. Диви кестени, ето къде е истината.

— Значи ще засадим диви кестени — съгласи се Наташа.

На следващия ден вятърът утихна и небето се изчисти. Наташа изпрати Хари в селото да наеме някого, за да оправи керемидите по покрива. Трябваше да се намери също опитен зидар, който да постави нови глиненни тръби на комините. След като Хари потегли, тя отиде да

провери какво е станало с градината. Цялата беше покритата с листа от здравец и попарени цветове на жълти хризантеми. В розариума голите бодливи стебла само тук-таме бяха украсени с по някое червено листенце.

Наташа събра мъртвите рози в един кош за боклук, сетне се върна в къщата. Пътьом се отби в кухнята за чаша чай. Намери готвачката да се върти около две огромни тенджери с гореща вода.

Наташа погледна тенджерите. Днес беше четвъртък. Прането беше в понеделник, а още беше рано някой да си топли вода за баня.

В същия момент готвачката вдигна поглед.

— Искате да изстърже каменните подове... В средата на ноември, моля ти се.

— Да изстърже подовете? Госпожа Мак ли?

— Че кой друг? Казвам ти, откакто близнаците ги няма, тази жена стана съвсем особена. Все се върти насам-натам, като стършел по пладне, все прави нещо и не се смее както преди. И за какво, моля ти се, трябва да стържем каменния под през ноември? Защо не през лятото, като християни и нормални хора?

Наташа тъкмо се готвеше да попита какво общо има тук християнството, но чайникът започна да свири и готвачката тръгна към него, като продължаваше да си мърмори и да клати глава.

Наташа си взе чашата и се запъти към библиотеката, откъдето се разнасяше приятната миризма на горящо ябълково дърво. Като минаваше край кабинета на стария ърл, нещо я накара да спре. Постоя няколко секунди пред заключената врата, учудена откъде се е взело това внезапно желание да влезе.

Разтърси се по джобовете си и накрая намери необходимия ключ. Отвори вратата.

Мека светлина се процеждаше през покритите с тънък бял плат прозорци. Навсякъде беше покрито с дебел слой прах. Наташа се усмихна на спомените, събудени от познатите миризми. Прашно беше, но още се усещаше ароматът на тютюна за лула на ърла, а самата лула беше оставена върху бюрото.

Завъртя се из стаята, като разгръщаше тук-таме по някоя книга. Хвърляше поглед върху съобщенията за различни ботанически експедиции до екзотични места като Борнео, или за класически

английски градини. И тогава го намери. Дневникът на стария ърл. Отвори го и намери последната бележка от деня преди смъртта му.

Взе дневника и седна в скърцащото кожено кресло до прозореца. Запали една малка лампа и се зачете в педантичните бележки на ърла. Спираше се да огледа по-внимателно черновите на някои илюстрации, които я беше помолил да нарисува с акварел.

Чете, докато навън не се стъмни и не чу госпожа Мак да обикаля из къщата, за да запали лампите. Затвори дневника и стана.

Прибра го на мястото му в чекмеджето на бюрото и огледа стаята. Отвори врата и отново се обърна, за да хвърли последен поглед към книгите. Каза си, че пак ще се върне.

Имаше нещо в тази стая... може би защото ѝ напомняше за нейния благодетел, може би защото старият ърл бе последната ѝ връзка с родния дом в Русия, а може би просто защото бе самотна. Стаите на братята ѝ останаха оголени, след като заминаха с всичките си вещи за Итън, а кабинетът на ърла си стоеше точно както едно време.

Загаси лампата и със свещ в ръка тръгна нагоре по стълбите. Прибра се в стаята си и се преоблече в домашен халат. Написа писмо на братята си и препрочете последното им послание. Запечата писмото и си напомни утре да го даде на Хари, за да го занесе в пощата.

Отпусна се в креслото и огледа внимателно своята стая. Навсякъде в къщата цареше мъртвешки покой. Прехвърли поглед върху леглото. Спомни си щастливите мигове, когато страстните стонове на Тревор се смесваха с нейните. Може би в това легло бе заченато и тяхното дете, детето, чието крехко телце бе така безмилостно смазано.

Стана и загаси лампата. Свали халата. Предпочиташе да се преоблича на тъмно, сякаш мъчителните спомени не можеха да я намерят в тъмнината.

Навлече нощницата и, треперейки от студ, се пхна в леденото, празно легло. Там не я чакаше ничие топло тяло, никой нямаше да я люби през нощта и да я пази от кошмарите, които само чакаха да затвори очи.

Да, Тревор го нямаше. Но споменът за него бе тук.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Самичка, далеч от братята си, с разбит живот и загубила доброто си име, Наташа заживя като монахиня. Навън беше станало още по-студено и есента бе разцъфнала с всичките си багри. Бръшлянът по стената на къщата пламна в оранжево, а лъчите на бледото есенно слънце меко струяха между жълтите листа на дърветата. Къпините бяха плъзнали край пътеките в градината и се мъчеха да привлекат вниманието ѝ с бодлите и с плодовете си.

Тя стоеше до прозореца, загледана в оголените останки от миналогодишната градина. Внимателно огледа мрачното небе на изток. Да, ако се окажеше права за онези облаци, до сутринта щеше да натрупа сняг. Няколко листа, отронени от едно лимоново дръвче, заподскачаха под вятъра като някой любопитен кос. Внезапно вихрушка вдигна във въздуха куп листа от явор край централната алея. Кръгли, с остри връхчета, те приличаха на група трوماви раци, които се учат да ходят.

Наташа дълго остана загледана в градината. В главата ѝ се въртяха най-различни мисли. Зимата вече чукаше на прага, значи я чакаха дълги дни на самота. Как да ги запълни? Какво щеше да прави? Братята ѝ бяха в Итън, имаше по-малко гърла за хранене, значи готвачката можеше да се справя сама. Госпожа Макдугъл също не се нуждаеше от нейната помощ. Тя и без това се чудеше къде да изразходва енергията си.

Исключено беше да си намери някакво занимание в селото. Не трябваше да забравя, че е паднала жена и все още основна храна за селските клюки.

С лицемерно набожни физиономии щяха да я пуснат в църквата. Госпожа Мак ѝ беше казала, че добрият викарий от седмици посвещава неделната си проповед на християнския дълг да прощаваме на ближния, на Божията заповед „не клевети“ и на притчата, че никой не е безгрешен, за да хвърли първия камък. Но знаеше, че въпреки проповедите не би могла дори да отиде в селото по друг повод, да не говорим за постоянна работа. Потръпна, като си спомни как я бяха

посрещнали последния път: свещения ужас в погледа на селските моми, усмивките на младежите, презрителни, иронични и похотливи...

Веднага ставаше ясно, че не е добре дошла в селото и че хората дълго няма да простят и забравят.

Когато някой е нежелан сред хората, си стои вкъщи. Ето защо за Наташа изцелението дойде от дома, от Марчъм, е неговите прекрасни градини. За нея имението означаваше покой, убежище от подигравките и позора. Място, където можеше да намери себе си с помощта на любимите градини и растения на стария ърл.

Още от първия сняг зачака с нетърпение пролетта. Представяше си как ще шета из градините, ще обсъжда с Хари къде да засадят един или друг вид роза, дали е време да източат точно това езеро, къде да минат лехите с теменужки, иглика и анемони, а да не забравяме и богородичните, златния дъжд, жасмина и орловите нокти. Трябваше да помисли също за лилиите, пламъците и червените карамфили, които смяташе да засади напролет около къщичката на Хари.

— Къщичката на Хари ли каза? — възкликна госпожа Мак, като чу плановете на Наташа. — Таша, детето ми. Защо ще хабиш красиво нещо като червени карамфили заради неговата къща. Той няма и да ги погледне. Помни ми думата.

Наташа я погледна изненадано и госпожа Мак обясни:

— Веднъж имах лошия късмет да вляза там. Болен беше и трябваше да се погрижа за него. Там е истинска кочина. Кухнята е затрупана с мръсни чинии и всичко вони на вкиснато. Чак ми се повдигаше.

Таша се усмихна и плъзна поглед по закръглената фигура на госпожа Мак. Миризмата трябва да е била наистина ужасна, щом дори нейният железен стомах се е разбунтувал.

Тогава ѝ хрумна великата идея.

— Защо не отидем да почистим там? И Хари трябва да има истински дом.

Госпожа Мак презрително изсумтя.

— След месец пак ще бъде същото. Ще прилича на кочина и ще мирише като помията от кухнята.

Таша не беше убедена. Хари беше изключително подреден човек. Всичко в градината си беше на мястото, инструментите винаги бяха чисти, дори боклукът бе подреден на спретнати купчинки.

— Хари женил ли се някога?

— Този стар мухльо ли? Че коя жена ще го поиска?

Таша реши, че това значи „не“ и отговори:

— Според мен някой трябва да покаже на Хари как се поддържа домакинство... Какво ще загубим?

Тъкмо се готвеше да предложи да не се ограничават само с чистенето, а и да му обяснят как да се грижи за къщата, когато видя, че няма нужда. Отдалеч си личеше как решението назрява в главата на госпожа Мак и как тя вече пресмята какво трябва да се направи. Както обикновено, икономката не можеше да устои на една благородна кауза.

Накрая промърмори недоволно:

— Да, нищо няма да загубим. Можем поне да се опитаме. Струва ми се, че това е наш дълг като християни.

— Да — отвърна Наташа, като едва удържа усмивката си. — И аз така мисля.

На другата сутрин госпожа Мак се запъти към къщата на Хари в тъмни зори, въоръжена с метла, бутилка течност за почистване по нейна рецепта, кутия с восък, шкурка и няколко вълнени парцала.

Наташа и готвачката я изпроводиха с поглед от прозореца в кухнята. Готвачката не пропусна да отбележи добродушно, че госпожа Мак тича подир мръсотията така, както някои жени тичат подир мъжете.

Наташа се усмихна. Радваше се, че е намерила някакво занимание за госпожа Мак, където тя да вложи неизтощимата си енергия. Но ѝ беше малко жал за самата нея. Щеше ѝ се и тя самата да има някаква цел в живота, нещо, на което да се посвети. За да не мисли постоянно за Тревор. Винаги Тревор.

Зимата започна да преваля, когато откри, че вече не трябва да се съобразява с ничие мнение. Беше свободна. Свободна, защото вече не можеше да върне дълга си към стария ърл. Свободна, защото не трябваше постоянно да се грижи за братята си. Свободна, защото се бе отърсила от любовта към Тревор.

Беше намерила себе си. Това бе прекрасно, вълнуващо и дори опияняващо. Гласът ѝ отново стана звънлив. Можеше да направи каквото си поиска, да отиде където ѝ хрумне. Нямаше значение, че не знае накъде да тръгне. И това щеше да дойде с времето. Трябваше

просто да се поогледа наоколо й щеше да намери своята цел, както човек намира стара бутилка или катарама на колан, докато се разхожда.

Както се бяха надявала Тони и Сесилия, Наташа посвети по-голямата част от времето си на ремонта на Марчъм Манор. Започнаха с най-належащите поправки — махнаха гнездата от комините, смениха счупените капаци на прозорците, замазаха напуканата мазилка, стегнаха дограмата, замениха изгнилите стъпала по стълбите и пръчките по парапета. Накрая целият паркет в къщата беше лъснат до блясък от екип местни девойки под вещото ръководство на госпожа Макдугъл.

— Къщата цялата светна — отбеляза доволно икономката и махна някаква незабележима пращинка от лъснатата месингова дръжка на вратата. — Чак се замислям дали и аз да не взема да сваля десетина килограма.

Хари направи гримаса и я огледа от глава до пети.

— Десетина килограма няма да се усетят — каза авторитетно той. Повече трябва да отслабнеш.

Наташа знаеше, че Хари го каза с най-добри намерения, но госпожа Макдугъл кипна. Гневно сви мощните си шотландски юмруци и ги размаха под носа на премижалия от уплаха градинар.

Хари отстъпи няколко крачки, докато градинската лопатка в задния му джоб не се чукна в един бюст на Моцарт.

— Ах ти — изсумтя госпожа Макдугъл, оправяйки бюста на Моцарт. — Разбираш от красота толкова, колкото и от добри маниери.

— Истината винаги горчи — отбеляза Хари.

Госпожа Мак изду внушителния си бюст.

— Шотландците казват „Преди да изстреляш стрела с истината, потопи върха й в мед“.

Наташа без малко да обясни на госпожа Мак, че пословицата всъщност е арабска. Но шотландката изглеждаше толкова внушителна в яростта си, че можеше да стресне целия английски флот. Реши да остави обяснението за после.

С течение на времето се хвана, че все по-често чете ботаническите дневници на стария ърл. Свиваше се в креслото пред огъня, с кучетата и чашка чай, и се задълбочаваше в бележките, водени прилежно в течение на повече от тридесет години.

По това време я осени нещо, което сметна за вдъхновение свише.

Редуваха се добри и лоши дни, но преобладаваха лошите, когато мислите ѝ се въртяха само около Тревор. Някои дни бяха особено тежки. Веднъж, след един такъв ден, тя потърси убежище в кабинета на ърла. Както си седеше там, разлиствайки албумите с растения, за които беше писал, тя се замисли за миналото. Очисти сърцето си от гняв и мъка и намери утеха в молитвата. И усети, че Бог я призовава да направи градините на Марчъм още по-хубави, за да помагат на всички, които като нея се нуждаят от целебната сила на природата.

Зае се да обмисля как може да направи още по-красиви градините. Сещаше се за някои особено хубави места, които просто плачеха да бъдат засадени, а сега лежаха пусти.

Проблемът бе, че нямаше нито нужния опит, нито познания, за да се заеме сама с тази задача. Хрумна ѝ, че могат да наемат специалист, който да направи нов проект за градините на Марчъм. Пари имаше предостатъчно, благодарение на щедростта на Тони и Сесилия. Но колкото повече мислеше, толкова по-малко ѝ харесваше тази идея. Не можеше да разчита за подобна задача на външен човек. Все едно да му повери сърцето на покойния ърл.

Тя бе имала щастието да слуша в продължение на години проектите на своя благодетел. Прекарала бе безброй часове с него в градините и оранжерията. Вечер след вечер прилежно бе рисувала илюстрации за научните му статии. Сигурна беше, че никой не би се справил по-добре от нея. Тя щеше да се посвети изцяло на растенията. Марчъм щеше да стане ботаническа градина. Нямаше да има равна на нея в цяла Англия.

Начерта си план. Преди да се заеме с каквито и да е промени, щеше да изчете всички книги от кабинета на ърла. Както казваше готвачката, „човек като се учи да готви, не почва от суфле по френски“.

Наташа скочи на крака и отиде до прозореца. Навън се събираха сиви облаци. В този момент иззад облаците проблесна слънце и тя усети как лъчите му я обгръщат като сияен ореол.

Някои хора можеха да кажат, че това е обикновен слънчев лъч, но за изтерзаното сърце на Наташа той бе знак свише. Бог не само ѝ беше поверил една задача, но бе благословил решението ѝ сама да се нагърби с нея. Та нали Той сам бе засадил първата градина.

Веднъж взела решение, никой не би могъл да я отклони и на сантиметър от начертания план. Старателна, схватлива и умна, тя

скоро доказва на близките си, че притежава и невероятна сила на волята. Незабавно се зае да изчете книгите по ботаника в кабинета. През следващите седмици посвети на тази задача цялата си сила и енергия и пътъм научи наизуст много пасажии от „Лекарственика“ на Джерард и от тридесет и седемте книги на „Historia Naturalis“ на Плиний.

Започна да си поръчва и нови книги. Един ден госпожа Макдугъл отвори една и я подаде на готвачката.

— Трябва да са някакви рецепти — подхвърли тя.

Наташа я взе и хвърли поглед на заглавието. „Historia Plantarum“ и „Des Causis Plantarum“.

— Това са книги на Аристотел — обясни тя.

— Е, щом са негови, защо са ни ги изпратили на нас? — попита готвачката.

И за пръв път, откакто Тревор си тръгна, в Марчъм чуха Наташа да се смее. Звънливо и от цяло сърце.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Беше хубаво слънчево утро. Наташа подкастрираше розите в градината, когато изпита странното чувство, че някой я наблюдава. Да, някой я наблюдаваше скришом. Бавно се обърна и внимателно се огледа наоколо, но нищо не помръдваше. Само слънчевите зайчета играеха по цветята и по лъскавите камъчета на пътеката.

Започнаха да ми се привиждат разни неща, каза си Наташа и въздъхна с облекчение. Тъкмо щеше да се заеме отново с подкастрирането, когато между лимоновите дръвчета забеляза тъмен мъжки силует. Слънцето блестеше и той бе прекалено далеч, за да го види ясно, колкото и да си напрягаше погледа. Не би могла да го разпознае дори и от по-близо.

Потръпна, сетне си каза, че не трябва сама да се плаши като малко дете. Къщата беше съвсем наблизо. Слънцето грееше ярко, някакъв кос подскачаше наоколо и търсеше червеи в прясно разкопаната земя. Сребристите цветове на белия равнец, огнената кандилка, синята метличина — всички потвърждаваха, че няма от какво да се страхува. Но въпреки това усещаше, че някакво зло е надвиснало във въздуха.

В този момент дотича Бегар и се замота в краката ѝ. Тя го потупа по главата и се върна към работата си. Но не можеше да се отърси от предчувствието, че нещо не е наред. Побиха я тръпки и неизвестно защо пред очите ѝ се мярна силуета на Нед.

Когато отново хвърли поглед към лимоновите дръвчета, мъжът беше изчезнал.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Викарият господин Потър се отби на гости един следобед, когато Наташа се беше затворила да чете в кабинета на стария ърл. Огънят пращеше в камината и хвърляше златисти отблясъци по кожените подвързии на книгите, покрили всички стени. От свещите се разнасяше лек дъх на дафинов лист. Наташа се беше сгушила в голямото кресло, а кучетата лежаха на пода от двете ѝ страни.

— Каква приятна изненада — възкликна Наташа. — Заповядайте, седнете.

Викарият послушно седна, а Наташа остави книгата и позвъни на госпожа Макдугъл да донесе чай и сладки.

— Как са братята ви? — попита викарият.

— По-щастливи от всякога — отвърна Наташа. — Непрекъснато ми пишат колко било забавно в Итън. Дори с учението им всичко е наред. Отсега чакам кога ще ги пуснат във ваканция.

— Надявам се да ги видя в църквата, когато се приберат за Коледа — каза викарият.

Наташа виновно се сви. Съзнаваше, че тя самата отдавна не бе стъпвала в църквата.

— Може би ще отидат с госпожа Мак — каза тя.

Госпожа Макдугъл донесе чай и филийки. Викарият забодде една на вилицата за препичане и я подържа пред огъня. Накрая продума:

— Не можеш вечно да се криеш тук, Наташа. Колкото по-скоро се върнеш сред стадото Божие, толкова по-бързо хората от Епълкор ще забравят за клюките. Те не са толкова лоши и в сърцата си не те мразят.

Изгори до въглен две филийки и набодде трета на вилицата. Тази успя да препече точно колкото трябва. Докато я дъвчеше, Наташа му разказа за дневниците на ърла и за плановете си да превърне Марчъм в ботаническа градина.

Викарият одобри напълно намеренията ѝ и предложи да помогне с каквото може. Побърбиха още няколко минути и накрая той си тръгна.

Наташа не отиде на църква нито тази, нито следващата неделя. Затова когато отново го видя да пристига, си каза, че идва да я укори за неуважението към църковната служба. Тъкмо си беше поела дъха да се извини, когато викарият ѝ обясни целта на посещението си:

— Нося нещо за теб — каза той и ѝ подаде една дебела книга. „Sole Paradisus Terrestris“, ботаниката на Джон Паркинсън.

Смаяна, Наташа пое огромния том, цели 612 страници от които 110 гравюри на растения, и можа да каже само:

— Благодаря.

— Заслугата не е само моя — отвърна той. — Цялото село откри подписка, за да ти я купи. Единственото, което направих, бе да подхвърля идеята на една проповед.

— Ще мога ли да ви се отблагодаря с чаша чай и няколко препечени филийки?

Викарият се усмихна.

— Предостатъчно.

Тя погълна книгата за няколко вечери. Беше ѝ станало навик да чете така вечер, удобно настанена пред напалената камина и с чашка чай под ръка. Колкото повече четеше, толкова повече нарастваше увереността в собствените ѝ сили.

Дойде Коледа и тя сякаш си възвърна част от предишната веселост, когато близнаците се прибраха. Както ставаше обикновено с ваканциите, и тази излезе прекалено къса. Сякаш едва бяха пристигнали, и стана време да се връщат на училище. Този път поне успя да си удържи сълзите, докато те не потеглиха.

Скоро след като Лука и Павел се прибраха в Итън, Наташа се зае с първата си задача. Искаше да използва студеният зимен период, за да поработи с Хари в оранжерията. За щастие най-тежките зимни месеци проявиха кавалерство и не нанесоха особени щети, а целият март беше слънчев и ведър. Наташа тъкмо се беше прибрала след кратко гостуване в Итън, когато пристигнаха Тони и Сесилия. Наближаваше края на месеца. От запад и югозапад леко полъхваше свеж вятрец. Слънцето с всеки ден набираше сила и Наташа се наслаждаваше на забравеното през зимата удоволствие да поседи навън под лъчите му.

Прекара следобеда в градинката зад кухнята, където оправяше една смесена леха с флокс, камелии, благоуханен люляк и есенни маргаритки. От време на време хвърляше поглед и към лавандулата,

която растеше край храста цариградско грозде. На времето Лука и Павел заравяха под него своите съкровища.

Сесилия с удоволствие седна да поговорят на каменната пейка в градината. Носеше прекрасно ушит син утринен тоалет и едно от онези малко странни бонета, които според Тони бяха просто смешни. Започна да разказва на Наташа последните лондонски клюки и отново я помоли да им погостува поне за малко в Лондон.

В началото разказите за Лондон напомниха на Наташа за Тревор и тя помръкна, но скоро се зарази от веселостта на лейди Сесилия. Усмихна се, хвърли няколко откъснати бурена в количката и пак седна.

Махна от лицето си една непокорна къдрица.

— Да дойда в Лондон ли? Боже Господи! Не мога точно сега да изоставя Марчъм. Цяла армия няма да стигне за всичко, което съм планирала. Ако се откъсна дори за две седмица, няма да успея да завърша навреме. А горкият Хари... той ще бъде съвсем безпомощен без мен.

Сесилия хвърли изпитателен поглед към Хари, който работеше наблизко.

— Е, какво толкова. Той и без това си изглежда безпомощен.

Наташа се разсмя.

— Нали не работиш през цялото време — каза Сесилия.

Вниманието им беше привлечено за момент от дрезгавото грачене на един гарван. Сетне Сесилия се наведе и сне капака от една кръгла кутия, която беше оставила на земята. Махна внимателно опаковката и измъкна едно прелестно боне с цвят на лавандула, украсено с пурпурни ленти и закачливо извито перо.

Наташа внимателно го огледа. Беше по-хубаво от всички шапки, които беше виждала досега на главата на Сесилия.

— Обзалагам се, че е доста скъпо — каза Наташа.

Лейди Сесилия сви рамене.

— Купих го за теб.

Възторженото изражение на Наташа помръкна.

— Нямам нужда от толкова хубаво боне — отвърна тя. — Никъде не излизам...

— Тогава го носи, докато работиш в градината. Това е подарък. Твоя работа е какво ще го правиш.

С тези думи Сесилия пхна бонето обратно в кутията и я подаде на Наташа.

— Но по какъв повод? — попита тя.

— Защото си ми приятелка — прекъсна я Сесилия, сякаш това беше възможно най-естественият жест. И като видя топлината в погледа ѝ, Наташа си каза, че сигурно е така.

Наташа огледа бонето. Знаеше, че никога през живота си няма да види по-хубава дреха. И точно в любимия ѝ цвят.

— Не знам как да ти се отблагодаря.

Сесилия се усмихна.

— Няма нужда. Очите ти вече го направиха.

Същата вечер Тони подхвърли на жена си, докато слизаха по стълбите.

— Притеснява ме, че Наташа няма с кого да си приказва, освен с прислугата. Човек би могъл да вземе Хари за някакъв любим неин вуйчо. А готвачката и госпожа Мак постоянно се въртят около нея.

— Те са ѝ като семейство — отвърна Сесилия. — Тя много ги цени и уважава. Не виждам какво лошо има в това. Изглежда се чувства добре.

— Каквото и да мисли за тях, не трябва да допуска персонала прекалено близко до себе си. Скоро ще трябва да заеме подobaващото и място в обществото. Бъдещият ѝ съпруг може да не хареса подобна снизходителност към прислугата.

— Доколкото разбирам, Таша няма намерение да заема каквото и да е място във висшето общество, нито да тръгне на лов за съпруг. Работата сякаш ѝ стига.

Тони се засмя.

— На нея може и да ѝ стига, мила, но всеки истински мъж би направил всичко по силите си, за да я разубеди.

— Може и да се опита — отвърна спокойно Сесилия. — Но няма да успее и поради една много важна причина.

— И каква е тя?

— Тя още обича брат ти.

Тони изглеждаше смаян.

— Да обича Тревор? Още? Откъде знаеш?

Сесилия го погледна тайнствено.

— Ние, жените, виждаме тези неща — отвърна важно тя и изписка, когато Тони я сграбчи.

— Ела тогава да ми покажеш какво още знаеш — каза той, притегли я към себе си и покри устните ѝ със своите.

Дойде пролетта и цялата къща се засуети. Наташа работеше по цял ден навън, а вечер четеше книги и списания. Трудът и постоянството ѝ започнаха да носят плодове и с всеки ден тя откриваше или научаваше по нещо ново.

Работата не беше по силите на двама им с Хари, затова Тони и Сесилия изпратиха помощ в лицето на шестима градинари. Един от тях служеше от дълги години на семейство Хамилтън. „Откакто Тревор беше в пелени“, както се изрази той самият. Наташа не трепна при споменаването на това име, цялата болка остана вътре. Тази нощ, както винаги, тя му посвети няколко реда в своя дневник. Това си оставаше за нея единственото място, където можеше да излее мъката си.

Беше късно през нощта. Докато пишеше, я осени една идея. От дълго време обмисляше дали да не направи една скрита градина. Сега разбра на какво щеше да бъде посветено това място. Градината щеше да се превърне в паметник, спомен, средоточие на невероятна хубост, нещо като надгробна плоча в памет на тяхната несбъдната любов.

Близо до градината с езерата имаше едно закътано местенце. Сенчеста горичка, чийто покой винаги я беше привличал. Остави списанието и взе албума си със скици. Скрытата градина щеше да бъде малка, но прелестна. Само най-любимите ѝ растения щяха да намерят място в нея. Очерта къде ще минат живите плетове. Те щяха да бъдат от храсти, които цъфтят през май — люляк, калина, бял зановец, златен дъжд, *Mains floribunda*, както и един храст, който според нея бе незаслужено пренебрегван *Exochorda racemosa*, наричан обикновено бисерче заради пъпките му, прилични на перли.

Затвори очи и си представи как техните бели цветове и дългите гроздове на люляка ще накарат цялата градина да светне. Сетне ѝ хрумна нещо ново. Бяло. Щеше да засади само растения, които цъфтят в бяло. Изцяло погълната от тази мисъл, тя се зае да скицира лехата с бял зановец. Не трябваше да забравя, че стъблата му бяха високи,

тънки и гъвкави. А долу можеше да има пълзящи бели рози. Щеше да има лехи с по-издръжливите бели перуники и бели лалета със здрави стъбла. Добави *Magnolia stellata*, бялата магнолия. Лука и Павел се бяха заели веднъж да преброят млечнобелите ѝ цветове и се отказаха, когато стигнаха до хиляда. Сетне идваха снежнобелите нарциси, *Tresamble*, и техните братовчеди с цвят на слонова кост, дафодилите. Разбира се, никоя градина не би могла да мине без маргаритките.

Добави и момкова сълза, наричана още Соломонов печат. В дневника си старият ърл беше записал, че това име идвало от разреза на стеблото, който приличал на печата на цар Соломон. Сети се също, че книгите с рецепти от времето на Тюдорите ги препоръчваха за компреси на дамите, чиято „женска несговорчивост ги е докарала под юмруците на техния съпруг и повелител“.

Да, каза си тя. Щом градината е посветена на мъж, трябваше да се отдели дължимото място и на Соломоновия печат.

Работи до късно през нощта. Но когато свърши, сънят ѝ бе поспокоен от всеки друг път, откакто Тревор я напусна.

На другата сутрин стана рано и отиде на усамотеното място, което беше одухотворила в скиците си. Разгърна плана, закрепил го за земята с четири камъка и се зае да начертае лехите по земята. Отбелязваше мястото на всеки корен. Връщаше се там всеки ден и носеше по някоя пръчка или луковица за засаждане. Чак когато приключи, осъзна, че тази градина е паметник не само на несбъдната любов, но и на загубената и невинност. Невинност, която тя бе възстановила с огромна обич, създавайки това белоснежното място.

Често се връщаше в градината да си припомни времето, когато бяха двамата с Тревор. Не за да съжалява за невъзвратимото, нито да мисли какво би могло да се случи, а за да си спомня. Тревор определено не заслужаваше ореола на светец, но и не можеше да вини само него за случилото се. Не би могла да му има доверие, но вече и не го осъждаше толкова строго.

Така Наташа прекарваше вечерите си в четене, а дните — в работа, посвещавайки се на своите градини с целия ентузиазъм на младостта. Скицираше една след друга лехи и градини. Показваше как може да се подчертае хубостта на някой воденичен яз, където водата се стичаше като водопад, или как да се направи алпинеум там, където почвата бе камениста и неравна.

Скоро дойде и пролетта. Водните кокошки започнаха да строят пухестите си пиленца на тревистия бряг на езерото, където пътят се виеше между храсталаците, а светлината едва се процеждаше между сведените клони на върбите. Надвечер Наташа често сядаше на брега и си спомняше как целият бряг се огласяше от смеха на близнаците, когато ловяха кротушки и как после всички заедно ядяха пържените рибки със следобедния чай.

Марчъм се превърна в омагьосана градина, където тополите гордо се издигаха сред млади фиданки, елши и папрат. По брега на езерото можеше да се намери странната зелена орхидея, наречена „две остриета“, водни незабравки се спускаха край бавното поточе, което се вливаше в езерото. Мартенски невен обсипваше ливадата, а с приближаването на лятото го заместиха свиларката и кочата билка. Така сезоните идваха и си отиваха, като едни цветове и билки се редуваха с други. Тя запечатваше техния ритъм в паметта си, както се запомня изящна дантела. И някои вечери, когато бе прекалено уморена да чете или рисува, сядаше да бродира и повтаряше техните багри с цветна коприна.

Госпожа Мак се бореше енергично с едно килимче, но спря да размахва тупалката, като видя Наташа да се връща с кучетата от разходка. Както всяка вечер, тя носеше цял наръч цветя.

— Чак да не повярва човек — каза тя на готвачката, която също изтезаваше заподозряното килимче. — През зимата сякаш е станала още по-красива.

— Вече е жена, разцъфнала с цялата си хубост — съгласи се готвачката. — Понякога се хващам да мисля, че ще се радвам да му видя физиономията, сецаш се на кого, преди да го изритам оттук. Как ще му зяпне лъжливата уста, като разбере какво е загубил. И преди беше хубавица, но сега си няма равна. Според теб той сеца ли се понякога за нея?

Госпожа Мак отдавна знаеше отговора:

— О, бъди спокойна. Той мисли за нея много по-често, отколкото ти или аз бихме могли да предположим.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Наистина ли ще рискуваш — попита Тони брат си, докато се качваха към балната зала на Карлтън Хауз. — Каро Ламб разправя, че Хенриета официално обявила плановите си да се омъжи за теб.

— Хенриета Оксфорд може да върви по дяволите — изръмжа Тревор. — Лорд Байрон няма представа какъв късмет е имал, че го принудиха да напусне страната. Завиждам му.

— Е, недей да униваш — каза Тони и потупа насърчително брат си по гърба. — Лорд Байрон сам си подписа присъдата, когато скъса брачния договор. Ако смяташ брака за най-прекия път към изгнанието, значи си попаднал на подходящия човек. Хенриета Оксфорд е идеалният избор.

— И ти можеш да вървиш по дяволите — отвърна Тревор.

— Същото ми каза и Каро Ламб, когато ѝ обясних, че нямаш намерение да се жениш.

— Каро Ламб по-добре да гледа собствения си брак. Струва ми се, че е сериозно заплашен. Аз мога сам да се погрижа за моя.

Спряха пред балната зала на огромния, пишно украсен дворец. Умът на Тревор блуждаеше далеч от скъпата мебелировка и безценните картини. Както обикновено, мислите му се въртяха около една красавица с виолетови очи, катраненочерна коса и прелъстителен акцент.

През първите седмици и месеци след раздялата той често се чудеше как е възможно едно и също нещо да го измъчва денем и нощем до полуда и едновременно с това да му помага да запази душевното си здраве. Беше я загубил и тази мисъл го докарваше на крачка от лудостта. Надяваше се да я спечели отново и само това го пазеше да не полудее.

Седмиците преминаваха в месеци и той започна да се страхува, че мечтата му никога няма да се осъществи. Когато болката от загубата ставаше непоносима, той се връщаше в мислите си назад. Преживяваше отново всеки скъпоценен миг, прекаран с нея. Припомняше си всичко до най-дребния детайл — как косата ѝ сякаш

поглъщаше слънчевата светлина, сенките в прелестните ѝ виолетово-сини очи, кожата ѝ, мека като на малко дете и бяла като мляко.

Спомняше си как тя го гледаше, докато се любеха, доверчивостта, с която му се бе отдала. И всеки път си припомняше своето проклятие — как бе накарал любящия и пълен с доверие поглед да угасне.

Понякога, като изживяваше отново тези мигове на радост и проклятие, успяваше да прогони лудостта, която надзърташе от скритите ъгълчета на съзнанието му. Но там винаги оставаше нейното име. Наташа.

Скоро спомените спряха да го задоволяват и той започна да бленува наяве, да си представя неща, несбъднати и невъзможни, думи и постъпки, които биха довели тяхната любов до съвсем различна развръзка. Но след бляновете винаги оставаше горчивата утайка, болката, угризенията заради несбъднатите неща.

Най-тежко му беше по Коледа. Тогава се улови да се пита дали животът му изобщо има някакъв смисъл без нея. И дали някога ще има възможност да изкупи стореното.

На моменти липсата ѝ не бе толкова болезнена. Тогава започваше да диша по-леко и си казваше, че най-сетне отново е станал нормален. Но през нощта се събуждаше от мъчителния копнеж по нея. Липсваше му физически, сякаш нещо не достигаше във въздуха, изпълващ дробовете му. *Pothos*. Ето какво му имаше. *Pothos*, така древните гърци наричаха копнежа по недостижимото. Той го разяждаше отвътре като болест. „*Tyros penser me font amouir*“. Улови се да си тананика старата френска песничка, която някога бе чул от бавачката си. „Любовта ме прави прекалено умислен“.

И сякаш това не стигаше, но дойде и ново нещастие — дук Хилсбъро почина внезапно докато спеше. Щом разбра за това, Тревор веднага отиде да утеши майка си. Икономът отвори вратата на бащината му къща.

— Добър вечер, ваша светлост.

Тревор замръзна на прага, загледан в иконома. Още не беше осъзнал, че вече е заел мястото на баща си, още преди да научи за смъртта му.

Вдовстващата дукеса Хилсбъро вдигна обляното си в сълзи лице, когато големият ѝ син влезе в стаята.

— Дукът е мъртъв — каза тя. — Да живее дукът.

Тревор отиде при майка си и я прегърна. Сега той бе дук Хилсбъро. Странно нещо беше животът. Никога не бе искал да става дук, а ето сега носеше титлата. Искаше само едно нещо на този свят, а никога нямаше да го има.

Наташа. Наташа. Наташа.

Нямаше ли да имат край неговите мъки?

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Работата по градините на Марчъм не беше приключила, но Наташа вече знаеше, че от това щеше да излезе нещо истинско. Не бе просто поредната прищявка на самотна жена, нито изсилване на самонадеяно девойче, нито пък приумица на стара мома.

Колкото и чудно да бе, в градината витаеше нещо тайнствено, нещо от царството на растенията, което подклаждаше разпаленото ѝ въображение и я зовеше да се върне към природата. Към природата, където нямаше нито разбиране, нито прошка, а просто всичко се приемаше с еднаква ведрост.

Колкото повече работеше и учеше, толкова повече разбираше, че природата никога не прави пропуски. Тя влагаше хубост и в най-непрогледната гора, и в най-запусната градина, вдъхвайки живот в забравените и мъртви места. С цялото си измъчено същество Наташа мечтаеше за покой на природата. Явно бе родена да обича несбъднатите, недовършени неща — та нали в природата нищо не бе завършено?

Загледа се в семената здравец, които стискаше в шепата си.

— Колко са малки, а в тях се крие тайната на зараждането. И най-малкото семенце ние засаждаме с надежда, а не с разбиране. — Загледа се с отсъстващ поглед в Хари. — Казано е „Ако имате вяра колкото конопено семенце“... Дали вярата не се крие всъщност в покорството?

Обветреното лице на Хари леко почервения и тя разбра, че е притеснен.

— Ами май това се иска от нас... да ѝ се покоряваме. Като садиш семенцата, вярваш, че ще пораснат. Но го правиш смирено и с покорство — отвърна той и почервения още повече.

Сетне измърмори нещо за довиждане, хвана дръжките на ръчната количка и тръгна към портата на градината. Наташа го изпроводи с поглед. За пореден път се запита как този толкова мъдър човек бе станал обикновен градинар.

В Марчъм Наташа разполагаше с достатъчно пространство и средства, за да откликне на повика си за връщане към природата. Не беше предполагала, че някога ще скицира с такова упоение някоя обикновена леха с повит, или ще засажда теменужките във формата на някоя мъничка фигурка. Приглушените цветове на кукуряка, контрастът между ярките багри на валериана и синчеца — всичко това я опияняваше. Светът я заливаше с багри и тя се потапяше в него.

След залез-слънце, когато биваше принудена да се прибере, тя се заемаше да рисува цветовете и комбинациите от растения в градината ѝ. Пишеше подробно за тях на хората, с които си кореспондираше. И във всеки плик слагаше стрък имел. Защото бе прочела някъде, че имелът е знак да бъдеш предпазлив в любовта.

— Цяла нощ ли ще будуваш? Дори Господ си е почивал между дните на Сътворението.

Наташа откъсна очи от листа. Набитата фигура на госпожа Макдугъл изпълваше рамката на вратата. Забеляза, че тя я наблюдава с разбираща, леко иронична усмивка.

— Почивал си е, но чак на седмия ден — отвърна Наташа. Разтърка кръста си и се облегна назад в креслото. Цялата се беше схванала.

— Е, щом не си уморена защо не запишеш рецептата за салата? Отдавна обещавах на готвачката.

— Рецептата на госпожа Чери ли? — попита Наташа и измъкна един плик. Госпожа Чери, която се славеше като най-добрата готвачка в Котсуолд, преди известно време беше помолила Наташа за семена от анемония. Тя веднага ѝ ги изпрати, като добави и няколко семена за голямата бяла *Oenothera*. В отговор госпожа Чери реши да ѝ разкрие тайната на прочутата си салата.

— Благодаря, че ми напомни — каза Наташа. — Боя се, че бях забравила.

Намери рецептата, извади чист лист, прилежно потопи перото в мастилницата и се зае да преписва рецептата на госпожа Чери.

Две много тънки резенчета лук
Една ябълка
Шест чушлета

Един по-едричък домати, нарязан
Половин цвекло, да се сvari добре и да се нареже
студено
Две супени лъжици горчица
Две супени лъжици сол

Госпожа Мак излезе. Наташа отново се потопи в рисуването и по устните ѝ заигра едва доловима усмивка. Опитваше се да пресъздаде точния оттенък на оранжево-червените цветове на какулата. Добави малко жълто, за да намали яркостта и да се получи точно същия нюанс като латинката, която цъфна вчера.

Странно бе, че именно болката и отчаянието от най-мъчителния период в живота ѝ я бяха накарали да потърси утеха в тези неща. Сега тя бе щастлива и животът ѝ имаше смисъл. Прекарваше повече от времето си навън, попивайки слънчевата светлина, багрите и ароматите на цветята. Дори тъмнината не можеше да прогони уханието на цветовете, които се разтваряха нощем.

Постепенно осъзна, че бе отреждала прекалено голяма роля на другите — на баща си, на стария ърл, на близнаците, лейди Сесилия, Тони, дори и на Тревор. Търсеше у тях смисъла на живота си и винаги оставаше разочарована.

Стига толкова. От днес нататък тя, Наташа Алексеевна Симонова, щеше да разчита само на себе си. Щеше да докаже, че може да си извоюва място под слънцето. Нямахше вечно да остане безпомощното създание, за което другите трябва да се грижат.

Старият ърл я бе научил да обича труда и да се самообразова. Като момиче от благородно семейство тя беше обучена да бродира и рисува. Към това се добавяха собственото ѝ прилежание и дисциплина.

Много ѝ бе отнето, но също така немалко ѝ бе дадено. Тези неща тя щеше да развие. И щеше да се докаже чрез тях.

Скоро започна да разменя писма с някои от най-големите авторитети в хортикултурата. На един от тях написа:

„Не бихме могли да се състезаваме с природата, но можем да се поучим от нея. И да приложим в градината уроците ѝ на простота, скромност и функционалност.“

Скоро Наташа откри, че съвсем сериозно възнамерява да се посвети и за в бъдеще на планирането, засаждането и поддържането на градините. Беше намерила своето място.

„Човек трябва да посети Марчъм, за да може да оцени по достойнство постигнатото от нея“, писа лейди Сесилия на родителите си. „Майко, трябва да видиш тези розови градини, когато целите са разцъфтели. И те моля да изрежеш нейната статия в списанието на Кралското ботаническо дружество и да мия запазиш. Запази ми също всички екземпляри от «Илюстриран градинар», защото тя днес ми спомена, че оттам са ѝ поръчали серия от дванадесет статии.“

Макар да продължаваше да избягва Епълкор, Наташа често предприемаше пътешествия далеч извън границите на Марчъм. Стана честа гостенка на разсадниците и веднъж отиде чак до Лодидж в графство Хакни, за да види една от двете *Wisteria sinensis*, които Джон Рийвс беше донесъл чак от Китай. Именно тя убеди Джон Рийвс да покаже другата *Wisteria* на ботаническата изложба в Чизуик.

Колкото повече напредваше работата по градините в Марчъм, толкова по-далеч се разпростираше нейната слава. И Наташа знаеше, че бъдещето е пред нея. Не си правеше илюзии, че ще ѝ бъде лесно да си извоюва място сред малката, крайно подбрана група на световноизвестните хортикултуристи. В този елитен клуб не се влизаше никак лесно, особено в Англия. Малко жени можеха да се похвалят с подобен успех.

По това време тя завърза дружба с Джоузеф Венке, богат земевладелец от Линкълншир и почетен директор на Кралските ботанически градини в Кю. Същият този Джоузеф Венке я свърза с Хъмфри Сибторп, професор по ботаника в Оксфорд и с Джон Мартин, професор по ботаника в Кеймбридж. Тя размени доста писма с тези хора и научи много от тях.

Веднъж Джоузеф Венке покани Наташа на гости в Кю Гардънс. Тя отиде и пред нея се откри един нов свят.

— От теб ще стане голяма знаменитост — обади се един следобед госпожа Макдугъл. — Отсега го виждам. Помни ми думите. Ще получиш всичко, което поискаш.

Наташа се насили да се усмихне. Не искаше госпожа Мак да разбере колко я бе заболяло при тези думи.

Ще получиш всичко, което поискаш...

Дълбоко в себе си знаеше, че това никога няма да се сбъдне. Никога. Не и ако бъде честна пред себе си. Тревор, ето какво искаше, но той бе навеки загубен за нея. Както и тяхното дете.

Знаеше, че може да постигне много в живота си. Но някои неща просто не й бе писано да получи.

Тревор беше едно от тях.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Докато Наташа използваше артистичния си талант и своите познания по ботаника, за да си извоюва място сред учените, Тревор беше станал влиятелна и уважавана фигура в политическия живот.

Във войната с Наполеон той се бе прославил почти толкова, колкото и неговият добър приятел... дук Уелингтън.

В Камарата на лордовете практически нямаше оратор, който би могъл да се мери с дук Хилсбъро и той с всеки ден ставаше все по-прочут и влиятелен. Постепенно се нареди сред малкото хора, които контролираха армията и кесията на държавата. Много от най-видните мъже на Англия бяха негови приятели, а дамите го смятаха за първокласен трофей. Все някой ден щеше да му се наложи да се ожени.

Един следобед Тони се отби в кабинета му и заговори за това.

— Напоследък майка е започнала да подхвърля разни намеци. Ще се зарадва, ако научи, че поне обмисляш възможността някога да се ожениш.

Тревор го погледна уморено.

— Знам, че ще се зарадва, но времето не е подходящо.

— Дали някога ще стане подходящо, Трев?

— Не знам. Веднъж почти се бях оженил — отвърна Тревор. — Бях стигнал толкова далеч, че сега ми е трудно да мисля за друга възможност. Знам, че не съм женен, но сърцето ми вижда нещата по друг начин.

— Може би ако се сближиш повече с хората...

Тревор хвърли ироничен поглед на Тони.

— Досещам се какво сближаване имаш пред вид.

Сините очи на Тони внимателно огледаха Тревор. Той присви вежди едва забележимо.

— Започнал си да ставаш доста циничен, Трев.

— Скъпи братко, ти си абсолютно прав. Откривам в себе си запаси от цинизъм, които биха възхитили Байрон. Колкото и странно да изглежда, аз съм напълно съгласен с неговата сентенция: „Човек

прави любов механично, както плува. На времето много обичах и двете занимания. Но сега плувам само когато се случи да падна във водата и правя любов само когато съм принуден“. И аз като Байрон правя любов само когато ме налегне нуждата. Има жени, които можеш да посетиш без по-нататъшни усложнения и без да се обвързваш.

— Мислил ли си да си вземеш любовница?

Тревър се разсмя.

— Казах без обвързване и без усложнения. В някои отношения връзката с любовницата е толкова задължаваща, колкото и бракът.

Обърна се към брат си и присви очи от болка.

— Обичах я... а ѝ разкъсах сърцето. Разбирам защо ме отхвърли. Заслужавах си го. Угризенията продължават да ме ядат отвътре. Страдам, но в много отношения това не променя нищо. Обичах я. Обичам я и сега. Не мога да помисля за друга жена... освен когато организмът не ме принуди от време на време...

— Не знаех, че чувствата ти са били толкова дълбоки — каза Тони.

— Не са просто дълбоки — отвърна Тревър. — Те обхващат всичко, имат измерения, за които ти надали подозираш. Тя е в мен като въздуха, който дишам, не мога да я откъсна от себе си, както не мога да махна собствените си кости. Сърцето ми ме обрича на вечно проклятие. Обичам и знам, че никога няма да срещна ответна любов. Понякога ми се струва, че тези копнежи ме подлудяват. Тогава имам чувството, че бих могъл да си откъсна сърцето със собствените си ръце, но дори в тези моменти знам, че това няма да помогне. Тя е в плътта ми, в мозъка на костите ми. Самата мисъл да се влюбя в друга жена би била светотатство. Споменът за нея пронизва мисълта ми като нож.

— Така че се стараеш да се затрупаш с работа.

— Затрупвам се с работа и ще работя, докато не умра — или не прогоня тези демони от съзнанието си.

— Жал ми е за теб, Трев. Бих искал да мога да ти помогна някак. Според теб ще има ли полза, ако поговоря с нея?

— Не. Знам какво мисли за мен, какво би ти отвърнала. Аз съм страхливец и искам да си спестя това. Каквото и да стане, тя ще продължи да ме смята за лъжец, измамник и подлец. Тя ме обичаше. Вярваше ми. А аз просто се преструвах, коварен като пътя към ада.

Едно мислех и съвсем друго говорех — а сега трябва да си плащам за това.

Тони поклати глава.

— Странно как човек, в когото са се влюбвали толкова жени, сам може да има само една любов — каза той, докато вземаше цилиндъра и палтото си. На прага се спря и се обърна към брат си. — Предполагам, че няма да искаш да дойдеш на театър в четвъртък със Сесилия и мен. Лейди Барбара Кенсингтън ни покани. Мисля, че ще се зарадва да те види. Много е привързана към теб.

— Винаги е била, както и аз към нея — тъжно се усмихна Тревор. Спомни си, че лейди Барбара беше първото момиче, в което си бе въобразил, че е влюбен. Тогава той беше на петнадесет, а тя на тринадесет години. Тя бе и първото момиче, което целуна.

Гласът на Тони прозвуча по-оптимистично:

— Значи ще дойдеш?

— „И ти си последната ми любов, защото нивга вече не ще залюбя друга.“ Не мога.

Тони вдигна безпомощно рамене.

— Бих искал да ти кажа, че те разбирам, но няма да е истина. — Той поклати глава. — Обичам Сесилия, но твоята любов... да стига дотам... не мога да го проумея.

Сетне се насили да се усмихне весело и попита-

— Ще дойдеш ли в неделя на обяд у майка?

— Както винаги, неделя е ден за обяд у майка — също така весело отвърна Тревор. — В това отношение съм редовен като смяната на сезоните.

— Бих искал и чувствата ти към Наташа да отминават както сезоните. Достатъчно дълго трая, Трев. Време е да го преодолееш.

— Не се тревожи за мен. Ще ми мине, бъди спокоен. Може би няма да стане утре, но ще ми мине — отвърна Тревор.

Тони кимна, пожела му приятен ден и си тръгна. Затвори вратата след себе си, но на прага се поколеба. Постоя замислен няколко секунди с ръка на дръжката. Сетне бавно поклати глава като човек, който се е сетил за нещо тъжно.

Ще ми мине...

— Моля се на Бога някой ден да го повярвам — прошепна той и бавно се отдалечи.

В неделя вдовстващата дукеса Хилсбъро гледаше с умиление двамата си сина. Беше поотслабнала след смъртта на съпруга си, но това почти не се бе отразило на чара ѝ. Оставаше си както винаги стройна, елегантна и младолика, но последните месеци ѝ бяха добавили известно достойнство и тежест. Изглеждаше прекрасно дори в траурната рокля и Тревор ѝ го каза.

— Никой не може да изглежда прекрасно в рокля от черен бомбазин — отвърна дукесата. — Но напоследък съм зажадняла за комплименти, затова ти благодаря.

— Наистина няма защо, майко.

Тя внимателно огледа първородния си син и сви угрижено вежди.

Отдалеч си личеше, че Тревор е отслабнал. Прекрасно познаваше лицето му и ясно забелязваше признаците на умора и напрежение.

— Никога не си изглеждал по-зле, Тревор. Посърнал си като изкормена риба.

— Благодаря, майко. Винаги е приятно да чуваш колко те харесват хората.

— Знаеш, че те обичам, Тревор. Но кой би ти казал истината, ако не майка ти?

— Кой наистина — кисело отвърна Тревор.

След няколко минути Тревор целуна майка си за довиждане и си тръгна. След като го видя да се скрива зад вратата, дукесата погледна Тони.

— Трябва му промяна — каза тя. — Постарай се да го накараш да излиза по-често.

— Правя каквото мога, майко.

— Значи продължавай. Много поздрави на Сесилия. Кажи ѝ да се отбие при доктор Харисън. Да си изям шапката, ако не е бременна.

Лицето на Тони светна.

— Наистина ли мислиш така?

— Прекалено често имаше проблеми със стомаха в последно време. Няма какво друго да е. Разбира се, тя би трябвало да чуе това от майка си. Но въпросната дама е толкова завеяна, че разбива от тези неща колкото и Сесилия — дукесата се замисли за миг. — Ложе би затова Сесилия е единственото ѝ дете. Е, няма значение, зла да целунеш майка си за довиждане и бягай да видиш как е жена ти. Не забравяй да ѝ кажеш за доктор Харисън.

Тони целуна майка си по бузата.

— Ще ѝ кажа — обеща той и изхвърча през вратата.

— И не забравяй за брат си — викна подире му тя.

Тони се ухили и кимна в отговор.

— Няма да забравя.

Верен на думата си, през следващите дни Тони всячески се стараеше да вкара Тревор в компанията на красиви и благородни млади дами. Тони и Сесилия искрено се забавляваха да наблюдават отстрани как жените флиртуват безсрамно с Тревор и се борят за вниманието му. Що се отнася до самия Тревор, всички му се струваха еднакво леснодостъпни, всички се престараваха и всички бяха прекалено откровени в авансите си. Само една жена в цялата тази тълпа успя да задържи вниманието му за повече от няколко минути.

Навремето Тревор беше оценявал високо чувствената хубост на лейди Джейн Пенуърти. Дори сега намираше чара и чувството ѝ за хумор за твърде привлекателни. На моменти тя дори успяваше да го накара да не мисли за Наташа. Но Джейн нямаше коса черна като гарваново крило нито очи с цвета на теменужки. И когато погледите им се срещаха, не припламваше искрата на желанието.

— Можеше да направиш и по-лош избор, Трев — отбеляза Тони.

— От Джейн ще излезе идеална съпруга.

— Да, има само един недостатък.

— И какъв е той?

— Не е Наташа.

Сесилия отиде да се консултира с доктор Харисън и полудя от радост като научи, че дукесата е била права. Но домът на ърл Марчъм бе потопен в тъга, когато след няколко седмици тя загуби така жадуваното дете.

Наташа беше на гости при братята си в Итън, когато вестта стигна до нея. Незабавно тръгна за Лондон.

— Съжалявам, че те откъснах от Лука и Павел — каза Тони, посрещайки я късно през нощта. — Помислих, че би могла някак да ѝ помогнеш.

Наташа стисна ръката на Тони.

— Радвам се, че ме повика. Не знам какво щях да правя, ако не бяхте вие със Сесилия, когато загубих... когато ме сполетя онази злополука. И друг път ще мога да видя братята си.

Сесилия започна да плаче още щом зърна Наташа на прага.

— Хайде, хайде — каза Наташа и побърза да я прегърне и да я залюлее успокоително. — Не трябва да го приемаш толкова навътре.

— То-то-толкова исках това дете — изхлипа Сесилия. — Ох, Таша. Само ти знаеш какво ми е.

— Да — отвърна Наташа. — И само аз знам, че имаш сили да го преодолееш.

Вдигна лице и използва кърпичката на приятелката си, за да си избърше сълзите. При спомена за собствената си загуба, Наташа заговори:

— Всеки ден е с мъничко по-лек от предишния, всеки час минава по-лесно. Сега болката е непоносима, но ще дойде време, когато ще можеш да си спомняш за това без да плачеш. Трябва да бъдеш благодарна, Сиси, че ти остава Тони. Нищо не може да ти замени това дете, но ще дойдат други.

Сесилия взе кърпичката от Наташа и си издуха носа. Въздъхна дълбоко.

— Знаех, че ще разбереш — каза тя. — Ти си първият човек, който не ми каза да спра да плача. Не очакваш да се държа, сякаш нищо не е станало. Не искаш да се правя, че не ме боли, защото само ти разбираш колко е тежко.

— Да — отвърна Наташа. — Знам колко е боли.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Наташа се върна в Марчъм. Покрай гостуването в Лондон съвсем забрави за странната случка от деня, когато бе зърнала някакъв мъж сред дърветата. Всъщност повече нямаше да се сети за него, ако не бе онова произшествие няколко дни по-късно.

Не се обезпокои особено, когато чу кучетата да лаят край оранжерията. Излезе да провери какво става. От много седмици не се беше чувствала така добре. Стъпваше леко и си тананикаше, докато бързаше по пътеката. Подвикна на кучетата и ги потупа весело по главата. Уинкъм... Блинкъм... и Нод.

Къде беше Бегар?

— Хайде, по-спокойно — каза тя на джафкащото трио. — Какво сте се разлаяли. Да не би някоя котка да се е промъкнала в оранжерията?

Нод сякаш кимна и тя се разсмя.

— Видял си значи? И не се опита да я спреш?

Посегна отново да потупа Блинкъм по главата, когато я зърна. Една бележка беше забита на вратата на оранжерията. На нея имаше само една дума, написана с букви, високи поне три пръста.

УЛИЧНИЦА

С треперещи ръце грабна бележката и я разкъса на малки парченца. Хвърли ги на земята, сякаш изгаряха пръстите ѝ, сетне прикри уста с ръка и се обърна. Заслепена от мъка, не видя, че Хари дойде. След няколко минути той пристъпи до нея с виновно изражение.

— Видя ли я? — попита тя, бършейки сълзите си. С усилие се овладя.

— Чух кучетата — отвърна градинарят. — Дойдох да видя защо лаят. Жалко, че не я намерих преди теб.

— Няма значение — отвърна тя. — Не ми трябва бележка, за да
знам какво си мислят хората за мен.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Лука и Павел бяха посветили първата си година в Итън главно на крикета, затова съвсем естествено този благороден спорт беше главната тема на писмата им. Те добросъвестно съобщаваха на сестра си за резултатите от всеки мач и отделяха особено внимание на началните удари.

Към края на първата година Наташа осъзна, че много пъти бе гостувала на братята си, но не бе ги виждала досега да играят. Наистина през лятната ваканция те ѝ бяха дали няколко урока и бяха заявили, че е срамата талант като нейния да се похабява в едно момиче. Така че имаше напълно приемливи познания по крикет.

След края на лятната ваканция двамата се прибраха в Итън. Някъде по това време Тони научи от едно тяхно писмо, че Наташа досега не ги е виждала да играят. Затова побърза да напъха лейди Сесилия в пътническата им карета и потегли към Марчъм. Едва пристигнали, той качи и Наташа в каретата.

Докато тя се осъзнае, чу Тони да вика на кочияша:

— Обръщай по-живо и давай към Оксфорд. И казах по-живо, човече, по-живо!

Кочияшът прие командата твърде присърце, камшикът заплющя и каретата затрополи по пътя. Подскачайки на задната седалка, Наташа се опитваше да завърже по-здраво шапката си. След като тя падна за четвърти път, момичето се отказа и се отпусна на плюшената седалка.

Вдигна поглед и без малко да се разсмее с глас, когато срещна възхитения поглед на Сесилия, която очарована слушаше пространните разсъждения на Тони върху тънкостите на крикета.

Наташа беше на косъм да умре от скука, когато по някакво чудо той млъкна.

Пищните руси къдри под нещото, което Тони наричаше „смехотворно боне“, подскочиха. Сесилия плесна с ръце и възкликна с обожание:

— О, Тони! Наистина е много мило от твоя страна да ни обясниш това. Сигурно знаеш всичко за крикета.

— И ни го разказа до последната дума — добави полугласно Наташа, като едва удържа смеха си при вида на самодоволното изражение на Тони. Хрумна ѝ, че двамата бяха великолепна двойка. Сесилия имаше безкрайно ведър характер и толкова му се възхищаваше, че Тони сигурно се чувстваше много уютно в нейно присъствие.

Той се разсмя и погледна с обич жена си, сетне залепи една целувка на носа ѝ.

— Това най-обичам в теб, скъпа моя — каза той. — Ти би ръкопляскала и на едно ехо.

— Да, ако е от теб — отвърна Сесилия.

Каретата отново подскочи и тримата души вътре се подготвиха за дълго пътуване. Тони прекъсна мълчанието само веднъж, за да отбележи:

— Страшно се радвам, че отиваме да видим как играят момчетата.

Произнесе „момчетата“ с такава гордост, че Наташа се запита дали скоро няма да бъдат благословени с ново дете. Това я накара да си спомни за детето, което самата тя бе загубила, а оттам мисълта ѝ се прехвърли върху Тревор. Дали и той страдеше колкото нея?

Когато пристигнаха, Лука и Павел вече бяха излезли на игрището с отбора. Като ги зърна, Наташа усети някаква странна празнота в себе си.

Когато ги изпрати преди няколко месеца, те бяха още пакостливи хлапета с прекалено много енергия и прекалено малко добро възпитание. Сега пред нея се намираха двама красиви млади мъже, облечени в бели спортни костюми.

Толкова приличаха на баща си! Високи, жилави и руси, цяло удоволствие бе да ги гледа човек. Странно как промяната в тях можеше да я накара да се чувства още по-самотна, отколкото бе в Марчъм, макар сега те да бяха край нея.

Настани се по-удобно на стола и започна да следи играта. Тогава зърна някакъв мъж на отсрещната страна на затревеното игрище. Беше висок и слаб, почти закрит от тълпата, но Наташа веднага го разпозна.

— Тревор — прошепна.

Не го беше виждала от една година. Цяла година бе минала, откакто не бе изпитвала удоволствието, прелестното вълнение от

физическото му присъствие.

Дълго не откъсна поглед от него. Трудно ѝ бе да повярва на очите си. Просто умът ѝ си правеше шега. Не може да бъде, повтаряше си тя. Не може да е той. Но кой друг мъж би могъл да накара сърцето ѝ да се разтупти само като го зърне отдалеч? Кой друг би могъл да накара дъхът ѝ да секне само като се сети за името му? Тревор... Тревор... Тревор...

Затвори очи и за миг си позволи да се върне назад и да си представи какво би могло да се стане, ако...

Облегна се на стола и затвори очи. Слънцето милваше лицето ѝ, докато тя си представяше как той идва, поема ръцете ѝ в своите длани и отпуска глава в скута ѝ. Спомените започнаха да прииждат, горчиво-сладки. Той отново се появи пред очите ѝ, спокоен, замислен. Пак видя очертанията на плещите и на бедрата му, така подвижни до преди минута, а сега спокойно отпуснати. И както винаги, тилът му, безпомощно изложен, докосна някаква много женска струна в душата ѝ. Никога не може да разбере защо става така. Може би заради мекотата на кожата и косата, може би заради доверчивостта, с която откриваше най-уязвимата част от главата си.

Отвори очи. Не можеше да си позволи да изпитва нежност към него. Не можеше. Усети, че се изчервява. Не биваше да мисли за него. Нямахше да го допусне.

Той почти я беше унищожил. Абсурдно бе дори да си помисли, че би могла да обича човека, когото всъщност мразеше повече от всичко. Простена от отчаяние и усети, че бузите ѝ пламват, когато Тони я погледна въпросително.

Тони ѝ се усмихна и отново се загледа в игрището. Наташа се улови, че се е вторачила в тълпата от другата страна на игрището. Молеше се да не е видяла правилно.

Тогава го зърна отново и за миг ѝ се стори, че идва към нея. Но някаква жена, която сигурно го познаваше, го заприказва. Той наклони глава и се заслуша. Да го гледа редом с друга жена се оказа много по-голямо изпитание за Наташа, отколкото бе склонна да си признае. Той се разсмя и вдигна отново глава. Гледаше към нея и Наташа изстина от ужас, защото не искаше да говори с него. Една година стигаше, за да излекува разбитото ѝ сърце, но не бе достатъчна да потисне чувствата ѝ. Сърцето ѝ туптеше бясно, гърлото ѝ пресъхна и тя за пореден път се

улови да повтаря, че никога не бе виждала по-възхитителен мъж. Никой не беше толкова красив и никой не би могъл да прегръща като него.

Наистина изглеждаше прекрасно, висок и добре сложен, с аристократична стойка и леко надменно изражение, което си личеше дори от разстояние.

За момент се почувства раздвоена. Едновременно искаше Тревор да си тръгне и да дойде по-наблизо. Каза си, че вторият глас бе просто проява на любопитство и в известен смисъл това не беше лъжа. Усети, че се пита дали тъмнорусата му коса се завива на тила му по същия трогателен начин, който събуждаше майчинските ѝ чувства, дали очите му бяха все така яркосини, дали ръцете му... ах, ръцете му.

Поклати глава, отърсвайки се от спомена. Когато отново вдигна поглед, той бе изчезнал. Този ден не го видя повече. Когато играта започна, вече бе успяла да се убеди, че само ѝ се е привидяло.

Спомените постепенно отстъпиха място на други мисли. Загледа се в играта. Братята ѝ излязоха на терена с останалите играчи под насърчителните крясъци на зрителите. Наташа плъзна поглед по тълпата, по грейналите очи на невръстните хлапета и по скептичните физиономии на изкуфелите старци, които разправяха непрекъснато колко по-добре е било по тяхно време.

— Да, тогава крикетът беше истински крикет — чу един от тях да казва.

Веднъж ѝ се стори, че отново съзира в далечината приличащия на Тревор мъж, но вниманието ѝ веднага бе отклонено от дружния рев от трибуните. Видя, че съотборниците са наобиколили Лука и го тупат по гърба. Наташа скочи на крака и се зае да размахва кърпичка и чадър, както другите дами около нея.

Победата беше забележителна и братята ѝ имаха голяма заслуга за това. Само Лука бе успял да вкара пет топки с дванадесет удара. Близнаците бяха победили и не се свеняха да покажат радостта си.

Нескритото им тържествуване вбеси капитана на противниковия отбор. Въпросният капитан, як младеж на име Тим Блоуит, запрати топката към Лука със замах, на който би могъл да завиди всеки хусар на Нейно величество. Лука го зърна отдалечи успя да се наведе, иначе неговият отбор щеше да загуби завинаги звездата си.

Що се отнася до Том Блоуит, той така беше засилил топката, че я намериха чак след един час на брега на реката. Реферите заявиха, че течението я е влачило поне половин километър, преди да я изхвърли.

Ето защо Тони отвърна „Ако са живи да завършат Итън“, когато някакъв човек му подхвърли, че близнаците ще са украшение на отбора по крикет на Оксфорд.

След мача Тони се зае да прегръща и тупа Лука и Павел по гърбовете и да ги засипва с похвали.

— Напомняте ми за доброто старо време — заяви той. — Не съм виждал подобна игра, откакто бях студент в Оксфорд. Сякаш виждам отново себе си на игрището.

— Чудна работа — обади се Лука. — Тревор каза същото.

— Тревор ли — чу Наташа някой да възкликва. Осъзна, че това е бил собственият ѝ глас, когато видя Сесилия, близнаците и Тони да се обръщат към нея.

Тони пръв проговори:

— Наташа...

Нещо се случило в нея.

— Това беше той, нали? Тук беше — продума тя с треперещ глас. Коленете ѝ омекнаха. Не можеше да сдържи гнева си срещу тези хора, най-близките и любимите ѝ, които до един бяха взели участие в този заговор.

— Не ме лъжете — каза тя. — Затова ли ме доведохте? За да се порадвате на унижението ми?

Тони я погледна огорчено.

— Не — отвърна той. — Знаеш, че не е така. Не бих ти причинил такава болка. Мъчно ми е, че ме подозираш в подобно нещо. Винаги съм се старал да бъда твой приятел, Наташа. Винаги.

Наташа усети гневът ѝ да се стапя. Тони беше напълно искрен. Той бе неин приятел. Двамата със Сесилия ѝ бяха приятели. Пое си дъх да им се извини за избухването, когато Лука се обади:

— Трев винаги идва, когато играем. Не пропуска мач — щастливо обяви той.

— Каза ни някои полезни неща миналата година — присъедини се Павел.

Наташа усети сърцето ѝ да се обръща.

— Миналата година... искаш да кажеш, че е идвал и миналата година? — попита тя.

— Нямахме чак толкова много мачове — отвърна Павел, а Лука кимна в знак на съгласие.

— Защо не ми казахте? — възкликна Наташа.

Лука и Павел се спогледаха, сякаш никой не искаше да отговори пръв. Накрая Павел се престраши.

— Защото Трев каза, че май ще е по-добре да го запазим в тайна.

— О, сигурна съм, че го е казал — отвърна Наташа и усети, че гневът ѝ отново се разгаря. Как само наричаха този коварен донжуан „Трев“, сякаш не знаеха цялото му долно име. Никога не се бе чувствала по-ужасена, нито по-изоставена. Не бе предполагала, че могат така да я наранят.

— Господи — възкликна Сесилия, полагайки героични усилия да спаси положението. Хвърли поглед към мъжа си и каза: — Боя се, че изненадахме Наташа. Хайде да сменим темата, Тони.

Сетне започна възторжено да бърбри нещо за коледната ваканция и как хубаво биха могли да прекарат Лука и Павел, ако решат да им погостуват няколко дни в Лондон.

Наташа не я слушаше. Беше прекалено заета с опита си да сложи в ред чувствата си. Определено бе ядосана, но най-много я болеше заради предателството на всички около нея. Но с какво я бяха предали? Тревор имаше пълното право да идва на гости при братята ѝ когато поиска. Ако трябваше да бъде честна, той винаги ги беше харесвал. Е, може би е изключение на деня, когато счупиха колелото на каретата му.

Но те бяха нейни братя. За момент не знаеше дали се сърди повече на Тревор, че е идвал при тях, или на близнаците, че са го приемали с отворени обятия.

Когато потеглиха обратно към Марчъм, Наташа се бе постарала да забрави неприятната случка. Поне временно. На сбогуване с братята си тя вече бе взела твърдото решение да не допусне Тревор да застане между нея и семейството и.

По-голямата част от пътуването мина в мълчание. Явно това не устройваше Сесилия, защото по всичко си личеше, че тя мисли само за Наташа. С присъщото си ведро настроение Сесилия накрая реши, че достатъчно са мълчали.

— Когато ни писа за последен път, спомена за идване в Лондон — обади се тя. — Взела ли си някакво решение? Знаеш, че отдавна те каним да ни дойдеш на гости и се чудя какво е могло да те докара в Лондон, щом ние с Тони не бяхме в състояние.

— Сигурно нещо покрай ботаниката — предположи Тони.

Наташа погледна откритото лице на най-добрата си приятелка и се усмихна.

— Мистър Бенкс представи моя доклад за мочурливите градини пред Кралското общество по хортикултура. Преди няколко дни получих покана от секретаря на обществото. Канят ме на следващата си сбирка, за да изнеса доклад пред членовете на обществото.

Сесилия стисна прочувствено ръцете на Наташа.

— Кралското общество по хортикултура ли? Таша, това е просто прекрасно. Голяма чест е дори само да бъдеш поканена на някоя от тяхната сбирки, а ти ще изнесеш цяла лекция.

— Кога ще е сбирката? — попита Тони. — Ще изпратя пътната карета да те вземе.

— След три седмици — отвърна Наташа. — Но не бих искала да ти създавам такива грижи.

— Три седмици ли? О, това е прекрасно — отвърна Сесилия. — От сигурен източник знам, че в Лондон пристига група руски велможи. Очакват ги някъде по това време. Не е чак такова събитие като идването на царя и сестра му преди няколко години, но цял Лондон говори само за това. Ще бъде много хубаво да бъдеш тогава в столицата. Помисли си само, Таша! Можеш да срещнеш някой сънародник. Надявам се, че не си забравила руския.

— Боя се, че съм го занемарила — отвърна Наташа. — Но френският ми е още приемлив.

Наташа беше чела, че Лондон е най-празничният, най-елегантният и най-модният град в Европа. Още с пристигането си разбра, че това е истина. Нямаше нищо общо с онзи Лондон, който бе зърнала на идване при болната Сесилия или от борда на кораба на Тревор.

Този Лондон, който виждаше сега, целият излъчваше жизненост и кипеше от енергия. Докато елегантната карета на ърл Марчъм си пробиваше път по претъпканите улици, Наташа попиваше гледката от прозореца. Високи като къщи фургони си разминаваха с леки

едноместни каляски, файтони с два коня, открити платформи, двуколки и официални карети. Тротоарите бяха по-претъпкани и от улиците, а магазините сякаш нямаха брой и се редяха във всички посоки докъдето ти стига погледът.

Минаха покрай оградения с дървета Хайд парк. Наташа никога не бе виждала толкова много хубави жени на едно място. Елегантно облечеш и придружавани от кавалери, те яздеха чистокръвни, коне, които изпускаха огън.

Хвърли поглед на простата си рокличка. Знаеше, че шапката ѝ е още по-далеч от модата. Почувства се не на място и пожела отново да се върне в родния Марчъм. Защо се бе поддала на тази суета и изобщо бе излязла?

О, глупости. Имам по-важна работа в Лондон от това да се кипря върху някой кон. Освен това, каза си тя и плъзна професионален поглед по парка, тук трябва да се посадят още цветя. Малко допълнителни растения ще му се отразят добре.

Минаха покрай Сент Джеймс и тя си припомни, че лорд Байрон и Самюъл Роджърс са обядвали тук картофи с горчица. Как само се променяха нещата. Лорд Байрон, някога любимецът на цял Лондон, сега бе презиран от всички и живееше в заточение. Тя отвори протритото от четене томче на пътеводителя на Лондон. Отново прехвърли абзаците за магазините и за изумителното разнообразие от стоки, които можеха да се намерят там. Не би било зле и тя да попазува малко, например да си купи някой подходящ тоалет за лекцията пред Кралското общество по хортикултура.

Каретата спря пред градската къща на Тони и Сесилия. Наташа забрави за пазаруването. Сесилия тичаше надолу по стълбите да прегърне Наташа, да ѝ пожелае добре дошла и да ѝ каже колко се радва да я види.

— Добре дошла, скъпа моя, в Лондон. О, Таша! Нямах представа колко съм щастлива, че си тук. Избрала си най-подходящото време да дойдеш. Всички дават приеми. Няма да можеш да останеш сама и за минутка. Нашият бал в чест на руснаците е насрочен за събота.

Тя прегърна Наташа през рамото и двете тръгнаха към вратата.

— Не мога да изразя колко се радвам, че си тук да ми помогнеш с менюто. Не знам какво да избира. Господи! Нямам представа какво

обичат руснаците.

— Нито пък аз — отвърна Наташа. Двете влязоха в къщата, заливайки се от смях.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Почти се беше мръкнало, когато Тревор приключи работата си в Парламента и излезе. Времето беше по-хладно, отколкото бе очаквал. Тъмните пипала на един буреносен облак се плъзгаха все по-застрашително над града.

Хвърли поглед към дузината хора, опитващи се да спрат някой файтон, погледна и към небето и реши, че ще успее да стигне до градската си къща, преди да завали. Не се колеба повече и закричи уверено към дома си.

На улицата имаше задръстване, по тротоарите също. Всички сякаш бързаха нанякъде, преди да ги е настигнал дъждът.

Проби си път сред навалищата и скоро стигна до ъгъла. Задържа се за момент пред една стара циганка, покрила провисналите си сиви кичури с полуизгнила сламена шапка, чиято украса от маргаритки изглеждаше по-повехнала дори от стопанката си.

Обикновено Тревор не забелязваше хората, покрай които минаваше. Този път обаче циганката го дръпна за ръкава и му подаде букетче теменужки.

Той поклати глава. Нямаше на кого да подарява цветя. Тъкмо я подминаваше, когато забележа цвета на очите ѝ — толкова тъмносини, че приличаха на лавандула. Досега бе срещал само една жена с подобни очи. Забави се още за секунда, колкото да бръкне в джоба си и да ѝ подхвърли няколко монети. Отново отказа букета и продължи по пътя.

Над улицата се изви вихрушка, отнесе няколко цилиндъра и завъртя боклуците в канавката. В небето протътна гръмотевица и първите тежки капки започнаха да падат.

Тревор се разбърза още повече и тъкмо се готвеше да пресече улицата, когато я зърна. За миг го обзе паника, защото веднага разбра, че това е Наташа. Разбра го още преди сърцето му да се разтупти бясно в гърдите, гърлото му да пресъхне и ръцете му да се изпотят.

Отдавна не я беше виждал. Отдавна не бе виждал нейното крехко, нежно тяло, пищната катраненочерна коса. Но времето нямаше

власт над подобни спомени, макар да бяха изтекли много месеци от деня, когато тя обърна лице към стената и му каза да се маха.

Наташа беше. Нямаше съмнение, както не би могъл да се усъмни чие е лицето, което виждаше всяка сутрин в огледалото. Беше сигурен в това, както бе сигурен в точния брой на дните, изтекли откакто тя загуби тяхното дете, от деня, когато го прокуди и му разби живота.

Щом я позна, хукна след нея. Разблъскваше хората по улицата, пробивайки си път с рамене и лакти. Не трябваше да я изпуска от очи, нямаше да го понесе още веднъж.

Изскочи на улицата и хукна подире ѝ. Наташа зави зад ъгъла една пресечка по-нататък. Тревор се зае още по-енергично да си пробива път и стигна до ъгъла точно когато тя пресичаше улицата. Той също изскочи на платното, уплашен да не би да я загуби от поглед, преди да е успял да поговори с нея.

Хората викаха нещо подире му, но той бе обзет от такава паника, бе тъй ужасен да не я загуби, че звуците едва достигаха до съзнанието му. Краката му сами се бяха устремили напред, а останалото тяло ги следваше. Гърдите му бясно се издуваха. Главата се пръскаше от болка.

Внезапно го обзе нов ужас, че тя би могла да изчезне сред тълпата. Това му придаде нечовешки сили и той се хвърли напред със сили, която не подозираше у себе си.

Хората наоколо протестираха с викове. Нещо го парна по брадичката, някой го изръга в ребрата, но той продължи сляпо напред.

Тъкмо когато му се струваше, че е достигнал пределите на човешките сили, жената стигна до другия край на улицата. Спря и се обърна. Сърцето на Тревор подскочи. Светът се завъртя около него. Очертанията на лицата и предметите се размиха и започнаха да изчезват. Той чуваше само гласът, който неспирно повтаряше в главата му:

Не е тя... не е тя... не е тя...

Някой извика. Някакви спирачки изскърцаха и мъжки глас изруга. Вдигна поглед и видя една огромна каруца да го връхлита, докато каруцарят отчаяно опъваше юздите.

Успя само да прикрие лицето си, преди ударът да се стовари върху него. Усети как нещо подхвърля тялото му във въздуха. Сетне то

се сгромоляса обратно на улицата. Светът наоколо стана черен като копринените кичури на Наташа Симонова.

— Тревор? Чуваш ли ме? Трев, не се предавай! Човече, недей да ме плашиш така! Отвори очи! Хайде, отвори очи и кажи, че си добре!

Тревор се опита да отвори очи, познал гласа на Тони, но силите му изневериха.

Мина доста време, преди да успее да ги отвори. Първото нещо, което зърна, беше угриженото лице на брат си.

— Как си? — попита Тони.

— Сякаш ме е връхлетяла кола със сено.

— Почти уцели — отвърна Тони. — Беше кола на „Хардинг и Хауел, спално бельо“, улица Пал Мал.

Поколеба се за секунда, сетне попита:

— Какво стана, Трев? Защо изведнъж хукна през улицата?

Тревор се опита да поклати глава, но мозъкът му бе пронизан от остра болка. Затаи дъх, докато замайването отмина. Имаше чувството, че е остарял с десет години, откакто излезе от Парламента. Главата го болеше, устата му сякаш бе пълна с памук, лицето му беше цялото в синини и рани. Погледна Тони и вече си бе поел дъх да му каже истинската причина, но размисли в последния момент.

— Бях се замислил — излъга той. — Имам много работа и грижи напоследък.

— Съгласен съм по този въпрос, но изобщо не вярвам, че заради това са те блъснали. Защо не ми кажеш какво всъщност стана, Трев?

Ако лицето му не беше така изранено, Тревор щеше да се разсмее.

— Никога не съм можел да те излъжа, нали?

Тони се засмя.

— Нито пък аз теб — отвърна той. — Затова си спести усилието и просто ми кажи какво...

— Наташа — прекъсна го Тревор. — Стори ми се, че я видях.

Тони не изглеждаше особено изненадан.

— Може и наистина да си я видял — спокойно отвърна той. — Нали знаеш, че тя наистина е в Лондон.

Тревор пребледня.

— Не — прошепна той. — Не знаех.

Сетне отклони поглед.

— Това няма значение. Жената, която видях... не беше тя — отново вдигна очи към Тони. — Бях на косъм от смъртта и защо? Заради едно припознаване.

— Може и наистина да е била тя. Нали знаеш, че не я свърта на едно място. Сесилия се кълне, че е обиколила Лондон от край до край.

— Не беше тя. Видях лицето на жената точно преди...

— Точно преди онзи фургон да ти смени физиономията? Въпреки болката Тревор тъжно поклати глава.

— Бях абсолютно убеден, че е тя — прошепна той. — Господи, нищо досега не ме беше разтърсвало така. Толкова приличаше на нея — дори оттенъка на косата ѝ беше същият.

— Е, пак ти казвам, че може и да грешиш. Може и наистина да е била Наташа. Зърнал си я само за миг, а сетне онзи фургон ти изкара душата.

Тревор погледна замислено Тони.

— Нали не намекваш, че мога да имам амнезия?

Тони се разсмя.

— Не. Нямах този късмет. Просто исках да кажа, че след толкова силен удар може и да ни си припомним случката съвсем ясно. Може да си помислил, че не е тя, защото си се надявал да е така.

— Нищо подобно. Дори не можеш да си представиш колко грешиш, Тони. Не знаеш ли колко исках да е тя? Какво ли не бих дал отново да я видя, дори отдалеч. Вече не мога да преброя колко пъти съм обмислял дали да не отида до Марчъм, просто за да се спотайвам там в сенките и да се надявам да я зърна. И ако дори това ми бъде отказано, за мен ще бъде утеха просто да я усещам наблизо, да докосвам нещата, които тя е докосвала преди малко, да разгледам градината, където е изляла мъката си...

Тони въздъхна.

— Имаш късмет, че не си отишъл. Сетне щеше да ти е по-трудно да я забравиш.

— Не става дума просто да я забравя. Отдавна знам, че никога не бих могъл да го сторя. Тя е в мен всеки ден. Непрестанно е в мислите ми. Мярка се в най-скритите ъгълчета на съзнанието ми. Вечно ще присъства в сърцето ми. Няма смисъл да ме питаш. Уверен съм, че ще е така до края на живота ми. Не можеш да откъснеш част от живота си, както не можеш да откъснеш част от сърцето си.

— Извинявай — каза Тони. — Понякога забравям какво ти е. Прекрасно умееш да скриваш болката си.

Тревор прокара ръка по бузата си.

— Е, не цялата болка. Нямам нищо против да ти съобщя, че тези рани болят зверски.

— Така и трябва. Докторът каза, че половината ти лице било разкъсано до кокал. Двадесет шева, ако това те интересува.

Тревор предпазливо докосна лицето си и напипа шевовете, които тръгваха от ъгъла на окото и стигаха до брадичката. Положи героични усилия да се усмихне, но болеше ужасно.

— Неведоми са пътищата Божи — каза той. — Може пък да се окаже за добро. Поне ще откаже някои от дамите, тръгнали на лов за съпрузи.

— Какъвто си без късмет, сигурно ще станеш още по-привлекателен. Знаеш колко си падат жените по героите... а колкото и да ми е неприятно да ти го казвам, страшно приличаш на ранен герой.

Тревор го погледна.

— Съмнявам се, че ти е чак толкова неприятно да ми го кажеш — забеляза той. — А тя защо е дошла тук?

— О, оказват ѝ голяма чест. Поканили са я следващия четвъртък да изнесе доклад пред общото събрание на Кралското общество по хортикултура.

— Неин доклад ли?

Тони кимна.

— Нещо свързано с ботаниката. Тя ни обясни на нас със Сесилия, но знаеш как ми се изплъзват от паметта такива неща. Нали помниш как влудявах татко.

Тревор се насили да се усмихне.

— Да, спомням си. Често ти се случваше да го разочароваш. Нали ти беше вторият син, той се надяваше да наследиш любовта му към ефирните, летящи създания.

Тони се разсмя.

— А аз наследих само любовта му към пръскането на пари.

— Е, това не ти е навредило чак толкова. Сега имаш много пари за харчене — каза Тревор. — Как е тя?

— Наташа ли имаш пред вид?

Тревор кимна.

— Кой друг?

— Изглежда много добре. Разбира се, братята още ѝ липсват, но според мен тя започна да посвиква с отсъствието им. За щастие постоянно е заета покрай градината. И колкото и да е странно, най-видните семейства са започнали да я канят да им аранжира градините, въпреки младостта ѝ. Дук Тисълдаун повери градините на Тисълдаун изцяло в нейни ръце. Името ѝ е станало легенда в хорските уста. Първо беше Байрон с поезията му. Сега всички са пощурели по Наташа и градинарството.

Тревор тъжно се усмихна. Това не го изненадваше. Цялото виеше общество сякаш търсеше само забавления, удоволствия и нови развлечения.

— Нашите руски дами имат дарбата да превземат с щурм върховете на обществото — отбеляза той, като се сети за графиня Ливен, съпругата на руския посланик. Тя беше въвела неприличния танц „валс“ в Лондон и притежаваше невероятен усет за скандални нововъведения.

— Ако имаш пред вид графинята, Наташа има още много да учи. Като се изключи работата ѝ, тя почти не излиза. Когато го прави, винаги има някакъв сериозен повод. Например преди две седмици дойде с нас в Итън да види как играят момчетата.

Тревор го изгледа изненадано.

— Последният мач в Итън ли? Не знаех, че е била там. Защо не ме предупреди?

— Защото знаех, че нямаше да отидеш, ако ти бях казал. Знам също колко ти е приятно да гледаш мачовете на момчетата. Не виждах защо трябва да ти развалям удоволствието.

— Да ми разваляш удоволствието ли? Съзнаваш ли какво щеше да стане, ако ме беше видяла или ако случайно се бяхме срещнали?

— Съзнавах. Впрочем тя те видя, но в това няма нищо лошо.

— Видяла ме е?

— Сторило ѝ се е, че те е видяла. После близнаците споменаха, че си там...

— ... и тя побесня — довърши Тревор.

Тони се разсмя.

— Да, „побесня“ е най-точната дума. Впрочем ние със Сесилия сме поканили няколко руски големци в събота. Наташа също ще е там,

така че може би няма да искаш да дойдеш. Но ще дойдат и всичките ти приятели — Уелингтън, Касълрий, лорд Палмерстън, Канинг.

— Канинг ли! — избухна Тревор. — Този мошеник! Знаеш, че не мога да го търпя.

Тони се разсмя.

— Ще има много хора. Спокойно можеш да се направиш, че не виждаш Канинг... или Наташа. Всъщност, както решиш.

— Няма да дойда — отвърна Тревор.

— Защо?

Този път Тревор отвърна честно на брат си.

— Защото не мисля, че бих могъл отново да я видя и да се задоволя само с гледане.

— Надявам се, че се шегуваш.

— Никога не съм бил по-сериозен. След вчерашната случка осъзнавам, че не мога напълно да се контролирам в нейно присъствие. Дори сега, само като знам, че е в Лондон... Едва успявам да се удържа да не хукна подир нея и да не я метна на рамото си, дори ако всичките ми рани се отворят... и сетне да я отнеса с мен.

Тони изглеждаше угрижен.

— Трев, внимавай пред кого приказваш подобни неща.

— Защо? Защото ще ме вземат за побъркан ли? Защото ще ме обявят за луд? Може и да са прави, защото най-голямата лудост в живота ми бе да допусна да се разделим. Отново и отново прехвърлям в себе си онзи момент. Ако можех да върна нещата обратно, само портите на ада биха ме спрели.

— Велики Боже! Стрелите на Купидон не само са те пронизали, ами почти са те убили.

— Понякога, особено през първите месеци, и тази идея ми идваше наум — отвърна Тревор и затвори очи при болезнения спомен.

Тони стана и взе палтото си, още мокро от дъжда.

— Измъчих те — каза той. — Ще те оставя да си починеш. Утре ще намина да те видя.

Тревор не отвори очи, а просто кимна. Нищо не се беше променило за изминалата година. И сега спомените за нея го измъчваха всяка нощ. Може би така щеше да бъде до края на живота му. Любовта му бе всеобхватна и само тя го крепеше да остане на този свят.

И тази нощ, както от доста време, той бе сам. Виденията, които го навестяваха, бяха безплътни спомени. Реална бе само празнотата. В тъмното прокле за кой ли път съдбата си и се измъчи с безплодни блянове. На сутринта отново беше сам.

Легна по корем и зарови лице във възглавницата, без да обръща внимание на раните. От деня, когато се разделиха, животът му бе само болка и безкрайно страдание.

А сега тя бе тук.

Ти си наблизо, в Лондон. Животът ти продължава, изнасяш доклади, седиш цветя... Как? Как така, Наташа? Как може да има цветя, когато трябва да живея без теб?

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Четири дни преди бала на Тони и Сесилия Наташа трябваше да изнесе пред Кралското общество по хортикултура доклад по градините върху мочурлив терен.

На тръгване тя остави Сесилия спокойно да сортира отговорите на поканите за бала — единственото ѝ занимание през последната седмица.

Излизайки от големия салон, Наташа се задържа за миг на прага и се загледа в спокойните движения на Сесилия. Приятелката ѝ акуратно отваряше пликите и грижливо вписваше името на изпращача в една от двете графи: „Приема“ или „Отказва“.

Наташа поклати глава. Самата мисъл да организира нещо за четиристотин души караше главата ѝ да се завърти. А ако тези четиристотин души се случеха да бъдат каймакът на английското висше общество, сигурно вече щеше да е при лудите в Бедлам. Усмихна се при тази мисъл и тръгна да се качва по стълбите. Провидението си знаеше работата, щом бе отредило Сесилия да дава бал в чест на руските велможи, а тя самата да изнася доклад пред Кралското общество по хортикултура.

Качи се в стаята си и освободи прислужницата. Предпочиташе да се облече сама, както винаги. Сетне отиде до гардероба и подбра една кафява копринена рокля, която представляваше по-хубавият от двата ѝ неделни тоалета. Напомни си, че трябва да купи нови дрехи.

Метна роклята на леглото и се сети колко прелестна изглеждаше Сесилия в салона долу в розовия си тоалет, какъв чар ѝ придаваха блестящата коприна и модната кройка с бухнали поли. Хвърли поглед на евтината си кафява рокличка, отдавна демоде и излъскана тук-таме от употреба. Поколеба се дали да не облече изумрудения копринен тоалет, който Тони и Сесилия ѝ бяха подарили при пристигането ѝ. Отиде пак до гардероба и сложи зелената рокля на леглото до кафявата.

Прецени, че изумрудената коприна прекалено бие на очи и няма да се хареса на хора като членовете на Кралското общество по

хортикултура. Върна зеления тоалет в гардероба и си сложи кафявата рокля. Завъртя се пред огледалото и остана доволна от избора. Щеше да изнася доклад върху култивирането на мочурливите площи, а не върху украсяването на собствената си персона.

Скромното кафяво, каза си тя, щеше да придаде допълнителна тежест на думите ѝ.

Разреса косата си и я сплете на две дълги плитки, които нави като венец. В чест на великото събитие сложи нова панделка от бяло кадифе на старата си шапка, забодя една брошка в жабото и реши, че малките диамантени обици, които винаги носеше, щяха да свършат работа и сега.

Тони и Сесилия я изпратиха до Кралската академия на Кинг Стрийт, стара сграда в готически стил, където се влизаше между две редици от високи колони. Голямата зала много приличаше на театър с удобни тапицирани кресла и висок подиум за докладчика. Бяха я предупредили, че сбирките на Кралското общество по хортикултура рядко предизвикват голям интерес и залата ще бъде полупразна. Това не я беше притеснило особено. И без това бе голяма чест, че са я поканили да изнесе доклад. Дори в най-безумните си мечти тя не се виждаше да застане на катедрата и да започне да говори на няколкостотин души. Затова като разбра, че няма да се съберат повече от двеста души, изпита известно облекчение.

Настаниха я до президента на обществото по хортикултура, вляво от катедрата на докладчика. Хвърли поглед към залата и видя, че са дошли най-вече мъже. Очакваше това, но забеляза също, че има и немалко жени. Някои от тях седяха на отделни групички. Значи не бяха дошли просто в качеството си на съпруги, придружаващи мъжете си.

Лицата в залата се сливаха. От такова разстояние и при мъждивото осветление можеше да различи единствено Сесилия и Тони, но само защото знаеше къде са седнали. Пое си три пъти дълбоко дъх и издиша бавно. Прочисти гърлото си, благодарна, че звукът потъна сред ниското жужене на залата.

Накрая президентът на обществото по хортикултура стана. Когато стигна до подиума, разговорите замлъкнаха. Наташа се заслуша в плътния му, спокоен глас. Забеляза, че гласът и ръцете му изобщо не потрепваха.

Тя незабавно спря да кърши пръсти и мислено благодари, че пред нея има няколко листа, с които да си запълни ръцете.

Представиха я и тя стана. Вече не бе уверена дали изборът ѝ на дреха беше толкова сполучлив. Кафявата рокля може би изобщо не си личеше на фона на тъмната ламперия. Листите потрепваха леко в ръцете ѝ, когато се качваше на подиума. Молеше се да не се посрами за цял живот и да не стане за смях пред Кралското общество. Хвърли поглед към Тони и Сесилия. Знаеше, че те ѝ се усмихват окуражително, макар да не можеше да ги види отгук. Остави листата на катедрата и благодари на президента, господин Темпълуайт, и на уважаемите членове на обществото по хортикултура за голямата чест да я поканят за доклад.

Преди да започне да чете доклада, тя обяви, че го посвещава на паметта на нейния покоен благодетел, когото всички те добре познаваха, покойния Уилям Уедърби, ърл Марчъм.

— Той бе благороден човек, който отвори пред трите руски сирачета не само сърцето, но и дома си — каза тя. — На ърла и на неговата любов към ботаниката аз дължа всичко, което знам за градините. И обикнах като него Марчъм, с прекрасните му градини и растения. За да бъда напълно честна, не споделям напълно само чувствата му към една от неговите любимки. Ако сте имали възможност да опознаете по-отблизо *Rhus radicans*, очарователно пълзящо растение от Северна Америка, известно още като отровна лиана, ще разберете, че просто горя от нетърпение да подаря някому моите екземпляри.

Залата гръмна от смях и Наташа затвори очи за миг. Пое си дълбоко дъх и усети как се успокоява. Когато смехът заглъхна, тя започна да чете доклада си. Приканваше да бъдат използвани всички естествено мочурливи места, за да бъдат създадени водни градини с влаголюбиви растения. Трябваше само да не забравят, че „влаголюбиви“ не означаваше растенията изцяло да са потопени във вода.

Като стигна до този пасаж, тя направи кратко отклонение и обясни защо предпочита да засажда растенията привидно небрежно, вместо в стройни редици. Сподели и своите идеи за комбинирането на растителните видове.

Беше на косъм да загуби самообладание само веднъж, докато обясняваше как влаголюбивите растения лесно се разпространяват и затова трябва да се предпочитат такива, които естествено растат на групички. Но веднага се овладя и аудиторията не забеляза нищо. Докато четеше, усети как интересът в залата постепенно нараства и я обзе същото приятно вълнение, както при планирането или засаждането на някоя градина.

Приключи с описание на растенията, които препоръчваше за подобни градини, като се започне от плачещата върба, която „служи като фон с каскадата си от вейки, отразяващи се във водата, водните лилии и множеството разновидности на перуниката“.

Накрая показва голям акварел на собствената ѝ градина с влаголюбиви растения в Марчъм.

Аплодисментите бяха оглушителни.

Когато господин Темпълуайт се изправи и застана до нея зад катедрата, ръкоплясканията се засилиха още повече. Наташа стоеше, усмихваше се на лицата, които не можеше да различи и чувстваше, че е намерила своето място в живота.

Петдесет реда по-назад, незабележим в тъмната зала, един мъж мислеше, че тя определено има място в живота, но то не е да изнася лекции за влаголюбиви растения.

Тревор беше дошъл на лекцията с надеждата да я зърне отдалеч. Беше получил много повече, отколкото очакваше. Наташа се бе променила. Личеше си дори от такова разстояние. Беше се превърнала в млада дама с перфектни маниери и самообладание. Жена, способна да си извоюва място под слънцето. И той не беше предвиден в плановите ѝ. Ако това изобщо беше възможно, тя бе станала още по-хубава — въпреки строгата прическа, торбестата рокля и професионалното, учителско поведение.

Белегът на бузата му потреперваше, докато я наблюдаваше. Съзнанието му бе погълнато от неочакваното разкритие: тази спокойна, уверена жена беше същото девойче, в което се бе влюбил, същото девойче с облак черни коси и виолетови очи, чийто прелъстителен акцент още го преследваше в съня му.

Топла и любяща, добродетелна, готова да защити любимите си същества, тя силно обичаше и мразеше. Но когато се любеха, тя му се

бе отдала с любов, с любов му бе открила сърцето си, с любов го бе допуснала да влезе в нея, с любов бе заченала детето им.

И поради тази любов той реши да очисти сърцето си от лъжата и измамата. С любов призна прегрешенията си и я помоли да стане негова жена. Спомените отново започнаха да го измъчват. Господи, омразата ѝ бе сляпа като любовта ѝ. Тя го изостави сам в тъмнината, един объркан мъж със съсипан живот, луд, бълнуващ само за едно: тя отново да стане негова.

Наблюдаваше я и видя как по едно време тя се обърка. Знаеше също, че сам е много по-объркан. И когато Наташа свърши и се надигнаха оглушителните аплодисменти, му се прииска да отхвърли всички преструвки, да скочи на крака и да закрепчи нейното име. Да им каже, че помни голите ѝ гърди, хубави като полските цветя, че са се любили сред дъхавите летни треви, че е посипвал черната ѝ коса с маргаритки и шибои, че я е качвал на полусрутени стени и там е търсил с пръсти нейната топлина, докато дъхът им се смесваше и той почти губеше съзнание от удоволствие.

Какво ли щеше да си помисли тогава тя, тази изтъкната градинарка, тази целомъдрена лекторка? Какво щеше да си помисли, като го видеше да скача на крака и да идва към нея, за да я обладва на място, на осветения подиум пред уважаваното Кралско общество по хортикултура? Дълго ли щеше да се съпротивлява, преди да се сгуши до гърдите му като ранена птичка и да му се отдаде, стенийки и разтапайки се от удоволствие?

Колко щеше да е хубаво отново да влезе в нея...

Щеше ли да се ужаси? Щеше ли да се засрами? Добре. Нека се ужасява и засрамва. Нека се мъчи, както се мъча аз ден и нощ, откакто я видях за последен път. Нека разбере какво съм изстрадал...

Забеляза, че хората си тръгват. Сърцето му подскочи. Лицето му пламна. Косата залепна за челото, мокра от пот. Погледът му остана прикован в подиума, където една млада дама в кафяво говореше нещо на групичката обожатели. Стисна челюсти и се намръщи. Видът му стана почти заплашителен и нещо в погледа му караше хората да го заобикалят.

Беше я видял.

Гледаше право пред себе си, изпивайки до дъно чашата на насладата и болката, и двете изострени до крайност. Излезе от унеса си

с дълбок стон, мълвейки нейното име наред с най-нежни епитети. Така би говорил на някое умиращо дете, тихо и с думи, идващи направо от сърцето, от най-съкровените дълбините на душата му. С болезнен стон избърса челото си и бавно стана.

Някаква жена, която минаваше наблизо, подхвърли на мъжа си:

— Горкият човечец сигурно се е побъркал.

Побъркан ли?

Да, наистина беше луд. Луд от копнеж. Луд от желание. Луд от постоянната липса. Но всичко бе свършено. И това го подлудяваше най-много.

Беше я видял. Най-сетне я беше видял. И какво от това? Щеше ли да стигне това, за да пречисти душата си от болезнените спомени? Щеше ли да сложи край на неговата бавна, мъчителна агония?

Странен начин да се самоубие, не със собствената си ръка, а капка по капка, като мълчи, като се лишава от насъщната нужда да я вижда, като се изтезава от неведението.

Стана и тръгна по пътеката, разблъсквайки хората по пътя си. Искаше да се махне по-бързо, така както бе бързал да дойде.

Накрая изскочи на чист въздух и чу някакъв минувач да подхвърля подигравателно:

— Този май е луд.

Лудешкият му смях дълго огласяше улицата.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Денят започна добре, с една въодушевена Сесилия, която се прибра тичешком от доктора и обяви на Тони, че отново е бременна. Първата реакция на Тони бе да отмени бала.

— О, не ставай глупав — отвърна тя. — Здравето ми е прекрасно, докторът беше напълно сигурен. И каза, че няма причина да не износя детето до края.

Този ден цялата къща беше озарена от радост. Но с приближаването на бала Наташа ставаше все по-нещастна при мисълта, че може да ѝ се наложи пак да види Тревор. Накрая Тони предложи да подпише с кръв клетвена декларация, че Тревор няма да дойде.

— Сигурен ли си? — попита тя.

— Да — повтори той за хиляден път.

— Но си го поканил?

— Разбира се, че го поканих, нали ми е брат. Но няма защо да се притесняваш. Отказа да дойде.

Усети прилив едновременно на облекчение и разочарование. Намръщи се и прехапа устни.

— Ами ако дойде неочаквано?

Тони беше готов да вдигне ръце.

— Можеш да ми вярваш, Наташа. Тревор има също толкова малко желание да те види, колкото ти него. Не би дошъл дори ако кралят изрично му нареди.

Това само влоши нещата. Как се осмеляваше да я мрази толкова, колкото и тя го мразеше! Беше дяволски нечестно. Беше готова да се отдаде на самосъжаление и справедлив гняв, но Тони усети какъде отиват нещата.

— Хайде, не унивай — каза той, погъделичка я под брадичката и ѝ подаде чаша чай. — Сиси ми каза, че тази вечер ще носиш най-разкошния тоалет в цял Лондон. Ще отида да се приготвя. Щом ще кавалерствам на две тъй очарователни дами, трябва да се приведа в подходящ вид. Не искам да пропусна идването ти. Решил съм да стоя начело на редицата мъже, които те съзерцават как слизаш по стълбата.

Надигна се да тръгва, но Сесилия се прокашля и го изгледа многозначително, сетне кимна към Наташа. Личеше си, че гостенката им още се колебае.

— Е, хайде, усмихни се — каза той. — Няма да изляза, докато не се засмееш.

Наташа не можа да удържи усмивката си, но веселието не идваше от сърцето ѝ.

Тя съжаляваше, че готвачката и госпожа Мак ги няма да видят как величествено слиза по стълбата сред облак от тежко виолетово кадифе. Беше накичена с цяло съкровище от бисери, аметисти и надменни диаманти, които обрамчваха ниското деколте и маншетите на ръкавите. Косата ѝ бе издигната като корона и увенчана с тиара от бисери и диаманти, заета по настояване на Сесилия. Нямахе други бижута.

— Сигурна ли си? — беше попитала Сесилия, след като Наташа отхвърли всички предложени ѝ украшения.

Наташа беше кимнала.

— Разбира се. Не искам да приличам на щерката на еврейски бижутер.

Сега Тони и Сесилия стояха усмихнати в подножието на стълбата и я наблюдаваха как слиза. Щом стъпи на най-долното стъпало, те я хванаха под ръка от двете страни.

Знаеше, че са радостни да я посрещнат така и с нетърпение очакват да я представят на приятелите си. Знаеше също, че биха посрещнали с удоволствие някое романтично увлечение от нейна страна. Чувстваше се като агне на заколение, когато я развеждаха из стаята и я представяха на младите кавалери.

— Притесняваш ли се? — попита Сесилия.

— Много — отвърна Наташа.

— Недей — намеси се Тони. — Всички жени умират от завист като те гледат.

— Тя затова се притеснява — каза Сесилия и тримата се разсмяха.

Сподавиха усмивките си, като зърнаха лейди Блесингейм. Не че не им се искаше да се засмеят, защото гледката наистина беше забележителна. Отдавна прехвърлила деветдесетте, тя носеше ефирна и бяла момичешка рокличка. Косата ѝ беше яркочервена, а веждите —

безкомпромисно черни. Деколтетото ѝ беше безсрамно ниско, а на главата си носеше венче от рози. Лейди Блесингейм гледаше Наташа лакомо като торта на сладкарска витрина. Така гледат глезените деца, които обичат да си угаждат със сладкиши.

Балната зала блестеше като диамантена огърлица. Пламъците на хиляди свещи се отразяваха в безбройните огледала по стените. Наташа хвърли притеснен поглед към едно от тях и се изненада от жената, която ѝ върна погледа. Изглеждаше много по-спокойна и уверена, отколкото всъщност бе.

— Ще станеш любимката на цял Лондон — каза Сесилия. — Ще видиш.

Наташа не вярваше да стане нечия любимка, най-малкото пък на Лондон. Каймакът на английското общество надали щеше да открие нещо особено очарователно в тромавите ѝ селски маниери. Хората в залата изглеждаха лъскави и непроницаеми като огледалата по стените.

Хвърли поглед към Тони, който се готвеше да каже нещо, но Сесилия се обади първа и им напомни, че трябва да поздравят почетните си гости. Наташа усети как лицето ѝ пламва и погледна безпомощно приятелката си.

Сесилия ѝ се усмихна и я потупа по ръката.

— Изглеждаш прекрасно. Няма защо да се притесняваш.

Според Наташа това бе крайно меко казано. Да не се притеснявали? Та тя просто щеше да умре от безпокойство. Щяха да я представят на някои от най-приближените велможи на Н.Ц.В. Всерусийския император, а тя нямало за какво да се безпокои!

— Наташа — насмешливо подхвърли Тони. — Ако не спреш да гледаш в краката си, тук присъстващите дами ще вземат това за свенливост и с огромно удоволствие ще забият нокти в невинната ти плът. Вирни брадичка и се дръж както подобава на царствената щерка на един благороден руски граф.

Наташа вирна глава, огледа надменно залата и чу как Тони се засмя тихо. Преди да се е поддала отново на притеснението, двамата със Сесилия преведоха Наташа през залата и се насочиха към група внушителни мъже в униформа. Наташа не откъсваше поглед от тях.

Докато минаваха, дукеса Гейнсбъро се засмя и се обърна към тях:

— Сесилия, не съм те виждала откакто се върнах от Италия.

Тя постави ръка на рамото ѝ и я принуди да се отдели от групата. Сесилия се усмихна извинително на Тони и Наташа.

— Ще дойда при вас след малко — каза тя.

Наташа ѝ се усмихна в отговор и кимна, сетне отново прикова поглед в отсрещния край на залата, където се бяха събрали мъжете в униформа. Докато ги наблюдаваше, видя как най-високият в групата ѝ се усмихна и направи едва забележим ироничен поклон в нейна посока.

Лицето ѝ пламна. Осъзна, че не е прилично така да зяпа гостите и че русият исполин също я зяпа най-безсрамно в отговор. Така се притесни, че почти настъпи Тони, когато той спря да размени няколко думи с един гост.

Докато двамата разговаряха, та крадешком хвърли още един поглед към групичката. Веднага беше разпознала тази бяла униформа с червени и златни ширити. Баща ѝ бе носил същата. В себе си не се съмняваше, че това са руснаците, за които ѝ бяха говорили Тони и Сесилия. Почетните пратеници на царя.

Те наистина изглеждаха великолепно в разкошните си парадни униформи, покрити с ордени и медали, с блестящи златни еполети и червени акселбанти. Няколко секунди Наташа просто ги изпиваше с очи, спомняйки си за баща си.

Двама от петимата гости бяха с тъмна коса и среден ръст. Но този, който така безцеремонно ѝ се беше усмихнал, бе много висок и рус. Най-елегантният и хубав мъж, когото бе виждала през живота си.

Запознаха я първо именно с русия исполин.

— Наташа, бих искал да ти представя граф Николай Ростов — каза Тони.

Граф Ростов позволи на сините си очи да се разходят по фигурата ѝ.

— Често са ми казвали, че англичанките са истински красавици, но досега не го вярвах — каза той, поклони се и целуна ръката на Наташа.

Тони започна подробно да обяснява на руския граф, че „за съжаление Наташа не е родена в Англия, а идва от вашата страна... дъщеря на руски благородник.“

Граф Ростов изненадано повдигна вежди:

— Руския ли сте, госпожице?

Наташа кимна:

— Да.

— И вашата фамилия беше?

— Симонова — каза Тони. — Наташа Симонова.

По нищо не пролича граф Ростов да е бил изненадан от това име.

— Значи вашият баща е...?

— Граф Алексей Симонов — отвърна тя.

Граф Ростов ѝ се усмихна ласкаво и каза:

— Заслужаваше си да дойда от Русия дори само за да срещна едно тъй красиво цвете от моята родина.

Преди Наташа да разбере какво става, граф Ростов я хвана за ръката.

— Мадмоазел Симонова, не мога да допусна такава музика да звучи напразно, без да потанцувам с една прелестна дъщеря на майка Русия.

Граф Ростов я поведе към площадката за танци и Наташа усети как се успокоява в мига, когато почувства ръцете му върху себе си.

— Какво ви води в Лондон? — попита тя.

Той ѝ отвърна на френски.

— Придружавам група приближени на царя, но трябва да си призная, че истинската цел на пътуването ми се намира в провинцията.

Наташа усети как френският се лее леко от устните ѝ.

— Нима? Сигурно искате да посетите някое провинциално имение, така ли?

Той ѝ се усмихна, бавна усмивка, която караше обветреното му лице да светне.

— Вероятно ще сметнете целта на пътуването ми доста скучна. Имам някои странни увлечения — каза той.

Наташа се разсмя.

— Не вярвам да са по-странни от моите — отвърна тя. — Бихте ли ми казали с какво толкова странно се занимавате?

— Срам ме е да го призная — отвърна Ростов и в очите му заблещукаха весели искрици. — Дошъл съм да купя някои образци на растения, за да ги занеса в Русия.

Тя замръзна, сякаш в балната зала внезапно се беше извил ледовит степен вятър. Вдигна поглед към графа и очите им се срещнаха.

— Не мога да повярвам — каза тя.

— Знаех си аз, че ще ви се стори скучно — насмешливо отвърна той. — Моля ви, не ме съдете прекалено строго заради дребните ми слабости.

— О, нямах пред вид това. Просто съм смаяна. Разбирате ли, аз също съм се посветила на ботаниката. Вкъщи имам оранжерия и много градини и посвещавам времето си на разни саксии и фиданки.

Графът се вгледа във виолетовите ѝ очи и се засмя.

— И несъмнено засенчвате със своята хубост цветята. Бих се радвал да видя градината на една тъй прелестна дама. Дали ще бъде много неприлично да се самопоканя?

Тя се усмихна.

— Изобщо няма да е неприлично, тъй като аз ви каня.

— Няма да посмеете — иронично каза той. — Какво ще си помислят порядъчните англичани?

— Все едно, вече съм ви поканила — отвърна тя, сетне му прошепна. — А англичаните да вървят по дяволите.

Той отметна златисторусата си глава и се заля от смях.

— Мадмоазел Симонова, казвали ли са ви друг път, че сте очарователна?

— Не — отвърна тя и му се усмихна. — Но всяко нещо си има пръв път.

Погледите им се преплетоха за миг, сетне той плъзна очи по лицето ѝ.

— Заради вас ще ми бъде страшно трудно утре да посетя Кю Гардънс, както бях планирал.

— Защо?

— Защото бих предпочел да приема поканата ви да видя вашите градини.

Тя му се усмихна.

— Утре спокойно можете да отидете в Кю Гардънс. А сетне можете да се отбиете до Марчъм. Ще се прибера там чак в края на седмицата. Ще имате предостатъчно време да приключите с работата си в Кю.

Лейди Сесилия внезапно изникна отнякъде. Явно искаше да отведе Наташа. Постави облечената си с дълга ръкавица ръка на рамото ѝ и загука:

— Скъпи графе, умолявам ви да ме извините, но за пръв път официално представяме Наташа в обществото и много хора искат да се запознаят с нея.

Графът кимна.

— Разбирам, но трябва да призная, че с мъка предавам една тъй очарователна моя сънародничка в ръцете на англичаните.

Лейди Сесилия се разсмя и го потупа по ръката с ветрилото си.

— Все пак трябва да отдадете дължимото и на англичаните. Ние много се грижим за нея и се стараем да се чувства възможно най-добре.

Граф Ростов бавно плъзна поглед по Наташа. Задържа за миг очи върху диамантите, които блестяха около деколтето, но пропусна да забележи тези по маншетите.

— Наистина си личи, че за нея са се грижили — каза той, а Наташа не беше сигурна дали имаше пред вид бижутата или бюста ѝ.

Без да губи секунда повече, Сесилия поведе Наташа към другите гости. Тя нямаше време да мисли за граф Ростов, защото младите кавалери се редяха на опашка, за да ѝ бъдат представени от Тони и Сесилия. Щом представянето приключи, заваляха предложенията за танц.

След като изтанцува поне дванадесет танца, Наташа благодари на кавалера си лорд Уитингли и обяви, че се нуждае от малко почивка. Отби се до стаята си, напудри си носа, нагласи ръкавиците и се върна обратно в залата.

Граф Ростов я чакаше в подножието на стълбата и погледът му стопли Наташа.

— Чаках ви, мадмоазел.

Тя спря едно стъпало над него, но дори така той продължаваше да се извисява над нея. Гледаше го и сърцето ѝ биеше бясно. За нищо на света не би могла да каже или направи нещо, освен да си повдигне ветрилото. Тъкмо се колебаеше дали да продължи към залата, или да го заговори, когато граф Ростов я помоли за един танц.

— Може ли? — каза той, хвана я за ръката ѝ и я поведе към площадката за танци, където оркестърът тъкмо започваше нова мелодия. Тя се зачуди защо той изобщо си даваше труда да поиска позволението ѝ, щом толкова властно я бе повел, сякаш изобщо не се съмняваше в съгласието ѝ. Но не се ядоса много, защото той бе

чаровен, остроумен и неин съотечественик. Говореше на френски и отвикваше в нея носталгия по Русия.

И я накара да забрави болката по Тревор, макар и само за няколко минути.

Граф Ростов хвърли поглед през рамо.

— Виждам, че вълците се събират зад гърба ми. Само чакат да спре танца и ще се нахвърлят отгоре ви. Искате ли да танцувате още или бихте предпочели да се разхладите на терасата с чаша шампанско?

— Чаша шампанско ще ми се отрази прекрасно — отвърна тя.

С гъвкаво движение той я притисна по-плътено до себе си и я погледна в очите.

— Ами терасата?

— Тя също — каза Наташа и се почувства млада за пръв път от много, много месеци.

Графът се готвеше да каже още нещо, когато някой го потупа по рамото.

— Мисля, че следващият танц е обещан на мен — обади се нечий дълбок глас.

Граф Ростов учтиво кимна и я пусна.

— Друг път, мадмоазел — каза той и си тръгна.

Наташа рязко се извърна и се загледа в студените сини очи на дук Хилсбъро.

— Тревор — прошепна тя. Той пое ръката ѝ и я постави на своето рамо.

Наташа замръзна.

Той беше тук, пред нея, по-хубав от всякога. Гледаше я през цялата пропаст от предателство и болка, които ги бяха разделяли от дълги месеци.

Не можеше да каже нищо. Само дишаше тежко и трескаво прехвърляше в ума си различните възможности. Той бе тук...

Това не беше възможно. Тони беше обещал, че няма да дойде. Но беше дошъл.

Внезапно зърна червения белег, който пресичаше лицето му. Направи се, че не го забелязва. Не искаше да го оставя с впечатлението, че се е загрижила за неговото здраве. В себе си не се съмняваше, че е дошъл единствено заради нея. Вероятно за да я унизи, да си поиграе с нея. Сигурно неговите приятели се побутваха и

подсмихваха отстриани в залата. И се обзалагаха дали ще се разтопи в ръцете му, или ще го зашлеви по лъжливата уста.

Без малко да извика. Искаше да го удря и удря, докато не падне от изтощение. Трябваше да го унизи и нарани, както той я бе унизил и наранил. Беше се надявала, че времето ще смекчи обидата и болката. Нищо подобно. Времето бе безсилно да изличи стореното, да я накара да забрави какво ѝ бе отнел той.

Яростта и унижението я заслепяваха. Това беше нейният шанс, каза си Наташа. Друг път надали щеше да ѝ се отвори подобна възможност да си отмъсти. Щеше да го унизи, както той я бе унизил. Щеше да го накара да си плати. Щеше да покаже на цял Лондон колко го презира.

Знаеше какво иска. Знаеше и какво трябва да направи. Тогава защо да не се опита?

Затвори очи. Зави ѝ се свят. Усети как гърдите ѝ се надигат тежко, а същевременно дъхът ѝ секва. Бог да ми е на помощ, каза си тя. Какво да правя?

Тревор се наведе и прошепна.

— Ако не искаш утре цял Лондон да те одумва, най-добре се усмихни и се размърдай.

Тя се озърна и видя, че в тях са приковани десетки погледи. Усмихна се сковано и се опита да следва такта на музиката.

Той я държеше плътно в обятията си. Прекалено плътно. Наташа не можеше да направи нищо, освен да остане възможно най-скована. Тревор млъкеше, а тя не можеше да изрови в главата си нищо смислено за казване. Съзнаваше единствено, че никога не се бе чувствала тъй жива, откакто той я бе прегръщал за последен път. Знаеше също, че този човек ѝ отне девството и я накара да забременее, а през цялото време я е приемал само като временно забавление.

Много добре знаеше що за човек е той. Но чувстваше, че само нейната гордост — нейната аристократична, несъкрушима и болезнено уязвена гордост — я удържаше да не се разтопи в обятията му.

Сетивата ѝ помнеха този мъж, неговата миризма, гъвкавите движения на тялото му, неговото мощно излъчване. Водеше я без никакво усилие в танца и пътьом разбиваше душевния покой, който се бе надявала да намери. Продължаваше да изтезава измъчената ѝ душа с непостижими блянове.

Те биха могли да...

Този танц сякаш нямаше край. И тялото ѝ се пробуждаше под погледа на Тревор. Сърцето я молеше да промени решението си. А умът ѝ напомняше, че отново е на път да се поддаде на неговите хитрости.

Стига толкова. Краката ѝ се заковаха на пода.

Без да каже и дума, тя вдигна очи към него. Вложи в погледа цялата си наранена душа, цялото си презрение и омраза. Тогава направи немислимото. Обърна се и си тръгна, оставяйки дук Хилсбъро наред танцовата площадка.

Сам.

С няколко големи крачки Тревор я настигна, хвана я за ръката и я избута към най-близката врата под смаяните погледи на тълпата.

Щом излязоха, тя се обърна гневно:

— Как се осмеляваш...

Той безцеремонно ѝ запуши устата с ръка. Придърпа я към себе си и я загледа студено. Гласът му потрепваше и почти съскаше от гняв:

— Мислех си, че те познавам, но явно съм грешил. Ти си само една глупачка.

Наташа освободи ръката си и отвърна:

— Не си избрал най-подходящия момент да ми го кажеш, защото аз си тръгнах, а ти остана сам наред залата. Аз може да съм глупачка, но ти изглеждаше просто жалък.

Съжали за думите си още докато ги произнасяше.

За секунда имаше чувството, че той може да я удари. Внезапно Тревор я пусна с такава ярост, че тя отстъпи няколко сантиметра. Сетне си възвърна самообладанието, вдигна поглед и изтръпна от това, което прочете в очите му. Вдигна ръка, сякаш за да го докосне утешително.

— Тревор, аз...

— Ще дойде ден, госпожице Симонова, когато мога да ви потриявам. За ваше добро се моля това никога да не стане.

Дори в полумрака си личеше как яростно туптят слепоочията му.

Това е добре, каза си тя. Нека се гневи. Нека страда, както страдах аз.

— С други думи, ще ми откажете?

— Не, но цената може да ви се стори прекалено висока.

Тя сви рамене.

— Колко интересно. Но вие сте последният човек на този свят, към когото бих се обърнала за помощ.

— Ще запомня и тези думи — отвърна той. — За ваше добро се надявам, че никога няма да ви потрябвам. Защото иначе... Бог да ви е на помощ. Нищо няма да забравя.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Тревор...

Щом отвори очи, си спомни какво стана миналата нощ. Обърна се по корем в леглото, зарови лице във възглавницата и се разплака.

Час по-късно тя седеше по нощница пред прозореца и гледаше навън с празен поглед, като човек, който не е истински уморен или недоспал, а просто витае в неясното пространство между будуването и съня.

Не беше нито спокойна, нито уверена в правотата си. Но не беше и истински объркана. Ако трябваше да опише състоянието си с една дума, би избрала „пасивна“ — като човек, който не иска повече нищо от живота.

Чувстваше се особено в Лондон. Толкова бе различен от Марчъм или Епълкор. Като цвете в кристална ваза, тя се чувстваше изтръгната от естествената си среда. Знаеше, че външно изглежда същата, но същевременно усещаше как плаща дан на всеки изминал ден, всяка минута, всеки час. Беше само въпрос на време кога ще започне да вехне като цвете.

В това място имаше нещо нездраво. Разкошът и страстта белязваха всичко, било то игра, любов, танци... дори архитектурата. Хората сякаш се мъчеха стръвно да сграбчат всичко от живота. Почти не спяха, пиеха много и си пропиляваха живота. Всичко изглеждаше лекомислено и ефимерно. Нямаше здрава почва, където да пусне корени, да не говорим за цъфтене. Задушаваше се тук, съхнеше и вехнеше.

Искаше да се върне у дома, в Марчъм, където почвата е щедра и плодородна, а меките лъчи на утринното слънце озаряват разораните ниви.

Всички сутрини в Лондон си приличаха — мъгливи и влажни. И никъде не се виждаха острите крила и скосената опашка на керкенеца, който се рее над полята в Марчъм.

Камериерката влезе тихичко в стаята и докато Наташа се обърне, вече вадеше от гардероба утринния ѝ тоалет.

Наташа се намръщи. Утринни тоалети, дневни тоалети, тоалети за танц и разходка, тоалети за езда, тоалети за бал, тоалети за пътуване и за църква... Свят да му се завие на човек.

Какво лошо имаше в това да облече нещо практично още от сутринта и да не го сваля цял ден? Хвърли поглед към роклята и си представи как би изглеждала след една сутрин в оранжерията. Вдигна ръце и внимателно огледа пръстите си. Липсваха ѝ дори тъмните полумесеци от пръст, които обикновено имаше под ноктите си.

Прислужницата хвърли поглед към роклята, която беше проснала на леглото.

— Ще одобрите ли розовия муселин, госпожице?

Наташа огледа ефирната розова рокля. Беше прекалено изисквана за нея. Днес не смяташе да излиза. Но като забеляза как очаквателно я гледа прислужницата, реши да не я разочарова.

— Розовото е много добре, Нели — каза тя.

Настроението ѝ видимо помръкваше. Облече се, като от време на време хвърляше поглед към прозореца. Тъгуваше по облените в слънчеви лъчи стени на Марчъм. Липсваха ѝ просторните зали, покоя и тишината, вкусната миризма от кухнята. Мъчно ѝ беше за чашкодрена, пълзящ по стените и за жуженето на пчелите по лимоновите дръвчета, за прашните полски пътища и полята с жълта рапица с кротко преживящи крави.

Закопча маншетите си. Дори дрехите миришеха по различен начин в Лондон. В Марчъм прането съхнеше на чист въздух, под ласкавите слънчеви лъчи. Затвори очи и си припомни уханието на рози и детелина, на слънце и тичинков прашец.

— Не ми е мястото тук — прошепна тя.

— Прощавайте, госпожице — обади се Нели и вдигна глава от шкафа, където подреждаше нещата на Наташа.

Наташа се усмихна.

— Нищо. Просто си говорех сама.

Нели ѝ върна усмивката.

— И на мен често ми се случва.

Малко по-късно Наташа слезе по стълбите. Вече съжаляваше, че обеща на Сесилия да остане до сряда. Гореше от нетърпение да се прибере в Марчъм. И какво щеше да прави през тези няколко дни, които трябваше да прекара тук?

Дните минаха бързо, въпреки първоначалните ѝ колебания. Скоро дойде и срядата. Беше хубав ден, без дъждове и мъгли, и Наташа реши, че това е добро предзнаменование.

— Хубаво време за пътуване — каза тя на Сесилия, докато закусваха.

— Значи твърдо си решила да се прибиращ?

Наташа кимна.

— Безкрайно приятно ми беше да ви гостувам на вас с Тони, но не можах да свикна с Лондон. Поне разбрах, че в сърцето си съм селско момиче.

Сесилия въздъхна и се загледа замечтано през прозореца.

— Предполагам, че в сърцето си всички ние сме поне по мъничко селски девойчета — каза тя. — Чудя се дали да не отида да родя на село.

Наташа остро си пое дъх. Сесилия се сепна.

— О, Наташа! — каза тя и я прегърна утешително. — Не исках да ти напомням...

— Знам, че не искаше — отвърна Наташа.

Тъкмо привършваха закуската, когато се появи икономът и обяви, че Наташа има гост. Носеше визитната му картичка върху сребърен поднос.

Наташа я погледна.

— Граф Ростов! — възкликна тя. — Мислех си, че ще ходи в Кю Гардънс.

— Значи си е променил решението, след като те видя — отвърна усмихната Сесилия. — Той е божествено хубав, нали?

Наташа явно не я чу, защото в главата ѝ се въртяха други мисли.

— Чудя се защо ли не е отишъл?

Сесилия я хвана под ръка.

— Нямам представа, но защо просто не отидем да го попитаме?

Наташа се усмихна и Сесилия я изпрати до големия салон, където чакаше граф Ростов. Отново беше облечен във великолепна униформа, макар и не толкова разкошна колкото на бала. Веднага си личеше, че е аристократ до мозъка на костите, роден да командва. И тя забеляза, че той е дори по-хубав, отколкото ѝ се беше сторило на бала. След унизителната сцена с Тревор граф Ростов беше добре дошъл.

Той се поклони ниско и целуна с красноречив поглед ръцете на двете дами. Размени няколко банални комплимента с лейди Сесилия. Сетне домакинята се извини и излезе. Наташа остана сама с графа.

Известно време той просто седеше и я наблюдаваше. Тя не се смути и на свой ред му върна погледа. След малко гостът се усмихна и сведе глава.

— Touche, мадмоазел. Наистина съм поразен. Вашето благородство си личи дори под протичката рокля на селско девойче.

Протичка рокля на селско девойче ли? Наташа едва се въздържа да не изсумти. Какво ли ще си помисли, като ме види в Марчъм, каза си тя. Дали благородството ми ще прозира изпод износения муселин, когато съм омацана до лактите в пръст и имам черно под ноктите? Странно защо, но ѝ се струваше, че той няма да промени мнението си.

Граф Ростов отстъпи няколко крачки и застана до прозореца. Застана там с изпънати рамене, като истински военен, със склучени зад гърба си ръце и бавно започна да я оглежда.

— Не знам какво да кажа — проговори най-сетне той. — Това не ми се случва често. Днес трябваше да отида в Кю Гардънс, но не можех да пропусна възможността да ви видя отново.

— Радвам се, че дойдохте — отвърна тя. — Желаете ли да седнете? Той ѝ се усмихна.

— Мадмоазел, желанията ми далеч не се изчерпват с това.

Откровеността му я възхити. Сама не усети как се разсмя.

— Е, засега мога да ви предложа само един стол — каза тя.

— Засега? — повтори той.

Тя кимна.

— Значи ще имам грижата да съм ви поддръка, когато сте склонна да предложите нещо повече. Поканата да ви гостувам в Марчъм още ли е в сила?

Наташа не отговори веднага. Пез нощта на бала не беше помислила, че на повечето хора би се сторило неприлично младият граф да спи под един покрив с нея.

Сякаш прочитайки мислите ѝ, граф Ростов се обади:

— Наистина се надявам, че отговорът ви ще бъде „да“. Вече разказах наърл Маруд как горя от нетърпение да разгледам градините ви. Той и очарователната му съпруга, лейди Сара Мейфилд, ме

поканиха да им гостувам. Като чух, че е на няколко километра от Марчъм, си позволих да приема поканата. Да ги познавате случайно?

— Съвсем бегло — отвърна Наташа. — Лейди Сара Мейфилд е братовчедка на лейди Сесилия.

— Тя ми го каза. А поканата?

— Още е в сила — усмихна се Наташа.

Лицето на граф Ростов светна.

— Безкрайно ме зарадвахте, мадмоазел. Е, сега спокойно ще отида в Кю Гардънс. Ще броя дните, които ми остават до гостуването в Марчъм.

Прекуси стаята, хвана я за ръцете и ги докосна с устни.

— Доскоро — каза той, притискайки устните си до ръцете й много по-дълго, отколкото беше благоприлично.

— Доскоро — повтори Наташа.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Наташа се потопи в обичайната си работа в Марчъм. С всички сили се стараеше да забрави Тревор и да мисли за очакваното гостуване на граф Ростов.

Това не ѝ се удаваше напълно, поне що се отнася до Тревор. Не бе тъй лесно да го изтръгне от сърцето си, както го бе отстранила от своя живот.

Два дни след връщането си Наташа се събуди рано сутринта от яростния лай на кучетата.

Облече се и слезе на партера, но не намери нито готвачката, нито госпожа Мак. Още не се беше зазорило, само небето беше започнало да изсветлява на изток. Чувстваше се особено. Беше нервна, неспокойна, не я свърташе на едно място, макар да нямаше за какво да се притеснява. Пред очите ѝ все се мяркаше мрачният мъжки силует, който беше зърнала онзи следобед, когато намери бележката в оранжерията. Питаше се какво ли ще излезе от всичко това.

Дали готвачката и госпожа Мак не бяха прави? Може би това бе просто някое жалко човече от Епълкор, което само мислеше как да причини някому зло. Господи, не знаят ли, че вече достатъчно страдах?

Постави чайника на печката, но забеляза, че тя още не е запалена. Поколеба се за момент дали да не се върне в топлото легло. Отново хвърли поглед към прозореца и видя, че е започнало да се зазорява.

Нямаше смисъл да се мята още няколко часа между чаршафите. Малко утринна езда щеше да ѝ се отрази добре. Имаше нужда да поизлезе извън имението, колкото ѝ неохотно да го правеше от деня, когато намери бележката.

Не можеше вечно да се крие.

Рано или късно човекът, който се опитваше да я уплаши, щеше да си намери друго забавление. А тя нямаше да се отказва от навиците си заради него.

Усещаше как сърцето ѝ бие бясно, докато вървеше към конюшната. Неизвестно защо се чувстваше ужасно напрегната. Нещо

злокобно беше надвиснало във въздуха. Вътрешният глас ѝ казваше, че това е нормално, щом не се е подавала извън къщата от два дни. А друг глас се обаждаше, че нещо лошо може да се случи.

Хубава работа. Започнала си да се плашиш от сянката си. Вече взеха да ти се привиждат разни работи. Следващата стъпка ще бъде да ти се счуват разни гласове. И ще видиш, че ще почнеш да им отговаряш.

Отвори вратата на конюшната и я остави откритата, за да влиза светлина. Още беше много рано, макар Хари сигурно вече беше станал. Скоро щеше да дойде да нахрани конете. Сети се за Нед и ѝ дожаля за Хари, който бе принуден да поеме и неговите задължения. Трябваше да потърси нов коняр.

Спря до яслата и запали една лампа. Сипа малко овес, за да даде на кобилата си преди ездата. Конюшната бе тъмна и тиха. Всички коне, с изключение на нейната лейди Грей, бяха временно преместени до идването на новия коняр.

Отиде до отделението, където държаха нейната кобила. Закачи лампата на една кука и внезапно съзря кървавата локва на пода. Като в просъница видя окървавеното тяло на кобилата, прерязаното ѝ гърло, кръвта, която бавно се процеждаше по сламата. Кръв... Навсякъде кръв. Просмукана в сламата. Омацана по стените.

Не съзнаваше, че пици неистово, докато не чу лая на кучетата и не усети ръката на Хари върху раменете си.

— Хайде, ела — каза той. — Тук не е за теб.

Опита се да му каже нещо, но се давеше от сълзи. Когато готвачката и госпожа Мак дотичаха с развети нощници, чуха само Наташа да хлипа отново и отново:

— Лейди Грей... лейди Грей... защо да убиват точно лейди Грей?

Повече не спомена за тази случка. Не защото я беше забравила, а защото се бе постарала да изгради стена около този спомен.

След няколко седмици Хари спомена, че може да наmine към селото да потърси друг кон. Тя отвърна:

— Не искам. Вече няма да яздя.

Повдигаше ѝ се от самата мисъл.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Откликвайки на майчиния си призив, Тони излезе рано от къщи и веднага се отправи към нейната къща на Хайд парк.

— Добро утро, майко — каза той на влизане в салона и целуна по бузата вдовстващата дукеса.

— Добро утро, Тони. Искаш ли чай?

— Не, пих сутринта със Сесилия.

— Тя как е?

— Прекрасно. Никога не съм я виждал по-цветуща и щастлива. Дукесата се усмихна и поклати глава.

— Раждането е радостно събитие, това осмисля живота на всяка жена. Винаги съм била сигурна, че от Сесилия ще излезе идеална съпруга и майка.

— Съгласен съм, майко. Но съм уверен, че не си ме повикала в тъмни зори, за да си говорим за Сесилия и бъдещето ни дете.

Дукесата се усмихна.

— Имаш право. Тони, повиках те, за да поговорим за Тревор.

— Защо не поговориш направо с Тревор?

— Щях, ако имаше някакъв смисъл. Но сега искам ти да поговориш с него.

Замълча за секунда, сякаш очакваше Тони да възрази, но той не каза нищо.

— Тревор трябва да се ожени — продължи дукесата. — Крайно време е да осигури продължаването на рода. Трябва да има наследник на титлата.

— Защо не го кажеш на него?

— Защото искам ти да му го кажеш. Той пропуска думите ми край ушите си. Ти си му брат. Теб ще те послуша.

— Майко, не искам да се бъркам в работите на Тревор. Освен това не става дума просто да го накарам да се ожени. Първо трябва го убедя, че няма смисъл да се надява да си върне Наташа.

— Тогава тръгвай. Убеди го. Тони, брат ти трябва да осъзнае, че не може да продължава така. В противен случай може да загуби

здравия си разум... ако вече не го е загубил. Важното е да го изтръгнеш от летаргията му. Сетне интересът към другите жени сам ще се събуди.

— И как според теб ще го изтръгна? С чук и клещи ли?

— Накарай го да й отиде на гости. Стига си е затварял очите за истината. Нека реши въпроса веднъж завинаги.

— Мисля, че всичко беше решено, когато го изгони от Марчъм.

— О, глупости. Момичето беше обидено, при това с основание. Някоя жена с достойнство не би хукнала подир мъж, който я е измамил така. Независимо колко го обича.

— Смяташ ли, че нещата между тях може да се оправят? Дали Наташа изобщо ще обърне внимание на думите му?

— Не знам. Но дори ако го прати по дяволите за втори път, пак ще му е от полза. Ще разбере, че трябва да предприеме нещо. Или отново ще се съберат, или няма. Но във всички случаи ще бъде сложен край на тази безизходица, която продължава вече цяла година. Или ще се ожени за момичето, или ще трябва да се поогледа за някоя друга подходяща кандидатура.

— Обзалагам се, че имаш пред вид лейди Джейн Пенуърти.

— И защо не? Знаеш, че тя ще бъде идеалната съпруга за него. И Тревор я намира за напълно приемлива, за разлика от всички други жени, готови да му се хвърлят на врата.

— Може и да я намира за приемлива, но няма да се влюби в нея. Майко, много добре знаеш, че той обича Наташа.

— Не съм казала, че трябва да се влюбва в Джейн. Казах, че трябва да се ожени. Сетне може да прави каквото си иска. Ще поговориш ли с него?

Тони се ухили.

— Да съм ти отказвал някога нещо?

— Да, и то съвсем наскоро, ако паметта не ми изневерява.

— Майко, не че имам нещо против твоя баща. Не исках да кръстим бебето на него просто защото не мога да търпя името Пърсивал. Освен това може да е момиче.

— Но може и да е момче. И щом отказваш да кръстиш сина си Пърси, можеш да ме умилоставиш само като поговориш с брат си.

— Отивам право при него, при това изпълнен с безкрайна благодарност.

— Безкрайна благодарност ли?

— Да, защото не си ме кръстила Пърсивал — каза Тони и се шмугна през вратата, преди да чуе коментара на майка си.

Малко по-късно каретата на Тони спря на Кинг Стрийт, на половин пресечка от сградата на Парламента в Уестминстър Хол.

Докато вървеше по улицата, той мислеше за разговора с майка си. Тя определено имаше право. Крайно време беше Тревор да се ожени. И да сложи по някакъв начин край на безизходицата с Наташа. Лейди Джейн Пенуърти беше идеалният избор, а Тревор проявяваше известен интерес към нея. Не беше лоша тази идея да отиде при Наташа. Брат му трябваше да се изправи очи в очи с призраците от миналото.

От двете страни на улицата се извисяваха високи сгради. Пътното платно гъмжеше от коли, а по тротоарите човек не можеше да се размине от пешеходци. Накрая стигна до Парламента, където се намираше кабинетът на Тревор.

Сградата беше невероятно стара и доста мрачна. Стаите и коридорите бяха претъпкани с неудобни на вид дървени пейки, които някому бе хрумнало да боядиса в яркочервено. Тони потръпна и благодари на съдбата си, че Тревор беше първородният син и наследник и че нему се бе паднала честта да заседава в Камарата на лордовете. Проби си път сред тълпата адвокати и почука на вратата на Тревор.

Тревор пишеше нещо и вдигна глава, когато Тони влезе.

— Каква приятна изненада. Струваше ми се, че имаш алергия към сградата на Парламента.

— Правилно ти се е струвало. Само въпроси на живот и смърт могат да ме вкарат между тези стени. — Тони потръпна. — Господи, кръвта ми се смръзва на това място. Всеки момент може да се срути от старост.

Тревор направи гримаса.

— Е, нали не си дошъл само да споделиш това? — попита той.

— Не. Дойдох да те вразумя. Смятам, че е крайно време да сложиш ред в отношенията си с Наташа.

— Съгласен съм.

— Смятам, че би било добре да отидеш да я видиш в Марчъм.

— Съгласен съм.

— Смятам, че само така би могъл да разбереш със сигурност дали... — тук Тони спря и погледна странно Тревор. — Какво каза преди малко?

— Казах, че съм съгласен с теб.

— Така ли? — възкликна Тони и се строполи върху един стол пред бюрото. — И какво те накара да се вразумиш?

— Не знам. Може би шокът от срещата с нея. Може би просто защото всичко това продължи прекалено дълго. Знам, че майка се притеснява родът ни да не угасне. И знам, че това не трябва да се допуска.

— А дали промяната в настроението ти не се дължи отчасти на лейди Джейн Пенуърти?

— Не съм влюбен в нея, Тони, но двамата бихме могли да бъдем умерено щастливи.

— Значи отиваш в Марчъм?

— Да.

— И какво смяташ да правиш там?

Тревор се усмихна.

— Не се притеснявай. Нямам намерение да я застрелям. Решил съм да ѝ предложа да се омъжи за мен.

— И се надяваш, че тя ще приеме?

— Винаги има надежда — отвърна Тревор и стана. Отиде до прозореца и се загледа в улицата долу.

— Добре — каза Тони и също стана. — Това променя плановете ми за следващите два часа.

— И какво смяташе да правиш през тях? — попита Тревор.

— Да се разправам с теб — отговори Тони. — Сега ми се отваря свободно време.

Тревор заобиколи бюрото и плесна брат си по рамото.

— Хайде тогава да те почерпя с един обяд — каза той. — Дано ми донесе късмет.

— Добре — отвърна Тони. — Защото ще ти трябва много, много късмет.

Тревор потегли за Марчъм веднага след обяда. Крайно време беше да реши въпроса веднъж завинаги.

Пристигна късно вечерта, но пожела веднага да види Наташа. С всеки изминат километър възбудата му бе нараствала. Стомахът му се

беше свил. Напразно си повтаряше, че не трябва да губи самообладание. Нищо не помагаше и когато каретата спря пред тежките врати на Марчъм Манор, Тревор знаеше, че нищо няма и да помогне.

Нищо, освен отново да види Наташа.

— Искам да я видя — заяви той на смаяната госпожа Макдугъл.
— Незабавно.

— Незабавно ли, ваша светлост?

Тревор не си даде труда да прикрие раздразнението си.

— Легнала ли си е вече?

— Не, ваша светлост. Току-що се качи горе.

— Значи ще слезе. Ще я чакам в библиотеката.

Обърна се и тръгна по коридора.

След няколко минути Наташа дойде в библиотеката. Спря на прага и задържа поглед върху мрачната висока фигура, седнала пред камината. Изглеждаше много внушителен и романтичен, увит в дългия си плащ и с мокра от дългия път коса.

Тъкмо разбутваше огъня с ръжен, когато тя влезе. Остави ръжена и вдигна очи.

— Дойдох да те видя — рече той.

Тя не каза нищо.

— Имам да ти казвам много неща. Надявам се, че ще имаш добрината да ме изслушаш. Защо не седнеш?

Все така безмълвно Наташа се приближи до камината и седна. Видя как потрепват мускулите на челюстта му, когато отпи от чашата с портвайн. Сетне се обърна и я погледна. Тя затаи дъх и му върна погледа, сякаш се надяваше да прочете в очите му защо е дошъл.

— Искаш ли чаша портвайн? — предложи той.

Тя си пое дълбоко дъх и продължи да го гледа в очите. Не можеше да повярва, че бе дошъл. Бе преглътнал гордостта си на дук и беше дошъл в краката ѝ. Дълго жадуваната възможност да му отмъсти сама ѝ падаше от небето. Щеше да му обърне гръб за втори път.

— Не, благодаря. Мисля, че ще съумея да изслушам каквото имаш да ми казваш, без да прибягвам до спиртни напитки.

Той кимна иронично и свали плаща си. Метна го на най-близкия стол и отново отпи от портвайна. Сетне остави чашата над камината и се обърна към нея.

— Предполагам, че се питаш защо съм дошъл.

— Изпитвам известно любопитство — отвърна тя. Нямаше намерение да облекчава задачата му. Защо да му помага?

Мина сякаш цяла вечност. Тя седеше неподвижно и се молеше да изглежда спокойна и невъзмутима.

— Не съм идвал насам повече от година — продума най-сетне Тревор. — Имах предостатъчно време да премисля нещата отново.

— Аз също — каза тя. Той беше толкова спокоен. Ами ако е дошъл да ѝ съобщи, че си е намерил друга? Че смята да се жени? Сети се, че го е виждала да разговаря весело с някаква жена в Итън. Сърцето ѝ спря за миг. Затвори очи и бавно преодоля болката. Възвърна си самообладанието и като усети, че е успяла да изпише на лицето си някакво подобие на равнодушие, отвори клепачи. Няколко секунди го гледа в очите, сетне плъзна поглед по цялото му тяло.

Изглеждаше огромен, див и някак злокобен. Мълчеше и просто я гледаше, сякаш си спомняше нещо, за което би било по-добре да забрави. Пригответените думи — обидни и болезнени — излетяха от съзнанието ѝ. Не можеше да откъсне очи от него, застанал на няколко крачки, загледан в нея. Потърси в погледа му някакъв знак, някакъв ключ. Защо беше дошъл?

За нейно отчаяние не намери отговор. Сетне забеляза белега на лицето му.

Огледа го предпазливо и се сети, че го беше видяла още на бала, но тогава не му беше обърнала внимание. Белегът още аленееше, значи бе отскоро. Какво ли му се беше случило?

— Е — продума тя най-сетне. — Може би ти е трудно да си спомниш защо си дошъл?

— Да — отвърна той. — Трудно ми е. Не е толкова лесно, колкото си представях.

Погледът ѝ беше неотклонно прикован в лицето му. Белегът. Променяше го. Така изглеждаше по-циничен. Но същевременно го правеше още по-красив, защото му придаваше някаква мъжествена, грубовата хубост. Очите ѝ попиваха всяка негова черта. Имаше още промени, много промени. Целият бе станал различен, с изключение на очите.

Усети, че е пребледняла от притеснение. Колко време щеше да я държи така, играейки си с нея като котка с мишка?

— Значи дойде в Марчъм — обади се най-сетне тя.

— Да.

Тя го погледна очаквателно.

— И защо дойде?

— За да те помоля да станеш дукеса Хилсбъро — отвърна той.

Каза го толкова просто и естествено, че в първия момент тя не разбра.

Сякаш за да ѝ помогне, той повтори предложението си с по-простички думи.

— Моля те да станеш моя съпруга.

Това вече го разбра. Думите се стовариха върху нея като камъни. Колко просто. Искаше да стане негова жена. Нищо повече. И естествено, нали беше великият и могъщ дук Хилсбъро, от нея се очакваше да плесне с ръце и да му се хвърли на врата.

— Защо? Защо молиш точно мен? Защото си решил, че е време да се жениш ли? Трябва ти наследник, нали? Мислил ли си за резервни варианти, ако аз откажа?

Той стана и бавно плъзна поглед по нея. Явно почти бе уцелила истината. Дали се бе смутил от това колко студен и безчувствен изглеждаше в нейните очи?

Пое си дъх, за да обясни. Може би се готвеше да ѝ каже колко я обича и какво място заема тя в сърцето му. Но когато накрая проговори, изрече само:

— Да.

Тя подскочи.

— Ах ти долен... ти... ти трябва да си загубил ума!

Той се усмихна.

— Напълно си права, любов моя. Не съм на себе си от деня, когато ме прогони.

— Значи ще си останеш такъв, защото бих искала незабавно да напуснеш тази къща.

— Няма да си тръгна, докато не сложим ред в нашите отношения. Каквото и да ми струва това. Искам да постъпя като почтен човек.

Тя изсумтя презрително, но от това не ѝ олекна особено. Честно казано, би предпочела да го замери с нещо.

— И откога си се загрижил за почтеността?

Погледът му стана по-топъл. Тя забеляза това, но отказа да признае пред себе си, че в очите му се четеше огромна болка.

— Откакто направих грешката, за която ще си плащам цял живот — отвърна той.

Винаги знаеше какво трябва да каже. Не можеше да не му го признае. Това бе една от най-силните му страни. Нищо чудно, че има такъв успех в Камарата на лордовете и че го смятаха за изключително перспективен държавник. Всички знаеха, че дяволът е майстор в приказките. Проблемът бе, че никой не подозираше, че Тревор е дявол в човешки облик.

Веднъж вече беше пострадала. Втори път нямаше да му се даде. Той сериозно ли си мислеше, че ще погъделичка суетата ѝ с вестта, че стои начело в неговия списък? Защо? Защото вече бе доказала способността си да зачене наследник? Наистина ли бе толкова нагъл?

Да, каза си тя. Толкова нагъл беше.

Погледите им се преплетоха. За няколко секунди тъмно сините и наситено виолетовите очи останаха приковани едни в други. За миг ѝ се стори, че съзира какво става в душата му и усети как гневът и болката се стопяват в нея. Разбра, че го вижда в истинската му светлина, не с очите, а със сърцето си. Сетне се прокле за слабостта. Защо отново се поддаваше на хитрините му? Усети, че лицето ѝ пламва. Мимоходом се зачуди дали сърцето му бие бясно като нейното.

Той явно разбра, че тя е съзряла любовта и желанието в очите му, защото се раздвижи. Прекоси с няколко крачки стаята и застана до нея. Хвана я за ръката и леко помилва пръста, на който сигурно си мислеше, че скоро ще постави брачна халка.

— Знам, че имаш основания да не ми вярваш. Но не те моля за това. Моля те само да ми дадеш възможност да ти покажа какво става в сърцето ми. Искам само още една възможност.

Тя си издърпа рязко ръката.

— Веднъж вече се хванах на лъжите ти. Няма да допусна това втори път. Никога вече не бих могла да ти имам доверие, Тревор. Никога.

— Не? — нежно възрази той. — Дори ако ми се наложи да посветя на това остатъка от живота си. Дори ако се наложи да си пръсна черепа, някой ден ще ми повярваш.

Тя затвори очи. Страхове, съмнения и отчаяние нахлуха в душата ѝ. Усети една гореща сълза да се търкулва по бузата ѝ и се обърна, за да я скрие. Не виждаше какво би могла да направи, за да спаси жалките останки от някогашната си гордост. Държеше я в ръцете си още по-силно от преди. Но ако се поддадеше и този път, нямаше да има спасение.

Сърцето ѝ се сви. Отникъде не се виждаше надежда. Никога не ѝ бе изглеждал по-заплашителен, защото този път той явно се готвеше да довърши делото си. Да я унищожи окончателно.

Страхуваше се. За пръв път през живота си изпитваше подобен ужас. Този човек бе придобил невероятна власт над нея и това я хвърляше в отчаяние. Прекрасно разбираше, че не трябва да му вярва нито на една дума. Но съзнаваше с болезнена яснота, че си бе останала все същата глупачка.

Обичаше го. Дори сега, колкото и дълбоко да бе отчаянието и, продължаваше несъзнателно да се наслаждава на неговата близост, на неговото присъствие.

В душата ѝ бушуваше буря. Огледа изпитателно лицето на мъжа, който я молеше да стане негова съпруга. Мъжът, който твърдеше, че единствената му цел в живота е да стане неин съпруг.

Неин съпруг...

Тези думи я прерязаха. Гледаше безмълвно този мълчалив и красив мъж, когото бе обичала с цялото си сърце и когото продължаваше да обича. Той никога нямаше да узнае това. В никакъв случай.

Преди няколко месеца Наташа бе стигнала до извода, че няма късмет с мъжете. Или умираха точно когато най-много ѝ трябваха, или я нараняваха, или я разочароваха. Дори човекът, когото обичаше най-много, я бе измамил и наранил. Мислеше си, че вече е достатъчно силна, но явно бе грешила. За нея той винаги щеше да остане заплаха.

Единствено тя имаше право да се разпорежда с живота и чувствата си. Не можеше да си позволи пак да го допусне до себе си. Не би издържала отново изпитанията, на които я бе подложил миналия път. Любовта означаваше прекалено голяма болка. Цената ѝ бе непосилно висока. Не искаше отново да плаща със себе си. Трябваше да го изхвърли от живота си, нямаше друг избор.

Любовта веднъж почти я бе погубила. Следващия път можеше да няма такъв късмет. Страховете и съмненията отново нахлуха в душата ѝ. Обзе я паника.

Усещаше как плещите ѝ се разтърсват от ридания. Никога не бе искала прекалено много от живота. Никога не се бе оплаквала от сполетелите я нещастия. Но не можеше да не се пита: Защо? Защо ми е писано да бъда нещастна? Защо не ме оставят просто да си живея в Марчъм? Защо не ме оставят спокойно да скицирам градини? Защо? Защо? Защо?

Усети как той я прегръща отзад и я притиска до гърдите си, усети тежестта на брадичката му, опряна на нейната глава. Тялото ѝ инстинктивно се стегна, готово да го отхвърли.

Той въздъхна.

— Какъв глупак съм само. Винаги съм бил глупак, когато става дума за теб. Бях прекалено директен и самоуверен. Моля те да ми простиш.

Тя се опита да се освободи, но Тревор я притисна още по-силно.

— Дай ми още една възможност — прошепна той, тихо и умолително. — Дай ми още една възможност.

Отпусна малко прегръдката си, колкото да я обърне към себе си. В известен смисъл тя беше благодарна. Искаше да види тези устни, които говореха тъй нежно, това лице, осветено от любов, тези очи, в които се отразяваше душата му. Да. Искаше да забележи всяка прилика с предишната фалшива нежност, измамна любов и престорена искреност. Само така можеше да направи сърцето си достатъчно кораво.

Погледна го. Забеляза приликите. Да, отново изглеждаше напълно искрен. Безукорно изображение на човек с разкъсано сърце.

Вгледа се в наситено сините очи, които познаваше тъй добре, и забеляза искрицата надежда вътре. Да, беше напълно искрен. Тя не знаеше дали е движен от разкаяние или от жажда за мъст. Не че имаше някакво значение. И в двата случая това не стигаше за щастлив брак.

Тревор тихо простена и я притегли към себе си. Устните му се доближаваха все повече и повече, докато не усети как устните му се впиват в нейните. Целувката бе бърза и страстна. Дойде и отмина, преди тя да успее да си поеме дъх, за да протестира.

Усмихна ѝ се и прокара пръст по устните ѝ. Усмивката му, изпълнена с нежност и горчивина, я приканваше. Очите също. Никога не би могла да забрави това изражение, което караше краката ѝ да омекват, а главата ѝ да се завърта.

Опита се да се освободи, но той продължаваше да я притиска.

— Не си тръгвай! — промълви той. — Нека те подържа за миг.

Разкъсваше се между желанието да остане при него и импулса да се скрие на сигурно място в стаята си. Излъчването му, неговите нежни думи, усмивката, очите... Започваше да се замайва. Беше въпрос на секунди да се размекне и отново да си разбие живота.

Цялото ѝ тяло го желаше. Невъзможно бе да му устои. Всичко работеше в негова полза. Дори светлината на свещите огряваше златната му коса като ореол. Напомни си, че Сатаната някога е бил Ангелът на светлината.

Имай милост към мен, проплака сърцето ѝ. Недей отново да мълвиш нежни думи, да ме прегръщаш така, че краката ми да се подкосяват, недей да ме гледаш така, сякаш ме обичаш с цялата си душа. Знам каква власт имаш над мен... помня прегръдките ти, тежестта на тялото ти върху мен. Нищо не съм забравила и сърцето ми продължава да кърви. Не съм забравила и какво стана с мен, когато ти повярвах. Не бих могла да премина отново през всичко това.

Вгледа се в очите му и усети как гневът ѝ се надига. Нямах да допусне да се размекне. Нямах да приеме никакви извинения. Той наистина си позволяваше прекалено много. Нима си въобразяваше, че само с няколко думи ще я накара отново да се хвърли на врата му? За толкова глупава ли я смяташе?

Да, каза си тя. И защо да не ме смята?

Върна се в мислите си назад, далеч назад. Тогава тя бе друга, невинна, доверчива, попиваше с открито сърце всяка негова дума.

Горката невинна Наташа. Толкова объркана. Толкова уплашена. Искаш ме и не ме искаш.

— Не — беше прошепнала тя. — Не е вярно. Искам Тони. Не теб.

— Не можеш да излъжеш самата себе си. Ти си толкова влюбена в Тони, колкото е госпожа Макдугъл. Това е мимолетно увлечение. И дори то вече е на път да се разнесе във въздуха.

— Грешиш. Наистина го обичам.

— Така твърдиш ти. Но лицето ти ми казва друго. Това, което изпитваш сега, не е любов към Тони. Ти ме искаш мен. Не можеш да избягаш. Няма смисъл да се опитваш. Не можеш да се скриеш от чувствата си. Аз те привличам. Привличам те, сладка Наташа, и двамата знаем това.

Споменът бе все тъй болезнен, но далеч по-болезнено бе да съзнава, че нищо не се е променило. Той продължаваше да я привлича и явно го разбираше. Наташа не си правеше илюзии, че Тревор ще се посвени и няма да се възползва от нейната слабост. За него тя бе просто прочетена книга, която бе решил да прелисти отново.

Усети, че се размеква. Пребледня. Пръстите ѝ станаха студени. Сърцето ѝ биеше бясно. Не, проплака душата ѝ. Имай милост.

Беше мъртвешки бледа. Погледна го отчаяно с измъчените си виолетови очи. Отвори уста да каже нещо, сетне махна безпомощно с ръка. Изхлипа тихичко и се изтръгна от ръцете му. Покри уста с ръка и все така хлипайки, избяга от стаята.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин той я чакаше пред оранжерията. Стоеше пред вратата, подпрял крак на една ръчна количка. Тя замръзна на място.

— Пак ли си дошъл?

— Както виждаш.

— Защо си тук?

Той пристъпи неуверено към нея, сетне спря.

— Вчера ти обясних.

— Вчера ти ми каза, че си дошъл да поговорим. Поговорихме. Какво още?

— Говорихме, Наташа, но не си казахме нищо.

— Чу всичко, което имам за казване. Боя се, че просто отказваш да ме изслушаш.

Той я погледна в очите и забеляза мъката и отчаянието, в което бе потънала. Прииска му се да я прегърне, да ѝ каже, че всичко ще се нареди, че чувства в себе си достатъчно сили и решимост, че може да понесе товара и на двама им, докато тя не разбере по-добре собствените си чувства.

Искаше да ѝ обясни всичко това, но не можа.

Мечтая само да ме обичаш, отвърна той мислено. Странно бе как човекът, смятан за един от най-красноречивите оратори в Камарата на лордовете, сега не можеше да построи дори най-простото изречение. Обичам те, туптеше сърцето му. Обичам те. Не можеше ли да го прочете в очите му? Обичам те — две простички думи, които нямаше сили да произнесе.

Погледът му се плъзна по очертанията на тялото ѝ, които вчера не бе могъл да види в полумрака. Сетне забеляза как тя го гледа и потръпна. Беше тъй дребничка и объркана, като малко момиченце. Усети, че копнее да я прегърне и утеши, да ѝ каже, че всичко ще бъде наред, че той е тук да я обича и закриля.

Защо не го направи? За момент го обзе паника, че е загубил способността си да се изразява. Дори звукът на гласа ѝ го връщаше

към миналото, а сетне към вината и болката. Какъв ли щеше да бъде окончателният ѝ отговор? Нима щеше да я загуби отново?

Наташа го гледаше с леко наклонена глава, както имаше навик. Мълчанието продължаваше да тегне между тях. Идиот! Кажи нещо! Не ѝ се предавай в ръцете. Не допускай да разбере какво значи нейната близост за теб. Не ѝ показвай каква власт има над теб.

С усилие се овладя. Какво го беше довело тук? Откъде му бе хрумнала тази глупост, че тя може да промени отношението си към него? Е, сега поне знаеше отговора. Веднъж вече му бе отказала и бе затръшвала вратата под носа му. Какво повече чакаше?

Отново да му затръшнат вратата ли?

Преди да събере сили да ѝ каже какво изпитва, тя се обърна и наруши мълчанието.

— В момента нямам време — каза тя. — Трябва да отида да се преоблека.

Проследи я с поглед как излиза и се запита докога щеше да продължава така — тя да си тръгва, а той да остава сам.

Видя я отново чак надвечер, на връщане от лов. Беше поизлязъл да се разходи с кучетата. Остави трите фазана на готвачката и тръгна нагоре по стълбите, за да се измие и преоблече.

Пътюм хвърли поглед в библиотеката — Наташа беше там. Седеше безмълвно до прозореца и последните отблясъци на слънцето я правеха да изглежда ефирна и крехка като ангел. Беше по-красива от всякога с млечнобялата си кожа и катраненочерната коса. Не разбра защо, но нейната поза предизвика един спомен в душата му. Усети прилив на отдавнашни чувства. Спомни си как я беше видял за пръв път на алеята пред Марчъм, яхнала напет кон и облечена в най-хубавия си костюм за езда с цвят на боровинки.

Господи, колко време бе минало оттогава. И колко неща бяха преживели. Самата мисъл го накара да се почувства уморен и той за пръв път усети как първоначалната решимост го напуска.

Лек вятрец подухна от открития прозорец. Листата на хвърлената върху леглото книга зашумоляха. За момент това отклони вниманието му в друга посока. Замисли се как животът му бе преминал по същия начин, като небрежно прелиствани страници.

Влезе в библиотеката. Все така загледана в прозореца, тя каза:

— Видях те да се връщаш с кучетата.

— Трябва им по-често да се раздвижват. Взели са да стават дебели и мързеливи.

— Няма кой да ги извежда на лов, освен когато Лука и Павел се прибират във ваканция.

Усети как гласът ѝ става по-тъжен, като спомена за братята си.

— Много ли тъгуваш за тях?

— Никога не ми е било толкова мъчно, освен когато ти... — тя прекъсна по средата на изречението. — Разбира се, че ми липсват. Те са ми братя. Нямам си другиго.

Тревор се приближи и спря на една крачка от нея. Сетне се обърна и я хвана за раменете, за да не се опита да избяга. Загледа се в лицето ѝ. Слънчев лъч се плъзна по бузата ѝ, очертавайки деликатните скули. Във виолетовите очи вече нямаше презрение, само съмнение, някаква примиреност и може би... да, може би страх.

— Наташа — прошепна той и нямаше сила да продължи. Внезапна болка прониза сърцето му и накара дъхът му да секне. Погледът му не се откъсваше от лицето ѝ. Имаше нещо безумно в очите ѝ, сякаш не знаеше къде точно се намира. Молеше се тя да потърси опорната точка в него, в неговите очи. Разбери ме! Осъзнай какво става с мен. Обичах те. Обичам те и сега.

Сведе глава. Устните му бяха топли, когато я целуна, но нейните останяха студени като лед. Видя съмнението и болката в очите ѝ и въпреки собственото си страдание, я съжали. Най-важното бе тя да не страда.

Наташа го погледна с очи, горящи като от треска:

— Смяташ да ме изнасилиш ли? Или този път ще ме разочароваш?

Сърцето му се сви. Нито едното, нито другото, проплака то. Този път всичко ще е различно. Не искам пак да ти причинявам болка. Няма, мислено се закле той. Няма да те насилвам. И разбра, че ще удържи на думата си.

Стоеше така, загледан в нея и накрая продума:

— Мисля, че разбирам как се чувстваш. Казват, че очите не можели да лъжат. А в твоите очи, мила Наташа, ясно може да се прочете, че с цялото си сърце желаш вече никога да не те виждаш. Каквото и да си мислиш по мой адрес, аз дойдох тук, защото те обичам. Поне в това ми повярвай. Не по зле от теб съзнавам каква

пропаст лежи между нас. Имаш пълното основание да ме мразиш. Веднъж вече те помолих да ми простиш. Сега отново те моля.

Вятърът помогна на една немирна къдрица да се измъкне и да падне на бузата ѝ. Той посегна да я върне на мястото ѝ и замръзна, като видя как очите ѝ се разширяват от ужас. Неистов ужас.

— Не се страхувай от мен — каза той. — Само това не.

Простена и се извърна към коридора, в чисто дъно невъзмутимо тиктакеше елегантен часовник.

— Не се бой. Не съм такъв людоед, за какъвто ме мислиш. Няма да те карам да вършиш нещо против волята си.

Тя продължаваше да го наблюдава втренчено. Сякаш не чуваше какво ѝ казва. Личеше си по очите ѝ. Не знаеше дали думите му изобщо успяват да стигнат до съзнанието ѝ.

Имаше нещо отчаяно и безпомощно в погледа ѝ. Надеждата започваше да го напуска. Усети колко е уморен. Нямахте намерение да се бори с нея. Не искаше отново да се блъска в стената на нейните съмнения и страхове. Не беше успял да я трогне. И какво толкова се учудваше? Какво очакваше? Трябваше да ѝ даде време да премисли нещата. Най-добре беше сега да си тръгне.

Тя щеше забележи тревогата по лицето му, но нямаше да усети как сърцето му кърви от загубата. Той беше мъж, а мъжът трябва да е силен. Мъжът не трябваше да се излага. Тревор се боеше, че е на косъм от това. Накрая се обърна и без да каже дума излезе.

Прибра се в три и половина сутринта. С мъка се изкачи по стълбата, опирайки се на парапета. Мина цял час, докато треперещите му пръсти уцелиха дупката на ключалката. На влизане закачи поставката за чадъри и целият под се покри с някакви дрънчащи неща.

На всичкото отгоре някой се появи със запалена лампа горе на стълбището, докато той се бореше със стъпалата, здраво стиснал парапета. Като вдигна поглед, видя три Наташи, и трите силно разлютени. Премигна.

Тя слезе по стълбата и спря малко над него. Направи гримаса, сякаш беше помирисала нещо противно.

— Пил си — констатира тя.

— Скъпа моя, „пил“ не е точната дума. Аз се наливах, кърках, натрясках се, излочих цяла бъчва. Здравата се наквасих, насмуках се до

козирката. И накрая имах късмета да се докарам до напълно приемливо състояние. Сега съм пиян като талпа.

Хлъцна и ѝ се усмихна блажено.

— Какво си направил? Удавил си и сетните останки от здрав разум в себе си? — Тя слезе едно стъпало по-надолу.

Тревор ѝ се поклони дълбоко, без да пуска парапета.

— Именно това беше целта ми, дукесо с виолетови очи.

Заобиколи я и решително се устреми към библиотеката. След малко оттам се чу гълголене на бутилка.

Тя също влезе в библиотеката и остави лампата на една маса.

— Не смяташ ли, че ти стига?

— Какво да ми стига? Унижението ли? Молбите към една жена с каменно сърце? Дали ми стигат толкова мъки? Дали ми стигат толкова страдания? — Погледна я тъжно. — Мила Наташа. Много неща ми се струпяха. Неща, за които дори не подозираш. Страхувам се, че никога няма да получа това, което истински искам.

Тя остана безмълвна.

Той сведе глава, сякаш ѝ признаваше правото да не се интересува от неговите проблеми.

— Да я пресушим — каза той и надигна бутилката.

— Защо правиш това? — попита тя.

Тревор я погледна и бавно се усмихна.

— Наистина ли държиш да узнаеш?

Тя кимна.

— Няма да ти хареса — отвърна той. — Може би не трябва да ти казвам.

Тя продължи да го гледа безмълвно. Казват, че лозата носи различни плодове. Първият е плодът на насладата, вторият — на пиянството, третият — на отвращението. Интересно дали това е истина.

Усети погледа му да се плъзга по тялото ѝ. Вдигна очи и видя, че той я наблюдава внимателно. Неизвестно защо това я накара да потръпне. Дори в това състояние той си оставаше великолепен самец. Наташа си каза, че трябва да се връща в леглото. Не биваше да му обръща внимание, сам щеше да се оправи.

Той се строполи на кожения стол, като пътьом се препъна в табуретката. Странно, това я развесели и разгневи.

— Ха, ядосана ли си? — попита той. Тя не отвърна нищо, така че той констатира. — Значи си ядосана.

— Откъде знаеш?

— Отдалеч си личи.

— А при теб си личи, че си се надпивал с половината кръчма.

Той наклони русата си глава и я погледна красноречиво. Половината жени в Лондон биха дали мило и драго за такъв поглед.

— Прекарах вечерта окичен с мирта, отдаден на музите, а сега е време за разкошните дарове на Афродита.

Тя усети, че вече не се забавлява от ситуацията.

— И защо? Защо направи това?

— Защо съм го направил ли? Мила Наташа, мъжът пие, когато го налегнат тежки мисли.

— Хайде — каза тя. — Ще ми разкажеш всичко на сутринта. Сега ще ти помогна да си легнеш.

— Защо? — попита той през смях и се опита да я хване. — Защо да ми помагаш?

— И аз се чудя — отвърна тя.

Лесно се изплъзна от ръката му. Каза си, че никога не го бе виждала такъв непосредствен и весел като малко момче.

— Както сам елегантно се изрази, ти си пиян като талпа. Не вярвам да успееш дори да станеш от това легло — отвърна тя. Мислено призна, че дори в това състояние той си оставаше много хубав.

— Щом не мога да стана, значи ти ще седнеш при мен — каза той и пак посегна към нея.

Наташа се беше разсеяла за момент, така че успя да я хване през кръста. Тя само изписка и се оказа удобно настанена в неговия скут.

Загледа го като хипнотизирана в лицето, което се оказа на няколко сантиметра от нейното. Усмивката замръзна на устните ѝ. Едва доловимо изохка от отчаяние. Притискаше я толкова силно, че едва успяваше да си поеме дъх.

Златната светлина на лампата хвърляше блещукащи отблясъци в косата му и събуждаше червени искри в неговите очи. Когато сведе глава към нея, зърна миглите му — дълги и прави.

Защо краката ѝ се подкосяваха, когато го усещаше до себе си? Защо точно този мъж имаше подобна власт? Главата ѝ се замая. Всичко ставаше сякаш в просъница. Проследи как погледът му се плъзга по

нея, по раменете, гърлото и гърдите ѝ. Сети се, че шумът я беше вдигнал от леглото посред нощ и че само бе наметнала халата върху леглата си нощница. Сведе очи и видя, че халатът се е разтворил и гърдите ѝ са едва прикрити.

Погледите им се срещнаха.

— Тревор, аз...

Думите замряха в гърлото ѝ, пресъхнало от желание.

Тревор огледа втренчено лицето ѝ.

— Какво се крие в тези черти, та не мога да ги забравя? — попита той.

— Не знам... — въздъхна дълбоко тя. Всички мисли се изпариха.

Пръстът му се плъзна по очертанията на устните ѝ и тя си спомни първата им целувка. Толкова отдавна. Прекалено отдавна, каза си тя. Съзнаваше, че копнее за нова целувка. Затвори очи и усети устните му да докосват нейните. Стисна юмруци от отчаяние.

— Горката невинна Наташа — прошепна той, заровил устни в косите ѝ. Горещият му дъх милваше ухото ѝ. — Дали някога ще се любим отново?

Сърцето сякаш искаше да се изтръгне от гърдите ѝ. Запита се какво ги кара така сляпо да се желаят и да се отхвърлят. Затвори очи и си спомни за вкуса на устните му, страстните стонове, които се надигаха дълбоко в гърлото му, докато я целуваше... Моля те, проплака сърцето ѝ. Моля те...

Не каза нищо, просто се загледа в него. Разтвори устни и задиша учестено. Погледът му се плъзна по нея, сгорещявайки я, милвайки я като ръката му. Искаше да скочи, да го заблъска с юмруци, да го измъчи до обезумяване, както тя бе на път да обезумее. Дъхът ѝ пресекна от желание и ярост. Мислеше, че вече се е освободила от властта му. Може би наистина бе така... поне докато той беше трезв.

Сега случаят не бе такъв. Самата мисъл, че той в момента не се владее напълно, че поведението му не е плод на изкусен самоконтрол... Тя започваше да губи почвата под краката си.

— Аз...

— Ти какво? — прошепна той.

Тя тръсна глава и отклони поглед.

— Нищо.

Хвана брадичката ѝ и я извърна така, че беше принудена да го погледне в очите.

— Какво има? — повтори той, тихо и нежно.

Опита се да избегне погледа му, но усети как устните му се впиват в нейните. Простена леко и усети как цялата омеква. Потърси опора в него. Тялото ѝ откликваше покорно и се разтваряше под ръцете му. Езикът му докосна нейния и главата ѝ се замая. Чувстваше се попияна от него.

Тревор отново простена. Звукът дойде някъде от дълбините на гърдта му. Кракът му се вмъкна между нейните бедра. Тя дишаше учестено и пресекливо, докато ръцете му се плъзгаха по цялото ѝ тяло сякаш по собствена воля. Милваше бедрата и кръста ѝ, сетне пръстите му се сключиха около гърдите ѝ.

Внезапно тя осъзна какво става. Но явно и с него ставаше същото, защото преди тя да успее да реагира, преди тялото ѝ да се стегне, да го отблъсне, да му нареди да спре и да се изтръгне от ръцете му, той спря да я целува. Наташа подскочи, сякаш някой бе лиснал отгоре ѝ кофа студена вода.

Побесня от гняв. Чувстваше се измамена, предадена, изпълнена с копнеж и ярост. Как можеше да му се поддава толкова лесно, да продължава да го желае с всяка частица от тялото си. Не можеше да повярва. Забеляза нещо да проблясва в очите му и заподозря, че той бе прочел мислите ѝ. Цялото му тяло се стегна и лицето му внезапно стана хладно и безизразно като камък.

— Ако не искаш да те взема като някоя уличница върху пода на библиотеката, бих ти предложил да се обличаш по-плътно в мое присъствие... Особено когато съм пиан. А това ще ми се случва често през следващите няколко дни.

Тя скочи на крака и завърза колана на халата си. Желанието не беше угаснало напълно, но гневът вече бе далеч по-силен. Как си позволяваше да ѝ говори по такъв начин! Не знаеше как да реагира и беше сигурна, че лицето ѝ пламти от унижение. Единственото нещо, за което се сещаше, бе незабавно да се махне.

Обърна се и тръгна решително към вратата. Задържа се за миг на прага, когато го чу да я вика.

— Наташа.

Обърна се към него.

— Не се притеснявай. Не вярвам да помня нещо на сутринта — каза той.

— Но аз ще помня — отвърна тя и затръшна вратата.

На следващата сутрин главата го цепеше. Отвори очи и си спомни за предната вечер. Съжали до дъното на сърцето си. Беше се зарекъл да я остави на мира, да не посяга към нея, а клетвата му бе удържала от ден до пладне.

Госпожа Макдугъл влезе в стаята, разгърна със замах завесите и с видимо удоволствие погледна към ярките слънчеви лъчи.

— Добро утро, ваша светлост — каза тя.

— Вън! — изръмжа Тревор. — И дръпни обратно проклетите пердета.

— Май сме имали тежка нощ?

Тревор изпъшка и с мъка надигна глава няколко сантиметра.

— Когато имам желание да поприказваме, госпожа Макдугъл, ще се постарая да ви уведомя.

Госпожа Макдугъл едва удържа усмивката си.

— Много добре, ваша светлост. Ще желаете ли нещо друго?

— Вън! — изръмжа Тревор. — Веднага!

— Както желае, ваша светлост.

Тревор зарови глава във възглавницата и чу стъпките на госпожа Макдугъл да се насочват към вратата. Сетне те спряха.

— Хм...

— Да? — чу се немощен глас изпод възглавницата.

— Извинете, ваша светлост. Позволявам си да ви обезпокоя още веднъж.

Той я погледна с ъгълчето на окото си и с мъка изговори:

— Госпожа Макдугъл, вие винаги сте имали неприятния навик да ме обезпокоявате. Какво, по дяволите, сте намислили сега?

— Ами казах си... Нали разбирате... — госпожа Макдугъл се стегна и заби поглед в тавана. — Бихте ли искали да ви донеса нещо против главоболие?

Тревор я погледна вече с широко разтворени очи, в които не се четеше нищо добро.

— И защо смятате, че ми трябва нещо против главоболие?

— Заради вашето състояние, Ваша светлост.

— Моето състояние ли?

— Да, Ваша светлост.

— Как няма да ме боли глава, когато не мога да остана за минута сам. Вън!

— Да, Ваша светлост. Ще се погрижа никой да не влиза.

Тя се извърна и предпазливо затвори вратата след себе си.

Тревор се обърна и затвори очи. Прекалено много слуги се навъртаха наоколо. Прекалено много врати се отваряха и затръшваха. И тогава внезапно се сети, че вчера той без малко да почука на една от тях. Вратата на Наташа.

Погледна нататък. Нейната стая е само на няколко крачки, помисли си. Как ли би реагирала, ако почукам на вратата ѝ? Какво ли ще направи, ако просто я избия от пантите и нахълтам вътре както съм гол, без нищо, освен този проклет махмурлук.

Никой не отговори. Хвърли поглед към часовника. Десет и половина! Господи, не беше спал толкова до късно, откакто завърши Оксфорд.

Опита се да се надигне, но главата го преряза и той отново се тръшна в леглото. Спомняше си само откъслечни детайли от предишната вечер — най-вече Наташа, застанала по бяла копринена нощница на най-горното стъпало, с укоризнено изражение на бледото ѝ лице.

Спомни си, че бяха отишли в библиотеката, спомни си как се бе отпуснала в ръцете му. Усети, че се възбужда. Спомни си как се целуваха и възбудата се засили. Сетне се сети как го беше изгледала, преди да тръшне вратата.

Въздъхна, повдигна чаршафа и се погледна отдолу. Споменът за този поглед беше прекрасно средство за охлаждане на всяка възбуда.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

На следващата сутрин Тревор я намери да седи в обраслата с треви градина зад кухнята, обута в стар кожен панталон. До нея стоеше някакво куче, което май се казваше Бегар.

Загледа се в него как души нещо между зелките и помахва с опашка. Наташа пък екипираше някоя от поредните си градини.

— Това куче значи още е тук — каза той.

Тя откъсна поглед от скицника.

— Кой, Джипси, циганчето ли?

Той огледа по-внимателно кучето.

— Джипси ли? Не се ли казваше Бегар?

— А, Бегар... — отвърна тя и потупа дружелюбно мърлявата глава на мелеза, който наричаше Джипси. — Бегар си отиде преди много време.

— Отиде си ли? Искаш да кажеш, умря?

— Не знам. Един ден просто изчезна и вече не се върна. Джипси е негов син — засмя се тя. — Или поне така изглежда. Една сутрин госпожа Пикъл почука на вратата на кухнята с кошница в ръка. „Това май е ваше“, каза тя, остави кошницата и си тръгна. След малко оттам се подаде муцунката на Джипси. След няколко дни Хари отскочи по някаква работа в града и там чул, че кучката на госпожа Пикъл имала кученца. Пет били точно копие на майката, но едно се оказало срам за семейството. Именно това тук...

— ... е било срамът — довърши той.

Тя се разсмя.

Да, това бил Джипси.

— Джипси — повтори той. — Не Бегар.

Поклати глава.

— Много неща са се променили през последните месеци.

Смехът угасна в очите й.

— Да, много промени имаше — повтори тя и си забрани да мисли за страшните дни, седмици и месеци, след като той си тръгна.

Джипси вероятно чу името си, защото вдигна глава, погледна Тревор и помахна с опашка. Сетне отново заби нос между аспержите.

— Сигурно е надушил следата от заека, когото изгоних тази сутрин — каза тя и внезапно забеляза, че Тревор се е облякъл за езда.

— Бях се запътил към града — обясни той. — Трябва да изпратя по пощата някои книжа на адвокатата си в Лондон. Искаш ли да се разходим заедно?

— Не — отвърна тя. — Тук... тук ме чака много работа.

Той кимна и тръгна към конюшната, но след няколко крачки се поколеба.

— Хрумна ми нещо — каза той и я изгледа странно. — Доколкото си спомням, ти много обичаше да яздиш. А не видях никакъв кон в конюшната. Да не си се отказала от ездата, или просто се боиш, че мога да ти предложа да се разходим?

Усмивката ѝ замръзна. Пред очите ѝ отново се появиха оплесканите с кръв стени. Усети, че лицето ѝ пламва. Започна да ѝ се повдига.

— Вече не яздя.

— Защо? — попита. Тревор. Преди да ѝ хрумне някакво обяснение, той я погледна замислено и сам си отговори. — Ама че съм глупав. Трябваше да се сетя, че тук няма кон, подходящ за езда. — Усмихна ѝ се добродушно. — Една дама не може да язди впрегатен кон с копита като воденични камъни.

— Няма значение. Все едно, нямам време за езда — отвърна тя с тон, който се надяваше да е небрежен.

— Мога да впрегна двуколката — каза той. — Ще се разходим заедно до селото.

Имаше нещо властно и настойчиво в цялото му същество. Беше се надвесил над нея като огромен дъб, готов беше да чака безкрайно и нямаше да отстъпи и сантиметър от завоюваното. Оставаше си пират, силен и непобедим.

— Не, наистина ме чака много работа.

— Разбирам — отвърна той.

Не, не разбираш. Нищо не разбираш.

Той се размърда неспокойно, сякаш му беше писнало да си губи времето с нея. Тя реши, че е отгатнала правилно, защото го чу да казва:

— Е, щом не мога да те убедя, значи е време да тръгвам.

Пресаждаше една хризантема в оранжерията, когато чу Тревор да влиза. Вдигна глава и подхвърли:

— Рано се връщаш.

— Рано ли? Минава шест и половина.

— Кога мина времето — възкликна тя. — Изобщо не съм усетила.

Той задържа поглед върху омацаните ѝ с пръст ръце и по петната върху престилката, сетне отбеляза:

— Сигурно си прекарала добре.

Тя се усмихна неуверено.

— Работата ми доставя удоволствие. Помага ми да забравя за... за другите неща.

— Какви други неща?

— Неща, за които бих предпочела да не мисля — отвърна тя и го погледна тайнствено. — И няма да ти кажа какви.

Той се разсмя.

— Добре, ела тогава да ти покажа нещо... ако можеш да се откъснеш за миг от саксиите. Имам изненада за теб.

Тя го погледна подозрително.

— Изненада ли?

— Да, и няма да ти кажа каква.

Доброто му настроение я зарази. Тя се разсмя, избърса ръце в престилката и тръгна след него към конюшната.

— Да не би кравата да е родила?

— Не знам — отвърна той.

— Да не би някой да ни е дошъл на гости?

— Не знам.

— Да не би да имам писмо?

— Не знам. Питай госпожа Макдугъл.

— Къде отиваме?

— Тук — отвърна той и почука по врата на конюшната.

Вдигна поглед към него, застанал на няколко крачки, позлатен от слънцето, с тъмносини очи.

В следващия момент вратата на конюшната се отвори и Джон Флетчър, новото конярче, изведе една грациозна кафява кобила.

Наташа пребледня мъртвешки и усети, как сърцето ѝ се смразява.

— Кон — прошепна тя.

Той я погледна учудено, озадачен от реакцията ѝ.

— Да, кон — повтори той и вероятно предположи, че тя се колебае дали да приеме подарък от него, особено такъв скъп подарък. — Поне в града ми казаха, че било кон.

Тя стоеше като вцепенена. Ръцете ѝ бяха изтръпнали. Не беше виждала по-хубав кон, но ѝ се повдигаше при вида му. Очертанията на предметите се размазваха, чувстваше се като в просъница. Забеляза, че Тревор я гледа озадачено. Устните му се размърдаха. Явно ѝ казваше нещо, но думите не достигаха до нея. Достигаше само отгласът от писъците ѝ в оня ден, когато видя лейди Грей. Кръв. Много кръв. Навсякъде кръв.

Не забеляза, че се е приближил, докато не усети да я разтърсва.

— Наташа, добре ли си?

Тя вдигна поглед и с усилие промълви.

— Добре съм. Просто не искам кон.

Той погледна към Джон Флетчер и с усилие се овладя.

— Разкарай я някъде — грубо нареди той.

Джон прибра кобилата в обора и затвори вратата след себе си. Тревор постоя няколко секунди загледан в нея. Изражението му се колебаеше между гняв и паника, сякаш Наташа внезапно му бе заговорила на чужд език или беше изпаднала в конвулсии.

Тя си пое дълбоко дъх и усети, че започва да се съвзема.

— Извинявай — каза тихо. — Беше крайно неблагодарно от моя страна. Просто...

— Просто не искаш кон — завърши той. Личеше си, че се опитва да разбере какво става. — Ако знаех...

— Извинявай — повтори тя. — Грешката не е твоя. Нямах основания да се държа така грубо. Моля те да ме извиниш. Искрено съжалявам.

— Няма защо — отвърна той и ѝ се усмихна неуверено като малко момче. И тази усмивка ѝ напомни, че макар да бе истински мъж, висок и силен, макар да бе могъщ дук и влиятелен политик, той си оставаше уязвим.

Това бе друг Тревор. Сега беше позагубил част от самоувереността си, по-склонен бе да се поддава на лошото

настроение и да се съмнява в себе си. Може би на него също не му е леко.

— Тревор — прошепна тя и посегна да го докосне по ревера, но пръстите ѝ намериха само въздух. Обърна се и видя, че си беше тръгнал.

Не каза нищо. Остана на мястото си и проследи с поглед как той се скрива зад ъгъла. Сякаш целият свят помръкна в този момент.

Тревор не я разбираше, но тя не виждаше защо би трябвало да я разбира. Тя самата не се разбираше. Вече.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Докато вървеше към къщата, Тревор зърна Хари наведен над някаква леха. Поколеба се за секунда, после свърна към градината и отиде при градинаря, който тъкмо почистваше греблото си.

— Наташа... ти си много привързан към нея, нали? — попита той. Хари продължи да чисти зъбците на греблото, без да вдига поглед.

— Сякаш ми е дете.

— Тогава ми помогни да я разбера. Какво ѝ се е случило, какво е преживяла, докато мен ме нямаше?

Хари го погледна. Сините му очи бяха помръкнали, но оставаха пълни с живот.

— Защо?

— Защото я обичам. Защото искам да ѝ помогна. Защото не знам как да го направя.

Хари прокара няколко пъти греблото по лехата.

— Какво точно ви интересува?

— Всичко. Как живееше. Как се приспособи. Защо така се разстрои, като ѝ подарих кон.

Хари внезапно замръзна.

— Кон ли? Подарили сте ѝ кон?

— Поне се опитам — отвърна Тревор, поклати глава и пхна ръце по-дълбоко в джобовете си. — Сякаш ѝ давах змия. За момент си помислих, че ще припадне.

— Тя вече не язди — отвърна Хари.

— Защо? Винаги е обичала ездата. Защо се отказа?

Старият градинар кимна сковано и изгледа подозрително Тревор. Явно още се колебаеше дали може да му има доверие.

— Искam само да ѝ помогна — обясни Тревор. — Само аз мога да излекувам раната. И смятам да го направя, със или без твоя помощ. Разликата е само, че с твоя помощ ще се справя по-бързо.

— С какво ще се справите?

— Ще я направя щастлива. Ще ѝ дам това, което тя иска.

— Дори ако това значи да ѝ дадете свободата?

Сърцето на Тревор подскочи.

— Дори това.

— Как мога да ви имам доверие?

— Не знам, но съм сигурен, че ти е скъпа. На твоето място бих поел риска.

— Как да повярвам на човека, който ѝ разби сърцето?

— Може би ще ти бъде интересно да узнаеш, че и моето сърце е в същото състояние — уведоми го Тревор. — А сега, ако наистина ти е толкова скъпа, колкото разправяш, би ли ми казал защо тя вече не излиза на езда?

— Защото той уби нейния кон.

— Кой е убил нейния кон?

— Онова циганче. Същото, дето разправяше разни работи за нея в селото и дето насъска момчетата срещу нея.

— Нед — каза Тревор. — Става дума за коняря Нед?

— Аха — отвърна Хари.

— Видял си го да убива коня?

— Не, но не ми трябваше да го виждам. Всички знаем, че е той. Скоро след като го изритаха от имението, започнаха да се случват онези работи. Първо бяха бележките.

— Какви бележки?

— Бележките, дето ги оставяше навсякъде. Повечето прибирах, преди тя да ги види, но една не успях.

— И какво пишеше в тези бележки?

— Отвратителни неща. Едната беше „Руска курво, върви си у дома“. Онази, която тя видя, беше забита на вратата на оранжерията. Там пишеше просто „Уличница“.

— Господи! — възкликна Тревор и усети, че сърцето му се обръща. Първият му импулс беше да хукне при нея и едва се удържа да остане на място и да помоли Хари да продължи.

— Намерих кученцето. Бегар, така се казваше. Намерих го в цистерната за дъждовна вода — тук Хари се запъна и изгледа заплашително Тревор. — Не съм ѝ казвал за другите бележки. Нито пък за кучето.

Тревор кимна.

— Разбирам — каза той. — Възможно ли е кучето да е паднало само в цистерната?

— И сетне да е дръпнало капака отгоре?

Тревър се намръщи.

— Продължавай.

— Най-страшно беше, когато я чух да пищи и я намерих в конюшната. Онзи беше прерязал гърлото на кобилата. Намерих я да пищи наред локва кръв.

Тревър почти ослепя от ярост. Не си спомняше някога така да е копнял да удуши някого.

— И повече не се качи на кон? — прошепна той.

— Не иска да се доближава до конете.

— Ще ми се да знаех къде е това копеле — каза Тревър. — Готов съм да дам половината си състояние само да го пипна.

— И с какво ще ѝ помогне това? Нищо няма да се промени.

— Не, но ще имам грижата повече да не ѝ навреди.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Наташа видя Тревор чак вечерта. Когато стана време за вечеря, той не дойде в трапезарията. Тя го почака малко и накрая седна на обичайното си място. Постоя така, загледана в чепка грозде на върха на фруктиерата. Питаше се къде ли е той. Странно как усещаше непрекъснато неговото присъствие до себе си, дори когато го нямаше. Разгъна салфетката си. Нямаше да допусне да ѝ стане навик той да е наблизо.

Почака още малко. Интересно дали щеше да я потърси, щеше ли да дойде на вечеря? Мислите ѝ се върнаха към всичко това, което лежеше между тях. Питаше се дали не би трябвало поне да се опита.

Позволи си да извика пред очите си деликатните му черти. Започна да ги прехвърля една по една. И както си седеше така, подпряна с лакти на масата и със зареян поглед, внезапно забеляза, че пред нея е не образът на Тревор, а самият той от плът и кръв.

— О! — възкликна тя. — Стресна ме.

Той се усмихна.

— Наистина ли? Вече се чудех дали ще ме забележиш.

О, как бих могла да не те забележа, помисли си Наташа... Усети бузите си да пламват и сведе поглед.

— Бях се замислила за нещо — смотолеви тя.

Тревор я погледна заинтригувано.

— Сигурно е било нещо приятно — отбеляза той. — Доколкото може да се съди по изражението ти.

— Мислех, че трябва да изринем обора.

Това явно сложи край на въпросите му, поне за известно време. Той млъкна и седна на мястото си от другата страна на масата. Имаше почти безпомощен вид. Седна, въздъхна и се огледа неловко, сякаш се чудеше какво да прави. Странно защо това не ѝ достави очакваното удоволствие.

Имаше нещо трогателно в този мъж с неговата осанка и сила, който се чувстваше тъй безпомощен. Докъде ли ще ни доведе този разговор, запита се тя. Надали щяха да успеят да се разделят, без поне

един от тях, а вероятно и двамата, да си тръгнат наранени и оскърбени. Спомни си как веднъж яхна жребеца на баща си. Животното беше захапало мундщука между зъбите си и тя не успя да го овладее. Така се чувстваше и сега: сякаш бе започнала нещо, а сега не можеше да го удържи под свой контрол.

Хвърли бегъл поглед към Тревор и забеляза озадаченото му изражение. Усмихна му се с половин уста и се постара да си придаде любезно изражение. Не искаше той да разбере каква буря бушува в сърцето ѝ. Във вражески ръце чувствата и мислите могат да се превърнат в опасни оръжия.

Тя се загледа в дълбоките му сини очи и веднага усети, че е сбъркала. Те я караха да се чувства като влюбена, а не като оскърбена жена. Знаеше какво е замислил, знаеше защо е дошъл. Значи той си въобразяваше, че двамата си пасват като две половинки от една ябълка? Как ли пък не... Без малко да се разсмее. С облекчение усети прилива на гняв и породената от него енергия.

Госпожа Мак започна да им сервира, а те си размениха няколко вежливи забележки. Но Наташа усещаше, че той си пази силите и че чака удобен случай.

— Направила си цели чудеса с градините тук — отбеляза Тревор. — Започвам да разбирам защо държиш толкова на работата си.

Тя заби поглед в печената патица, приготвена от готвачката, и усети как ѝ се повдига. Не беше честно той да се държи така. Но нима сега тя не получаваше точно това, за което го бе молила — нищо.

— Радвам се, че любовта ми е дала резултат. Защото това е дело именно на любовта.

Тревор я изглежда странно. Очите му се плъзнаха за секунда към устата ѝ, докато тя произнасяше думата любов, но не направи никаква забележка.

— И сега смяташ да се заемеш с други градини?

Тя кимна.

— Доколкото ми остане време от илюстрациите и оранжерията.

— Оранжерията ли? — възкликна той. — Какво правиш там?

— През зимата премествахме много от растенията там на топло. По-редките, тропически видове си остават в оранжерията през цялата година. Имам няколко растения, с които си правя експеримент. Най-много ме интересува цветният прашец. Страшно много въпроси има

около него, нали разбираш. Понякога отивам в градината с бележника си, седя и си мисля. Вуйчо ти също беше посветил много часове на цветния прашец.

— Цветен прашец значи — повтори той. — Мислиш си за цветния прашец.

Наташа кимна. В неговата уста това звучеше като нова дума.

— Гърците и римляните са знаели много неща за цветния прашец — обясни тя и внезапно усети как я гледа той.

Лицето ѝ пламна. Вътрешният глас ѝ подсказваше, че е най-добре да не обръща внимание на пламналия му поглед. Затова продължи да говори с изтънял глас.

— Теофраст е правил много експерименти с финиковата палма. Именно той открил, че ако човек отреже клонка от цъфнала мъжка палма, а сетне я разтърси над плодовете на женската, плодовете много дълго не окапват.

— Мъжката палма... и женска — повтори той със смесица от любопитство и чувственост.

Наташа усети, че пулсът ѝ се ускорява. Ако не престане да ме гледа така, ставам и си тръгвам, каза си тя. За момент се уплаши да не би да го е произнесла на глас, защото той видимо се сепна.

Лицето му помръкна от разочарование, но гласът остана закачлив и лекомислен.

— Имай милост — каза той. — Какъв вълнуващ живот водиш, а аз имах глупостта да се надявам, че ще успея да те измъкна от него.

— Наистина го намирам за вълнуващ — съгласи се тя и прокле издайническото потрепване на гласа си. — И безопасен.

За пръв път в погледа му се мярна искрен интерес.

— Безопасен ли? — попита той и я погледна, заинтригуван и леко развеселен. — Чудно защо това ми звучи много любопитно. Какво точно имаш пред вид под „безопасен“.

— Човек винаги знае какво да очаква от растенията — отвърна тя. — Винаги следват един и същи план, начертан свише. Може и да не знаем всичко за тях, но поне сме сигурни, че те са предвидими. Розите винаги цъфтят напролет. Кестенът никога не ражда лешници. Има ред.

— И ти намираш това за безопасно?

— По-безопасно, отколкото да си сред хората — отвърна Наташа и видя как погледът му помръква. По лицето му се плъзна тъмна сянка.

Изражението стана непроницаемо като камък. Тя мигновено съжали за казаното, защото преди ѝ харесваше много повече.

— Значи ще имам грижата да не следвам моя начертан свише план — каза той.

Вцепененият ѝ мозък не забеляза подтекста на думите му.

— Няма да го следваш ли?

Той ѝ се усмихна саркастично.

— Да. Защото ако трябваше да следвам предназначението си свише, щях да те метна на рамо и да те занеса на леглото горе. Нали?

Очите ѝ се ококориха. Хвърли колеблив поглед към вратата, сетне обратно към него.

— Сигурен ли си, че няма да го направиш? — попита тя. — На косьм беше онзи ден.

Той изсумтя презрително. Това я вбеси, каквато явно беше и целта му.

— Така ли мислиш? — каза той. — Съжалявам, че трябва да те разочаровам, но въпреки погълнатия алкохол аз се контролирах прекрасно. За да си загуби напълно ума, човек трябва да изпитва непреодолимо желание и прочее. Аз нямах подобен проблем.

Очите на Наташа се замъглиха от разочарование и гняв, но преди да успее да реагира, той хвърли салфетката си на масата и стана.

— Отивам да изпуша една цигара в градината. Ще се видим на закуска.

Кимна ѝ за довиждане. След миг вече го нямаше.

Тя остана загледана в недокоснатата патица, изстинала в чинията. Усети как погледът ѝ се замъглява. Сигурно така ѝ беше писано — винаги, когато той е наблизо, тя или плачеше на глас, или страдеше тихомълком.

След няколко секунди на свой ред хвърли салфетката си и се запъти към своята стая.

Започваше да ѝ става навик да вечеря сама.

Наташа хвърли поглед към задушеното овнешко със зеле. Не ѝ се ядеше. Не че храната беше лоша, всъщност беше прекрасна, а защото колкото повече си мислеше за Тревор, толкова повече губеше апетит. Гладът за чувства изместваше глада за храна.

А тя определено бе гладна. За топлота. Искаше да разбере защо всъщност той беше дошъл тук и колко време смята да остане.

Дръпна стола и стана от масата. Решително излезе от трапезарията. Напрежението от неговото присъствие започваше да я изтощава. Ставаше все по-неспокойна и нервна, а към всичко това се примесваше и нотка тъга. Съзнаваше, че никога не ги е делеяла по-дълбока пропаст, но най-много я измъчваше колебанието. Дали не жадуваше тази пропаст да бъде запълнена?

— Пак не си хапнала нищо на вечеря — укоризнено каза госпожа Макдугъл, с която почти се сблъска на прага на трапезарията.

— Нещо не съм гладна.

— Предполагам, че той също не е гладен.

— Не знам — отвърна Наташа. — Днес не съм го виждала.

Госпожа Макдугъл поклати глава и се забърза нанякъде, като си мърмореше нещо за „хабенето на храна“ и хората.

Наташа отиде в библиотеката и си наля чаша бренди. Отпи, сетне си каза, че душевни изпитания като нейните заслужаваха много повече от чаша алкохол.

Отпи още няколко пъти, колкото да се увери, че е толкова неприятно, колкото ѝ се беше сторило в първия момент. Изля обратно в гарафата остатъка от чашата си и тръгна да блуждае безцелно из къщата със скритата надежда да зърне Тревор.

На минаване покрай стаята с пианото внезапно спря. Влезе, запали лампата и се приближи до пианото. Загледа се в клавишите и отново се замисли за дните, които беше прекарала с него.

Натисна един клавиш, сетне друг. Започна тихо да си тананика.

Кога най-сетне щеше да си тръгва? Какво повече чакаше? Не му ли стана ясно какво мисли за него? Нямаше му никакво доверие. Щом го погледнеше, спомените се събуждаха. Знаеше, че може би след време ще събере достатъчно сили и великодушие, за да му прости, но никога нямаше да забрави. Не би могла да го обича така, както го обичаше някога. Вече не.

Но от време на време... когато в сините очи проблясваха добродушни и весели искрици, когато уверените движения на ръцете му събуждаха тръпчиви спомени, когато усещаше спокойната му сила... тогава потръпваше от желание отново да се отпусне в обятията му.

Поне веднъж. Само един-единствен път, каза си тя.

Обмисли тази възможност, докато продължаваше да свири с един пръст простичка тъжна мелодия. Добре, че го няма, помисли си тя. Тази вечер нещо става с мен.

Усети присъствието му още преди да го види. Пръстът ѝ замръзна. Последната печална нота отзвуча и заглъхна. Обърна се. Той стоеше на прага, подпрял ръка на кръста. Наблюдаваше я с безстрастното и непроницаемо изражение, което надяваше с такава лекота.

Наташа вирна брадичка и го погледна предизвикателно. Дишаше учестено и пресекливо, сърцето ѝ бясно бумтеше. Имаше нещо романтично в цялата сцена, сякаш и двамата съзнаваха, че всичко е свършено, че са заедно за последен път. Той се предаваше, а тя бе прекалено твърдоглава, за да прояви великодушие.

Тревор прекрачи прага и влезе в стаята, като пътъм затвори вратата и превъртя ключа. Без да откъсва очи от лицето ѝ той тръгна бавно и уверено към нея.

— Не — прошепна тя. — Не.

Знаеше, че нищо не би могло да го спре. Знаеше също, че тя не иска да спре и че той усеща това, усеща какви мисли минават през главата ѝ. Прегърни ме, Тревор. Прегърни ме и ми помогни да забравя. Прегърни ме както едно време.

Желаеше го, тук нямаше съмнение. Но беше учудена от силата на собствената си страст. Мислеше се за по-силна, а сега се оказваше, че далеч се е надценявала. Посегна към пианото и засвири нашумелия „Валс на влюбените“.

Той пристъпи по-близо и застана точно зад нея. Усети горещия му дъх върху тила си, замайващото излъчване на тялото му. Долови неговата миризма, която винаги го съпровождаше, миризма на земни, мъжки неща — тютюн, коне, кожа.

Дланите му се сключиха около нейните рамене, спуснаха се надолу към лактите, сетне пак се плъзнаха нагоре.

Коленете ѝ се разтрепериха и тя се подпря на пианото. Последната самотна нота заглъхна във въздуха. Ръцете вече ѝ изневеряваха. Нямаше сила нито да се обърне да го погледне, нито да избяга. Гърлото ѝ пресъхна и тя си пое дълбоко дъх.

— Не спирай — прошепна той в ухото ѝ.

Тя удари немошно още няколко клавиша, докато той отнемаше последните ѝ съпротивителни сили с умелите си ръце. Милващи, докосващи, стискащи, властни и силни, ръцете му се плъзгаха по цялото ѝ тяло. Накрая я прегърна силно.

Тя свърши песента и чу шепота му:

— Отново.

Тя удари фалшива нота, сетне отново поде мелодията, но побавно.

Ръцете бавно разкопчаваха копчетата на роклята ѝ. Едно по едно промушваха малките седефени топчета през илиците, докато роклята не се разтвори до кръста. Свали я от нея и тя усети прохладната милувка на лятната вечер. Корсажът се плъзна по бедрата ѝ и се свлече на пода.

Ахна от изненада, като усети топлината на ръцете му върху своите гърди. Усети, че затваря очи и опира глава на рамото му.

Той я галеше навсякъде, безкрайно бавно и търпеливо, подлудявайки всичките ѝ сетива, докосвайки нужните струни. Тялото ѝ откликваше на всяка милувка, крещейки от желание.

Завъртя я в прегръдките си. Тя нетърпеливо мълвеше името му.

— Тревор...

— Тихо — прошепна той. — По-добре да не говорим.

Наистина се справяха по-добре, когато мълчаха.

Целуна я, притисна я силно и продължи да я притиска, докато тя не загуби дъх. Сетне свали напълно роклята ѝ. С едно движение смъкна фустата и бельото ѝ и тя остана само по чорапи и обувки.

Потръпна, като усети студената милувка на въздуха.

— Какво има — прошепна той. — Страхуваш се, че ще те любя ли? Или се страхуваш, че няма?

— Нито едното, нита другото — отвърна тя също така шепнешком и усети, че краката ѝ се подкосяват.

Той я вдигна с лекота и ѝ помогна да се отпусне на пода, върху разпилените си дрехи. Легна до нея. Тя го усети, че се надига за момент и го чу да се съблича. После се отпусна върху нея, а нейното тяло го прие нетърпеливо. Целуваше я, докато тя не запуши устата си с ръка, за да не извика. Целуваше трапчинката на шията ѝ, раменете, гърдите и нежната долчинка между тях, а връхчетата се втвърдяваха

под неговото докосване. Тялото ѝ гореше, а главата ѝ се завъртя. Сякаш беше на много места едновременно.

Съединиха се страстно и с някакво ожесточение. Може би просто повтаряха цялата история на своята любов. Когато всичко свърши и те започнаха бавно да изплуват от омаята, Наташа отвори очи и видя, че са се отзовали под пианото. Усмихна се иронично и се обърна да види дали той е забелязал това.

Беше забелязал.

— Имам чувството, че няма да ни е лесно да се измъкнем — каза той. Тонът му беше спокоен и леко закачлив, но погледът стигна до дъното на душата ѝ.

— Не — отвърна тя. — Винаги е по-трудно да излезеш.

— Всеки път ли ще бъде така? — попита той.

Главата ѝ се отпусна на неговото рамо.

— Не знам. Някои неща е трудно да се променят. Времето не спира и всички ние се променяме.

— Сякаш произнасяш присъда, която не подлежи на обжалване. Но в самата промяна има нещо, срещу което човек не може да не се бунтува. Нещастията, като си спомняш за отминалите щастливи дни. Опитваш се да засвириш нова песен, но старата мелодия продължава да живее в сърцето ти.

Тя вдигна поглед и видя вътрешния механизъм на пианото. Жалко, че не можеше да разбере какво става в самата нея. Между тях се издигаше някаква стена и тя не знаеше как да накара да преминат през нея думите, които напиреха от сърцето ѝ.

Недей да мълчиш. Кажи ми какво мислиш. Толкова сме близо сега. Нека това не бъде краят. Недей да си тръгваш.

Искаше той да каже нещо, каквото и да е то, за да разчупи стената на мълчанието.

Той не каза нищо.

Тя усети как сълзите напират в очите ѝ. Мълчанието му казваше ясно, че е време тя да си тръгва, че пропастта между тях никога няма да бъде запълнена, макар никой да не знаеше накъде се е запътил.

Тревор я гледаше легнала на пода, бледа и отчаяна, вгълбена в себе си. Като някое цвете, затворило венчето си с падането на нощта. Беше до него, светлината на свещите блещукаше върху лицето ѝ, но в нея имаше нещо неземно. Сякаш беше безплътна, изтъкана от

призрачна игра на светлина и сянка. Веднъж вече я беше виждал такава. Спомни си деня, когато го прогони. Тони дойде да го утеши и Тревор го беше попитал как може болката да заличи всичко останало. Тогава Тони помълча малко и накрая отвърна:

— Защото един час мъка изглежда по-дълъг от цял ден наслада.

Всичко бе свършено и той го съзнаваше.

Това беше единственото петно върху безкористните и благородни чувства. Знаеше, че е постъпил правилно. Беше дошъл и бе положил искрени усилия. Не беше успял и сега трябваше да се оттегли и да й даде това, което тя желаше най-силно — свободата. Но мисълта, че я губи завинаги, го измъчваше като пламъците на ада. Но беше извлякъл една поука. Човек трябва да страда, за да се замисли. Пътят към мъдростта минаваше през страданието.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Тревор стана рано и започна да си приготвя багажа. Смяташе да тръгне, без да ѝ оставя някаква бележка. Сетне си спомни какво му беше казал Хари. За миг се поколеба дали да не остане само за да я защитава. Но сетне се сети за предишната нощ и си каза, че няма нищо по-мъчително от това да се опитваш да удържиш нещо, което вече се е разпаднало.

Вдигна чантата си, сетне я пусна обратно на пода. Нещо в него не му позволяваше да се откаже.

Още веднъж, опитай поне още веднъж, проплака сърцето му. Отиди при нея още веднъж.

Въздъхна примирено и затвори последната чанта. Добре, още един път, каза си той. Но само един.

Затвори врата зад себе си и се спусна по стълбите. Някакви хора говореха в библиотеката. Разпозна гласа на Наташа и предположи, че обсъжда нещо с госпожа Макдугъл. Тръгна натам.

Представяше си как ще я види, по-хубава от всякога. Странно защо си я представяше така, както я бе видял веднъж преди много време — в лимоновожълта рокля, която подчертаваше черната ѝ коса и с очи, изпълнени с любов. Бузите ѝ бяха червени като роза и на него му се искаше да я целува, докато устните му не се обагрят като на човек, ял череши.

И сега искаше да я целува — да я целува, докато не се размекне, не започне да вика името му и не забрави за проклетите си тревоящи и безумната си руска гордост. Някога тя бе карала светът наоколо да изглежда пълен с рози, а той бе готов заради нея да свали звездите от небето.

Застана на прага и замръзна.

Погледът му се прехвърляше от Наташа към мъжа, който стоеше до нея, сетне обратно. Това бе граф Ростов.

Сърцето му се обърна. Нещо в него се пречупи. Какво ли не си бе представял, че стои между тях. Но никога не му беше хрумвало, че става дума за друг мъж.

В този момент Наташа се обади с неуверен глас:

— Граф Ростов — представи му тя госта.

Тревор кимна.

— С графа се познаваме от Лондон — отвърна той. — Но не си представях, че ще се срещнем тук.

— Мадмоазел Симонова бе така добра да ме покани да видя градините ѝ в Марчъм.

Атмосферата в стаята изведнъж стана тежка и задушлива като на погребение. Тревор беше впил поглед в Наташа. Без да откъсва очи от нея, той подхвърли на графа:

— Надявам се вашето посещение да бъде по-ползотворно от моето.

След това им обърна гръб и излезе.

Наташа хукна след него.

— Тревор... почакай! Мога да ти обясня.

Той се обърна.

— Сигурен съм, че ще можеш. Но какво има за обясняване? Всичко между нас отдавна е свършено. Просто ти си го разбрала преди мен.

— Не мога да променя чувствата ти, но трябва да знаеш, че в момента не си справедлив в мислите си.

— Нима се опитваш да ме убедиш, Наташа, че не чакаше графа да пристигне? Нима това не повлия изобщо на решението ти, докато аз се правех на глупак?

— Знаех, че ще дойде, но...

— Моля те, бъди така добра да ми спестиш подробностите. Очевидно аз съм ти помогнал да вземеш окончателното решение. Каж ми, кое натежа на везните? Сигурно се люби по-добре от мен?

Видя как бузите ѝ пребледняват мъртвешки и я чу как ахва от възмущение, но не се умилови. Беше понесъл такъв удар, че нямаше защо да я жали. Нищо не можеше да го спре. Мисълта, че тя има друг мъж, го подлудяваше. Караше го да изрича неща, които никога не бе предполагал, че могат да излязат от устата му.

— Искам да ти дам само един приятелски съвет. Когато решиш да се отървеш и от него, недей да се любиш под пианото. Бих ти препоръчал дюшек и копринени чаршафи, някак по-благоприлични са.

— Не смятах, че всичко между нас ще свърши с толкова жестоки думи — промълви тя.

Сърцето му се сви от болка. Потупа я по бузата.

— Скъпа Наташа, ти си оставаш едно голямо дете. Не си ли разбрала, че нищо не става така, както сме го планирали.

Обърна се и след миг вече го нямаше.

Мина покрай кухнята колкото да каже на госпожа Макдугъл, че ще изпрати някой за багажа си, сетне се запъти към конюшната, като непрекъснато си повтаряше „което идва от сърцето, се връща при сърцето, когато сърцето е разбито, нищо не може да се спаси“.

Нямаше повече надежда за щастие. Можеше само да се моли това да е началото на пътя, който щеше да му донесе покой.

След няколко минути го видяха да препуска към Лондон, обвит в облак прах. Пътят пред него се беше ширнал, равен и прав като копринена лента в дългата гарванова коса на Наташа.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

През следващата седмица Наташа се стараеше с всички сили да бъде образцова домакиня за граф Ростов, но все не се получаваше. Мислите ѝ непрестанно се връщаха към Тревор. Постепенно обаче, с течение на времето, взе да се съживява. Трудно беше човек да остане мрачен в присъствието на Ники.

Ден след ден дружбата им ставаше по-дълбока и Наташа започна да му разказва за себе си. Един следобед, докато се разхождаха из градината, тя му разправи за своето минало, като започна от загубата на детето.

— Не съм такава, за каквато ме мислите. Никога не съм се омъжвала, но съм била с мъж и заченах дете.

Погледът му се плъзна по тънкия ѝ кръст.

Тя се обърна и отново тръгна.

— Няколко селски хулигани ме нападнаха и аз пометнах... преди да разбера, че изобщо съм имала дете.

— Има ли надежда да се омъжите?

— Не.

— Вие ли решихте така, или той?

— Аз — отвърна тя, обърна се и зачака той да си вземе довиждане и да ѝ обърне гръб.

— Това не беше ли... дук Хилсбъро?

— Да — отвърна тя, все така стоейки на едно място.

— Уморихте ли се вече? — попита той.

— Не. Просто чакам кога ще ми обърнете гръб.

Усмивката му стопли сърцето ѝ.

— Прекалено много време сте прекарала сред англичани, Наташа. У нас хората не обръщат внимание на слухове. Аз вярвам само на очите си, а те ми казват, че сърцето ви е чисто.

Тя се изсмя невесело.

— Чиста като сняг, докато не кривнах от правия път.

Той също спря, обърна се и я прегърна.

— Аз също искам да ви призная нещо.

Тя не каза нищо. Остана сгушена в прегръдката му, гледайки го отдолу нагоре.

— Аз също съм криввал от правия път, при това неведнъж.

Тя не можа да удържи усмивката си. Той постави пръст на устните ѝ.

— Наравно ли сме?

Тя се вгледа в очите му и видя искреността, абсолютната честност и откритото възхищение. Близостта му ѝ действаше успокояващо, сякаш беше завита в удобно старо одеяло. Нещо в него вдъхваше сигурност, като познатия от детството френски. Но имаше и нещо ново, което не позволяваше да забравя, че е мъж.

— Наравно сме — каза тя и му върна усмивката.

Може би именно от това се нуждая, помисли си тя. Понякога Господ ни дава не това, което искаме, а това, което ни трябва. Погледна го в очите. Дали нямам нужда именно от теб, граф Ростов?

Разбира се, той не ѝ отвърна, но силните му ръце я притиснаха по-силно, а топлият му дъх докосна устните ѝ. Тук, сред природата, младият мъж ѝ изглеждаше по-истински, отколкото бе в лондонската бална зала. Устните му докоснаха нейните с безкрайна нежност. Сърцето ѝ биеше бясно. Усещаше как неговата сила и желание се преливат в нея и карат стомаха ѝ да се свива. Но дори в този миг не можа да заглуши гласа, който плачеше в дъното на душата ѝ „Тревор...“.

Ники я пусна. Нежният му поглед се плъзна по лицето ѝ. Очите му бяха светли и любящи, а устните му — меки и още влажни от целувката.

— Наташа Симонова, родена в моята страна... никак няма да ми е лесно с теб, нали?

Докато търсеше подходящ отговор, той я хвана весело под ръка и я поведе обратно към къщи.

— Между другото, лейди Сара Мейфилд ти изпраща много поздрави. Кани те на вечеря в събота. Ще дойдеш ли?

Тя кимна.

— Докога смяташ да гостуваш при ърл Маруд?

Той се усмихна и ускори крачка.

— Колкото трябва — отвърна той. Тя явно изглеждаше шокирана, защото Ники се разсмя. — Мадмоазел Симонова, изминал

съм дълъг път заради удоволствието да разговарям с вас за ботаника.

— В твоята уста това далеч не звучи невинно.

— Искрено се надявам да е така — увери я той. Сетне се поклони дълбоко и заяви. — Водете ме, прекрасна лейди. Дневникът ми плаче да бъде запълнен с поучителни бележки за различните билки.

— И от коя би желал да започнеш?

Той се разсмя.

— От чая.

Звънливият ѝ смях се присъедини към неговия и двамата продължиха по пътеката.

Няколко часа по-късно те бяха в библиотеката и Ники екипираше някаква екзотична орхидея от оранжерията.

— Не мога да докарам тези проклети листа — изсумтя той. — Приличат на пръсти.

— Дай да ти покажа — каза Наташа и застана до него. Загледа се и избухна в смях. — Мислех си, че се шегуваш, че ти приличали на пръсти.

Наведе се и взе четката от ръката му.

С няколко уверени движения тя очерта контурите на листата.

— Ето така — обясни и му върна четката. — Сега опитай ти.

Ники остави четката на масата и като я хвана за ръката, я притегли към себе си.

— Отдавна се опитвам — отвърна той. — Вече няколко седмици.

Гледаше я право в очите. Тя не можеше да откъсне хипнотизирания си поглед от него.

— Не знаех, че се мъчиш с нея — бавно каза тя. — Трябваше да ми кажеш. С удоволствие щях да ти я нарисувам.

— Не ме разбра — отвърна Ники. — Искам да се омъжиш за мен, Наташа. Стани моя жена... и ми позволи да те отведа в Русия.

— Не мога да си тръгна. Братята ми...

— Могат да дойдат с нас. Тяхното място е в Русия. Там ги чака наследството на рода им, там всички поприща ще бъдат отворени пред тях. На какво могат да разчитат тук? На нова милостиня ли?

— Не мога да се омъжа за теб, Ники.

— Защо? Защото не ме обичаш ли?

— Ти... ти си ми много скъп. Знаеш го. Но не съм сигурна дали това е достатъчно за брак.

— Дори и ако кажа, че за мен това няма значение? Дори и ако те уверя, че любовта ми ще стигне за двама? Мисълта да си далеч от мен е много по-страшна, отколкото да знам, че не ме обичаш.

— Не си прав.

— Как може да не съм прав, когато всичко е толкова ясно? Предлагам на теб и на братята ти възможност да се приберете у дома. Да се спасите от всички мъки и страдания, които не спират да ваят върху теб, откакто си стъпила в Англия. Ти не си родена за това място, Таша. Много добре го знаеш. Повечето семейства започват с далеч по-малко. Разбираме се, имаме общи интереси. Какво чакаш? Мислиш, че братята ти ще се приберат и всичко ще бъде както преди? Няма да бъде. Лука и Павел растат. Техният свят вече не се върти около теб. Време е да помислиш за себе си, да си създадеш свое семейство. Не можеш вечно да държиш братята около себе си, както не можеш сама вечно да се държиш за спомена за човека, който те е излъгал. Омъжи се за мен. Омъжи се и ми позволи да те измъкна оттук.

— Не мога — изхлипа тя и преди той да каже нещо, избяга от стаята.

Няколко дни по-късно Наташа седеше в трапезарията и разсеяно посягаше към закуската, докато четеше току-що пристигналото писмо от близнаците. То общо взето не се отличаваше с особена оригиналност, защото Лука и Павел имаха навика да се разпростират в подробности върху някои сфери от рода на крикета и да пропускат други, като учебните занимания. Но тя се радваше на всяка вест от тях и винаги очакваше с нетърпение писмата им. Не се притесняваше, че им пише много по-често, отколкото те на нея. Знаеше какво отвращение изпитват братята ѝ към всичко, свързано с лист и писалка.

Като приключи писмото, го сгъна и го прибра в джоба си. Наля си втора чаша чай. Зърна през прозореца Ники да язди насам. Разсмя се, като го видя да крепи на седлото палма в саксия.

Изтича по стълбата и го завари да се бори с листата на палмата, които упорито се закачаха по коридора.

— Боя се от даровете на чужденците — изрецитира през смях тя. Чудеше се защо ли е помъкнал тази палма, особено като се има пред вид, че изглеждаше доста посърнала.

— Лейди Сара ти я изпраща с надеждата, че ще ѝ възвърнеш здравето и цветущата зеленина.

Наташа огледа палмата.

— Подозирам, че лейди Сара я убива от престараване. Имам чувството, че я полива прекалено често. Ти как смяташ?

— Напълно съм съгласен с теб — отвърна той. — Обясних й всичко.

Наташа повдигна вежда.

— И тя какво ти отговори?

— Да ти я донеса, защото две глави винаги мислели по-добре от една.

— Добре тогава. Ще я занесем в оранжерията. И без това исках да ти покажа нещо там.

— Така ли? Да не би някое от човекоядните ти растения да е гладно?

— В такъв случай не бих те пуснала да припариш там. Вече си ми необходим като свежия селски въздух.

Той замръзна на място. Наташа се обърна и видя изпод увисналите палмови листа, че погледът му е озарен от любов и нежност.

— Надявам се, че си искрена — каза той.

— Точно така, но няма сега да стоим и да си гукаме като два гълъба, докато стискаш тази смешна палма. Твоят гръб ли изпращя така?

— Не, просто от сърцето ми падна камък.

— Бъди благодарен, че си се посветил на хортикутурата, а не на поезията.

— Никога не съм бил по-благодарен — отвърна той. — Води ме, прекрасна лейди, докато не съм изпуснал тази саксия.

В трапезарията госпожа Мак бършеше чиниите и ги нареждаше в бюфета, докато наблюдаваше през прозореца как Наташа и граф Ростов вървят към оранжерията.

Вратата се отвори и готвачката влезе.

— Идвам да видя защо се бавиш — каза тя. Сетне проследи погледа на госпожа Мак. — Хубава двойка са, нали?

Госпожа Мак се извърна усмихната от прозореца и взе един сребърен поднос.

— Да, права си. Но най ми харесва как се грижи за Наташа.

— Смяташ ли, че между тях има нещо? — попита готвачката.

— Ако няма още, скоро ще се получи. Готова съм да се обзаложа.

— Чудя се какво ли ще си помисли другият, когато подочуе какво става тук.

— Ще му бъде също толкова тежко, както в деня, когато я загуби. Той наистина я обичаше. Никой не може да ме разубеди.

— Да, обичаше я, но това невинаги е достатъчно.

— Да — отвърна госпожа Мак. — Понякога не е достатъчно.

Готвачката взе подноса за яйца и няколко чаени чаши.

— Какво ще стане според теб? Графът дали има сериозни намерения?

— Така изглежда — отвърна госпожа Мак и тръгна надолу след готвачката.

— Ще се оженят ли?

Г-жа Мак остави чиниите до умивалника в кухнята.

— Честно казано, много съм мислила за това. Но в цялата тази работа има нещо, което не ми харесва. Не знам какво точно, но не ми харесва. Може би съм просто една суеверна стара шотландка, но все ми се струва, че нещо ще обърне каруцата.

— Надявам се да грешиш — каза готвачката.

— Аз също — отвърна г-жа Мак. — Един път и аз ще се радвам да сгреша.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Беше късен следобед. Тя реши да се поразходи с кучетата. Като стигна до плевника, се покатери с една стълба на върха на купата сено отпред, за да види дали Хари не се връща с товар сено за зимата от някоя ливада. Постоя няколко минути на върха на купата, загледана в околните ливади, където последната реколта пролетни агнета блееха около майките си. Купата още беше влажна от нощната роса. Времето беше прохладно и птиците вече се стягаха за далечен път.

Затвори очи и се отпусна на върха на купата. Топлите слънчеви лъчи я милваха по лицето. Влез, примоли се тя, влез в мен и изгори болката и грозотата. Напълни главата ми със слънчеви мисли и помогни на счупеното да заздравее.

Отвори очи и зърна в далечина една каруца със сено да крета по разбития път. Позна Хари, подкарал впряга към къщи. Щеше да дойде след няколко минути, примрял от жажда.

Реши да отиде да му налее чаша студена вода от кухнята.

Вместо да използва стълбата, предпочете да се плъзне по купата сено и се приземи на една купчинка на земята. Скочи на крака и започна да оправя полите и да маха сламките от косата си.

Отръска се за последен път, вдигна очи и го видя.

Нед Хю.

Усети, че цялата трепери. Гърлото ѝ пресъхна. Пред очите ѝ заигра видението на една кобила, просната сред локва кръв. Разбра, че инстинктът не я е излъгал.

— Ти — прошепна тя. — Ти си бил.

Изглеждаше неспокоен. Погледът му нервно се местеше насам-натам, сякаш за да се увери, че няма никой наблизо.

— Не губиш време, а? Сменяш си любовниците като носни кърпички.

— Не ми е любовник.

Той пристъпи към нея.

— Защо го пускаш да се мотае наоколо? Мой ред беше.

Пое си дъх да му отговори, но се отказа. Може би ако не му обръщаше внимание, щеше да си тръгне.

Спомни си за всички злини, което ѝ бе предизвикал този човек. Той и само той беше виновен. Коленете ѝ трепереха, но погледът ѝ пламтеше от ярост. Спомни си за бебето, за Тревор, за лейди Грей и сърцето ѝ се сви. И всичко това защо? Заради извращения ум на един мъж. Защо? Защо? Защо?... Доплака ѝ се. Искаше да му издере очите, да го накара да си плати за всичката болка, която ѝ беше причинил. Но можеше само да го гледа. Видя как безпокойството в очите му се смени с презрение и нагла самоувереност. Усмихна ѝ се диво.

— Недей да вириш нос пред мен. Знам какво обичаш... и че не придиряш много кой ти го дава.

Чуваше го като в просъница. Бавно започна да отстъпва.

— Не се приближавай! — каза тя и отчаяно се огледа за нещо, с което да се защити. Зърна една вила, забита в сеното.

Грабна я и я насочи към него.

— Само да си пристъпил още една крачка и ще те намушкам — закани се тя.

— Глупости. Нищо няма да направиш, защото иначе от мен ще потече кръв. А и двамата знаем какво става с теб, като видиш кръв.

Той пристъпи напред още една крачка, сетне още една.

Тя продължи да отстъпва, все така заканително стиснала вилата, когато внезапно се плъзна на нещо. Залитна и падна точно в момента, когато Нед се хвърли върху нея.

Наташа помисли, че той ще се стовари отгоре ѝ и запищя. Миг по-късно видя неописуемия ужас и болка в очите му, сетне той неистово извика на свой ред и замаха отчаяно с ръце и крака, докато се опитваше да се освободи от забилата се в тялото му вила.

Наташа падна на земята, превъртя се и застана на четири крака, цялата разтреперана. Нед лежеше на земята, а на гърдите му имаше три червени дупки. Окървавената вила лежеше до него. От раните бавно се стичаха червени струйки и сочеха към нея като обвинителни пръсти.

Тя остана така няколко безкрайни секунди. И най-незначителният звук, детайл или миризма от този летен ден останаха завинаги запечатани в паметта ѝ. Безкрайно отчетливо чуваше туптенето на сърцето си, шумоленето на вятъра между листата на

кестена, далечния писък на сокол. И навсякъде тегнеше тежката, натрапчива миризма на кръв.

Тя беше убила човек. Тя, която никога не бе вдигала ръка срещу живо същество. Тя, която не можеше да понася дори риболова и молеше братята си да хвърлят рибата обратно. Беше станала убиец.

Убих го, повтаряше вцепенения ѝ мозък. Извърших убийство. Господи, прости ми... смили се над мен.

Това не беше възможно. Всичко това не се случваше с нея. Но тя беше тук. Тялото също беше тук, проснато на земята. Презрителната, похотлива усмивка беше завинаги изличена. Внезапно Наташа почувства облекчение. Беше отървала света от едно чудовище.

Беше премахнала един човек, готов да убива и осакатява за свое удоволствие.

Тогава започна да пищи. Не спря да пищи, докато не се прибра.

Точно в този момент Ники мина на кон. Видя тялото на Нед, проснато в сеното и веднага скочи долу. Непознатият беше мъртъв. В този момент видя каруцата със сено да влиза в селскостопанския двор. Хари дръпна юздите, спря впряга и дръпна спирачката. Скочи от капрата и застана до Ники.

— Познаваш ли го? — попита Ники.

Отидоха до трупа. Хари клекна до него и го огледа внимателно.

— Радвам се, че са пречукали това копеле — каза накрая. — Това е той. Той уби коня и кученцето. Такъв човек не заслужава да живее, но ме е страх да си помисля какво може да стане с нея.

— Няма нужда да знае — отвърна Ники. Отиде и хвана Нед за краката. — Помогни ми да го преместим.

— Къде?

Ники се огледа и накрая спря поглед върху каруцата.

— В сеното — отвърна той. — И побързай. Всеки момент могат да дойдат.

— Мръсно копеле — каза Хари, изгледа презрително Нед и стана. Хвана Нед за ръцете и двамата заедно занесоха трупа в каруцата със сено.

— Съжалявам единствено, че не можах да го убия със собствените си ръце — отбеляза Хари.

Разчистиха място в каруцата и покриха трупа със сено. Тъкмо потегляха, когато видяха да пристигат откъм къщата Наташа,

готвачката и госпожа Мак.

— Наташа, какво има? — попита Ники.

— Какво е станало? — присъедини се Хари.

— Аз го убих! — изхлипа Наташа с треперлив глас. Беше мъртвешки бледа.

— Кого си убила? — попита Ники.

Госпожа Макдугъл отговори вместо нея.

— Нед. Каза, че се нахвърлил върху нея и тя се защитили с вилата.

— Спънах се — изплака Наташа и сълзите взеха да се стичат по бузите ѝ. — А той не спря, сякаш и той падаше. Просто се наниза на вилата — каза тя, хълцайки. — Не исках да го убивам. Не исках.

— Сигурна ли си, че е мъртъв? — попита Хари.

— Знам, че е мъртъв. Не мърдаше. Убих го.

— Къде стана това? — попита Ники.

— Тук — отвърна Наташа и посочи към купата със сено. Внезапно изражението ѝ се промени. — Тук лежеше, до купата.

Изтича до купата и започна да се оглежда като обезумяла.

— Няма труп — констатира госпожа Макдугъл. — Сигурна ли си, че беше тук?

— Тук беше. Сигурна съм, че беше тук — повтори Наташа и посочи вилата. — Виждате ли? Цялата е в кръв. Значи съм го убила.

— Това значи само, че здравата си го мушнала — отвърна готвачката.

Госпожа Макдугъл погледна внимателно Ники, сетне готвачката.

— Е, ако си го убила, значи вече са го отнесли там долу, където му е мястото. Иначе трупът щеше да е тук.

— Или не е бил мъртъв. И когато Наташа побягнала към къщи, той се скрил някъде с подвита опашка.

— Вие как мислите? — попита госпожа Макдугъл, като се обърна към Ники и Хари.

— Готвачката сигурно е права — каза Хари.

— Може би просто си го ранила. Той се е свестил след малко и е хукнал да бяга — предположи Ники.

— Всичко беше в кръв... и той лежеше и не помръдваше... не би могъл да стане — изхлипа Наташа.

— Черен гологан не се губи, Наташа — каза госпожа Макдугъл.
— Сега защо не се прибереш и не оставиш готвачката да ти приготви една хубава чаша чай? Каквото и да е станало с този негодник, не вярвам да се мерне повече насам.

— Да — присъедини се готвачката. — Това ще му е за урок.

Погледна Наташа и допълни.

— Ако си го мушнала здраво, както казваш, ще му държи влага дълго. Не е ли така? — обърна се тя към Ники.

Ники кимна.

— Цяло чудо ще е, ако се върне обратно.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Няколко часа по-късно Ники влезе в библиотеката. Наташа беше там. Седеше, забила поглед в решетката на угасналата камина, а до нея имаше недокосната чаша с чай. Пред очите ѝ непрестанно се появяваше едно и също видение: Нед Хю, проснат в сеното.

Чу някой да влиза. Една топла, силна ръка я прегърна утешително и Ники се отпусна на канапето до нея. Тя зарови лице в жабото му и заплака.

— Недей да мислиш повече за това — каза той. — Вече никога няма да допусна нещо да ти се случи.

— Добре, че си тук — прошепна тя, притисна по-силно лице до колосаната му риза и се заслуша в туптенето на живото му сърце. Достатъчно смърт беше видяла.

— Поплачи си — каза той. — Нека изтече със сълзите. Позволи ми да се грижа за теб.

Ръцете му я залюляха утешително и той я целуна по темето.

Наташа сякаш се видя отстрани. Забеляза каква огромна нежност и загриженост са изписани на мъжественото му лице. Видя и себе си, хванала се за него като удавник, обливаща ризата му със сълзи.

Накрая сълзите пресъхнаха и отстъпиха място на приглушено хлипане, което ставаше все по-тихо. Накрая се почувства уютно и на сигурно място. Не забеляза как се е унесла в сън. След известно време отвори очи.

— По-добре ли си сега?

Тя кимна. Беше капнала, но наистина се чувстваше по-добре. Ръцете му нежно милваха нейната коса, ритъмът на неговия глас, нисък и силен, я люлееше и утешаваше. Този мъж нямаше да ѝ донесе болка, страхове и страдания. До него можеше най-сетне да се отпусне.

След малко той я пусна, посегна към брадичката ѝ и я повдигна, за да се вгледа в очите.

— Не можеш да останеш тук, нали знаеш?

— Той може да се върне — каза тя и осъзна, че Ники има право. Не можеше да остане тук. Първата ѝ мисъл беше за нейните братя. Те

скоро щяха да се приберат във ваканция. Не можеше да рискува нещо лошо да им се случи.

— Нека се приберем заедно у дома, Наташа. У дома, в Русия, където ще бъдеш обичана от всички и в безопасност. Ще върнем обратно вашите земи и титли. Братята ти ще могат да живеят с достойнство. Родена си в Русия. Нямах нищо общо с Англия, както и аз.

Целуна я леко.

— Аз съм търпелив човек. Мога да чакам, докато ти стана скъп.

— Ти си ми много скъп, Ники. Знаеш го.

— Но не толкова скъп, колкото е бил той.

— Не — отвърна тя и усети, че я обзема предишната тъга. — Не толкова, колкото ми беше скъп той.

— Няма значение. Аз мога да защита теб и братята ти. Той не може да направи това. Кажи ми, че ще дойдеш! Хайде, кажи ми.

Дълбоко в сърцето си тя знаеше, че всичко това е истина. В Русия щяха да бъдат на сигурно място. Братята ѝ нямаше да узнаят за ужасните неща, които се бяха случили тук. Тя нямаше да се буди посред нощ с мисълта, че Нед може би се е върнал и че може да направи нещо на братята ѝ.

— Ще дойда — отвърна тя. — Веднага щом братята ми се върнат.

Погледна го в очите и видя, че погледът му бе станал топъл, целият сияеше от радост. Устните му потрепнаха, той се усмихна и се наведе да я целуне.

— Няма да съжаляваш за това — каза той. Стана и я притегли към себе си. — От утре започвам да се приготвям за пътуването.

Наведе се и я целуна леко по устата.

— Скоро — каза той. — Съвсем скоро всички мъки ще останат зад гърба ти.

— Отиваме в Русия ли? — попита Павел, а Лука нададе тържествуващия вой, който според госпожа Макдугъл би накарал глутница вълци да побегне с подвити опашки.

— Да — отвърна Наташа. — Прибираме се у дома.

— Йахуу — изкрещя Лука. — Отиваме на гости в Русия!

Наташа се намръщи.

— Не отиваме на гости — обясни тя. — Прибираме се завинаги у дома.

Лука и Павел се спогледаха. Накрая Лука попита:

— Да живеем ли? В стария ни дом?

Наташа хвърли поглед към Ники.

— Може би след време — отвърна тя и забеляза, че Павел не е толкова очарован, колкото Лука.

Накрая Павел се обади:

— Ще се върнем ли някога пак у дома... искам да кажа, в Англия?

Наташа поклати глава.

— Не вярвам.

— Ние със сестра ви смятаме да се оженим — обясни Ники. — Нашият дом ще бъде в Русия, вашият също. Мястото ви винаги е било там.

Павел хвърли поглед към Лука.

— Сега нашият дом е Англия — отвърна той. — Не Русия.

— Не искаш ли да се върнеш в Русия? — попита Лука.

— Не завинаги.

Павел произнесе „завинаги“ толкова прокобно, че Наташа потръпна. Погледна за подкрепа към Ники.

Сините му очи бяха спокойни и искрени. Това беше добър знак. Той беше до нея и винаги щеше да бъде. Все пак си личеше, че е обезпокоен от начина, по който Павел приема новината. Притесняваше се как ще реагира тя.

Той ѝ се усмихна окуражително, хвана ръката ѝ и я стисна. Наташа почувства угризения, че не го обича със същата сила, с каквата бе обичала първия път. Но като спря поглед на златните му коси, тя си каза, че има неща по-стабилни и по-целебни от любовта.

Можеше да се опре спокойно на него, да разчита там, където Тревор се беше провалил. На Ники можеше да се има доверие. Никога нямаше да я измами. Това бе истинската основа на един добър брак. Любовта щеше да дойде с времето. Беше сигурна в това.

Мислите ѝ бяха прекъснати от Павел, който се обади:

— Кога потегляме?

— Утре — отвърна Ники.

Лука наклони глава и погледна Ники.

— В Русия играят ли крикет?

Ники се усмихна и разроши златната коса на Лука, която беше сякаш отражение на неговата.

— Ще играят, ако вие ги научите.

Павел упорито продължи да мълчи.

Два дни по-късно Наташа, Лука, Павел и граф Николай Ростов се качиха на борда на един кораб, който леко се полюшваше по вълните на Темза. Когато вдигнаха котва, Наташа се запита защо не чувства очакваната радост, като знае, че корабът я връща у дома. Загледа се в кулите и покривите на Лондон и осъзна, че те са ѝ толкова скъпи, колкото кубетата на руските църкви.

Две страни. Двама мъже. Дали беше направила правилния избор?

Прибързаните решения невинаги водят до добър край.

Корабът се отлепи от пристана. Обзе я внезапна паника. Спомни си за Тревор и отново чу гласът му да ѝ повтаря отчетливо:

— Скъпа Наташа. Ти си оставаш едно голямо дете. Не знаеш ли, че нещата никога не се подреждат, както сме ги планирали?

Не. Тя беше направила правилния избор. В това не можеше да има съмнение.

Тогава защо по-скоро съжаляваш за нещата, които оставяш зад себе си, вместо да се радваш на това, което те очаква?

Сякаш прочел мислите ѝ, Ники я потупа по бузата.

— Всичко отминава, скъпа, дори съжалението и разкаянието.

Тя се извърна и видя едно парцаливо момче на крайбрежната улица на няколко метра от тях. Продаваше вестник „Таймс“. Ники му хвърли една монета. Момчето се ухили, хвана монетата с мърлявата си ръка и хвърли на Ники един вестник.

Ники го улови във въздуха и махна приятелски на ухиленото момче. Сетне се извърна към Наташа.

— Заповядай — каза той и ѝ подаде вестника. — Жените обичат да си намират занимавки.

Наташа пое вестника с благодарност. Никога нямаше да му се отплати за разбирането, което винаги проявяваше, за безбройните дребни грижи, с които я ограждаше.

Отвори вестника и вниманието ѝ веднага беше грабнато от едно едро заглавие.

ДУК ХИЛСБЪРО СЕ ЖЕНИ ЗА ЛЕЙДИ ДЖЕЙН ПЕНУЪРТИ

Ръцете ѝ се разтрепериха, сърцето ѝ се разтуптя бясно, а дробовите сякаш отказваха да поемат въздух. Лицето ѝ посърна и тя се почувства като в топла мъгла.

Ники я погледна загрижено.

— Добре ли си, скъпа? Да не би да ти е прилошало от клатушкането?

Наташа нямаше сили да продума. Стоеше на палубата и гледаше като хипнотизирана осемте безстрастни думи, които я бяха разтърсили до дъното на душата ѝ.

Ники проследи погледа ѝ.

— Съжалявам — каза той. — Не знаех. Но може би така е по-добре. Сега знаем истината. Край на съмненията и съжалението.

Тя героично се опита да преглътне сълзите си и да му се усмихне.

— Не съжалявам — отвърна тя, но в сърцето си знаеше, че думите не могат да променят нейните чувства.

Ники нежно взе вестника от ръцете ѝ, сякаш за да отмахне спомените и болката. Защо новината я беше потресла така, запита се тя. Какво очакваше? Беше дошъл при нея, нали? Помолил я беше да се оженият. Тя беше отказала. Какво повече искаше?

Да, разбира се, не можеше да иска нищо повече. Но докато си повтаряше това, усещаше как по бузите ѝ се стичат сълзи. Не можеше да забрани на сърцето си да страда. Нито можеше да си заповяда да откъсне поглед от вестника, който бавно потъваше в мътните води на Темза.

ТРЕТА ЧАСТ

*„Отсъствието разпалва огъня подхранващ
страстите и любовта със сладостна разлъка.“*

Фулке Гренвил,
„Отсъствие и присъствие“

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Човек не може да влезе в Русия от запад и да не остане пленен от красотата на Санкт Петербург, обвит в ореола на северното сияние, кристалночист под зимния сняг.

Корабът наближаваше до пристанището и в далечината започнаха да се различават позлатените кубета на църкви и манастири, сетне гръцките колони и капители на дворците, наредени край гранитните кейове на Нева. Светът изглеждаше заскрежен и потънал в ледено мълчание. Позлатените покриви и куполи се открояваха на фона на надвисналото синьо небе и се отразяваха в реката.

— Тук още е зима, а в Англия вече сигурно цветята са цъфнали — каза Наташа на Ники.

— Пролетта ще дойде и тук, но по-късно — отвърна той.

Няколко часа по-късно препускаха по Невски проспект, широката крайбрежна улица, където също както в Лондон се разминаваха и си разменяха поклони дендита и разкошно облечени дами. Наташа се изненада как бе могла да забрави препускането с тройка през покрития със сняг град, скърцането на плазове, звъна на безбройните звънчета по хамутите.

Ники погледна Наташа и я зави по-плътно с кожената пелерина.

— Студено ли ти е?

— Вцепенена съм от студ — потвърди тя, тракайки със зъби. — Забравила бях колко мразовито може да е тук.

Той се разсмя.

— Сега сме пролет. Става и по-студено.

Наташа погледна напред, където препускаше тройката с братята й. Не можа да ги различи, но Ники веднага разбра какво си мисли и я успокои:

— Там са, не се бой.

Зетят на Ники, княз Сперански, навярно беше много могъщ велможа. Наташа веднага си помисли това, като зърна двореца му. Построен в класически стил, с елегантна фасада с колони и статуи, той далеч надхвърляше по размери и разкош всички палати, които беше

виждала в Лондон. Но истински се впечатли чак когато видя вътрешността. Стените бяха облицовани с розов мрамор, мраморни колони поддържаха високия таван, а пред влизащите се ширваше великолепно стълбище, озарено от хиляди кристални полилеи.

— Сигурно царят живее тук — предположи Лука.

— Не — отвърна Ники. — Но Зимният дворец е наблизко.

Един висок и слаб мъж в униформа ги посрещна. Ники го представи на Наташа.

— Това е граф Долохов. Той ще ви покаже вашите апартаменти.

След това Ники се извини, че трябва да отиде да види зет си.

— Надявам се, че ще харесате апартаментите си — каза той. — Сигурно всички сте уморени. Ще можете да си починете малко. Ще се видим на вечеря, освен ако князът не пожелае да се запознае с вас преди това — каза той, поклони се дълбоко, усмихна им се окуражително и си тръгна.

Наташа тръгна след слабичкия граф, който ги поведе нагоре по стълбите. Опита се да сподели някои свои тревоги, но не ѝ обърнаха особено внимание. В коридора ги посрещна друг човек, който ѝ беше представен просто като „Петя“. Той поведе близнаците към друго крило на двореца.

— Защо отвежда братята ми?

— Ще ги видите на вечеря, мадмоазел — сухо отвърна граф Долохов. Явно смяташе въпроса за приключен.

Наташа беше настанена в просторен апартамент от три помещения, боядисани в тъмносиньо и пищно украсени със злато. Вътрешната стая тънеше в полумрак, но светлината се процеждаше иззад тежките завеси на високите, елегантни прозорци, които гледаха на север. Мебелите бяха грациозни и изящни, с фина резба и инкрустирани златни орнаменти. Позлатеният часовник на камината изоставаше с двадесет минути и този малък недостатък ѝ подейства успокоително след целия този разкош и безукорен ред. Поколеба се дали да не свери часовника, сетне реши да го остави така. Нека ѝ напомня, че нищо на този свят не е идеално.

В другия край на стаята една сребърна мастилница стоеше върху махагоновото бюро, където сякаш я зовяха купчинка хартия за писма и няколко пера. Тя се усмихна на себе си. Никога не пропускаше възможността да пише писма. Като си помислеше само колко често

беше писала на братята си и Сесилия. В другия ъгъл едно голямо пиано се беше настанило удобно върху късите си криви крака и я поздравяваше с белозъба усмивка. Спомни си за малкото пиано форте, което баща ѝ беше купил от Италия и някъде в далечината и се чу познатата мелодия на мазурката.

Отвори очи и мина в спалнята. Съзнаваше, че няма представа къде точно в този огромен палат са настанени братята ѝ, нито къде е Ники.

Хвърли маншона и пелерината си върху леглото. Отиде до огледалото и свали шапката. Снегът се топеше върху косата ѝ. Поколеба се няколко секунди пред леглото и накрая реши, че не е чак толкова уморена, че да спи. Затова се настани в едно кресло до огъня и зачака.

На два пъти хвърли поглед към часовника. Всеки път бяха изминали по двадесет минути. В Русия времето явно течеше много по-бавно, отколкото в Англия. Скочи на крака, отиде до прозореца и се загледа навън.

Всичко беше безмълвно и блестеше под северното сияние. От време на време се чуваше прашене. Това бяха дърветата, които пукаха от студа. Покривите бяха натежали от сняг. Студен, искрящ и кристален, Санкт Петербург беше като одеждите на епископ, белоснежна кралска мантия, бродирана със сребро и инкрустирана с бисери и диаманти. Съвсем различен беше от безразборно нахвърляните ниви и ливади край Марчъм, сгушени под тънкото одеялце от сняг.

Имаше чувството, че е като в мъгла. Допря ръка до студения прозорец, за да се съживи. Чувстваше се самотна, изоставена, далеч от корените си, сякаш част от тялото ѝ бе ампутирана и тя трябваше да се научи да живее без нея. Домът ѝ беше тук, а тя се чувстваше самотна. Беше рускиня, но също и англичанка. И двете. Нито едното. Беше съставена от две половинки, които трябваше да живеят заедно, но не си пасваха.

Коя беше тя? Тихо започна да си тананика старата песничка:

*Какво съм аз?
Дете, плачещо в нощта?*

*Дете, плачещо за светлина,
което няма други думи,
освен сълзите.*

В осем и половина ѝ съобщиха, че князът желае да я види. Когато пристигна в малкия салон, братята ѝ вече я чакаха. Разговорът беше приятелски и си личеше, че Лука и Павел отдавна са там.

Едър, интелигентен и властен, княз Сперански със своя двуметров ръст се извисяваше като кула над Наташа, която едва стигаше метър и петдесет. Беше огромен мъж с коса, черна като къдрите на Наташа. Носеше великолепно униформа, подобна на онази, която Ники носеше на бала у Тони и Сесилия. Само че князът беше окичен с много повече ордени и медали, златните му еполети бяха пошироки и по-пищни, а шарфът му беше не червен, а син. Син като Нева.

Ники ѝ се усмихна окуражително и пристъпи напред.

— Наташа, нека ти представя княз Сперански.

Черните очи на княз Сперански бавно се плъзнаха по лицето и фигурата на Наташа. Тя също се възползва от паузата, за да го огледа. Сетне отклони поглед. Той ѝ напомняше за времето на великите казашки атамани, които не давали пет пари нито за царя, нито за султана, побивали главите на враговете си на копия и вземали от съседите всичко, което им хареса — пари, коне и жени.

Княз Сперански явно беше пряк потомък на тези казаци.

Внезапно ѝ стана студено, сякаш някой бе отворил прозореца и беше пуснал вътре северното сияние. Вдигна очи към княза. Погледите им се преплетоха. Колкото и да се опитваше да остане непроницаем, тя усещаше, че в себе си той пресмята нещо. Видя също, че е прочел разбирането в погледа ѝ и това го забавлява по някакъв негов си начин. Той явно бе човек, отдаден на тайните и заговорите. Веднага разбра, че ще трябва да се съобразява с него.

Когато заговори с братята ѝ, Наташа забеляза, че княз Сперански беше много по-внимателен с тях. Това естествено я вбеси. Държеше се с момчетата така учтиво само защото бяха мъже. Явно този човек нямаше високо мнение за жените.

Преди да изрече някоя жлъчна забележка, съобщи, че вечерята е сервирана. Наташа с благодарност прие предложената ѝ от Ники ръка и двамата тръгнаха към масата. Всичко бе съвсем различно от вечерята в Марчъм или дори от по-официалните вечери у Тони и Сесилия. Време. Трябва ми време. Постепенно ще свикна. Но докато си повтаряше това, не можеше да не се запита дали не се самозалъгва.

Близнаците вървяха пред тях, придружени от княза. Носеха военни униформи, каквито понякога обличат момчетата. Наташа се радваше от цялото си сърце, че те стават толкова високи, стройни и хубави млади мъже. Двамата невероятно си приличаха и само най-близките им можеха да ги различат. Наташа се засмя, като си помисли колко млади дами ще се чудят кого ли от двамата предпочитат. Всъщност близнаците бяха много различни по характер. Лука бе открит, доверчив, обичаше да приказва и да се забавлява, докато Павел беше по-задълбочен и ученолюбив, и бе склонен внимателно да обмисля нещата. Спомни си, че именно Павел не искаше да идват в Русия.

Стигнаха до огромната трапезария, където светлината на четири величествени полилея се отразяваше в полираната повърхност на безкрайната махагонова маса. Лука и Павел бяха настанени начело на масата, от двете страни на княз Сперански. Наташа беше сложена към средата, между Ники и княз Безухов, стар герой от много войни, който обичаше да разказва как със собствените си ръце изхвърлил Наполеон от Русия и имаше навика да заспива наред яденето.

Тя хвърли поглед към близнаците. Явно се чувстваха добре, защото разговаряха оживено с княза, поне Лука го правеше. Доколкото можеше да се съди по жестикулацията му, той разказваше нещо за голямата страст на живота си, крикета.

Обърна се към Ники, който ѝ се усмихна ослепително, но усмивката му дойде прекалено бързо и беше мъничко по-широка, отколкото се налагаше. Почваше да забелязва, че този Ники, с когото се бе запознала в Англия, доста се различаваше от граф Николай Ростов в Русия. В Англия той беше по-спокоен и весел. Не можеше да каже къде точно е разликата, нито на какво се дължеше тя. Но Наташа усещаше, че в поведението му има нотка на сдържаност, сякаш нещо го държеше в постоянно напрежение.

Графиня Мария, която седеше от другата страна на Ники, го заговори. Наташа го наблюдаваше как учтиво отговаря на графинята. До нея достигаха само откъслечни думи от разговора. Хрумна ѝ, че познава Ростов съвсем отскоро.

Не можа да продължи нишката на мислите си, защото княз Безухов изхърка мощно, събуди се и безпомощно се заоглежда.

Но през нощта Наташа дълго се мятя без сън в леглото, в очите ѝ напиреха неизплакани сълзи, а сърцето ѝ биеше тревожно. Защото започваше да осъзнава, че всъщност не знае почти нищо за граф Николай Ростов.

Следващите две седмици минаха еднообразно. Почти не виждаше Ники, а още по-рядко — братята си. Повечето време прекарваше сама. Самотата започна да ѝ дотежава и тя взе да става нервна. Веднъж се оплака на Ники, който беше седнал до нея на вечерята. Той я потупа по ръката и я увери, че ще направи каквото може.

— Никой не е искал да те обиди, скъпа. Просто става дума за недоглеждане. Сега всички в двореца са страшно заети, както обикновено става при политическите кризи.

— Каква политическа криза? — попита стреснато Наташа. Не искаше една нова война да я заvari в Русия.

Видя, че Ники предпазливо поглежда към княз Сперански, чийто черни очи бяха приковани в Наташа.

— Нещастна ли се чувствате, мадмоазел? — попита князът.

— Нямам какво да правя — отвърна Наташа. — Не съм свикнала да стоя без работа. Липсват ми много неща.

— Какво например? — попита той.

— Липсват ми моите братя.

— В Англия през повечето време те бяха далеч от вас, значи не сте ги виждали толкова често — отбеляза князът.

— Има и други начини за общуване — защити се Наташа. — Пишихме си редовно, а аз използвах всяка възможност, за да им ходя на гости.

— И смятате, че това е за предпочитане пред сегашното положение?

— Изглежда ми странно, че сега знам по-малко за живота на Лука и Павел, отколкото когато бяхме далеч едни от други в Англия.

Очевидно с тази точка беше приключено, защото князът я изгледа презрително и неучтиво смени темата.

— И какво друго ви липсва, мадмоазел?

— Приятелите и работата.

Той се облегна на стола си и скръсти лице. Всички разбраха, че сега я държи в ръцете си и смята да я довърши.

— А, да. Вашето градинарство — процеди княз Сперански с тон, който накараха повечето присъстващи да се усмихнат под мустак.

Наташа беше възмутена от едва прикритата подигравка към заниманията ѝ с ботаника и към славата, която си беше спечелила сред специалистите. Затова тонът ѝ беше по-остър, отколкото възнамеряваше първоначално.

— Работата ми далеч надхвърля простото градинарство — заяви тя. — Може би хората, които са ви осведомявали, не са познавали добре същността на моята работа върху растенията и аранжирането на градини.

Той ѝ се усмихна студено.

— Вероятно грешката се дължи на моето невежество — каза той и приглушените разговори наоколо замлъкнаха.

Наташа вирна брадичка, решена да не се предава толкова лесно.

— Казвали са ми, че невежеството често подтиква хората да правят големи заключения.

Той продължаваше да я гледа изпитателно. Очите му, дълбоки и черни, оставаха непроницаеми.

— Съжaliaвате ли, че се върнахте в Русия?

— Съжaliaвам, че се намирам в подобна ситуация — отвърна тя и хвърли поглед към Ники. Той явно се колебаеше дали да се намеси.

Слава Богу, графиня Мария нямаше подобни скрупули и не се свенеше да вземе думата пред княза. Тя кимна с посивялата си глава и ловко прехвърли разговора на предишната тема.

— Не бива тези приказки за политическа криза да ви притесняват кой знае колко — посъветва я тя. — Вие, дъще, няма за какво да се безпокоите. Просто цар Александър има труден характер и е склонен да прави резки завои в политиката.

— В каква посока? — попита Наташа.

— За него е по-важно да бъде миротворецът на Европа, отколкото цар на Русия — отвърна графинята.

Подемайки подхвърлената нишка, Ники се включи в разговора.

— Александър е пълен с амбициозни планове и идеалистични програми — каза той. — Непрестанно започва нещо с фанфари и салюти, а сетне го изоставя. Неговата непоследователност безпокои много хора. В момента той сякаш се интересува единствено от религията. Но мнозина намират малко странен този рязък завои от предишната либерална политика. За момента повечето обвинения са насочени срещу неговия съветник, граф Аракчеев, но кой знае докога ще продължава така? Всичко може да се преобърне за броени часове. И за по-малки грехове са сваляли императори.

Дали ѝ казваше истината? Може би просто тя и братята ѝ бяха дошли в неподходящо време, когато никой не бе склонен да им обръща внимание? Усети, че част от гнева ѝ се изпарява. Не можеше да вини само Ники, защото по всичко личеше, че грешката не е изцяло негова. Може би наистина ставаше дума за недоглеждане. Имаше чувството, че и на него не му бе леко да стои далеч от нея през повечето време. Той не казваше нищо, но в крайна сметка тя бе жена и притежаваше интуиция. Затова подозираше, че който и да беше подредил така програмата им, Ники не носеше отговорност за това. Но очевидно се налагаше да открие виновника в най-скоро време.

Хвърли поглед към княза, който я гледаше по присъщия му вбесяващ начин, сякаш четеше мислите ѝ и те не му харесваха. Отбеляза си наум, че трябва да поговори за това с Ники при първа възможност.

Следващия следобед те можаха да останат насаме за няколко минути в салона за чай.

— Какъв ти е княз Сперански? — попита Наташа и забеляза как се стегнаха челюстите на Ники, когато чу името на княза.

— Той ми е зет, или по-скоро беше... защото сестра ми почина преди две години при раждане.

— Моите съболезнования. Имаш ли други роднини?

— Не.

— И живееш тук, в двореца на княза?

— Официално да, но прекарвам повечето си време в провинцията, в ловната си хижа.

— Ловна хижа ли? — развълнувано възкликна тя. — Според теб ще можем ли някога да отидем там заедно? Ние с братята ми обичаме

провинцията и...

Той се разсмя и Наташа забеляза бръчиците, които се събираха около ъгълчетата на очите му.

— Знам колко обичаш провинцията, скъпа.

Тя му върна усмивката и за пръв път от много време насам се поотпусна. Това беше старият Ники. Но не остана дълго при нея, защото в този момент граф Долохов влезе и съобщи, че Ники спешно трябва да отиде при княза.

В очите на годеника ѝ проблеснаха закачливи искрици.

— Ще се върна след няколко минути — отвърна той.

— Князът каза, че било спешно — натърти граф Долохов.

Ники въздъхна и я целуна за довиждане.

— Заведи мадмоазел Симонова да види братята си — нареди той.

— Те са заети с уроците си.

— Знам, но те са ѝ братя. Не вярвам няколко минути да се окажат фатални за образованието им. Ако се появят някакви възражения, аз поемам пълната отговорност.

— Отлично — каза графът и се поклони пред нея. — Ще бъдете ли така добра да ме последвате, мадмоазел.

Докато Наташа беше при братята си и слушаше колко са безкомпромисни тукашните учители и колко им липсват приятелите от Итън, Ники се съвещаваше с княза.

— Смятам, че трябва да ускорим плановите си за сватбата — каза князът. — Нашата малка чучулига все по-силно се колебае дали е руския или англичанка.

— Ако излизаха по-често, нямаше да им е толкова трудно — отвърна Ники.

— Знаеш много добре защо ги държим тук. Не искаме прекалено много хора да узнаят, че братята са близнаци. Когато единият се качи на трона, ще трябва да държим другия на абсолютно сигурно място. Ако един престолонаследник попадне в неподходящи ръце, тогава може... е, няма значение. В момента главната ни грижа е сестрата. Става все по-неспокойна. Не я свърта на едно място. Явно не се приспособява добре.

— Ние не ѝ помагаме особено. Тя практически е затворничка... а и на мен взе да ми омръзва други да се разпореждат с живота ми.

— Ти знаеше с какво се захващаш, когато отплува за Англия. Така че проблемът не е, че други се бъркат в живота ти, а че си се влюбил в нея.

— Това би трябвало да облекчи нашата задача.

— Не съм убеден. Ами ако реши да се прибере у дома? Твоята работа е тя да се почувства щастлива от съдбата си тук и да е склонна на някои малки жертви, за да види един от братята си на трона. Нали затова отиде в Англия?

— Наистина отидох да я върна в Русия. Но си мислех, че щом е руския, ще се прибере с радост. Боя се, че съм грешил. Понякога се питам дали Наташа изобщо някога може да бъде щастлива тук.

— И ти си готов да я пуснеш, дори ако това означава да загубиш любимата си?

Ники си пое дъх да отговори, но княз Сперански го прекъсна:

— Помисли внимателно, преди да отговориш. Ники, сега ти или си с нас, или си против нас.

Ники явно беше ходатайствал тя да се вижда по-често с братята си, защото следващата седмица я изведе заедно с Лука и Павел да се поразходят. Скоро ще се запролети, помисли си тя, докато гледаше как шейната препуска. Слънцето вече беше залязло, а още не бе станало нетърпимо студено.

Извън Санкт Петербург спряха за няколко минути. Лука и Павел се покатериха на най-близката пряспа с една шейничка, покрита с изкусна резба, и започнаха да се спускат с лудешки крясъци.

След малко повикаха и Наташа. Тя реши да си опита късмета и завърши забита в една пряспа. Вместо да ѝ се притекат на помощ, близнаците се превиваха от смях, а Ники се възползва от възможността хубаво да огледа някои от най-скритите ѝ части и похвали коленете ѝ.

Тя го изгледа гневно, оправи си полата и като отблъсна всички протегнати ръце, се изкатери обратно сама.

— Ей сега ще му хвана цаката — заяви решително тя и се приготви за ново спускане, но Ники я хвана за ръката.

— Остави близнаците да се пързаят. На мен ми е много по-приятно да останем за малко заедно.

— Кой би могъл да предположи — саркастично отвърна тя, без да си дава труда да прикрие враждебността в гласа си.

Той спря и я хвана за ръцете.

— Не ти ли липсвах, скъпа?

— Как би могъл да ми липсваш? Аз почти те забравих.

— Сърдиш ли ми се?

Тя въздъхна. Не би могло да се каже, че му се сърди. Е, само мъничко. Просто...

— Стяга ми се душата тук, Ники. Нямам какво да правя. Почти не виждам братята си. Нямам приятели, а прислугата сякаш се страхува от мен. Дори земята изглежда негостоприемна, защото няма градини, нито оранжерии. За човек, свикнал да живее сред растения, никак не е лесно да не вижда никаква зеленина наоколо — тя поклати глава. — Не знам. Просто не прилича на мястото, където мечтаех да попадна.

Той стисна ръката ѝ.

— Знам, че не ти е леко, но скоро всичко ще свърши. Обещавам ти.

Като заговори за градини, тя се сети за още нещо. Погледна го и попита:

— Какво стана с растенията, които беше дошъл да търсиш в Англия? Има ли оранжерии наоколо? Къде работиш обикновено?

За част от секундата ѝ се стори, че той зяпна безпомощно, но изражението му светкавично се смени и когато заговори, върху лицето му бе изписана само дълбока искреност:

— Трябва да ти призная нещо, скъпа. Изпратиха ме за растения в Англия заради политическите ми връзки, а не заради познанията ми по ботаника. В ботаниката аз съм пълен невежа.

Тя го погледна озадачено.

— Но когато се срещнахме за пръв път, ти искаше да видиш градините ми в Марчъм.

Той се усмихна и я погледна любящо и нежно.

— Искях да бъда близо до теб, Наташа. Ти плени сърцето ми от пръв поглед.

Тя искрено се изненада.

— Така ли?

— Да. Влюбих се безумно. Всъщност не чак толкова безумно, защото сега сме в Санкт Петербург и князът смята да даде голям бал, за да ви представи пред руското общество и да обяви официално нашия годеж.

Тя не обърна внимание на новината за бала. От ума ѝ не излизаха по-важните въпроси:

— А защо не ме пускат при братята ми?

— Князът е силно притеснен от пропуските в тяхното образование. Повечето време те са заобиколени от учители. Знаят много малко за родната си страна, познанията им по руски и френски далеч не са задоволителни. Не са чували почти нищо за историята на Русия. Трябва да понаучат нещо и за военната теория... за да са годни за кариерата, за която е мечтаел баща им.

Наташа едва се въздържа да не добави: *Баща ми или князът?*

Един-два дни по-късно Ники дойде да я види, следван от трима слуги, натоварени с книги по ботаника, скицници, бои, четки и хербарии. Това я поразсея за няколко дни. Но скоро откри, че тези неща само засилват носталгията ѝ, защото непрестанно и напомняха за предишния живот.

Следващият път, когато видя Ники, той тъкмо извеждаше близнаците да ловят риба на леда. Реши да ги пресрещне когато се връщат от риболов и да каже на Ники всичко, което мисли. Още не беше свършила да говори, когато Лука и Павел дружно се присъединиха към нейните оплаквания.

— Тук изобщо не е забавно — каза Лука. — Всички са стари. Не можем ли да живеем някъде другаде? Защо не ходим на училище с нашите връстници?

— Не може ли да се върнем в Итън? — намеси се и Павел.

— Да — поде Лука — защо не се върнем в Итън?

Недоволството на Павел не я изненада, защото той поначало не бе възхитен от идеята да се преселят в Русия, но реакцията на Лука ѝ се стори лошо предзнаменование. Говориха дълго и в крайна сметка се оказа, че момчетата не харесват почти нищо в Русия и от все сърце искат да се приберат в Итън.

Все така мърморейки, те се насочиха към апартаментите си. Наташа тръгна след тях, но Ники я хвана за ръката.

— Хайде да прием чай заедно — предложи той. Наташа кимна и двамата се запътиха към един от многобройните пищно украсени салони.

Една прислужница им донесе чашките на сребърен поднос и го остави на масичката пред разпалената камина.

— Да наля ли чая? — попита тя.

— Не — отвърна Ники. — И ние ще се справим.

Жената погледна Наташа, кимна и тихо затвори вратата след себе си.

Наташа взе чайничето и посегна към чашата, но Ники я спря.

— Аз не искам — каза той.

— Но... не искаше ли чай?

— Исках за минута да остана насаме с теб — отвърна той.

Наташа го погледна в очите и видя, че е силно разтревожен.

— Какво има? — попита тя.

Ники се усмихна.

— Нищо, Наташа. Нима не е естествено да поискам да остана насаме с теб?

Тя продължи да го гледа няколко секунди, после си наля чаша чай.

— Знам, че не ти харесва как вървят нещата — продума той след няколко минути. — И с пълно основание. Повечето жени биха се чувствали по същия начин на твоето място.

— Аз не съм „повечето жени“ — отвърна тя. — И мисля, че не си прав. Повечето жени биха се радвали на възможността да живеят в подобен разкош, около тях да се върти цял рояк прислужници, да имат десетки рокли в гардероба си... Но не съм убедена, че която и да е жена би искала да живее като отшелница, сама, без приятели, без работа. Или без мъж. Знаеш ли, че вече съм започнала да се радвам на старите си рокли? Знаеш ли, че съм започнала да се къпя по два пъти на ден, за да не умра от скука?

Той се разсмя.

— Значи ето къде отивала всичката топла вода.

— Не съм родена за такъв живот. Свикнах да бъда свободна. Липсва ми работата. Липсва ми ровичкането в пръстта и дългите разходки с кучетата. Липсват ми разговорите с прислужниците, които за мен са по-скоро приятели. Преди прекарвах времето си в четене, а сега броя колко прозорци има на отсрещната стена или колко квадратни метра е стаята ми. Трябва ми нещо, с което да се занимавам, да дам храна на ума си. Иначе ще умра от скука. Знаеш ли какво значи да живееш в клетка?

— Не си заключена в стаята си, Наташа. Свободно можеш да влизаш и излизаш когато си поискаш.

— И къде да отида? С кого? В Англия дори кучетата са любезни с мен, отколкото тукашните прислужници — тя въздъхна и се загледа в огъня. — Мога само да обикалям самотна из двореца, съпровождана от враждебни погледи. След няколко минути апартаментът ми започва да изглежда най-гостоприемното място тук и тогава разбирам, че е време да се прибирам.

Той пребледня.

— Да се прибиращ ли? Къде да се прибиращ?

Тя се наведе и постави ръка върху неговата.

— Не се получава, Ники. Боя се, че не трябваше да идваме. Братята ми не се чувстват добре тук. Мечтаят да се приберат в Англия. И аз не се чувствам на мястото си. Корените ни вече са другаде. Грешка беше да идваме в Русия, грешка беше да ти казвам, че може да се оженим, грешка беше да отиваме толкова далеч, само за да разберем, че няма смисъл да продължаваме. Искам да поговоря с княза. Трябва да спре приготовленията за бала.

— Защо?

— Защото не мога да се омъжа за теб.

— Трябва ти само малко време, за да свикнеш. Разбира се, че мястото ти е тук. Това е твоята родина.

— Не. Това е моето детство, Ники, моето минало. Но бъдещето ми е в Англия. Това важи и за братята ми. Много мислих и сега съм убедена в това.

— Нещата ще се оправят, Наташа. Скоро ще се запролети и...

Тя поклати глава.

— Решението ми да дойда тук беше прибързано. Не обмислих достатъчно нещата, не взех всичко пред вид. Реагирах прекалено импулсивно на неприятностите, които ми се бяха стоварили върху главата. Не помислих какви последствия ще има моето решение за близките ми хора. Проявих слабост. Бях решила, че съм изправена пред ясен окончателен избор, който трябва да направя незабавно — или да живея в страх до края на живота си, или да се прибера в Русия.

— Наташа, просто си малко объркана.

— Не, не съм. Виждам нещата много по-ясно, отколкото преди няколко месеца.

Погледна го да види как приема нейните думи и сърцето ѝ се сви. Изглеждаше толкова безпомощен и нещастен, че очите ѝ се насълзиха. Знаеше какво значи да страдаш, да губиш любимия си, да виждаш как всичките ти мечти и планове рухват. Но колкото ѝ да съчувстваше на Ники, не можеше да не си мисли за другия. Така ли се е чувствал Тревор, когато го прогоних?

Гласът на Ники я върна обратно в стаята.

— Само страхът за живота ти ли те накара да приемеш моето предложение, или за момент беше забравила за опасността?

В гласа му се криеше такова отчаяние, че тя изпита известно угризение. Цял живот ли щеше да наранява хората с чувства? Но кой знае защо, докато гледаше Ники и четеше болката в погледа му, не можеше да не се сети за Тревор. И той страдаше така. Но вече е твърде късно. Твърде късно да го помоля да ми прости. Твърде късно да му кажа, че още го обичам.

— Наташа, нима си забравила всичко това? — стигна до нея гласът на Ники. — Нима си забравила?

— Не, не съм забравила — тихо промълви тя. Не искаше той да я моли. Не искаше отново да поема тази тежест. Тревор беше дошъл при нея и я беше молил за втори път. Да, споменът още я мъчеше, болката още бе жива.

— О, Ники, не съм забравила. Просто сега си мисля, че има и други начини човек да се справи с някоя опасност. Не е задължително да побегне. Моля те да ми простиш. Но по-добре да сложим край на всичко, докато не е станало прекалено късно. Много мислих. По-добре веднъж да се изправим пред болката, отколкото да я носим цял живот.

— Сега или винаги — отвърна той. — Болката е една и съща.

Тя въздъхна. Чувстваше се изстискана и капнала от умора. Не знаеше какво да прави.

— Нещата се променят с времето — каза тя. — Защо тогава нашите решения да останат неизменни?

Хвана ръцете му и го погледна в очите.

— Ники, не разбираш ли? Още не е прекалено късно. Мога да променя нещата. Мога да се върна. Но трябва да тръгна веднага.

Той си издърпа ръцете и отправи към нея един безкрайно студен поглед, който стигаше до дълбините на сърцето ѝ.

— Заради него ли искаш да се върнеш?

Тя поклати глава.

— Не. Не е заради Тревор. Знам, че е прекалено късно. Трябваше да се вслушам в думите му, а не в своята наранена гордост. Трябваше да последвам сърцето си, а не разума, който крещеше за мъст. Искях да го накарам да си плати, да страда. Но тъй и не разбрах, че с всяка рана, която му нанасям, изтича по малко и от моята кръв.

— Какво ще правиш... като се върнеш?

— Не се сещам нищо друго, освен да се прибера в Марчъм и да започна отново да работя по градината. Знам само, че трябва да се върна в Англия. Не мога да бъда щастлива на друго място.

— Не съм убеден, че смяташ всичко за свършено. Все още се надяваш, че ще успееш да си го върнеш?

Тя поклати глава.

— Не. Тревор е едно от нещата в живота ми, които не могат да бъдат възстановени. Вероятно вече се е оженил. А дори и да не е, няма да почука отново на вратата ми. Не и след като му я затръшнах по такъв начин.

— Тогава защо да се връщаш? Какво те свързва с онази страна? Аз поне те обичам и искам да се ожения за теб.

— Прекалено си ми скъп, за да ти дам половин брак, Ники. Не мога да те направя щастлив, както и аз самата не мога да бъда щастлива тук. С идването си завързах възел, който не може да бъде развързан. Единственият изход е да го прережем. Не мога да се омъжа за теб, Ники. Просто не мога. Искам да се прибера у дома. Искам да се върна в Англия.

Той стана и се приближи до нея. Хвана я за ръцете и я накара да се изправи. Прегърна я и тя усети, как цялото и тяло се напруга. Целуна челото ѝ с едва доловима и безкрайно нежна целувка, а тя изпитваше само съчувствие. Държеше я здраво, сякаш се страхуваше да не отлети.

Наташа усещаше твърдите копчета на униформата и равномерния ритъм на сърцето му. Той бе любящ и нежен, тялото му бе силно и стройно. Лицето му беше самото съвършенство. Всяка жена би могла само да мечтае за такъв мъж. Но Наташа не го обичаше — и разбра, че никога не би могла да го обикне.

Той я целуна. Странна целувка, рожба едновременно на любовта и омразата, на някакво гранично състояние между двете страсти. Тя се

чувстваше по същия начин, когато за пръв път видя руския бряг — нито англичанка, нито руския, а загубена някъде между тях.

Но вече беше намерила своето място. Усети, че междувременно някак тихо и незабележимо беше пораснала. Гледаше на нещата по нов начин, не се водеше толкова лесно по чувствата си. Беше се научила да разсъждава трезво. Да разбира хората. Младежката прибързаност беше отминал етап. Наташа бе като плод, който сам не разбира, че е узрял, докато не падне от дървото. Приземяването беше доста болезнено, но ѝ бе помогнало да открие самата себе си и скритата си сила. Знаеше, че ще успее да оцелее.

Тя вече беше жена. Можеше да живее в постоянен страх и да не се пречупи. Щеше да се изправи пред всяка опасност, която я чакаше в Англия. Нямаше да позволи на страха и съмненията да я заслепят. Виждаше нещата по-ясно, виждаше пътя пред себе си. Кръвта ѝ може да беше и руска, но сърцето, което туптеше в гърдите ѝ, беше английско.

Щеше да се прибере у дома.

Не знаеше кога и как точно, но беше убедена в крайния успех. Вземтото решение ѝ помогна да се успокои. Тя леко се отдръпна от Ники и опря чело на гърдите му. Беше ѝ много скъп, близък и незаменим приятел. Чувстваше много неща, но можа да изрече единствено:

— Прости ми.

Той я пусна и тя усети, че краката ѝ са омекнали. Отпусна се в стола и се поколеба какво да каже. Знаеше само, че колкото по-скоро му съобщи истината, толкова по-добре.

— Смятам, че ще е най-добре да си тръгнем с първия кораб.

Той не отвърна нищо. В погледа му се мярна някаква сянка, но Наташа не можа да разбере на какво се дължи тя. В нея се смесваха разкаяние, тъга, но и нещо друго, което я накара да настръхне. Нещо, което приличаше на страх и мрачно предчувствие. Все така безмълвен, Ники се обърна и се загледа в буйния огън. Протегна ръце към пламъците и замислено ѝ отвърна:

— Няма да е толкова лесно, Наташа. Има причини... Задвижени са някои планове... Нещата вече не могат да бъдат спрени.

Сърцето ѝ подскочи.

— Какви неща, Ники? Какво се опитваш да ми кажеш?

Той не отвърна нищо и тя усети, че започва да се ядосва.

— Отговори ми! — настоя тя. — Имам право да знам.

Той се обърна да я погледне, но тя извърна очи. Не искаше да се размеква. Нямаше да допусне отново да отстъпи от съжаление и съчувствие.

— Не знам как да ти го обясня, но не е възможно да си тръгнеш — отвърна той. — Ще се наложи да останеш.

Тя го изгледа смаяно. Сърцето ѝ се разтуптя. Стисна дръжките на креслото, докато кокалчетата на ръцете ѝ побеляха. Добре ли беше чула? „Невъзможно“ ли каза?

— Не... не мога да разбера — заекна тя. — Нещо във връзка с времето, с ветровете ли?

— Не, има неща, за които не знаеш. Има висши съображения, Наташа...

Тя скочи на крака, пренебрегвайки неговите мълчаливи предупреждения. Не я интересуваеше, че той видимо се страхува да ѝ каже нещо повече. Нито я притесняваха евентуалните му мотиви. Отдавна не се беше ядосвала така. Чувстваше се абсолютно в правото си да узнае какво я задържа тук.

— Какви неща? Какви съображения? — изкрещя тя. — Кажи ми, проклет да си! За какво говориш?

Той я погледна и тя осъзна, че цял живот няма да забрави какви бяха очите му в този миг. Никога не беше виждала толкова отчаяние, разкаяние и страх на едно място. Той се разкъсваше вътрешно. Господи, сърцето ѝ се сви като видя каква буря бушува в него. Заради нея ли? Защото искаше да си тръгне? Не. Не беше само това. Имаше още нещо... Нещо много важно и страшно...

Сперански.

Затвори очи и пред нея отново се появи мрачният, студен поглед на Сперански. Какво щеше да спечели той от всичко това? За миг имаше чувството, че се води битка — нейната воля срещу волята на княза — и че Ники се е оказал по средата на бойното поле. Отвори очи и го погледна. До този момент не бе съзнавала, че толкова я обича.

— Кажи ми, Ники. Моля те.

— Прости ми, но не мога — отвърна той.

Усети как сърцето ѝ се смразява. Преглътна сълзите си.

— Значи съм затворничка.

Той най-сетне избухна.

— Не си затворничка — изрева той. Сетне с усилие се овладя и добави по-меко. — Не си затворничка, Наташа. Не можеш да си тръгнеш, но това не е същото. Моля те, не гледай на нещата по такъв начин.

Тя се изсмя презрително.

— Не са едно и също нещо ли? Възхищавам се на способността ти да правиш толкова тънка разлика. Каж ми, от това на съвестта ти става ли й по-леко? Или просто ме мислиш за тъй голяма глупачка?

— Наташа... скъпа...

В капан... Озърна се и й се стори, че стените се сключват около нея. Щеше ли някога да се измъкне от този дворец? Гневът й придаде сили. Погледът й би могъл да вледени цял вулкан. Произнесе ясно и отчетливо:

— Никога вече недей да ме наричаш така.

Той въздъхна и си потърка тила.

— Ако проявиш малко здрав разум и ми имаш доверие още няколко дни, ще съумея да ти обясня всичко.

— Колко дни? Докато мине балът? Докато се оженим? Кога ще ми кажеш? Когато вече е станало късно? Не съм глупачка, Ники. Знам, че зад всичко това се крие нещо сериозно. Знам, че и братята ми са замесени по някакъв начин. Не разбирам и не ме интересува каква е твоята роля в цялата тази работа, нито защо княз Сперански проявява подобен интерес към нас. Знам само едно: искам да се прибера у дома. Ти не ме пускаш. Щом не мога да си тръгна, когато поискам, значи съм в затвор.

Той се опита да каже нещо, но тя го прекъсна.

— Ще ти кажа само едно нещо. Едно-единствено нещо. Ще съжаляваш за това. Обещавам ти го.

— Скъпа Наташа. Вече съжалявам.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Наташа отказа да слезе на вечеря. Малко по-късно граф Долохов дойде да обяви, че тя е призована на аудиенция.

След няколко минути влезе в един малък закътан кабинет, който не беше виждала досега. Там я чакаха княз Сперански и Ники.

— Заповядайте, скъпа — княз Сперански потупа Наташа по ръката. Вероятно смяташе, че жестът му е бащински.

Нищо подобно.

Заведе я до едно кресло.

— Разговорът може да продължи доста дълго — каза той. — Най-добре ще е да седнете.

Тя погледна към Ники, но лицето му бе непроницаемо. Отново се обърна към княза.

— Не, благодаря. Предпочитам да остана права.

— Сядайте, мадмоазел — нареди князът. Веднага й стана ясно, че ще е най-добре да прави каквото й се казва.

Наташа, облечена в една от простичките рокли, които си беше донесла от Англия, седна сковано. Погледът ѝ оставаше прикован в лицето на княз Сперански. Той също се втренчи право в очите ѝ. За момент сякаш се бореха кой пръв ще отклони поглед. Тя не трепна.

Княз Сперански отиде в другия край на стаята и застана до прозореца. Остана прав, с изправени рамене във военна стойка и ръце, събрани зад гърба му.

— До мен стигнаха някои обезпокоителни новини.

Тя хвърли поглед към Ники, сетне отново се втренчи в княза.

— Ако имате пред вид желанието ми да се върна...

— В момента говоря аз, мадмоазел.

Наташа затвори уста.

— Преди много векове... — започна той.

Наташа простена. Нима имаше намерение да ѝ изнесе лекция по история на Русия?

Князът невъзмутимо продължи.

— Преди много векове скандинавски кланове, начело с войнствени вождове, нахлули в днешната територия на Русия. Тези скандинавски вождове са известни като варязи. Един от тези войнствени кланове бил оглавяван от княз на име Рюрик от Ютланд.

— Това са викингите — намеси се Наташа, за да ускори нещата. — Чела съм за тях. Рюрик от Ютланд е родоначалник на династията, която управлявала различни княжества, а сетне руската империя, докато не угаснала през...

— ... през 1598 година — довърши князът, отново овладявайки разговора. Разказа ѝ как през същата 1598 г. Иван Грозни убил големия си син Иван.

— Направил го в изблик на гняв и оставил само своя по-малък син, полуидиота Фьодор. Династията естествено угаснала с Фьодор.

Наташа се въртеше неспокойно в креслото. Главата започваше да я боли. Не виждаше къде е смисълът на целия този разговор. Искаше да се прибере у дома, а до момента не ѝ бе съобщен никакъв довод защо да не може. Велики Боже, какво общо имаха някакви руски царе, измрели преди стотици години? Искаше по-бързо да чуе какво имат да ѝ казват. Искаше най-сетне да приключат с това недоразумение. Князът, въпреки опитите си да изглежда бащински мъдър и загрижен, определено я нервираше.

— Защо ми разказвате всичко това? — попита тя.

Княз Сперански се обърна и повдигна вежди.

— Забелязвам, че сте придобили английския навик да поставяте въпроса ребром.

— Не бих искала да проявявам неучтивост, но смятам да се върна в Англия. До момента не съм чула никакъв смислен довод защо желанието ми не може да се осъществи.

Той ѝ се усмихна студено.

— Разбира се, че можете да се върнете в Англия, щом толкова настоявате.

Тя хвърли бегъл поглед към Ники. Той беше зяпнал смаяно княза и веднага ставаше ясно, че е не по-малко изненадан от нея. Наташа стана.

— Благодаря ви за любезността. Братята ми и аз не бихме искали да изглеждаме неблагодарни, но горим от нетърпение да се върнем.

Бих искала незабавно да поговоря с тях, за да им съобщя добрата новина.

Понечи да тръгне към вратата, но князът я изпревари.

— Вие можете да се върнете в Англия, мадмоазел Симонова. Но не и братята ви.

Тя ахна и се извърна към него.

— Какво искате да кажете?

— Точно това, което казах. Вие можете да останете в Русия или да се върнете в Англия — както искате. Но братята ви, Лука и Павел, ще останат в Санкт Петербург.

— Докога?

— Завинаги, мадмоазел.

— Завинаги ли? Но защо? Защо трябва да останат тук? Защо правите това? Какво ви интересуват братята ми?

— Сега ще имате ли добрината да ме оставите да довърша разказа си?

Наташа преглътна и кимна. Гърлото ѝ беше пресъхнало.

— Тогава се върнете на стола си.

Наташа послушно седна.

— Преди много години бяха открити някои стари документи. Един от тях доказва, че синът на Иван Грозни станал баща, преди да бъде убит от избухливия цар. Ние открихме доказателства, че баща ви е пряк потомък по мъжка линия на Иван Грозни, чрез неговия син Иван, и сина на царевича Иван. Тъй като баща ви беше починал, а дворецът му — изгорен, ние решихме, че родът ви е угаснал. И едва преди няколко месеца случайно открихме, че вие сте живи и в Англия. Можете ли да си представите какво означаваше тази новина за нас? Разбирате ли какво ще стане, когато руският народ, комуто до гуша е дошло от царя, научи за братята ви? Династията на Иван Грозни не е угаснала. Вие сте негови внуци.

Наташа надали би искала да има за роднина точно Иван Грозни. Трудно можеше да си го представи като любим дядо, но предпочете да не споменава това пред княза. Затова простичко каза:

— Съжалявам, но още не мога да разбера.

— Опитайте се да проумеете. Вашите братя са единствените законни наследници на династията, основана от Рюрик.

Тя го погледна мрачно.

— Но царете... но династията Романови управлява вече от векове.

— Те са самозванци. Няма никакви права, докато законната династия не е угаснала. Един от братята ви трябва да бъде коронясан.

Нямаше да бъде по-смаяна, ако ѝ бяха казали, че ще я коронясат за кралица на Англия. Няколко секунди не можа да каже нищо. Един от братята ми ли? Един?

— И двамата ми братя искат да се върнат в Англия.

Княз Сперански почервения от гняв. Вените по шията му изпъкнаха. Пристъпи заплашително към нея и Наташа се сви уплашено в креслото.

— Не ме разбирате правилно, мадамозел. Хвърлил съм прекалено много време и усилия, за да ви доведа тук. Нямам намерение всичко това да отиде на вятъра само за да се окаже, че съм ви довел на екскурзия с братята ви в Русия. Братята ви са законните наследници на руския престол. Това надали ви интересува, но за руския народ те могат да бъдат дар свише. Ето защо са длъжни да предявят правата си.

Странски се овладя. Гласът му отново стана снизходителен.

— Като тяхна сестра, вие ще станете велика княгиня.

Велика княгиня? Аз? Наташа сви вежди и усети, че я напушва смях. Представи си как би изглеждала — величествена принцеса със златна корона, облечена в златотъкани одежди с инкрустирани златни орли, с изцапани с пръст ръце, които стискат скиптер и градинарска лопатка.

— Нямам намерение да ставам княгиня. Уверена съм също, че подобна кариера не блазни Лука и Павел. Нямаме намерение да живеем в Русия. Англия е наш дом. Щастливи сме да живеем там.

Погледна очаквателно княза и в този момент осъзна напълно какво ѝ беше казал той.

Скочи на крака и погледна Ники в очите.

— Как можа! — гласът ѝ изневери и тя се уплаши да не заплаче. — О, Господи! Така ти вярвах! Вярвах на всяка твоя дума, а ти само си...

— Не го казвай — нежно я прекъсна той. — Няма да е истина.

— Ти си бил изпратен с определена задача в Англия, нали така? Да ни намериш и да ни върнеш. И просто си изпълни задачата, нали?

Тя се обърна и започна нервно да крачи напред-назад.

— О, Божичко. И аз така лесно да се хвана. Трябваше само да щракнеш с пръсти. И аз, глупачката, ти вярвах. Вярвах ти. Никога не си смятал да се жениш за мен. Дори не си ме искал. Трябвали са ти само моите братя.

— Много от нещата, които изброи, ми тежат на съвестта. Но аз наистина те обикнах. И винаги съм искал да се оженим — каза Ники.
— И още искам да се оженим.

— Лъжец!

— Никакви лъжи — отвърна той. — Само истината. Искаш ли да ти го докажа? Искаш ли да се оженим незабавно?

— По-скоро бих умряла.

Княз Сперански пристъпи между тях.

— Мисля, че си разменихте достатъчно остри думи. Ще дам и на двама ви време да премислите нещата отново.

Сетне се обърна към Наташа.

— Мадмоазел, ще се върнем отново към този разговор, когато сложите малко ред в чувствата си.

— Няма какво повече да говорим. Няма да ме разубедите. Само ще влошите нещата. Ние с братята ми искаме да се приберем у дома. Вие не ни позволявате. Добре, тогава чуйте моето предупреждение: няма да се предам. Не можете вечно да ни държите под ключ. Чухте ли ме? Няма да се откажа, докато не успея.

Това явно развесели княза. Той се усмихна бавно и иронично.

— За мен ще е удоволствие, мадмоазел. Очаквам с нетърпение да си поиграем на котка и мишка.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Наташа не мигна тази нощ. Не можеше да повярва, че отново всичко се повтаряше. Първо я беше предал Тревор. Сега Ники.

Отново. Господи, не позволявай това да ми се случи пак.

Но не можеше повече да си затваря очите за истината. Той беше изпратен в Англия със задачата да я измами. И беше успял. Крайно болезнено беше да разбере това, но още по-болезнена бе мисълта, че не ѝ се случваше за пръв път.

Колко различен беше Тревор от Ники и същевременно двамата си приличаха. И двамата бяха дошли с намерение да я измамят. Плановете и на двамата се бяха увенчали с успех. Имаше и други съвпадения. И двамата се бяха опитали да я убедят от самото начало, че я обичат. После и двамата се кълняха, че наистина я обичат. И двамата искаха да се оженят за нея. Но имаше и разлики. Тревор от самото начало ѝ беше предложил да се омъжи за него, но нямаше намерение да удържи на думата си. За разлика от него Ники беше искрен поне в това отношение. Но не ѝ ставаше кой знае колко по-леко. Нямаше ли на този свят някой, на когото би могла да вярва?

Единственият резултат от разговорите с княз Сперански беше, че насрочи за по-близка дата сватбата с граф Николай Ростов. За сметка на това рязко разрешиха срещите ѝ с близнаците. С други думи, тя почти не ги виждаше.

При едно от редките им свиждания тя им разказа, че князът готви един от тях за цар. За нейна изненада се оказа, че близнаците отдавна знаят това.

— Лука ще бъде — отвърна Павел. — Роден е преди мен.

— Не трябваше да им казваш — възкликна тя.

— Князът заплаши, че няма да позволи да те виждаме, ако не му кажем кой е роден пръв — обясни Павел.

Наташа осъзна колко уязвими бяха те и как Сперански с лекота можеше да ги изнудва със заплахи срещу един от тях, за да получи каквото иска от другия.

— Не искам да ставам цар — простена Лука. — Защо не избрах Павел?

— И аз не искам — присъедини се Павел. — Искам да се прибера у дома.

— Ще се приберем у дома — каза Наташа.

Лицата на момчетата светнаха и те я погледнаха с надежда.

— Наистина ли? — дружно възкликнаха те.

Наташа кимна.

— Как? — попита Павел.

— Ами... ами още не знам — призна Наташа и ги видя да помръкват.

— Просто иска да ни успокои — каза Павел. — Знае, че не можем да се измъкнем оттук.

— Не. Не си прав. Имам план. Просто още не съм обмислила детайлите.

— Какъв план? — попита Павел.

— Навярно са ви казали, че князът е насрочил бал в моя чест. На него ще бъдат поканени много гости и официално ще бъде обявен нашият годеж.

Момчетата кимнаха.

— Знаем — каза Лука.

— Добре, но не знаете, че на бала ще има една почетна гостенка. Италианска певица на име Адриана Лучано. Тя е на турне и князът е уредил да изнесе малък концерт в чест на нашия годеж.

— И какво от това? — попита Павел. — Да не смяташ да се скриеш под полата ѝ?

Наташа се усмихна.

— Не, ще я помоля да занесе една бележка на Тони.

— И Тони ще дойде да ни прибере у дома — довърши Лука.

— Вероятно ще дойде — каза Наташа.

— Иначе Сесилия ще направи живота му черен — ухили се Лука. Наташа се разсмя.

— Да, вероятно така ще стане.

— Не спомена ли, че тази певица е италианка — обади се Павел. — Как тогава ще каже на Тони?

— Тя е на турне. Князът не знае това, но аз видях един афиш. След Санкт Петербург тя ще посети Москва, а оттам тръгва за Лондон.

— Ами ако откаже да ни помогне — попита Лука.

— Трябва да поемем този риск.

— Ами ако не ти позволят да говориш с нея — каза Павел.

— Тогава ще потърсим друг начин — отвърна Наташа. — Не можем да останем тук. Разбрахте ли вече защо не ни позволяват да излизаме, освен на безлюдни места?

Момчетата се спогледаха и поклатиха отрицателно глави.

— Не искат никой да разбере, че вие сте близнаци. Няма да позволят и двамата да отидете на бала. Единият от вас ще остане заключен, така че да са спокойни, че ние ще правим каквото поискаме. Разбрали са, че така ще ги слушаме. Не знам дали ще мога да ви видя пак, затова ви казвам всичко това сега.

Мрачните предчувствия на Наташа се сбъднаха. Тя не видя повече братята си до нощта на бала.

Два часа преди началото граф Долохов нареди на Лука и Павел да се облекат празнично.

— Само Лука ще отиде на тържеството — каза той. — Но смятам, че ще е най-добре и двамата да се облечете еднакво.

Тръгна да излиза, но на прага се обърна и каза:

— Щях да забравя. Княз Сперански би искал да поднесете букет цветя на Адриана Лучано. От вас се иска да напишете една кратка бележка, с която ѝ благодарите, че е удостоила бала с присъствието си. Ще дойда пак, когато стане време. Искам дотогава да сте написали бележката, Лука — каза той и погледна неуверено първо към единия, сетне към другия близък. Явно още не ги различаваше. — Ще ѝ хвърля един поглед.

След като графът излезе, Лука и Павел се спогледаха.

— Имам една идея — каза Павел. — Мога да напиша бележка за певицата, но вместо да ѝ благодаря, ще я помоля да разкаже за нас на Тони, когато отиде в Лондон.

— Но графът каза, че щял да прочете бележката — възрази Лука.

Момчетата се спогледаха, сетне Павел се усмихна.

— И двамата ще напишем по една бележка. Графът не може да ни различи. Ще се престоря на теб. Ще им покажа благодарствената бележка. Ти ще държиш втората с молба за помощ в твоя джоб. Много просто. Когато се върне, той ще поиска да види бележката. След като я прочете, ние ще си разменим местата.

Сетне двамата събраха глави и започнаха да обсъждат детайлите на плана си, както бяха правили много пъти в Марчъм майор.

Наташа облече за бала една изумрудено зелена рокля, на която би завидяла самата Екатерина Велика. Косата ѝ беше навита на кок, а в къдрите ѝ бе вплетено цяло съкровище. Когато се облече, граф Долохов донесе една диамантена огърлица и обици с брилянти. Нареди ѝ да ги сложи.

— Ами ако откажа?

— Княз Сперански ще намери начин да ви убеди, мадмоазел.

— Сигурна съм, че ще намери — отвърна Наташа. — Мога дори да ви кажа имената на две момчета, които ще използва за тази цел.

— Значи ще сложите бижутата?

— Имам ли друг избор?

Графът кимна.

— Ще докладвам на княза, че сте постъпили благоразумно.

— Можете да му кажете каквото поискате. И без това ще постъпите така.

Наташа не си даде труда да му обяснява, че вече се бе сетила за това. Просто се извърна от огледалото, вдигна ветрилото си и го погледна в очите.

— О? Да не би да се бои, че ще разкажем всичко на Адриана Лупано? Че ще паднем в краката ѝ и ще я замолим да ни вземе със себе си? Или че ще се скрием в нейния гардероб?

— Подозира, че си замислила нещо. Затова ще бъдеш следена непрекъснато.

— Макар да знае, че няма да направя нищо, за да не пострадат братята ми?

— Трябва да те предупредя, Наташа. Внимавай да не направиш някоя глупост. Прекалено е опасно. Княз Сперански не прилича на мен. Изобщо няма да се поколебае да премахне някой от вас, ако реши, че му е изгодно.

— Знам — отвърна тя. Сетне добави с безразличен тон: — Е, хайде да приключваме по-бързо с това.

Доста по-късно, докато Наташа и Ники слушаха ариите на Адриана Лучано, граф Долохов влезе в апартамента на братята. Лука и Павел, в еднакви парадни униформи, седяха на една пейка пред огъня.

— Лука — попита неуверено той, като се обърна напосоки към един от близнаците.

Павел кимна.

— Написа ли бележката?

Павел пак кимна.

— Добре.

Графът мъknеше огромен букет. Остави цветята на една масичка до вратата, прекоси стаята и протегна ръка към Павел.

— Дай да я видя.

Павел стана и извади един малък кремав плик от джоба си.

Графът го отвори и прочете бележката.

— Отлично — кимна той и върна бележката на Павел, който я пъхна в джоба си. Сетне графът се обърна към Лука.

— Павел, нали разбираш, че не е възможно да отидеш на бала. Но не трябва да сваляш в никакъв случай униформата си.

— Защо? — попита Лука.

— Само за всеки случай, ако на Лука внезапно му прилошее или нещо подобно и се наложи да ви разменим.

После графът се обърна към Павел:

— Аз ще нося букета, Лука — каза той. — Ти дръж бележката в джоба си, докато не стане време да поднесеш букета. Тогава сложи бележката между цветята. Ясно ли е?

Павел кимна.

— Добре. Аз ще съм наблизо, така че няма за какво да се притесняваш. Ще ти напомня кога трябва да сложиш бележката в букета.

Тръгна към вратата и подхвърли през рамо:

— Е, време е да потегляме. Хайде, идвай.

В същия момент Лука стана, а Павел седна на мястото, където допреди секунда беше Лука. Когато Лука стигна до вратата, графът го погледна и му се усмихна.

— Внимавай да не загубиш бележката — напомни му той.

— Няма — отвърна Лука.

Наташа и братята ѝ се бяха държали безукорно на бала, затова княз Сперански реши да прояви великодушие. На следващата сутрин

той нареди на граф Долохов да заведе Лука и Павел при Наташа.

Дори новината, че братята ѝ идват да я видят, не можа да зарадва Наташа. Пред очите ѝ постоянно се въртяха сцените от предишната вечер. Беше толкова плътно охранявана, че едва успя да подхвърли отдалеч „Здравейте“ на Адриана Лучано. Това е само временен неуспех, окуражаваше се тя. Ще измислим нещо друго. Но се боеше, че може би е пропуснала единствения си шанс.

Братята ѝ пристигнаха. Граф Долохов щракна с токове, обърна се и излезе. Щом затвори вратата, близнаците се разсмяха. Наташа добре познаваше този смях, затова се обърна към тях и уморено попита:

— Каква беля сте направили пак?

— Спасихме всички ни — отвърна Павел.

Сърцето на Наташа подскочи.

— Цветята — обади се Лука. — Букета, който подарих вчера на певицата. В него имаше бележка — гордо заяви той.

Момчетата започнаха да разказват едно през друго своите подвизи.

Когато свършиха, Наташа се държеше за сърцето.

— Значи Адриана е получила молбата за помощ, която била в джоба на Лука?

— Да — потвърди Павел. — Защото се престорих на Лука и графът прочете бележката в моя джоб.

— Боже Господи! Ами ако каже на княза?

— Няма — отвърна Лука.

— Откъде знаеш? — попита Наташа.

— Защото отвори бележката и я прочете пред мен — обясни Лука.

— И какво от това? — продължаваше да не разбира Наташа.

— Целуна ме и каза „Ах, какво си миличко. Ще разкажа на всички, на всички, които трябва, за твоята трогателна бележка. На всички, разбра ли?“ Сетне погледна граф Долохов и пхна бележката в деколтето си.

Лука така успешно имитира високото сопрано и италианския акцент на певицата, че Наташа и Павел се хванаха за корема от смях.

— Милият ми — продума най-сетне Наташа. — Не ме интересува дали ще каже на всички, стига да не забрави за Тони.

Сетне прегърна братята си и ги целуна.

— Вие сте великолепни. Никога, никога вече няма да кажа лоша дума за белите ви.

— Предпочитам да ме целува Адриана — скептично я огледа Лука. — Има по-голям бюст.

Наташа ги погледна. Не можеше да реши дали да се радва, или да ѝ е мъчно, че толкова бързо бяха пораснали.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Тревор погледна брат си, който преди няколко минути беше нахълтал с трясък в кабинета му и му беше разказал най-невероятната история, която бе чувал досега.

— Какво имаш пред вид с това „Трябва да ги спасиш“? — гневно възрази Тревор. — Защо аз? Нали теб са те помолили за помощ?

Тони погледна брат си.

— Трев, много добре знаеш, че не мога да отида. Сесилия може да роди всеки момент, а помниш какво стана миналия път...

— Тогава нека си стоят там. Нали това искаха? Госпожица Симонова изрично ми забрани повече да й се меся в живота. И със слон не можеш да ме изкараш оттук.

— Тревор...

— Тони, унижението, което един мъж може да понесе, си има граници.

Погледът на Тони поомекна.

— Знам. Знам, че получи повече, отколкото заслужаваше. Но те са в опасност.

— Да се оправят както могат. Или най-добре да си останат в Русия. В Англия стана много по-спокойно, откакто кланът Симонови си замина там, където му е мястото.

— Не говориш сериозно, Трев. Не можеш да ги зарежеш така. Те са затворници.

Тревор го погледна студено.

— Мога да ги зарежа и смятам да го направя. Вече имам свой собствен живот. И ако случайно си забравил, ще се женя след три седмици.

— Ако не успееш да се върнеш дотогава, една сватба винаги може да се отложи.

— Не и тази сватба — отвърна Тревор. — И без това ми омръзна да съм сам.

Тони пое дъх да каже нещо.

— Не — прекъсна го Тревор. — Няма да отида. Не ме интересува какво прави Наташа. Щом си търси някой да я спасява, ще трябва или да намери някой друг, или да си понесе последствията.

— Само ти можеш да ги измъкнеш оттам. Прекрасно го знаеш. За теб няма да е проблем. Ти можеш веднага да потеглиш за Санкт Петербург. Нали имаш свой собствен кораб.

— Няма да тръгна, Тони. Няма смисъл да ме молиш.

— Добре — въздъхна Тони, стана и се запъти към вратата. На прага се обърна и каза: — Май сбърках. Струваше ми се, че я обичаш.

Сетне тръшна вратата зад гърба си.

Тревор грабна преспапието от бюрото си и го запрати с всичка сила в стената.

— Още я обичам, дявол да го вземе и това ми съсипа живота!

На следващата сутрин Тони седеше в кабинета си и мислеше за Наташа и близнаците, когато Тревор нахълта с гръм и трясък.

Очите на Тони се разшириха.

— Велики Боже! Изглеждаш ужасно.

— Благодаря ти, мили братко. Надявам се да се развеселиш, като ти кажа, че вината е изцяло твоя.

— Какво е станало?

— Разбих си живота, или поне малкото, което беше останало за разбиване. И то по твоя вина.

— Какво искаш да кажеш?

— След като ти се успокои душицата, стоварвайки бремето на моите плещи, аз се напих като каруцар. Сетне ми хрумна злощастната идея да отида на гости при моята бивша годеница, лейди Джейн Пенуърти.

— Бивша ли? Какво се е случило?

— Как какво? — изкрещя Тревор. — Какво според теб може да се случи?

— Ами навярно си й казал, че Наташа е в беда и ти трябва да й помогнеш — предположи Тони.

— Да — потвърди Тревор. — Точно това й казах.

— И после?

— После тя ми обясни, че ако аз тръгна да я спасявам, мога да забравя за сватбата.

— И ти какво смяташ да правиш?

Тревор въздъхна и се хвана за главата. Сетне изгледа кръвнишки Тони.

— Какво друго ми остава да направя? Отивам при нея.

— Кога потегляш?

— Веднага.

Седмица по-късно Ники дойде при Наташа с лоши новини.

— Налага ми се да отпътувам за известно време.

— Да отпътуваш ли? Кога?

— Потеглям тази вечер — отвърна той.

— И къде отиваш?

— На Север. Почти на границата с Швеция, в един манастир близо до Виборг.

— Виборг ли? Защо отиваш там?

— Ще занеса някои документи на съхранение... Документите, които доказват, че вашето семейство е последният клон от династията на Иван Грозни.

— Но защо? Тук не е ли достатъчно сигурно?

— Князът е обезпокоен. Искат те да бъдат на някое място, където никой няма да се сети да ги потърси. Всички прислужници в двореца са проверявани по много пъти, но той им няма пълно доверие. Смята, че е най-добре само ние двамата да знаем къде са скрити документът и братята ти.

— И братята ми ли?

— Лука и Павел също тръгват с мен.

Наташа пребледня, но новината не я потресе толкова, колкото би могло да се очаква. Може би защото започваше да свиква с лошите новини.

— Защо? Князът ще бъде по-спокоен, ако и те са на сигурно място, така ли?

Ники кимна.

Тя преглътна напиралите сълзи.

— Кога... кога ще ги видя отново?

— Най-рано на сватбата. Съжалявам.

Тя тъжно поклати глава.

— Още една предохранителна мярка, за да не размисля в последния момент. Нали така?

— Толкова ли е зле? — попита той. — Толкова ли те отвращава перспективата да се ожениш за мен?

— Не, не става дума за това. Вече сме обсъждали този въпрос. Нищо няма да излезе. Между нас вече се издигат прекалено много стени, прекалено много лъжа, премълчаване и измама.

Ростов кимна.

— Надявам се все пак да си останем приятели.

По бузата ѝ се търкулна сълза. Сетне още една. Тя печално се усмихна.

— О, Ники. Ние сме приятели — промълви тя. — Но също и врагове.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Няма да плача. Няма да плача. Няма да плача.

Вече не си малка, та да плачеш. Знаеш, че сълзите няма да ти помогнат. Наташа си повтаряше това като в транс. Не си спомняше обаче някога да е послушала някой добър съвет.

Седеше по турски на леглото. Бяха я налегнали черни мисли, защото отникъде не виждаше и лъч надежда. Една седмица след като братята ѝ и Ники отпътуваха, тя изпадна в депресия. Стана унила и вяла. Искеше да види братята си. Мъчно ѝ беше, че не може вече да си поговори с Ники. Непрестанно се питаше дали Адриана е предала посланието на Тони. Тревор дали вече се беше оженил? Сесилия беше ли родила благополучно? Сетне си спомни за детето, което самата тя бе загубила.

Прекалено много ми се струпа, помисли си тя и притисна ръце до слепоочията си. Прекалено много черни мисли, прекалено много мрачни спомени.

Не можеше да се потопи спокойно в спомените си, защото веднага се сещаше за Тревор и загубеното дете. Тогава се опитваше да се съсредоточи върху бъдещето, само за да се увери, че то не е кой знае колко по-светло. Чувстваше се като хваната в капан — в капана на безсмислената празнота на настоящето. Миналото ѝ навяваше само болка, бъдещето я изпълваше със съмнения и страх.

Може би нямаше да е зле да си поплаче.

По бузата ѝ се търкулна сълза. Още една. Скоро тя хлипаше като малко дете.

Заровила лице във възглавницата, Наташа оплакваше загубата на братята си и всички нещастия, които им беше причинила. Оплакваше собственото си неродено дете и жестокостта, с която бе измъчвала неговия баща. Оплакваше безнадеждността, която се четеше в очите на Ники. Оплакваше безрадостното бъдеще, което се разкриваше пред нея. Но докато плачеше, откри, че най-много я боли от мисълта, че Тревор ще се жени за друга.

Възглавницата подгизна от сълзи. Раменете ѝ се разтърсваха от конвулсивни ридания. Пипнешком затърси кърпичката си и си издуха носа, сетне започна да оплаква загубата на единствения мъж, когото някога бе обичала. Опита се да се овладее, но нищо не можеше да спре отчаяните ридания.

Тревор...

Не беше честно. Защо чак сега осъзнаваше, че не може да живее без него. Въобразяваше си, че е много силна, че може да оцелее сама. Е, сега беше забъркала каша, от която не можеше да се измъкне със собствени сили. Затвори очи и по бузите ѝ отново започнаха да се стичат сълзи.

Дни наред не хапваше нищо. Спеше на пресекулки и се събуждаше, когато кошмарите започваха отново. Кошмарни сънища за щастливия живот, който бе провалила. Сълзите ѝ бяха пресъхнали, но тя продължаваше да хлипа.

— Тревор... прости ми, моля те.

Някой подраска по прозореца. Тих, но ясно различим звук. Сетне отново настъпи мълчание. Наташа надигна глава и се заслуша, но звукът не се повтори. Погледна към прозореца, но там нямаше никой. Е, ти какво очакваше? Все пак сме на третия етаж, каза си тя.

Тъкмо щеше да забие отново лице във възглавницата, когато чу малко по-глухо скърцане. Устата ѝ пресъхна. Някой бавно и предпазливо отваряше прозореца.

Сърцето ѝ пропусна един удар, сетне сякаш се премести в гърлото. Следващите няколко секунди несъмнено щяха да останат най-потресаващия момент в живота ѝ.

Един обут в ботуш крак прекрачи рамката на прозореца. Още един крак. И пред нея се изправи Тревор, от плът и кръв. Тя го гледаше като вцепенена. Не можеше нито да се изненада, нито да се зарадва. От смайване беше загубила ума и дума. Чу го да казва:

— Да не би да чакаш някой друг?

Нямаше представа откъде се е появил. Нито пък я интересуваше. Виждаше само, че е тук, като по магия материализирал се от нищото, точно когато най-малко го очакваше.

Остана няколко секунди така, неспособна да помръдне или да каже нещо. Само стоеше и го гледаше като някое привидение. Усети, че я побиват тръпки и разбра, че е спряла да плаче.

— Как можа да навлечеш такива парцали?

Тревор... Скъпият, любимият, загубеният навеки Тревор... той беше тук.

Не можеше да повярва на очите си.

Но той бе тук. Ето го, Тревор, застанал до прозореца, с обляно от лунна светлина лице. По-строен и хубав от всякога.

На третия етаж?

Сигурно сънувам, каза си тя. Нямаше друго обяснение. Потърка очите си.

— Не съм призрак. Само глупак, който без успех търси някой още по-глупав.

Сърцето ѝ се обърна.

— Значи вече намери — прошепна тя и с любов плъзна поглед по обичното лице. — Тревор, толкова се радвам да те видя.

Усмивката му не бе студена, но не показваше да се е трогнал особено от чутото.

— Сега значи се радваш?

Тя кимна.

— Да.

Погледна я леко разсеяно, с вежливо любопитство. Какво друго би могла да очаква?

Той пристъпи към нея и отвореният прозорец зад гърба му ѝ напомни какво бе станало преди секунда.

— Как успя? — прошепна тя. Все още ѝ беше трудно да повярва на очите си. — Тази стая е на третия етаж.

— На първия, ако се брой от покрива на съседното крило.

Той запали лампата, сетне се обърна към нея да я огледа по-добре. Наташа можеше да си представи каква гледка представлява — хленчеща жена с подпухнало от плач лице, разчорлена коса и мокра от сълзи нощница. Това нямаше значение, защото той явно едва я забелязваше. Много по-мъчително бе да съзнава, че той няма основания да се интересува от външния ѝ вид. Два пъти я беше молил за прошка. Два пъти тя го беше изпъдила.

— Как разбра, че съм в тази стая? — попита тя.

— Взех далекогледа си от кораба. Между другото онази синя рокля никак не беше лоша.

Тя зяпна, като се сети за морскосиния тоалет, с който беше облечена преди няколко часа.

— Значи си ме гледал как се преобличам?

— Трябваше да се уверя, че си ти.

Тя беше прекалено смаяна, за да каже нещо, но той явно не се притесняваше.

— Отслабнала си — рече той. — Да не се опитват да те уморят от глад?

— Реших да не се храня — отвърна тя и забеляза, че той хвърля поглед към недокоснатия поднос с вечерята.

— Обличай се.

Тя все още не можеше да повярва, че Тревор е тук.

— Защо точно ти? — прошепна, без да усети, че мисли на глас.

Той я изглежда студено.

— И аз се чудя.

— Не исках да кажа...

Той я прекъсна.

— Както може би се досещаш, дойдох за теб. Не виждам защо се учудваш, като знаеш какъв съм глупак.

— Братята ми изпратиха вест до Тони.

— Той беше зает. Но ако имаш някакви предпочитания... искаш ли да си тръгна?

— Не! — изохка тя и се измъкна бързо от леглото. Нощницата ѝ се закачи и откри едно бедро.

Чу го как простена. Звукът я стопли, но леденият му поглед мигновено прогони всяка топлина.

— Не мога да повярвам, че си тук — каза тя, за да облекчи някак напрежението си.

— Разправят, че само глупостта спасява човек да не полудее. Хайде, побързай — подкани я той. — Къде са братята ти?

— Далеч. Заведоха ги в един манастир на север.

— Нови проблеми. Трябваше да се сетя.

Взе някаква баничка от подноса и я натъпка в устата ѝ.

— Яж — нареди той. — Само това ми липсваше, да започнеш да ми припадаш. Да знаеш случайно къде е този манастир или как се нарича?

Тя измъкна баничката от устата си и побърза да отговори:

— Знам само, че е някъде на север. Близко до границата с Швеция, край някакво градче на име Виборг.

— Значи близо до морето?

Тя кимна.

— С кораб ли си дошъл?

— И смятам да си тръгна със същия кораб — отвърна той и отново натъпка баничката в устата ѝ. — Облечи се по-топло.

— Как ще се измъкнем оттук? — попита тя, като вътрешно се молеше отговорът да не бъде „през прозореца“.

Той я погледна, сякаш бе на път да се усмихне, но не го направи.

— Предпочитам да използвам вратите, освен ако не е крайно наложително — отвърна той. — Винаги е по-трудно да излезеш, отколкото да влезеш:

Промъкнаха се до вратата. Тревор предпазливо я откряна и надзърна в коридора.

— Ела — каза той. — Стълбите далеч ли са?

— Не — отвърна шепнешком Наташа. — В дъното на коридора и сетне вляво.

Те се промъкнаха край стената, стигнаха до дъното на коридора, завиха и видяха стълбите.

Някъде зад тях се тръшна някаква врата. Не ѝ обърнаха внимание, но се заковаха на място, като чуха нечий стъпки да приближават.

Изад ъгъла се появиха двама стражи. Единият от тях ги зърна и нададе предупредителен вик. Те хукнаха обратно.

Зад тях се разнесоха викове. Чу се тропот на множество крака и Наташа разбра, че стражите са по петите им.

Влязоха тичешком в стаята ѝ. Тревор тръшна вратата и превъртя ключа. Бравата беше малка и деликатна, направена колкото да отклони някой нежелан гост, а не да спира множество яки мъже. Наташа разбра, че нямат много време.

— Побързай — нареди той. — Нямаме избор. Ще трябва да се измъкнем през прозореца.

Тя преглътна, но не седна да спори. Предпочиташе да падне от третия етаж заедно с Тревор, отколкото да умре от глад в позлатената си единична килия, или да бъде намушкана от някой страж.

— Загаси лампата — каза той и отиде до прозореца. Тя угаси светлината и стаята потъна в мрак. Очите ѝ постепенно се пригледиха към тъмнината. Хвърли поглед към прозореца и видя, че навън е започнало да изсветлява.

Отиде до прозореца и погледна навън. Радваше се, че е тъмно, така че той не можеше да забележи колко е ужасена.

— Не е чак толкова трудно — небрежно подхвърли той, сякаш имаше навика да се катери до третия етаж всяка вечер преди лягане.

Прекрачи черчевето и се спусна надолу точно когато нечий юмруци заблъскаха вратата. Наташа се наведе и видя, че пред прозореца виси въжана стълба. Погледна нагоре и си каза, че навярно е завързана за покрива. Погледна надолу и не видя края на стълбата, която се губеше в мрака.

— Тревор! — прошепна тя.

— Долу съм — отвърна той. — Стълбата не ти трябва. Скачай, аз ще те хвана.

— Ако не успееш, да знаеш, че ти прощавам — отвърна тя.

— Да не си мислиш, че съм минал целия този път само да те гледам как падаш по дупе от третия етаж?

— Заслужавам си го.

— Точно така — съгласи се той. — Но тази вечер съм склонен да проявя великодушие. Хайде. Побързай.

— Страх ме е — проплака тя. — Не мога да те видя.

— Но ме чуваш — отвърна той. — Значи знаеш, че съм тук. Поживо, Наташа.

Нещо тежко се блъсна във вратата. Тя се огъна на пантите. Наташа се покатери на прозореца. Секунда по-късно увисна на перваза. Ръцете я боляха ужасно, но тя бе прекалено уплашена, за да се пусне.

Вратата отново изпраця. Бравата поддаде и вратата се отвори с трясък. Отвътре се разнесоха крясъци и тропот на множество нозе.

— Скачай! — извика Тревор. — Аз ще те хвана.

Тя искаше, но ръцете ѝ сякаш бяха замръзнали.

— Наташа, за Бога! Все някога ще трябва да повярваш някому. Защо не започнеш с мен. Хайде, пусни се!

Тя затвори очи и си пое дъх. Сетне се пусна и усети как пропада в празното пространство.

— Уф! — изпъшка, като уцели нещо стабилно и топло. Прегърна го през врата.

— Да не вземеш сега да се гушиш в мен — предупреди той. — Не съм дошъл за това.

Забележката беше остра и напълно справедлива. Тя нямаше време да размисли върху нея, защото той безцеремонно я пусна на земята.

— Чух изстрели. Има ли някой ранен? — разнесе се някакъв познат глас зад тях. Наташа се обърна и видя Фарнсуърт, помощник-капитана на „Палавницата“, с пушка в ръка.

— Добре сме — отвърна Тревор. — Но очаквах да ме посрещнеш чак на кея.

— Реших да намина насам, просто за всеки случай.

— Вдигаме поста — отвърна Тревор. — Те са по петите ни. Да тръгваме.

Зад тях се разнесоха викове, сетне изстрели. Тревор хвана Наташа за ръката и я помъкна напред, към края на покрива, където ги чакаше друга стълба.

Този път тя водеше колоната. Когато всички се намериха на земята, Тревор попита:

— Къде, по дяволите, е Виборг?

Зад тях се чуха два изстрела и Наташа хукна.

— Не знам — отвърна тичешком тя. — Не можем ли да открием, след като вдигнем котва?

— Харесва ми този начин на мислене — извика зад нея Фарнсуърт, който също тичаше с всичка сила.

— Вземи я с теб — нареди Тревор. — Аз ще ви прикривам.

Наташа се извърна и видя как Тревор заляга на земята и се прицелва. Фарнсуърт я хвана за ръка и двамата хукнаха с всичка сила към реката. Беше обезумяла от ужас и сама се изненада как краката ѝ могат да се движат толкова бързо, когато умът ѝ е като парализиран.

Имаше чувството, че тичат вече цели часове. По едно време се запита да не би Фарнсуърт да я води направо във Виборг. Тъкмо реши, че е познала, когато най-сетне стигнаха до кея. Хвърли последен поглед назад и видя един конен страж да препуска към тях. В тъмнината зад него се различаваха други конници с факли в ръце. Всеки момент щяха да ги настигнат.

Разнесе се изстрел. Сетне още един.

Зад нея Тревор изруга. Тя се откъсна от Фарнсуърт и се обърна. Видя Тревор да спира и да се хваща за бедрото.

— Господи! Фарнсуърт, уцелили са го — простена тя.

Зад тях се чуха още гърмежи.

В крака му сякаш избухна червена дупка.

Фарнсуърт се върна тичешком и прегърна Тревор през раменете.

— Не е толкова зле, колкото изглежда — изръмжа Тревор и двамата закуцукаха към нея.

— Ето го — каза по едно време Тревор. Тя вдигна поглед и видя очертанията на един кораб, който леко се полюшваше по вълните на Нева.

Спуснаха се по каменните стълби. Долу ги чакаше малка лодка с двама гребци. Едва успяха да се отблъснат от кея, когато видя светлинните на факлите да се отразяват във водата. Няколко пушки се обадиха.

Тревор я блъсна на дъното на лодката и я покри с тялото си. Не виждаше нищо, но усещаше равномерното му дишане и пляска на весла, разпенващи водата. Разнесоха се още изстрели. Един куршум изсвистя над главите им. Чува се още гърмежи, но вече не бяха толкова наблизо.

След цяла вечност го чу да казва:

— Вече можеш са станеш. Излязохме извън техния обсег.

Наташа надигна глава и забеляза червеното петно на бедрото му.

— Как е кракът ти?

— Няма да умра — отвърна той.

Нямаше възможност да му зададе нови въпроси, защото лодката изскърца и се удари в борда на „Палавницата“.

Никога не се бе чувствала по-щастлива. Тревор я хвана за ръката и ѝ помогна да се качи по стълбата. Преди да сграбчи спуснатото въже, тя се обърна и му каза:

— Вземам си назад думите за името на твоя кораб. Вече няма да казвам нищо лошо за него.

— Недей да правиш прибързани обещания. Още не сме се измъкнали — отговори той.

Качиха се на кораба и вдигнаха платна. Няколко минути по-късно Наташа наблюдаваше от ъгъла на кабината на Тревор как Фарнсуърт

превързва крака на своя капитан.

— Имаш късмет — каза Фарнсуърт. — Куршумът е минал през месото и е излязъл от другата страна.

Тя проследи с поглед как Фарнсуърт отрязва крачола на Тревор. Видя как отдолу се подаде мускулестата плът и на устните ѝ трепна загадъчна усмивка.

Тревор я погледа въпросително.

— Спомням си как ти си свали панталона в гардеробната на Тони — обясни тя. — Как само те погледна Сесилия, като те завари гол! Ти просто я омагьоса. Тогава разбрах, че те обичам.

— Много време мина оттогава — отвърна той. — И тези истории нямат нищо общо със сегашните ни проблеми.

— Може би нямат нищо общо с твоите проблеми. С моите имат.

Тревор я погледна особено, но не каза нищо. Тя го познаваше достатъчно добре, за да е спокойна, че няма да забрави думите ѝ толкова лесно. Някъде дълбоко в себе си усети, че се събуждат първите искрици надежда.

— Ожени ли се?

Той трепна.

— Какво?

— Видях обявата за годежа ти във вестника. И се питах... всъщност няма значение.

— Не се ожених — кисело отвърна той. — Ти не ми даде достатъчно време.

— Извинявай — каза тя.

Той смени темата, като ѝ зададе множество въпроси за прекарването в Санкт Петербург. Тя му разказа подробно за всичко, как ги посрещнал княз Сперански и как са изпратили съобщение по Адриана Лучано. Накрая му обясни, че родът ѝ идвал от Иван Грозни.

— Иван Грозни! — възкликна тя. — И този човек е мой праядо. Можеш ли да си представиш?

— Да — отвърна той. — С лекота.

Още беше тъмно, като стигнаха до манастира край Виборг. Наташа съжали, че не са дошли през деня. В това място имаше нещо, което я караше да потръпне.

Тревор първо й беше наредил да остане на борда, но тя не поиска и да чуе. След няколко минути спор той вдигна ръце.

— Само защото нямаме никакво време. Сигурен съм, че когато Сперански научи за това, веднага ще се сети къде е следващата ни спирка.

— С колко време разполагаме? — попита Наташа.

— Не знам. Не вярвам да е много. Корабът е бърз, но за разлика от нас те знаят точно къде е манастирът. Сигурно ще пристигнат всеки момент.

Луната светеше ярко, хвърляйки сияйна пътека върху водата и дълбоки сенки по земята. Дватамата с Тревор се промъкнаха през манастирската ограда. Скоро щеше да се съмне и хората на княза щяха да пристигнат. Трябваше да намерят близнаците колкото се може по-бързо.

— О, по дяволите — възкликна Наташа. Чувстваше се много отпаднала и едвам успя да се промъкне през дупката, която Тревор беше отворил между железните пръти на манастирската ограда. Забеляза, че той предпочете да се прехвърли отгоре и се усъмни дали това не беше по-лесният начин. Краката й бяха като гумени и тя залитна, щом се измъкна от дупката. Той я подхвана, преди да падне.

— Краката не ме държат — каза тя.

— Защото си полумъртва от глад. Защо не...

— Няма да те чакам тук — прекъсна го тя. — Страх ме е да остана сама на това място.

Огледа се наоколо.

— Предпочитам да съм с теб.

Приблужи се до него. Усети, че я гледа, но не посмя да вдигне очи. Срамът още я разяждаше.

— Тогава се дръж близо до мен. Ако нещо стане, бягай — прошепна той. — Хората на Сперански ще ме застрелят без да им мигне окото, но няма да посмеят да вдигнат ръка срещу теб.

Предпазливо се приближиха до задната стена на полуразрушения стар манастир, като се придържаха в сянката на обраслата с храсти ограда. Сградата приличаше на свърталище на духове и привидения. Притихнала под лунната светлина, тя изглеждаше покрита с някаква странна мъгла, която неволно извика в паметта й ужасяващите приказки, разказвани през дългите зимни вечери. Спомни си как тогава

бързаше да се скрие под одеялото, скимтейки от страх. Можеше да разбере защо княз Сперански беше избрал това място. Никой човек със здрав разум не би седнал да търси нещо ценно на подобно място.

Отлепиха се от сянката и притечаха през откритото пространство. Земята беше още кална от топящия се сняг. Някъде в далечината излая куче, но край тях бе тихо. Нямаше никакви признаци на живот. От комините не излизаше пушек, не се виждаше светлина, нито се чуваха човешки гласове. Нищо, освен успокояващото присъствие на Тревор и туптенето на собственото й сърце.

Пресякоха мястото, където някога е имало градина. Минаха край порутения слънчев часовник и стигнаха до една полуизгнила врата.

— Чакай тук — прошепна Тревор, счупи ключалката и се плъзна вътре.

Стори й се, че мина цяла вечност, докато се върне, макар да съзнаваше, че са изтекли само няколко минути.

— Ела — прошепна той. — Струва ми се, че намерих тяхната стая.

Наташа кимна, когато той и направи знак да не вдига шум.

Тревор я преведе през два дълги коридора, които се виеха между множество мрачни заключени врати. Накрая спряха пред една от тях.

— Защо мислиш, че е точно тази? — прошепна тя.

Той долепи ухо до вратата.

— Защото чувам гласовете им. Или поне се надявам, че това са техните гласове — отвърна той и отвори вратата.

— Тревор — възкликнаха едновременно близнаците и скочиха от леглата.

Наташа хукна към тях и започна да ги прегръща.

— Добре ли сте? — попита, след като нацелува.

— Всичко е наред — отвърна весело Лука. Тя усети как сърцето й се разтуптява при вида на любимата златна глава. — Страхотно приключение, няма спор.

Наташа го дръпна за ухото.

— Приключение ли? Та те едва не убиха един от вас.

— Още не е късно — прекъсна ги Тревор. Разроши косата на Лука и каза. — Хайде. Да се измъкваме, докато е време. Скоро ще съмне.

Тръгнаха към вратата, когато Наташа възкликна:

— Чакай!

Тревор спря, обърна се и я изгледа отчаяно:

— Сега пък какво има?

— Документът — каза тя. — Онзи, който доказва, че ние сме потомци на Иван Грозни и...

— Наташа, нямаме време за такива неща. Защо, за Бога, точно сега ти хрумна да се грижиш за родословното си дърво?

— Не ме интересува родословното ми дърво — шепнешком отвърна тя. — Искам да унищожа документа, за да не дойдат да ни търсят отново. Не знам ти какво мислиш, но на мен ми стигат толкова приключения. Без доказателството...

— Разбрах — прекъсна я той. — Имаш право.

— Само ако знаех къде е документът — въздъхна Наташа, като надникна през откренатата врата към коридора.

— Аз знам къде е — обади се Павел. — Днес следобед го видях на бюрото на Ники.

— Сигурен ли си, че точно това е документът? — попита Наташа.

— Той ми го показва — отвърна Павел.

— Къде е този кабинет? — намеси се Тревор.

— Ще те заведе — каза Лука.

Плъзнаха се по коридора и скоро стигнаха до стаята на Ники, която за щастие беше наблизко. Вътре нямаше никой. Щом затвори вратата зад себе си, Тревор запали една свещ и я закрепил на масата до леглото.

Стаята беше много по-просторна от тази на близалите. Изглежда бе библиотека, защото стените бяха покрити с лавици със стари книги и ръкописи. Широкото бюро беше затрупано от карти и стари пергаменти.

Тъкмо бяха започнали да ги ровят, когато вратата изскърца. Ники влезе с пушка в ръка.

Ники погледна Тревор, сетне Наташа и близнаците, изправени зад тях.

— Не съм особено изненадан — каза накрая той. — Предчувствах, че все някой ден ще дойдете, още преди хората на Сперански да ме предупредят.

— Хората на Сперански... те тук ли са? — бавно попита Наташа. Ники кимна.

— Имам цели пет минути да те убедя да се откажеш от това безумно начинание и да се прибереш в Санкт Петербург.

— Ами братята ми?

— Боя се, че тяхното положение няма да се промени.

— Значи не мога да се върна.

— Нито пък аз мога да те пусна.

Тя погледна неуверено към Тревор. Лицето му беше напрегнато и мрачно. Тя прехвърли поглед обратно към Ники, сетне към разпилените документи върху бюрото. Надяваше се Тревор да му отвлече вниманието по някакъв начин, за да ѝ даде възможност да открие документа. Може би щеше да успее да го грабне и да го скъса, преди Ники да я спре. Това поне щеше да осуети донякъде плановете на княза.

— Няма го тук — обади се Ники.

Наташа трепна. По лицето ѝ бавно се плъзна мъртвешка бледост. Толкова близко бяхме, помисли си тя. Толкова близко. Впери поглед в Ники. Няколко минути двамата останаха загледани един в друг, сякаш спомените им ги бяха пренесли в друго време, на друго място.

Стори ѝ се, че мина цяла вечност. Накрая Ники взе свещта и отиде зад бюрото. Остави свещта на ъгъла на бюрото и леко се извърна. Пушката оставаше неотклонно насочена към тях.

Махна с една ръка няколко книги от лавицата зад бюрото и измъкна малко ковчеже, скрито зад тях.

— Павел — каза той. — Ела тук.

Павел се приближи и пое подадения му от Ники ключ.

— Отключи го — нареди той.

Павел отключи касетката.

— Не, не я отваряй — спря го Ники.

Махна на Павел да се върне на мястото си. Когато той застана до Лука, Ники отвори капака и измъкна пожълтял пергамент. Отдалеч си личеше, че е много стар.

— Мисля, че търсите това — каза той.

Наташа продължаваше да го гледа право в очите. Погледите им се преплетоха и двамата пак останаха известно време загледани един в друг. Пропастта между тях ставаше все по-дълбока. Наташа тъжно се

запита дали това ще е краят. Парализирана от страх, тя можеше да говори само с очите си. Той бе прекалено добър човек. Добър по природа. Сигурна беше в това. Но му се беше доверила, както се бе доверила на Тревор. И също като Тревор той я беше измамил.

Видя мускулите на челюстта му да играят и за секунда хвърли поглед към пушката, която стискаше.

Кокалчетата на ръката му бяха побелели.

Разбираше каква битка се води вътре в него. Разбираше също, че трябва да се намеси по някакъв начин.

— Ела с нас, Ники — каза тя. — Всичко това не е твое дело. Знам това.

По челото му се появиха капчици пот. Разбра, че битката не е приключила. Моля те... Ти си последната ни надежда... Ако не заради мен, смили се поне над братята ми... Моля те...

— Ела с нас в Англия! — промълви отново тя.

Внезапно погледът му се промени. Явно беше взел своето решение. Бавно вдигна ръката си, в която държеше пергамента и го доближи до свещта. Старата кожа пламна със съскане и бързо се разгоря. Той го пусна на пода и петимата наблюдаваха безмълвно как връзката им с миналото се превръща в пепел.

Накрая остана само черна купчинка на пода. Наташа вдигна отново поглед към лицето на Ники.

— Тръгвайте — каза той. Гледаше не към нея, а към Тревор. — Отведи ги. Всички. Махайте се от тук, преди да съм размислил.

Господи, той им връщаше свободата. Внезапно осъзна какво означава това и за него. Трябваше да дойде с тях, защото в противен случай... Наташа пристъпи една крачка към него. Беше готова да го моли на колене да дойде.

— Ники...

— Тръгвай — каза той и махна с пушката към Тревор. Гласът му беше станал по-дрезгав и груб. — Разкарай я от тук. Разкарайте се всички.

Тя го погледна. Опитваше се да го разбере. Защо трябваше да тръгва по този път, когато просто можеше да дойде с тях?

— Хайде, по-бързо! — повтори той. — Докато не е късно.

Тревор хвана Наташа за ръката и двамата хукнаха към вратата. На прага Наташа се отскубна и се обърна да го погледне за последен

път.

— Наистина те обичах — каза той. — Никога не съм те лъгал за това.

— Знам — отвърна Наташа.

После и четиримата хукнаха по коридора.

Ники остана сам в стаята, загледан в празната врата.

— Миговете на любов прелитат неусетно — прошепна той. — И после идва изтрезняване. Върви си с любов, малка Наташа. Бягай и не се обръщай.

Сетне допря дулото до устата си.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Наташа гледаше изтощените лица на близнаците, заспали от умора в кабината ѝ. Бяха се превърнали в млади мъже и тя усети някаква празнота. Дали майките не изпитваха същото? Повиваш някоя вечер бебето и докато се обърнеш, то се е събудило пораснало. Зави ги с едно одеяло и излезе да потърси Тревор. Той я отбягваше, откакто бяха вдигнали котва за Англия.

Английският бряг вече се мерзелееше в далечината и тя разбра, че вече е време.

Намери го в кабината му. Помещението беше тъмно и тя можеше да различи само силуета му до прозореца. Стоеше с гръб към нея. Пред него лунната пътека се беше простряла по черната като катран вода.

Ключалката изщрака, когато Наташа затвори вратата, но той не се обърна.

— Знаех, че ще дойдеш — каза той.

— Да — отвърна тя. — Ти винаги си ме познавал по-добре, отколкото се познавам самата аз.

— Някога ми се струваше, че знам всичко за теб. Сетне разбрах, че не е така — каза той, обърна се и вдигна за поздрав чашата в ръката си. — Още ми е страшно трудно да те изтръгна от съзнанието си.

— Имаше ли успех?

— Донякъде. Докато не си спомнех как беше едно време.

— А трудно ли беше... да не си спомняш?

— Ти как мислиш?

— Мисля, че това е било най-трудното нещо, с което някога си се заемах.

— И защо смяташ така?

— Защото спомените са като жена. Ако не тичаш след нея, ще върви по петите ти до края на света.

— Ами ако тичам подире ѝ?

— Пак ще дойде. И ще ти поднесе сърцето си на длан — отвърна тя и застана пред него.

Той я погледа и видя поточетата сълзи по лицето ѝ. Посегна да ги изтрие, сетне пръстите му нежно се събраха около брадичката и повдигнаха лицето ѝ. Лунната светлина го освети.

— Наташа, Наташа — промълви той. — Колко пъти съм сънувал това лице. Ти беше моя. Мисля, че именно заради това ме болеше така. Беше моя и аз прекрасно го съзнавах. Ето защо така мразех всеки — и всичко — което ни разделяше.

Заля я вълна от съмнение и ужас, толкова неочаквана и болезнена, че тя тихичко простена и се олюля.

Той се усмихна тъжно.

— Плът от плътта ми и кръв от кръвта ми, именно тези твои тихички нечленоразделни звуци ме обезоръжават. Когато научих, че си заминала... с него, си спомних как простенваше, когато те докосвах. Като си представех, че някой друг те докосва така...

Той вдигна очи към небето и извика:

— Господи, да обичам така и да бъда победен.

Тя вече не се опитваше да сдържи сълзите си.

— Обичам те — изхлипа тя. — Не. Това, което изпитвам, е много повече. Каквото и да съм ти причинила, колкото и да те е боляло, повярвай ми, мен ме болеше много повече. Обичам те, Тревор. Винаги съм те обичала.

Ръцете му я подхванаха и я притиснаха до него. Тя затвори очи и облегна глава до гърдите му, прегърнала го през кръста. Чуваше как сърцето му реди старото заклинание за сила и издръжливост. И внезапно усети как в нея се вселява духът на родината и, хиляди години история, спомени древни като вярата, дошла от мразовитите равнини. Блясъкът на първия сняг през октомври, царските паркове напролет, безкрайните зимни вечери, червеното зарево на слънцето над златните кубета. Вече знаеше, че никога няма да си тръгне от Русия. Тя беше Русия.

Видя се и сред пролетна гора с напъпили дървета. Място, където вече беше ходила неведнъж. То я чакаше, сред жълтите ливади с рапица и зелените поля...

Беше си у дома.

Издание:

Автор: Илейн Кофман

Заглавие: Време за рози

Преводач: Илия Илиев

Година на превод: 1996

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Ирис

Град на издателя: София

Година на издаване: 1996

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Абагар“ — Велико Търново

ISBN: 954-445-034-6 (грешен)

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9734>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.